Theodor Constantin

CRIZANTEME PENTRU ERNA

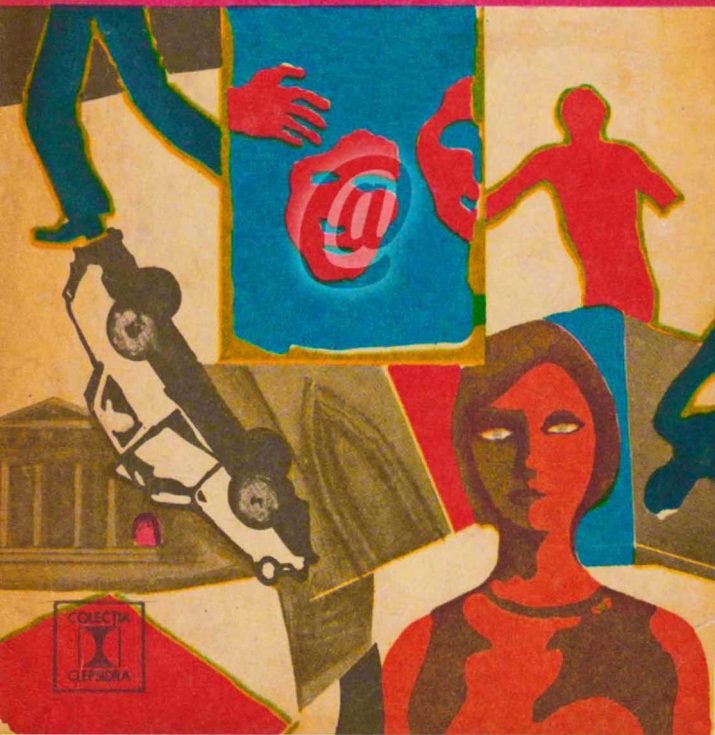

COLECȚIA
CLEPSIDRA

Ilustrație de
Bencsik János

1973
București, bd. Ana Ipătescu 39

Theodor Constantin

CRIZANTEME PENTRU ERNA

---

roman

Editura Eminescu

PARTEA ÎNTÎI

1

AMENINȚARE SAU FANFARONADĂ

Maiorul Bogdan Tudoraşcu îşi întinsese lungile sale picioare, atît de lungi încît depăşeau cu mult lăţimea biroului său de stejar — birou pe care nu se aflau nici mapă, nici călimară, nici vreun alt obiect ce, în mod obişnuit, se găseşte pe masa de lucru a unui „hîrţogar", cum obişnuia el să-i numească pe toţi cei obligaţi să lucreze între patru pereţi. În schimb, pe tăblia lucioasă a biroului, acoperită cu o placă de cristal veritabil, scînteietoare şi cu reflexe de curcubeu atunci cînd soarele năvălea prin fereastră, o balerină de porţelan pornise parcă să execute o piruetă dificilă, una dintre dificilele piruete atît de mult preţuite de amatorii baletului clasic.

Maiorul Bogdan privea balerina de porţelan, ochii lui oglindeau încîntare — aceeaşi naivă încîntare de băieţaş, care îl făcea pe şeful şi prietenul său, colonelul Radu Mănăilă, să creadă că în sufletul colaboratorului său exista o uluitoare cantitate de candoare — şi cu toate acestea se întîmpla pentru prima dată s-o privească fără s-o vadă şi în consecinţă, fără să se bucure, cu obişnuita bucurie pură, *dezinteresată*. O privea şi totuşi n-o vedea, preocupat fiind de cu totul altceva. Mai exact, *obsedat* de cu totul altceva. În

urmă cu un sfert de oră, cînd intrase pe uşă, observase că cifrele zilei respective de pe calendarul şefului său erau încercuite : 29 august.

29 august ! Avea sentimentul că data era importantă nu numai pentru cel care o încercuise cu o linie ovală, groasă şi roşie, ci, în egală măsură, şi pentru el însuşi. Dar, cu toate sforţările pe care le făcea, nu izbutea să-şi amintească în ce consta importanţa ei. De aceea deveni aproape furios, fiindcă preocuparea de a-şi aminti îl priva de plăcerea, atît de necesară, cotidian necesară, ca înainte de a se *înhăma* la treabă, cum obişnuia el să spună, să se bucure de prezenţa de porţelan a balerinei pe care, fără nici un efort de imaginaţie, izbutea s-o vadă dansînd, cu o graţie anacronică, da, anacronică, acompaniată de un instrument nu mai puţin anacronic : clavecinul.

Acum, din cauza efortului pe care îl făcea ca să-şi amintească, imaginaţia lui nu mai izbutea să însufleţească balerina, care apucase doar să schiţeze gestul de a se răsuci în atît de familiara piruetă.

„Cum naiba nu-mi pot aminti ! se necăji el. Baremi de-ar veni mai degrabă Ducu să-l întreb pe el !"

Dar iată că, brusc, îşi aminti. 29 august era data cînd Erna Caroţi urma să fie eliberată din închisoare. Îşi consultă ceasul de la mînă. Era trecut de zece. La ora aceea, foarte probabil că Erna fusese eliberată. Aducerile aminte îi năvăliră în minte ca o herghelie de cai speriată de un incendiu. Ei da, pe bună dreptate Ducu încercuise data din calendar. Era o dată care, în primul rînd, dacă nu în exclusivitate, pe el îl privea şi, dacă o încercuise, însemna că luase sau eventual era pe punctul de a lua unele măsuri de securitate a proprie

sale persoane. Pe urmă, în clipele imediat următoare, o *văzu* pe Erna și *auzi* cuvintele ei:

„Am o mulțime de motive ca să vă urăsc, dintre care unul foarte important. Bineînțeles că nu sînt dispusă să mă confesez dumneavoastră, așa că este inutil să mă întrebați care este acel motiv foarte important pentru care vă urăsc. Pot, în schimb, să vă mărturisesc altceva: de ce l-am ales tocmai pe tînărul Vladone ca să-i sucesc capul în așa măsură — rețineți, să-i sucesc capul, atît și nimic mai mult — încît evadarea lui Balthazar să se datoreze, în cea mai mare parte, aportului adus de tînărul dumneavoastră colaborator, probabil cel mai tînăr. Fiindcă vă urăsc, fiindcă am vrut să mă răzbun. Faptul că Balthazar nu mai este liber diminuează satisfacția răzbunării. Probabil că timpul pe care îl voi petrece la închisoare va însufleți dorința răzbunării. Se va întîmpla cu mine ceea ce se întîmplă cu acele baterii care se încarcă singure sub influența razelor solare. Nu știu cît de mare va fi pedeapsa pe care urmează s-o primesc. Dar dacă voi putea supraviețui regimului de închisoare, dacă nu voi fi mult prea bătrînă cînd voi ieși, iar dumneavoastră nu veți fi apucat să ieșiți la pensie, cred că veți mai auzi de mine, fiindcă vă voi urî în așa măsură, încît veți începe să vă temeți de răzbunarea mea[1].

Atunci el, Bogdan, auzind amenințarea rostită de Erna, zîmbise, închipuindu-și că e vorba doar de o simplă lăudăroșenie. În schimb Ducu, — șeful său, colonelul Radu Mănăilă — care o anchetase personal pe spioană, se uitase la ea într-un anume fel, imposibil

[1] Vezi romanul „Astă seară, relache", apărut în aceeași editură (Buc. 1972).

de descris, ceea ce l-a făcut pe Bogdan să nu mai aibă nici un fel de îndoială că luase în serios amenințarea. Mai tîrziu, cînd Erna, condamnată, se și afla la închisoare, avusese prilejul să înceapă a crede că șeful și prietenul său puțin, măcar puțin, se temea de Erna.

În ziua aceea, maiorul Bogdan abia picase la sediu, frînt de oboseală, transpirat și flămînd. Pe drum, tot timpul, se gîndise la Erna, la straniul ei comportament din timpul anchetei, la semnificația adevărată a amenințării proferate la adresa șefului său. Aducerea aminte fusese declanșată de faptul că, întîmplător, trecuse prin fața blocului în care locuise Erna. Pe urmă, revenind la sediu și dînd cu ochii de Ducu, fără nici un fel de intenție, îi spuse:

— Mai adineauri, pe Calea Victoriei, trecînd prin fața blocului în care a locuit Erna, mi-am adus aminte că, atunci cînd va ieși, va fi încă destul de tînără ca să pună în aplicare amenințarea.

Atunci Ducu, furios, aproape că țipase la el:

— Ascultă, Bogdane! Te rog să nu-mi mai amintești niciodată de treaba aceasta. Auzi? Niciodată!

Surprins, dar mai ales intimidat de violența cu care colonelul rostise cuvintele, murmurase:

— Bine, bătrîne, bine! Și în gînd adăugase: „Oare șeful se teme de răzbunarea Ernei?"

29 august! Erna era din nou liberă. În clipa aceea probabil se afla în tren, în drum spre București, hotărîtă să-și pună în aplicare răzbunarea, pe care, în anii în care stătuse închisă, și-o pregătise pînă la cele mai mici detalii.

Abia acum maiorul Bogdan redescoperi balerina de porțelan și i se păru că biata de ea obosise de efortul

pe care îl făcea ca să se mențină în poziția aceea grațioasă. Îi zîmbi cu înțeles, ca și cînd ea ar fi fost o ființă vie în stare să înțeleagă că numai un motiv atît de grav — ieșirea Ernei din închisoare — l-a putut face s-o ignore. Întinse mîna, apucă figurina de porțelan și începu s-o mîngîie absent. Se gîndea tot la Erna, deși dorea să pună stavilă gîndurilor, să le abată în altă direcție. Erna era din nou liberă! Și? Ce dacă era liberă? În definitiv, era o prostie că se simțea neliniștit. Da, era din nou liberă și, în consecință, liberă să-și pună în aplicare amenințarea. Ce naiba, șeful, colonelul Radu Mănăilă, cel mai strălucit lucrător al contraspionajului, să se teamă de răzbunarea Ernei? E drept, în două rînduri Erna le dăduse mult de furcă, dar aceasta nu era o dovadă. Cel puțin teoretic, Erna nu putea constitui o primejdie reală pentru un om cu experiența și calitățile șefului său. Totuși, dacă acesta încercuise în calendar data de 29 august, însemna că, cel puțin virtual, Erna reprezenta un pericol. Dar oare în ce scop șeful încercuise data din calendar? Doar ca să nu uite ziua cînd Erna avea să fie liberă? (Însemnarea nu părea recentă). În măsura în care îl cunoștea, o asemenea explicație nu părea plauzibilă. Probabil că ar fi mai aproape de adevăr dacă ar presupune că șeful însemnase data pentru a acționa în vreun fel.

Pentru a acționa în vreun fel? Da, aceasta era singura concluzie logică. Și totuși... Îi era peste putință să și-l închipuie pe colonel acționînd împotriva Ernei — naiba știe în ce fel! — înainte de a se fi convins că amenințarea nu era doar o simplă lăudăroșenie, mai exact, înainte ca Erna să treacă la acțiune.

„Nu-l văd acționînd — vorbi tare, ca și cînd s-ar fi adresat balerinei de porțelan pe care palmele sale o legănau ușurel — decît numai în cazul cînd... cînd Ducu *realmente* se teme de răzbunarea ei.

În clipa aceea colonelul Radu Mănăilă intră pe ușă.

— S-a întîmplat ceva, Bogdane ? întrebă încă din prag.

— Nimic ! Dar de ce mă întrebi ?

— Fiindcă ai aerul de parcă s-ar fi întîmplat ceva.

— Nimic !... Mă gîndeam !...

— Așa !

— Mă gîndeam că în ultima vreme cam șomăm, bătrîne.

— Păi de aceea te-am și sfătuit să-ți iei concediu. Tu însă refuzi. Vezi să nu pățești ca anul trecut, cînd n-a fost posibil să pleci decît în ianuarie.

— N-aș avea nimic împotrivă dacă pînă atunci s-ar ivi ceva care să ne scoată puțin din amorțeala asta. Dar nimic ! Numai fleacuri. Doar dacă..

Și nu mai continuă.

— Ce ?

— Doar dacă întrevezi tu un posibil caz pe măsura noastră.

— Nu-ți făcea iluzii, măi băiete ! Pleacă în concediu. Luna septembrie la munte e cea mai frumoasă.

Degeaba. Ducu nu se prinsese. Dar oare sesizase aluzia ? Fără îndoială ! Erna pusă pe răzbunare. O Erna, care în două rînduri le dăduse mare bătaie de cap[1]

[1] „Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres" și „Astă seară, relache".

pusă pe răzbunare, putea fi un caz pe măsura lor. Fără îndoială, Ducu sesizase la ce anume el, Bogdan, făcuse aluzie. Nu găsise însă de cuviință să-i răspundă. Părea preocupat să cerceteze calitatea hîrtiei din care fusese confecționat carnețelul, pe care tocmai îl scosese din seif.

Văzîndu-l cu cîtă atenție examinează carnețelul, maiorul Bogdan simți că speranța îi încolțește din nou în suflet. El știa că șeful pregătea un carnețel de fiecare dată cînd avea să rezolve un nou *caz*. Faptul că șeful se pregătea să înceapă un carnețel, chiar în ziua cînd Erna era din nou liberă, ce altceva putea să însemne decît că se aștepta ca ea să le dea de furcă?

Cu infinite precauții maiorul Bogdan depuse pe birou figurina de porțelan, ca să-și frece mîinile. De fiecare dată cînd i se oferea un prilej de satisfacție, obișnuia să și le frece. Numai că de data asta nu se întîmplă așa. Colonelul în loc să scoată stiloul și să scrie pe prima pagină a carnețelului data și denumirea codificată a „cazului" în curs de rezolvare, așa cum obișnuia, brusc, apucîndu-l cu două degete de un colț, cu un fel de scîrbă, de parcă ar fi ținut între degete coada unui șobolan mort, îl aruncă înapoi în fișeu. Pe chipul colonelului, Bogdan descifră un fel de gravitate tragică, iar în ochi neliniște. Parcă dinadins, spre a-și feri privirea, colonelul întoarse capul spre peretele din dreapta, acolo unde era fereastra, probabil spre a se convinge dacă se mai afla sau nu la locul ei.

— Ducule! îl strigă maiorul parcă spre a-l aduce la realitate, deoarece i se păru că șeful călătorea cu gîndurile foarte departe.

— Te ascult, măi băiete!

— Știi că mie nu-mi place să mă vîr cu anasîna în sufletul omului. Știi, nu-i așa ?

— Da ! Și ?

— Dar mai știu că nici ție nu-ți place.

— Dacă știi atunci e foarte bine.

Deși replica șefului era o invitație indirectă să fie lăsat în pace, maiorul totuși nu se lăsă. Acum, dacă se pornise, nu mai putea da înapoi. Voia *să știe !*

— N-am uitat că despre o anume persoană mi-ai interzis să mai deschid vorba.

— E bine că n-ai uitat.

— Totuși am să mă prefac, bătrîne, că am uitat și am să te întreb : Ce ai de gînd să faci ?

Colonelul întoarse capul și îl privi cu o uimire sinceră.

— Nu înțeleg ! Ce am să fac în legătură cu ce ? Cu cine ?

— Cu Erna. Ce Dumnezeu, bătrîne, zău că n-are nici un haz să te prefaci ca și cînd *astăzi* nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Și, mă rog, ce s-a întîmplat ? întrebă colonelul privindu-l cu o candoare, care pe maior îl cam descumpăni.

— Erna e *liberă*. Astăzi i-au dat drumul. Sau, dacă pînă în clipa asta încă nu i-au dat, o vor face de acum încolo.

— Să sperăm că anii pe care i-a petrecut în închisoare au vindecat-o de spionaj.

— Bine, dar nu despre asta e vorba, replică maiorul, aproape furios că șeful său se eschivează să abordeze un subiect care în clipa aceea îi obseda pe amîndoi. Sînt și eu de părere că Erna s-o fi lecuit de spio-

naj. În două rînduri cînd ne-a înfruntat i-am venit de hac. Prima dată ne-a scăpat ca prin urechile acului, ca să nu spun că ne-a scăpat numai fiindcă noi, după ce am prins în plasă peștele cel mare, pe Balthazar, nu ne-a mai interesat plevușca sau, mai exact, fiindcă nu ne-am dat seama că ceea ce luam noi drept plevușcă — pe Erna — de fapt, chiar dacă nu era unul de „mărimea" lui Balthazar, făcea totuși parte din aceeași specie.

— Unde vrei să ajungi, măi băiete ? întrebă colonelul, parcă puțin plictisit.

— Ai răbdare, bătrîne. Ai să vezi imediat. Erna nu e numai frumoasă. Este și foarte deșteaptă. Pînă la ea, nici un alt infractor, implicat în unul din cazurile rezolvate de noi cu succes, nu ne-a dat atîta bătaie de cap. E drept că meritul nu a fost al ei integral, de vreme ce, în amîndouă cazurile, am urmărit în primul rînd să punem mîna pe Balthazar. Totuși, ea a fost aceea care a acționat cu îndrăzneală, pricepere, fantezie și ingeniozitate. Cu toate acestea nu cred că ar mai tenta-o să-și măsoare forțele cu ale noastre. Cred că a tras învățăminte din repetatele insuccese ale lui Balthazar, în cazul cînd propriile înfrîngeri nu i-au fost de ajuns. Toate acestea mă fac să cred că Erna nu se va lăsa ispitită, pentru a treia oară, să facă spionaj.

— De acord ! Și ?

— Ce vreau să mai spun ? Da ! Că pe Erna nici măcar nevoia de bani nu o poate împinge să o ia de la început. Din moștenirea pe care i-a lăsat-o sud-americanul ei — moștenire care n-ar fi exclus să reprezinte, de fapt, răsplata pecuniară a „Trustului" pentru serviciile aduse — Erna n-a apucat să cheltuiască decît doar un

sfert. Deci, fiind la adăpost și de orice fel de griji materiale, avem toate motivele să sperăm că s-a lecuit s-o mai facă pe Mata Hari.

— În cazul acesta, ce anume te neliniștește? îl întrerupse colonelul, privindu-l din nou cu o candoare care nu părea deloc simulată.

— Spune-mi, Ducule, tu vezi vreo deosebire între *revanșă* și *răzbunare*?

— Nu are nici o legătură una cu alta.

— De acord: nu are nici o legătură. Una-i scripca, alta-i iepurele. Ei bine, Balthazar, marele Balthazar, de fiecare dată cînd i-am venit noi de hac, ce ți-a spus? Ți-a spus că în runda următoare își va lua revanșa. Este, bătrîne?

— Exact.

— Erna însă, care este femeie și, din păcate, ca orice femeie, nu știe să piardă, cînd s-a văzut arestată nu te-a felicitat, și nici nu te-a anunțat că își va lua revanșa, așa cum a făcut-o Balthazar, ci te-a amenințat că se va răzbuna pe tine în ziua cînd va fi din nou liberă. Dacă în locul Ernei ar fi fost o altă femeie, am putea crede că pur și simplu s-a lăudat. Întrucît te-a amenințat *Erna*, ar fi o prostie să ne închipuim că a făcut-o din fanfaronadă. Îmi vin în minte cuvintele ei din ultima zi a procesului.

— Vrei să ți le reproduc? întrebă colonelul ironic.

— Dacă le mai ții minte...

— Cum să nu!

Și colonelul reproduse amenințarea Ernei cuvînt cu cuvînt, fără nici un fel de modulație în voce, de parcă nu el ar fi vorbit.

— Exact ! Văd că n-ai uitat nici măcar un singur cuvînt. Şi după cum prea bine ştii, nici ea nu este bătrînă — a făcut numai şapte din cei douăspreceze ani la cîţi a fost condamnată — şi nici tu nu ai ieşit încă la pensie. În concluzie, bătrîne, deoarece Erna nu-i o gîscă tîmpită, care s-a apucat de spionaj fiindcă avea nevoie de nişte bani în plus ca să-şi cumpere niscai peruci, niscai zorzoane din pachet, ci *Erna*, cred, bătrîne, că avem motive să ne temem de răzbunarea ei. Mă bag şi eu în aceeaşi cofă, deşi mie nu mi-a făcut cinstea de a mă ameninţa cu răzbunarea ei. Sîntem însă prieteni. E clar, bătrîne, nu-i aşa ?

Colonelul nu-i răspunse imediat. Privea din nou fereastra prin care se vedea un cer albastru ca o mediterană. Din profil, colonelul arăta mult mai tînăr decît vîrsta pe care o avea. Dealtfel, în general era foarte greu să-ţi dai seama cîţi ani avea în realitate. În dese rînduri, pe stradă, Bogdan observase că femeile, mai ales cele tinere, îl priveau cu un ciudat interes, aşa cum ştiu ele să privească bărbaţii faţă de care simt o inexplicabilă atracţie. La început, maiorul fusese intrigat — prietenul său împlinise cincizeci şi cinci de ani — dar, pe urmă, găsise explicaţia. În ciuda anilor, colonelul continua să fie un bărbat frumos. Mai exact, dacă femeile îl plăceau, aceasta se datora faptului că era într-un anume fel frumos. Frumuseţea lui nu se mai *purta*, nu mai era *modernă*. Era o frumuseţe *anacronică*, caracterizată printr-o anumită distincţie, printr-o anumită fineţe, de parcă natura, plămădindu-l, migălise cu pasiune şi îndelung la cizelarea chipului său. Or, tocmai aceasta atrăgea curiozitatea femeilor, în special a tinerelor fete.

Maiorul Bogdan se întrebă cît timp va mai privi colonelul fereastra, și dacă se gîndea măcar să continue discuția. Era însă hotărît să nu se dea bătut pînă cînd nu avea să afle ce gîndește în legătură cu răzbunarea Ernei.

„Număr pînă la cinci, și dacă nici pînă atunci nu catadicsește să-mi răspundă, continui *predica*".

Dar nu mai fu nevoie să numere. Colonelul întoarse capul, îl privi și, involuntar, schiță un zîmbet parcă trist, parcă, mai curînd, timid.

— Uite, sînt de acord cu tine că Erna nu a renunțat la hotărîrea ei de a se răzbuna. Mai mult, împărtășesc punctul tău de vedere că anii de detențiune au îndîrjit-o în loc s-o *cuminţească*. Totuși, tu pui problema, ca să zic așa, într-un mod *alarmist*. Desigur, nu pot să ignor faptul că va încerca să se răzbune. Dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să-mi și fie frică de ea.

— ...Și chiar nu ți-e frică deloc ? întrebă maiorul, părîndu-i însă imediat rău că pusese întrebarea. „Șeful" avea acum tot dreptul să se simtă jignit. Ce Dumnezeu, doar era colonelul Mănăilă, omul care venise de hac superspionului Balthazar.

— Poate că puțin-puțin mi-e frică, Bogdane. Nu mă jenez s-o recunosc. Știu, o știm amîndoi, că, teoretic, n-ar trebui să-mi fie. Erna e singură, pe cînd eu, noi, sîntem o întreagă *instituție*. *Forțele* sînt inegale. Putem lua măsuri ca fiecare pas al ei să ne fie cunoscut, putem anihila din față orice tentativă de... de răzbunare. Apropo, știi că Erna a ieșit din închisoare azi-dimineață la ora zece ?

— Precis !

— Da. Acum o jumătate de oră am telefonat directorului închisorii ca să-i reamintesc că *astăzi* e ziua cînd Erna urmează să fie liberă.

— Pentru asta i-ai telefonat ? se miră maiorul.

— Dar tu ce ai crezut ? Există vreun alt motiv ?

— Nu știu. Totuși, numai ca să-i *reamintești* să-i dea drumul ?

— Da ! Repet, i-am telefonat ca să-i reamintesc. Știu, nu era nevoie, totuși i-am telefonat.

— Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că simți nevoia s-o știi liberă, observă Bogdan întrucîtva ironic, cel puțin în intenție.

— Este vorba de cu totul altceva, măi băiete. Nu știu cum să-ți explic mai bine, ca să nu mă înțelegi greșit. Probabil că ultimele trei luni Ernei i s-au părut cele mai lungi. Poți să mă crezi că nici mie nu mi s-au părut mai scurte. Timp de trei luni am așteptat cu nerăbdare ziua cînd ea avea să fie din nou liberă.

— Cu alte cuvinte, în sfîrșit liberă să-și pună în aplicare răzbunarea !

— Ia-o cum vrei. Eu aș spune altfel : am așteptat cu nerăbdare ziua cînd Erna va avea libertatea *să acționeze*. Este o formulare — cel puțin așa mi se pare mie — mai aproape de adevăr.

— După mine, bătrîne, tot un drac.

— Mă rog !

— Bine, dar de ce această nerăbdare ? insistă maiorul. Îți face plăcere să te știi în pericol ? Zău că nu pricep !

— Ai să pricepi imediat ! Mai adineauri, ți-am spus că, teoretic, n-ar trebui să mă tem de vreme ce ea e singură, iar noi o instituție. Asta o știm nu numai noi,

ci și ea. O știe acum, dar a știut-o tot atît de bine și în ziua cînd m-a avertizat că se va răzbuna. Ești de acord, nu-i așa ?

— Categoric ! Și ?

— Tu însă ai afirmat — și eu am fost de acord cu tine — că ar fi o prostie dacă am considera amenințarea Ernei drept o simplă lăudăroșenie. Asta ar trebui să însemne că Erna este hotărîtă să-și măsoare forțele cu ale noastre. Da, asta ar trebui să însemne !

— Și nu înseamnă ?

— Nu ! Pentru că ea — dacă n-a renunțat cumva la răzbunare — cu mine vrea să-și măsoare forțele.

— Ba cu noi, bătrîne. Erna nu-i proastă ca să-și închipuie că te vom lăsa singur. Hotărîtă fiind să se răzbune pe tine, în ultimă instanță își va asuma riscul să se războiască cu instituția noastră.

— Măi băiete, eu n-aș fi chiar atît de categoric în a face o asemenea afirmație. Erna doar ne-a oferit o mulțime de dovezi că e deșteaptă. Chiar tu ai recunoscut mai adineauri.

— E dată naibii de deșteaptă, bătrîne !

— Ei bine, tocmai fiindcă e atît de deșteaptă nu cred că va risca să se *războiască* — așa cum ai afirmat tu — cu instituția noastră. Pînă acum, de cîte ori a făcut-o, a pățit-o. Cred că s-a învățat minte și nu va mai fi ispitită să încerce pentru a treia oară. E mult mai probabil că va căuta — probabil că a și găsit — un mijloc de a se putea răzbuna, dar în același timp să facă imposibil orice sprijin din partea instituției noastre.

— Cum, Ducule ? O vezi pe Erna pîndindu-te la un colț de stradă și împușcîndu-te ?

— N-o văd, băieţaş, n-o văd ! Erna nu-i o femeie cu creier de găină. Cred că un asemenea mod de a se răzbuna l-ar considera sub demnitatea ei.

— Poate o vezi atrăgîndu-te într-o cursă, mai exact dîndu-te pe mîna vreuneia dintre fostele ei „călugăriţe", ca să te compromită ?

— Nu este o răzbunare gen Erna.

— Asta de unde ai mai scos-o ? Ca să faci o asemenea afirmaţie, că nu ar fi o răzbunare gen Erna, ar trebui să ştii în ce fel obişnuieşte ea să se răzbune. Or, pînă în prezent, ea nu ne-a oferit o mostră de răzbunare marca „Erna".

— Exact ! Nu ne-a oferit o asemenea mostră şi, în consecinţă, de acord cu tine că nu ştim în ce fel obişnuieşte să se răzbune. În schimb însă, ni s-a oferit prilejul să-i descifrăm, măcar cît de cît, psihologia. Şi dacă nu mă înşel, dacă am izbutit s-o cunosc într-o oarecare măsură, aşa cum îmi place să cred, am îndoieli serioase că va încerca să se răzbune folosind ca momeală vreuna din „călugăriţele" ei. Şi ştii de ce ?

— De ce ? întrebă maiorul aproape fără voie.

— Pentru că sînt convins că, la rîndul ei, m-a intuit măcar în atîta măsură, încît să înţeleagă că, datorită unei experienţe dureroase din trecut, am devenit imun faţă de anumite tentaţii şi că a încerca să se răzbune în acest fel va însemna, cu anticipaţie, un eşec. Îţi dai seama desigur că, înainte de a se hotărî pentru o anume răzbunare, Erna trebuie să fie sigură — sau aproape sigură — de reuşită, deoarece în situaţia ei nu-i este îngăduit să greşească. Nu eşti de aceeaşi părere ?

— Ba da !

— Atunci, măi băiete, caută altceva.

— Încerc, dar în zadar. Nu-mi dă deloc prin minte cum ar putea ea să se răzbune, ca noi s-o recunoaștem drept o răzbunare marca „Erna". Dar ce ar fi dacă ai încerca și tu ?

Colonelul ridică din umeri. Brusc se ridică din fotoliul pe care stătuse și începu să se plimbe prin cameră, cu mîinile la spate, străbătînd spațiul cu pași mici și uniformi. Chipul său, care exprima o anume gravitate tristă, trăda abia acum adevărata sa vîrstă.

— Am încercat, dar în zadar. La fel ca tine îmi este imposibil să *întrevăd* în ce fel s-ar putea răzbuna. Și de ce crezi că posibila răzbunare mă neliniștește ? Pentru că nu *văd* în ce fel ar putea ea să lovească, ca să pot para la timp lovitura. Înțelegi ? Și deoarece nu pot, am sentimentul că sînt vulnerabil, că sînt la discreția ei și că, atunci cînd se va hotărî să lovească, mă va găsi complet descoperit. Dacă nu Erna, ci Balthazar m-ar fi amenințat că se va răzbuna, nu m-aș fi temut. În general, răzbunarea unui bărbat este previzibilă. Cine însă poate prevedea în ce fel se poate răzbuna o femeie ? Fantezia lor se dovedește inepuizabilă în a găsi procedee dintre cele mai ingenioase.

— Ce-ar fi dacă mi-ai da voie să mă ocup eu de Erna, bineînțeles în timpul meu liber. După părerea mea, dacă vom ști în ce fel înțelege ea să-și organizeze viața, acum cînd este din nou liberă, poate că vom putea prevedea în ce fel intenționează să se răzbune. Și atunci teama noastră va dispărea.

— Bogdane, băiete, vreau să clarific două probleme. Prima : Nu sînt de acord ca Erna să fie supravegheată atîta vreme cît nu există un motiv obiectiv, vreau să

spun atîta vreme eît nu desfăşoară o activitate subversivă. Faptul că m-a amenințat că se va răzbuna, şi că eu sînt convins că nu a făcut-o din simplă fanfaronadă este cu totul altceva. Cu alte cuvinte, este o treabă care ne priveşte pe mine şi pe ea. Şi acum, cea de-a doua problemă care, socot eu, trebuie clarificată: În război, cînd porneşti la atac, ţi-e frică. Pentru că ştii că şansele de a supravieţui sînt minime. Asta raţional vorbind. De aceea, un ostaş cu cît este mai lucid, cu atît îi este sau ar trebui să-i fie mai tare frică. Asta nu înseamnă că atunci cînd se dă semnalul de debuşare la atac, de frică se ascunde în groapă. În schimb cei mai puţin lucizi, cei cărora nu le place şi nici nu au obişnuinţa să privească adevărul în faţă, pornesc la atac în mai mică măsură stăpîniţi de frică. Mistificîndu-se, mai mult sau mai puţin voit, se cramponează de iraţional: „Poate că nu tocmai pe mine mă va găsi glontele inamic". E de prisos să-ţi spun că eu fac parte din prima categorie.

— Da !... Bineînţeles !... Totuşi, bătrîne, nu înţeleg unde vrei să ajungi. Fiindcă...

— Fiindcă exemplul nu ţi se pare potrivit, i-o tăie colonelul, care se lăsă să cadă în fotoliu cu un fel de voluptate, de parcă trupul, din cale afară de istovit, era pregătit să guste plăcerea unei odihne mult aşteptate.

— Mda ! Într-o oarecare măsură, recunoscu maiorul.

— Ai perfectă dreptate, măi băiete. Fiindcă între situaţia mea prezentă şi aceea a combatantului aflat pe punctul de a porni la atac nu există nici un fel de asemănare. Ai să mă întrebi: În acest caz, de ce l-am folosit ? Deoarece chiar în cazul pericolului su-

prem — moartea — omul, în anumite împrejurări, își poate înfrîna teama. Dacă nu m-ai fi întrerupt, ai fi aflat gîndul meu pînă la capăt. Dar nu-i nimic. Ai să-l afli imediat. Dacă fac abstracție de perioada războiului, ulterior, ca lucrător în cadrul Securității, m-am găsit de cîteva ori în situații în care a trebuit să acționez știind dinainte că s-ar putea să plătesc cu viața. Ei bine, dacă ți-aș spune că în împrejurările acelea nu mi-a fost frică, ar însemna să fiu un mare ipocrit. Da, mi-a fost, dar n-am dat înapoi. Revenind acum la iminența sau, ca să nu fiu chiar atît de categoric, la posibila răzbunare a Ernei, trebuie să-ți spun că, și în cazul cînd ea ar reuși, am îndoieli serioase că s-ar putea solda cu moartea mea. Și cu toate acestea mi-e teamă de răzbunarea ei, deși am convingerea — dacă vrei una intuitivă — că nu va încerca să mă suprime. Ți-o declar deschis și cu toată sinceritatea. Da, da, băiete, mă tem de răzbunarea ei mai mult decît m-am temut atunci cînd viața mea a fost în joc.

— Al naibii să fiu dacă înțeleg, bătrîne ! Cum adică ? Te temi de răzbunarea Ernei mai mult decît te-ai temut atunci cînd realmente ți-ai riscat viața ?

— Exact !

Maiorul clătină capul a neîncredere.

— Știi ce gîndesc, Ducule ? Că, fără să-ți dai seama, încerci să te mistifici. Sau, dacă eventual greșesc, înseamnă că nu sînt în stare să te înțeleg.

— Ca să fiu sincer, nici eu nu mă înțeleg prea bine. Ca să-ți dau un motiv de și mai mare mirare, ia notă de aceasta : Dacă aș ști că Erna vrea să se răzbune pe mine împușcîndu-mă, mi-ar fi mai puțină teamă decît

îmi este acum cînd am convingerea — repet : intuitivă — că nu va încerca să mă lichideze.

— Nu te supăra, Ducule, că ţi-o spun, dar mi se pare absurd ceea ce susţii. În definitiv, frica este mai mare sau mai mică în raport cu periculozitatea. Vătămarea vieţii înseamnă pericolul cel mai mare şi, în consecinţă, frica, teama maximă. Tu spui că *altceva*, mai puţin periculos, te face să te temi mai mult decît dacă te-ar paşte pericolul morţii. Absurd ! Cum nu se poate mai absurd !...

— Nu neg. În nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută e — aşa cum afirmi tu — absurd. Fiindcă moartea *posibilă* reprezintă pericolul maxim şi, în consecinţă, nu există o altă frică mai mare decît aceea din clipele cînd ea îţi apare ca iminentă. Repet, în nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută. Dar iată există o excepţie. Mi-e teamă de răzbunarea Ernei, aşa cum ar fi trebuit să-mi fie dacă aş şti că mă va ucide.

— Şi, mă rog, de ce teama asta exagerată ?

— Fiindcă nu sînt în stare să întrezăresc măcar în ce va consta răzbunarea ei. Am însă presentimentul că ea va avea consecinţe mai grave decît suprimarea mea fizică.

2

EMISARUL LUI BALTHAZAR

Mergea, de cinci minute, cu paşi de plimbare. Altfel îşi închipuise clipele, minutele, aceste prime minute de cînd era liberă. Soarele dogorea de pe acum, deşi era încă dimineaţă — semn neîndoios că avea să fie caniculă — aproape că o ameţise şi cu toate acestea ea simţea celălalt *soare*, cenuşiu, prezent în spatele ei, care, în loc să radieze căldură, emana frig, un frig perfid, cîinesc, hain, un soare cenuşiu în stare să-i îngheţe spatele, să-l transforme într-un sloi de gheaţă, şi să-i străpungă şalele cu nişte săgeţi minuscule, doar cît nişte andrele sau, mai curînd, cît acele de cusut saci.

Soarele cenuşiu o frigea cu ger în spate şi cu toate acestea continua să meargă încet, încet, de parcă, în lipsă de altceva mai bun, ieşise să se plimbe în imediata apropiere a închisorii. Dorea să grăbească pasul, să se îndepărteze cît mai mult şi cît mai repede, dar, ciudat, nu izbutea, deşi o potopise frica, una iraţională : că soarele cenuşiu o va transforma într-un bloc de gheaţă. Şi — straniu ! — în ciuda fricii, simţi dorinţa să privească soarele cenuşiu. Se opri brusc, de parcă s-ar fi poticnit, şi se răsuci pe vîrfuri şi călcîie într-o întoarcere perfectă, asemenea unui caporal, care, vrînd

să-şi instruiască recruţii, se dă pe sine ca exemplu, şi brusc îşi aminti că, în urmă cu şapte ani, cînd fusese ea însăşi *recrut*, îi trebuiseră multe zile pînă să înveţe a executa o întoarcere „la stînga împrejur" perfectă. Acum soarele cenuşiu — mai exact ceea ce îşi închipuise ea că este un soare cenuşiu : închisoarea — era acolo, la mai puţin de o sută de metri : o clădire tăcută, sumbră, din care nu se vedea decît acoperişul cu olane, şi care datorită zidului de piatră înalt, poate şi din cauza tăcerii atotcuprinzătoare ce o învăluia, părea pustie, părăsită parcă din vremuri imemorabile, în ciuda soldatului aflat într-una din turlele de pază. Soldatul care probabil că o urmărise cu privirea încă din clipa cînd ieşise pe poarta închisorii şi care, văzînd-o că se întoarce ca să privească în urmă, îi zîmbi încălcînd regulamentul.

Privi cîteva clipe clădirea, se cutremură, pe urmă, întorcîndu-i spatele, îşi continuă drumul cu paşi mari, cadenţaţi. Curînd luă la cunoştinţă, cu o plăcută uimire şi satisfacţie, că începea să i se încălzească spinarea, că dispăruse pericolul ca soarele cenuşiu s-o transforme într-un sloi de gheaţă. Cînd se îndepărtă binişor şi cînd aproape se încălzise, îşi aminti de soldatul care o privise şi îi păru rău că nu-i mulţumise măcar printr-un zîmbet. Imediat îşi aminti de celălalt ostaş, cel care fusese pedepsit din cauza ei. Arăta atît de tînăr, ca un băiat de şaisprezece ani. Privea cu o naivă curiozitate deţinutele : tinere, mai puţin tinere, frumoase, mai puţin frumoase — dacă nu de-a dreptul urîte —, de parcă încerca să ghicească ce anume vini aveau de ispăşit. Dar, dintre toate, ochii lui puri, parcă de adolescent care n-a cunoscut încă femeia, pe ea o urmăreau cel mai mult. Oare o plăcea ? Sau poate o

compătimea mai mult decît pe celelalte? Poate că şi una, şi alta.

...Şi, într-o zi, soldatul cu ochi de băiat de şaisprezece ani era din nou de serviciu. Ea, Erna, împreună cu alte cîteva femei lucrau în curte. În ziua aceea băiatul a încălcat regulamentul, azvîrlindu-i de sus un pachet de ţigări „Mărăşeşti". A luat ţigările şi i-a mulţumit printr-un zîmbet. A schiţat şi el un zîmbet, şi ea, cînd l-a văzut zîmbind, a simţit o undă de duioşie scăldîndu-i sufletul, fiindcă în clipa aceea a citit în ochii soldatului satisfacţia de a fi izbîndit într-o aventură plină de primejdii. Dar, spre ghinionul lui, cineva l-a văzut aruncînd pachetul cu ţigări. Cîteva zile mai tîrziu s-a zvonit că soldatul fusese pedepsit pentru că încălcase regulamentul.

Din urmă o ajunse şi o întrecu autobuzul cu care s-ar fi putut duce în oraş. Preferă să facă drumul pe jos, deoarece călătorii, văzînd de la ce staţie se urcă, ar înţelege că este o deţinută abia eliberată. Asta n-o deranja prea mult. O deranja în schimb gîndul că ei ar putea crede că este o hoaţă sau o criminală, care abia şi-a ispăşit pedeapsa.

De la închisoare şi pînă în oraş erau trei kilometri. Parcursese jumătate din distanţă aproape fără să-şi dea seama. Îi făcea multă plăcere să meargă pe jos şi să se bucure: că era din nou liberă, că se putea gîndi la ceea ce fusese viaţa ei în cei şapte ani cîţi se scurseseră ca la un trecut care existase independent de ea — fiindcă acum se *rupsese* de el în mod definitiv — şi asupra căruia abia de acum încolo era în măsură să emită aprecieri obiective. Aprecieri obiective nu în legătură cu ce însemnase acel trecut pentru ea, ci făcînd

cu totul abstracție de prezența ei fizică între zidurile închisorii. Șapte ani trăise o anume realitate, dar n-o *gîndise*. O trăise aproape vegetativ sau, poate mai exact, fiziologic, ea însă, în ceea ce fusese mai mult decît carne și sînge, evadînd în realitate, izbutise să-și creeze iluzia unei libertăți pline de voluptăți nebănuite.

La început *acolo* îi fusese tare greu, mult mai greu decît celorlalte deținute, la care descoperea, cu uimire și pînă la un punct cu invidie, un simț extraordinar de adaptare. Realitatea în care fusese trimisă să petreacă atîția ani era atît de brutală, atît de altfel decît aceea din care venea, și în așa măsură o înhățase fără nici un fel de menajamente, încît își făgădui să profite de primul prilej ce s-ar ivi ca să se sinucidă. Și iată că, la puține zile, i se ivi prilejul să termine cu viața, electrocutîndu-se. Dar, în ultima clipă, și-a amintit de *El*. Și-a amintit că îl amenințase să se răzbune în ziua cînd avea să fie din nou liberă. Și, fiindcă și-a amintit, n-a mai întins mîna spre bara încărcată cu curent de înaltă tensiune. Trecu o lună. În luna aceea, da, a trăit realitatea închisorii, căreia în nici un fel nu i se putea adapta. Și fiindcă îi era atît de greu, a început să se teamă că i se vor usca rădăcinile vieții și că va muri — drace! —, va muri fără să mai aibă posibilitatea să se răzbune. Curînd după ce s-a împlinit luna aceea, cumplită, și-a amintit de cartea lui Jack London în care eroul, încarcerat, schingiuit, izbutește să rămînă liber cu spiritul și, în ciuda trupului închis într-o celulă de temniță, să călătorească liber „sub stele". Și-a amintit și a zîmbit neîncrezătoare. Desigur o scornitură a unuia dintre scriitorii cu foarte multă fantezie. Pe urmă însă, și-a spus că n-ar fi rău dacă ar încerca și ea. La în-

ceput a înregistrat doar eşecuri, dar, pînă la urmă, prin voinţă şi autosugestie, evadările deveniră posibile. Din ziua aceea realitatea obiectivă nu i se mai păru de nesuportat, fiindcă în realitatea aceea se integra doar cu prezenţa ei fizică.

Probabil acesta fusese motivul pentru care anii petrecuţi *acolo* trecuseră unul după altul fără ca să lase urme.

De fapt călătoria ei „sub stele" consta în a-şi imagina diferite metode de a se răzbuna pe *El*. Îi trebuiau cîteva zile — cîteodată săptămîni — ca să elaboreze un *plan* ingenios de răzbunare. Pe urmă, alte săptămîni, ca să-l pună în aplicare. Planul reuşea. De fiecare dată *El* era înfrînt, doborît, distrus, spre marea ei satisfacţie. Pe urmă, după fiecare victorie, izbucnea în plîns. Plîngea de mila lui, plîngea că îl *distrusese*. Părerile de rău treceau însă repede şi din nou se *pasiona* de un alt plan de răzbunare.

În sfîrşit, Erna ajunse la barieră. Oraşul nu-l cunoştea. O singură dată trecuse pe străzile lui, dar atunci se afla închisă într-o dubă. Era un oraş ardelenesc, tipic pentru partea aceea de ţară. Casele de pe strada pe care mergea semănau între ele şi se deosebeau doar prin aceea că erau spoite în culori diferite. Ferestrele cu obloane, toate închise, poate ca să nu pătrundă căldura unei zile de caniculă. Porţile înalte, de lemn, te împiedicau să vezi ce se petrece înapoia lor.

Pesemne că pe aproape exista o brutărie, pentru că Erna simţi în nări aromă de drojdie pusă la dospit, şi deodată i se făcu foame. Grăbi pasul. Un bătrîn ieşi dintr-o curte ducînd de lesă un cîine lup. Purta un costum din stofă reiată, cu haina cusută la două rîn-

duri — așa cum era moda în urmă cu treizeci de ani —, colțurile gulerului scrobit erau ascuțite, iar cravata de culoare argintie avea un nod imens. Pantofii maro, și ei demodați, luceau de parcă ar fi fost de lac și, cu toate că era caniculă, peste pantofi purta ghetre. În ciuda vestimentației anacronice, bătrînul avea un aer marțial, fapt care o făcu pe Erna să presupună că bătrînul fusese cîndva ofițer.

— Domnule, fiți amabil și spuneți-mi dacă există pe undeva pe aproape un restaurant acceptabil, îl chestionă Erna însoțind cuvintele de acel zîmbet care, pe vremuri, adică în urmă cu șapte ani, constituia una din armele cu care putea obține tot ceea ce dorea.

Bătrînul se opri, o cercetă, o clipă, din cap pînă în picioare, pe urmă, cu siguranța omului care în viața lui a cunoscut multe femei :

— O persoană distinsă ca dumneavoastră nu poate pune piciorul decît în cel mai bun restaurant, domnișoară. Dealtfel, orașul nostru e atît de mic, încît nu trebuie să mergeți prea mult ca să ajungeți acolo. Este vorba de restaurantul „Mureșul".

Și îi explică pe îndelete și cu detalii inutile pe unde să apuce ca să ajungă mai repede.

Erna îi mulțumi și, adăugînd cuvintelor irezistibilul ei surîs, se îndepărtă. Cuvintele bătrînului îi făcură bine. „O persoană distinsă ca dumneavoastră nu poate pune piciorul decît în cel mai bun restaurant, domnișoară". Nu, în nici un caz nu fusese doar un simplu compliment. Realmente continua să fie o „persoană distinsă". Cei șapte ani nu-i alteraseră distincția.

Restaurantul o dezamăgi, deoarece chiar de la intrare constată că nu era decît un biet restaurant de provin-

cie, în ciuda faptului că persoanele simandicoase din oraș erau convinse că localul este unul de lux. Fie că nu era încă ora potrivită, fie, poate, datorită faptului că numai puțini cetățeni din oraș se considerau în suficientă măsură „distinși" ca să-l frecventeze, cert este că la ora cînd Erna trecu pragul în local nu se aflau decît doar cîțiva clienți. Prezența Ernei făcu senzație. Lipsindu-le acel talent de disimulare a curiozității — atît de indispensabil omului manierat — toți bărbații, fiindcă erau numai bărbați, se holbară literalmente la ea cu niște ochi în care se puteau citi, cu ușurință, pînă și de cel mai prost psiholog, curiozitate, admirație, uluială. Pe urmă, după ce o văzură așezată la o masă din colțul cel mai îndepărtat al sălii, începură să-și dea coate, să vorbească între ei și, din cînd în cînd, să se întoarcă, fără nici un fel de jenă, ca s-o privească.

Erna înregistră toate acestea cu o amuzată satisfacție, prefăcîndu-se că studiază lista de bucate, destul de săracă dealtfel, dar pantagruelică în comparație cu meniul ce-i fusese servit în cei șapte ani petrecuți *acolo*, întîrziind dinadins să dea comanda ospătarului pentru a-i lăsa acestuia timp suficient s-o admire. Hotărît, îi făcea mare plăcere să constate că, deși era mai bătrînă cu șapte ani, exercita asupra bărbaților aceeași fascinație.

Ospătarul, un tînăr simpatic, poate un pic romantic, asemenea majorității provincialilor, impresionat de frumusețea ei atît de puțin *autohtonă*, o privea extaziat de admirație. Erna schiță zîmbetul ei irezistibil, ospătarul se îmbujoră în obraji, ochii începură să-i lucească, mistuiți parcă de febră și, parcă pentru a se dezmetici, mută tacîmul cu cîțiva centimetri mai la dreapta.

„Dacă i-aș cere să se ducă să-i pălmuiască pe mitocanii ce se holbează încă la mine, sînt sigură că ar face-o fără să mai stea pe gînduri", își spuse Erna, parcurgînd cu privirea, pentru ultima dată, lista de bucate. Bineînțeles că nu ar fi fost prudent ca abia ieșită din închisoare să devină *eroina* unui scandal ordinar. De aceea renunță, mărginindu-se să comande de pe listă acele feluri de mîncare pe care le rîvnea cel mai mult.

Ospătarul îi aduse primul fel : „ciorbă de văcuță țărănească". Carnea nu era de „văcuță", poate că nici de bou, mai curînd de zimbru și încă de unul ajuns la o vîrstă matusalemică. În schimb ciorba propriu-zisă era gustoasă, deși zarzavaturile fuseseră înlocuite cu varză acră utilizată în cantități industriale. Erna o dădu pe gît pînă la ultima picătură, apoi cu același apetit devoră friptura de purcel la tavă cu varză călită. La desert nu se sfii să înfulece două bucăți mari de strudel cu mere, lăudat în lista de bucate — și pe bună dreptate — ca „specialitatea casei".

Apetitul acesta pantagruelic, care, într-o oarecare măsură, cam dezamăgi pe tînărul ospătar — fiindcă nu-și putea explica în nici un fel cum de era posibil ca o femeie atît de *doamnă* se poate îndopa asemenea uneia care s-a istovit spălînd rufe — se datora faptului că Erna, mai curînd în virtutea obișnuinței decît din necesitate, *evadase* din nou. Se închipuia nu la acel amărît restaurant de provincie, ci la Capșa, în inima Capitalei, și nu singură, ci în compania *Lui*. Stăteau față în față la aceeași masă, *El* era la fel, anii nu-l schimbaseră, trecuseră și pe lîngă el parcă tot fără să-l atingă, cu excepția părului de la tîmple în care firele cărunte se înmulțiseră. Era la fel de anacronic frumos

și ochii lui priveau la fel de trist, o tristețe iremediabilă de om care a suferit în dragoste și care, într-o oarecare măsură *traumatizat*, este sortit să rămînă singur toată viața. Temîndu-se ca *El* să nu înțeleagă ce se petrece cu ea — avea doar un simț de pătrundere extraordinar — mînca afectînd plăcerea unui flămînd. Conversația tot ea o susținea, fiindcă *El* era de felul lui taciturn și fiindcă prezența femeilor îl intimida sau, poate, în așa măsură îl plictisea, încît nu era în stare să întrețină o conversație. Ea îi povesti întîmplări din anii petrecuți în închisoare, unele nostime, altele aproape tragice, în timp ce *El* o asculta fără s-o întrerupă, parcă într-o oarecare măsură absent, iar la un moment dat o întrebă :

— Erna Caroți, — cu tonul din timpul anchetei — ți-am cerut și cu șapte ani în urmă să-mi spui de ce mă urăști. Ai refuzat. Acum, cînd nu mai sînt anchetatorul dumitale și dumneata persoana anchetată, vrei să-mi spui de ce mă urăști ?

— Nu, domnule colonel, n-am să-ți spun. Am un motiv special ca să te urăsc, dar în nici un caz n-ai să-l afli de la mine.

El o privi cu ochii lui buni pe care acum tristețea îi umbrea în și mai mare măsură.

— Mă rog ! Dacă nu vrei... În nici un caz nu pot să te silesc.

— La ce ți-ar folosi să afli, domnule colonel ?

— Dacă aș ști, poate că aș putea înțelege în ce fel vei încerca să te răzbuni.

Ea rîse, într-adevăr un pic forțat — își dădu seama de asta —, pe urmă îi spuse, căutîndu-i zadarnic privirea, deoarece el căta în altă parte.

— Este secretul meu, domnule colonel. Probabil mă credeți tare naivă de vreme ce vă puteți închipui că am să vi-l dezvălui de bunăvoie.

— Dimpotrivă, cred, Erna Caroți, că ești inteligentă și prudentă. În ceea ce privește *secretul* tău, nu am ce să fac, trebuie să mă resemnez.

Cînd evadarea luă sfîrșit, Erna se trezi în restaurantul acela modest de provincie. Hotărît, acum, cînd scăpase de *acolo*, evadările nu mai aveau rost, trebuia să se dezbare de acest obicei. Acum era obligată să trăiască efectiv realitatea după care tînjise în închisoare, asemenea unui naufragiat după un pesmet.

„Ce proastă sînt! În definitiv nu fac altceva decît să cred că și pentru *El* anumite bucurii au aceeași importanță. Probabil că nici nu m-a luat în serios cînd i-am făgăduit că mă voi răzbuna".

Acceleratul avea o întîrziere de zece minute. Erna măsura peronul de la un capăt la altul, absentă la tot ceea ce se petrecea în jurul ei. De fapt nu se petrecea mai nimic. Doar cîțiva călători așteptau ca și ea trenul. Vorbeau între ei încet, de parcă era interzis ca pe peron să se vorbească altfel. La început Erna se miră. Pe urmă însă, se obișnui și, dînd frîu liber gîndurilor, le lăsă să vagabondeze, fără să le urmărească. Era și acesta un mod de a-și odihni spiritul, fiindcă *acolo* descoperise că și el, spiritul, are nevoie de odihnă, de un fel de altfel de somn. *Acolo* descoperise că atunci cînd trupul îi era trudit, tare trudit și nu și-l putea odihni, ca să poată rezista trebuia să-și odihnească spiritul, poruncindu-i să doarmă, poate mai exact spus, să aţipească. Și cît timp acesta moțăia, nu mai simțea truda din mădu-

lare chiar atît de insuportabilă. Fusese o descoperire întîmplătoare, și ulterior, prin exercițiu, reușise să și-o provoace ori de cîte ori simțea nevoia.

Drumul pînă la gară îl făcuse de asemenea pe jos — circa un kilometru — așa că, tot măsurînd peronul de la un capăt la altul în așteptarea trenului, deodată se simți obosită. Singura bancă de pe peron era ocupată, iar în sala de așteptare mirosea urît a afumătură și a vinars.

Măsura peronul de la un capăt la altul, absentă la tot ceea ce se întîmpla în jurul ei, cînd, la un moment dat, brusc, se dezmetici, cuprinsă de panica, pe care nu și-o putu explica nici după ce trecu în revistă absolut toți călătorii aflați pe peron. Nu recunoscu pe nimeni, nici unul nu-i trezi măcar o cît de vagă suspiciune. Și cu toate acestea panica nu dispăru, ci dimpotrivă stărui dospind neliniște. Ca să scape de senzația aceea neplăcută, încercă să se mistifice că după atîtea emoții — și fuseseră destule încă din clipa cînd se văzuse liberă — nervii o cam lăsaseră.

În sfîrșit, trenul sosi gîfîind, și după două minute își reluă goana bezmetică. Erna se instală într-un compartiment în care un alt călător abia ocupase un loc lîngă fereastră. Luă act de prezența lui, pe urmă îl ignoră cu desăvîrșire. Era obosită și voia să doarmă. Se cuibări bine în colțul ei și închise ochii. Trecură cîteva minute și, tocmai cînd era pe punctul s-o fure somnul, necunoscutul începu să-i vorbească :

— Ești Erna Caroți, nu-i așa ?

Erna deschise ochii, îl examină cu atenție și înțelese că din pricina acelui om o năpădise mai adineauri panica.

— Ce te privește pe dumneata dacă sînt sau nu Erna Caroți ? Dealtfel, nu știu de ce întrebi, de vreme ce ești un copoi și știi cine sînt.

— Nu sînt copoi !

— Atunci, cine ești ?

— Ai salutări de la Balthazar. Din însărcinarea lui mă aflu acum în tren și stau de vorbă cu dumneata.

— Ascultă, domnule ! Ai o părere prea bună despre dumneata dacă îți închipui că am să te cred. Am stat închisă șapte ani și m-am convins cît de greu este ca cineva dinăuntru să poată stabili o legătură cu lumea dinafară chiar dacă nu este decît un simplu borfaș. Cu atît mai imposibil cînd cel dinăuntru este Balthazar, marele Balthazar.

— Balthazar, Erna, e liber și se află în siguranță la sediul central al Trustului.

— Dar nu e posibil ! Doar nu vei fi vrînd să-mi spui că l-au... grațiat ?

— S-a răscumpărat, plătind în dolari echivalentul anilor de temniță pe care trebuia să-i facă.

— Și cînd s-a întîmplat asta ? întrebă Erna, din ce în ce mai nedumerită.

— La un an de la condamnarea sa. A plătit Trustul întreaga sumă.

Erna avu din nou un moment de îndoială. Dacă *El* îi întindea o cursă ? Trebuia să fie prudentă, să cumpere, dar să nu vîndă nimic.

— Și dumneata de unde știi toate acestea ?

— Știu ! Dealtfel e ușor de ghicit.

— Nu !

— Mi se pare că nu ai încredere în mine, așa-i ?

— Nu am ! Desigur că nu am. De unde știu cine ești în realitate și ce urmărești ?

Necunoscutul zîmbi, parcă ironic, vîrî mîna în buzunarul de la piept și scoase de acolo un pașaport pe care i-l întinse Ernei.

— Poftim cartea mea de vizită. Ia-o ! Te rog !

Erna întinse mîna după pașaport, îl luă, îl deschise și citi numele înscris pe prima pagină : Paul Smither.

— Paul Smither ! citi încă o dată numele, rostindu-l cu voce tare. Așa te numești ?

— Numai pe pașaport. Am venit în țară acum patru zile și mîine voi pleca înapoi. Clima de aici nu-mi prieste și abia aștept să schimb aerul. Dacă lui Balthazar nu i-a priit, cu atît mai puțin îmi prieste mie.

— Și de ce te-a trimis ? chestionă Erna mai departe.

— Ca să stau de vorbă cu dumneata.

— Să mă lăsați în pace ! Nu am de gînd să mai lucrez pentru Trust. Am stat închisă șapte ani. Am ieșit, în sfîrșit am ieșit ! Pentru nimic în lume nu vreau să mă mai întorc *acolo*. Îmi ajunge.

Necunoscutul zîmbi ironic.

— Îți cer o favoare, Erna.

— Ce anume favoare ?

— Să mă asculți cinci minute fără să mă întrerupi. De acord ?

— Bine !... Bine !... N-am să te mai întrerup. Te ascult.

— Balthazar a luat locul *Bătrînului*. Acum el conduce Trustul. Cum ți-am mai spus, el m-a trimis la tine să-ți spun că are nevoie de tine acolo.

— Ce ?

— Ce-ai auzit. Are nevoie de tine. Te apreciază foarte mult şi vrea să-ţi ofere ceva care să te intereseze.

Erna începu să rîdă sincer înveselită. Aproape că nu mai avu vreo îndoială că pretinsul Paul Smither era un securist trimis de *El* ca să-i întindă o cursă.

— Ascultă, domnule Paul Smither. Vreau să-ţi spun două lucruri. Primul : că îţi joci prost rolul. Află că o clipă nu ai izbutit să mă convingi că eşti trimisul lui Balthazar. Nu ştiu ce grad ai în cadrul Securităţii, în schimb nu am nici o îndoială că eşti ofiţer de securitate. Şi mai vreau să-ţi spun ceva : că mi-l închipuiam mult mai inteligent pe cel care te-a trimis. Fiindcă un om cu adevărat inteligent şi-ar fi dat seama că Balthazar, mai ales după ce v-a cunoscut, nu şi-ar fi putut face iluzia că voi mi-aţi elibera un paşaport ca să pot pleca din ţară.

— Asta e tot ? întrebă calm Paul Smither.

— Da !

— Ei bine, află că nici tu nu eşti mai deşteaptă decît individul la care te-ai referit — pesemne colonelul acela parşiv, care l-a înfundat în trei rînduri şi pe Balthazar — de vreme ce m-ai luat drept un om de-al lui. Şi apoi, de ce ţi-ar întinde ei o cursă ? Ca să ajungi din nou şi cît mai repede acolo de unde abia te-ai întors ? Dacă persoana ta îi mai interesează — ceea ce n-ar fi deloc exclus — şi dacă îşi cunosc meseria — după cele întîmplate lui Balthazar se pare că şi-o cunosc —, în loc să-şi piardă timpul întinzîndu-ţi o cursă, mai normal ar fi să te lase liberă, dar să te supravegheze în mod discret, ca să se convingă dacă ai de gînd sau nu să te astîmperi. Ce Dumnezeu, Erna, trebuie să înţelegi că pe ei persoana ta nu-i intere-

seazâ decît în măsura în care încalci legea. Gîndeşte-te bine şi recunoaşte că am dreptate.

— Poate că în mod absolut ai dreptate, răspunse ea ceva mai tîrziu, după o matură chibzuinţă.

— Şi, mă rog, de ce numai în mod absolut ?

— Fiindcă...

Dar nu mai continuă. Simţi flăcări în obraji şi înţelese că se înroşise. Gîndul ei întreg fusese acesta : „Fiindcă *El* are un motiv ca să mă trimită înapoi la închisoare. Îi este teamă de răzbunarea mea". Acesta fusese gîndul ei ascuns şi, dacă izbutise să se înfrîneze şi să nu-l rostească tare, aceasta se datora faptului că ei însăşi i se păruse ridicol. Ridicol că, măcar pentru o clipă, putuse să creadă că *El* se temea de răzbunarea ei.

— Ce ? insistă Paul Smither.

— Nimic ! Apoi cu alt ton, conciliantă : Să presupunem că eşti într-adevăr trimisul lui Balthazar...

— Drace! Sînt! Ai paşaportul meu în mînă. Uită-te la îmbrăcămintea mea şi ai să te convingi că nu sînt un copoi. Şi apoi accentul. Singur accentul ar trebui să te convingă că nu mai trăiesc de foarte mulţi ani pe aceste meleaguri.

— Să presupunem că eşti cu adevărat trimisul lui Balthazar — continuă ea, ca şi cînd nu ar fi fost întreruptă — şi că propunerea pe care mi-ai făcut-o porneşte de la el. Ca s-o accept, în prealabil ar trebui să ştiu dacă *pot* pleca din ţară.

— Bineînţeles.

— Cum ? Crede Balthazar că, dacă voi cere paşaport, *ei* se vor grăbi să mi-l elibereze ?

— Nu crede, nu poate crede aşa ceva.

— Atunci ?

— Vrei să-mi înapoiezi paşaportul ?

Erna i-l întinse. Paul Smither îl vîrî în buzunarul de la piept şi tot de acolo scoase un altul pe care, după ce îl deschise, parcă spre a se convinge că este cel de care avea nevoie, i-l întinse.

— Poftim ! Este paşaportul dumitale, Erna !

Erna îl luă, îl deschise şi citi cu voce tare :

— Kate Everhard !

— Aşa te vei numi dumneata, Erna. Uită-te la fotografie. Este a dumitale. Din clipa aceasta îţi aparţine. Întoarce două file. Ai să găseşti acolo viza de intrare. Ai sosit cu avionul acum patru zile, de la Atena. Eşti cetăţeană americană şi locuieşti la Berkeley — un oraş situat în apropiere de San Francisco — pe strada 27 etc, etc. Cum ţi-am mai spus, din clipa aceasta paşaportul îţi aparţine. Îl vei putea folosi atunci cînd te vei hotărî — dacă te vei hotărî — să pleci din ţară. Pentru asta Balthazar îţi dă un termen de două luni. Mai mult nu este dispus să te aştepte. Ai cumva vreo nedumerire ?

Erna nu răspunse imediat. Frunzărea paşaportul, revenind mereu la fila pe care se afla lipită fotografia ei, parcă spre a se convinge că într-adevăr pe ea o reprezenta. Era *ea*.

— Am, şi nu numai una, Paul Smither.

— Sînt gata să-ţi dau explicaţiile necesare.

— Cu acest paşaport a venit altcineva în ţară, sau numai viza e falsă ?

— Paşaportul aparţine unei alte persoane. Viza e adevărată. I-a fost pusă la aeroport.

— Atunci e clar. Mă surprinde însă că *există* o altă femeie care să-mi semene atît de mult.

— Te înşeli. Nu există o persoană care să-ţi semene, ci una care are înălţimea, culoarea ochilor şi vîrsta ta. Persoana aceea se numeşte realmente Kate Everhard. A sosit în România cu avionul în urmă cu patru zile. Mai tîrziu, la hotel, singură şi absolut nesilită de nimeni, a operat în paşaportul ei o mică substituire. A înlocuit fila pe care era lipită fotografia ei cu o alta identică pe care însă fusese ataşată fotografia dumitale. Deci, dacă facem abstracţie de această substituire — de care nimeni nu are cunoştinţă în afară de mine, dumneata şi veritabila Kate Everhard — înseamnă că paşaportul este în ordine şi că, în momentul cînd te vei hotărî să-l utilizezi, nu vei avea nici un motiv să te temi că s-ar putea descoperi falsul. Bineînţeles, cu cît te vei hotărî mai repede cu atît va fi mai bine. Te mulţumeşte răspunsul ?

— Este un răspuns mulţumitor la prima întrebare pe care ţi-am pus-o.

— Şi, mă rog, care-i a doua ?

— Adevărata Kate Everhard, care îmi pune la dispoziţie paşaportul ei, cum va putea părăsi ţara ?

— După ce dumneata vei pleca, a doua zi sau ceva mai tîrziu, va anunţa că şi-a pierdut paşaportul.

— Şi îţi închipui că va fi crezută ?

— Chiar dacă nu va fi crezută tot nu are importanţă. Kate a acceptat să-şi asume eventualele riscuri.

— Dacă o vor aresta ?

— I s-a făgăduit că Trustul va plăti în devize echivalentul pedepsei.

— Trustul va plăti pentru ea, murmură Erna, ca și cînd și-ar fi vorbit ei însăși. Pe urmă, cu ton de reproș, dar și cu mînie. Pentru ea e gata să plătească. Numai pentru mine nu a fost dispus să cheltuiască măcar un cent.

— Nu uita că dumneata ești româncă și că regimul pentru cetățenii români e altul. Pe de altă parte, chiar dacă lucrul acesta ar fi fost posibil, pe atunci Balthazar încă nu se afla la conducerea Trustului, la reorganizarea căruia a pornit imediat după ce l-a înlocuit pe Bătrîn. Nu știu nimic precis, dar cred că în cadrul noii reorganizări și-a rezervat un anume rol. Altceva mai vrei să știi ?

— Nimic !

— Și ce hotărăști ? Păstrezi sau nu pașaportul ?

Erna nu răspunse imediat. Încă o dată îndoiala puse stăpînire pe ea. „Îmi întinde o cursă ? După toate probabilitățile nu. Dar în acest caz mi se oferă o șansă extraordinară ca să mă răzbun pe *El*".

— Îl păstrez ! se învoi ea pînă la urmă, ascunzîndu-și numai cu mare greutate satisfacția imensă pe care o simțea. De aceea se feri să se uite la Smither. Deși se pricepea extraordinar de bine să-și disimuleze adevăratele sentimente, de data asta se temea că s-ar putea trăda, fiindcă, ceea ce simțea nu era doar satisfacție, ci altceva mai profund, un sentiment ciudat și puternic, inexprimabil, care îi scălda sufletul într-un fel de duioșie și din care motiv aproape că i se umeziseră ochii.

— Cînd crezi că vei putea pleca ?

— Nu știu. În orice caz nu atît de repede.

— De ce ? Ţi-am spus : cu cît vei pleca mai repede, cu atît riscurile vor fi mai mici. Poţi să mă crezi că nu exagerez deloc.

— Totuşi... prea repede nu pot pleca.

— De ce ? insistă Smither.

— Trebuie să-mi pun la punct garderoba, găsi ea o motivare plauzibilă. Au trecut şapte ani de cînd m-au închis şi între timp moda s-a schimbat. Dacă apar la aeroport îmbrăcată după moda de acum şapte ani s-ar putea să trezesc suspiciuni.

— Mda ! Cît timp crezi că-ţi trebuie ca să-ţi pui la punct garderoba ?

— Cred că în maximum trei săptămîni voi putea pleca. Dar nu înţeleg de ce mă zoreşti. Balthazar mi-a dat termen de două luni.

— Pentru că — aşa cum ţi-am spus — este în interesul dumitale să speli putina cît mai repede. Presupun că ai nevoie de bani.

— Bani am, fiindcă „moştenirea" nu mi-a fost confiscată şi făcută venit statului. Nu cred însă că ar fi prudent să retrag o sumă prea mare.

— Zece mii de lei îţi ajung ?

— Nu am ce să fac cu atîţia bani.

— Mi s-a dat suma asta să ţi-o remit. Îţi aparţine. Îţi mărturisesc că fără ei în buzunar am să mă simt mult mai în siguranţă.

Erna luă pachetul şi îl vîrî în poşetă, împreună cu paşaportul.

— Şi dacă plec... Dacă am să izbutesc să plec, unde şi cu cine voi lua legătura ?

— Te vei duce la Atena. Mai exact, te vei *întoarce* acolo, deoarece Kate Everhard de la Atena a venit

aici în România. Iată biletul de avion, plătit dus și întors. Deci, te vei duce la Atena și vei trage la hotelul „Grande Bretagne". Camera este de asemenea plătită. Va fi suficient să-ți spui numele, adică numele înscris pe pașaport. În maximum o oră cineva va veni să ia legătura cu dumneata. Nu vreau să comit o indiscreție, dar cred că Balthazar are intenții mari în ceea ce te privește. Dar uite că era să uit. Mi s-au mai dat cinci sute dolari pentru primele cheltuieli la Atena. Poftim.

Erna îi luă și îi vîrî în poșetă lîngă ceilalți.

— Mulțumesc !

— Altceva ? Sper că acum totul este în regulă.

— Da !

— De vreme ce pot considera că mi-am îndeplinit misiunea, nu-mi rămîne altceva de făcut decît să mă retrag, dar nu mai înainte de a-ți ura succes.

Paul Smither se ridică, flutură degetele în semn de rămas bun, pe urmă părăsi compartimentul. Și, abia cînd fu din nou singură, Erna nu-și mai putu înfrîna lacrimile. Începu să plîngă, un plîns abundent și mut, care în nici un caz nu era de durere. Dimpotrivă: Erna plîngea fiindcă era fericită. Și era fericită, fiindcă i se ivise prilejul să se răzbune așa cum nici nu visase că îi va sta în putință.

PRESUPUNERI

Era a patra zi de cînd Erna se afla în libertate.

Maiorul Bogdan Tudoraşcu, ţinînd între degete piciorul paharului pîntecos, îl legăna la dreapta şi la stînga, privind absent lichidul ruginiu şi greu, care se clătina ritmic de parcă ar fi fost nu coniac „Metaxa" cinci stele, ci metal topit. Din cînd în cînd contenea jocul, ducea paharul la gură, sorbea o mică înghiţitură şi se strîmba, de parcă băutura, datorită cine ştie cărui miracol, se transformase brusc în acid clorhidric. După ce înghiţea şi un strop de apă minerală, relua din nou jocul. În braserie nu erau ocupate decît patru mese, toate cu turişti, probabil din vreo ţară nordică, toţi fiind înalţi, slabi şi blonzi, de un blond care bătea în alb. Deşi era ora zece, şi de cel puţin o oră trebuia să fie înapoi la sediu unde îl aştepta colonelul Mănăilă, totuşi nu se putea hotărî să plece. Îi era tare neplăcut să dea ochii cu şeful său, căruia, de patru zile, îi ascundea o anume iniţiativă pe care o luase. Desigur, dacă rezultatul ar fi fost favorabil, faptul că se ascundea de el l-ar fi deranjat mai puţin. În definitiv, dacă îşi luase libertatea să aibă iniţiative într-o problemă care nu-l privea personal, o fă-

cuse ca să-l apere în eventualitatea în care Erna ar încerca să pună în aplicare amenințarea. Din păcate, măsurile pe care le luase se dovediseră ineficace, și asta îl neliniștea, fiindcă nu era în stare să prevadă *cînd* și în *ce fel* va încerca Erna să treacă la fapte. Pe urmă, imposibilitatea de a afla ce se petrece în *tabăra dușmană*, pe de o parte agrava situația, iar pe de alta, păstrînd secretul față de șeful său, propria sa responsabilitate creștea în cazul cînd acestuia avea să i se întîmple ceva.

„Trebuie să-i spun, să-i deschid ochii. Așa nu mai poate dura", își spuse, sorbind o nouă înghițitură, și din nou strîmbîndu-se într-un rictus de scîrbă imensă.

Și, hotărîndu-se brusc, se ridică, lăsă pe masă banii și părăsi grăbit braseria. Se urcă în „Rosinanta" lui și, în cinci minute, ajunse la sediu.

Colonelul Mănăilă îl aștepta.

— Unde umbli, măi băiete ?

— Iartă-mă că am cam întîrziat.

— Bine !... Bine ! Barem ai făcut ceva ?

— Cum ai presupus, Ducule. Inginerul nu pare mai deștept decît o muscă. S-a prins în hîrtia unsă cu miere de către nemțoaică.

— Atunci totul e în regulă. Din păcate pentru el. Am să-i raportez generalului și cred că va aproba să trecem la reținerea lui.

— Cînd ai să raportezi ? întrebă maiorul cu gîndul în altă parte.

Colonelul îl privi lung. Intui că ceva nu era în regulă la colaboratorul său.

— Ți s-a întîmplat ceva, băiete ?

— Ce naiba să mi se fi întîmplat ? Nimic ! Absolut nimic. Aș vrea însă să discut ceva cu tine. Chiar dacă nu-ți face plăcere, trebuie să mă asculți. Este vorba despre o problemă în care, chiar de la început, ne-am situat pe poziții diametral opuse.

— Cred că știu la ce te referi. Nu este vorba de o „problemă", ci, mai curînd, de o anume persoană. De Erna Caroți. Așa-i ?

— Exact ! Vreau să te informez acum că, în legătură cu Erna, am acționat pe deasupra capului tău.

— Și, mă rog, ce vrei să înțelegi cînd spui că ai *acționat* ? întrebă colonelul cu vocea obișnuită, dar întunecîndu-se la față, ceea ce pentru Bogdan constituia indiciul cel mai sigur că prietenul său era mînios.

— Am luat măsuri ca imediat ce Erna se va înapoia acasă, să fie permanent supravegheată.

— Ai făcut tu asta fără permisiunea mea ?

— Poți să mă iei și de urechi, dar am făcut-o. Ai numărat cîte zile sînt de cînd Erna e liberă ?

— Nu le-am numărat, dar știu că au trecut patru zile.

— Ei bine, află că Erna încă n-a dat pe acasă.

— Da ? Și, mă rog, asta te îngrijorează ?

— Mult. Unde umblă ? Ce face ? De ce se ascunde ? Fiindcă e clar că se ascunde.

Colonelul Mănăilă se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Ceea ce aflase de la maiorul Bogdan îl interesa în mod deosebit. Va să zică Erna încă nu se întorsese acasă. De ce ? Se ascundea ? Nu era exclus ! Dar în ce scop ? Erna — o dovedise cu prisosință — era o femeie nu numai inteligentă, dar și extraordinar de șireată. Bănuise probabil că va fi urmărită și, ca

să evite o asemenea situație, se ascunsese. Da, da, o altă explicație nu exista.

— Evident că se ascunde. Totuși, Bogdane, nu trebuia să te amesteci. E o treabă care mă privește personal.

— Nu contest, bătrîne. Am făcut-o totuși, și de regretat nu regret deloc. Dacă se ascunde o face *numai* ca să te lovească din umbră. Or eu, atît în calitate de prieten, cît și de subaltern, cînd am văzut că tu refuzi să-ți iei măsuri de autoapărare, mi-am zis că am dreptul să acționez, trecînd peste capul tău.

— Ai acționat, fie ! Și, mă rog, cu ce rezultat ? Negativ !

— Nu întru totul negativ, de vreme ce am aflat că se ascunde.

— Probabil că ai dreptate.

— Mulțam frumos că-mi dai dreptate. Eu însă te întreb : Acum, de vreme ce știi precis că ea se ascunde, ai de gînd să acționezi în vreun fel ? Vreau să spun, ai de gînd să te *aperi* ?

Să se *apere*. Cuvîntul îi sună la ureche straniu, aproape ridicol. Să se apere — de cine ? De o femeie ! E drept, Erna nu era o oarecare femeie, ci femeia din pricina căreia Vladone, cel mai tînăr colaborator al său, fusese internat în sanatoriu, și numai puțin lipsise să ajungă la închisoare. Totuși... Să se *apere* ! Fie !... Să se apere de Erna. Dar în ce fel ? Și abia acum, cînd își punea întrebarea, descoperea că habar nu avea în ce fel ar putea să se apere. În urmă cu patru zile, cînd Erna fusese pusă în libertate, și cînd Bogdan la fel îl provocase la o discuție, ajunsese la concluzia că, dacă îi era frică de ea, aceasta se datora

doar faptului că nu izbutea să prevadă în ce fel l-ar putea ea *lovi*. Deși imposibilitatea de a anticipa în ce fel va încerca ea să se răzbune, în ultimă instanță, însemna că, de fapt, nu se putea apăra în mod *activ*. Mai exact, nu-i trecuse prin minte că, dacă voia să scape de răzbunarea ei, trebuia să acționeze imediat, să ia el inițiativa, să atace el primul și să nu aștepte pasiv clipa cînd ea va acționa, doar ca să contracareze lovitura. Constata deci, acum, abia acum, că față de Erna era complet *dezarmat*, și cu desăvîrșire la cheremul ei, pe de o parte, fiindcă nu putea prevedea în ce fel va încerca ea să se răzbune și, în consecință, să ia măsuri de autoapărare, iar pe de alta, fiindcă nu era în stare nici să i-o ia înainte acționînd energic și eficace.

— Ascultă, Bogdane! Tu vrei să mă convingi că trebuie să mă apăr împotriva Ernei. Să zicem că sînt de acord. Ei bine, poți să-mi spui și mie în ce fel aș putea să mă apăr?

Bogdan îl privi de-a dreptul surprins.

— În ce fel să te aperi? repetă aproape silabisind cuvintele.

— Exact!

Pentru colonel acum era clar. Maiorul se afla în dificultate.

— Naiba știe, bătrîne! Ceea ce știu este că tu nu trebuie să stai pasiv și să aștepți pînă cînd ea are să-ți dea cu cărămida în cap. Eu cu atitudinea asta a ta nu sînt de acord.

— Să zicem că nu trebuie să stau pasiv. Ca să nu mă mai acuzi de pasivitate, ar trebui să acționez într-un fel. Dar în ce fel?

– Începutul l-am făcut eu în locul tău. Am luat măsuri ca să fie supravegheată.

– Şi cu ce rezultat ?

– Zero !... Recunosc !... Naiba s-o ia, parcă a intrat în pămînt.

– În pămînt n-a intrat ea, dar de ascuns sigur că se ascunde. Şi în acest caz ce trebuie să fac ? Să mă duc la general şi să-i spun : „Tovarăşe general, puneţi-mi la dispoziţie oamenii necesari ca să-i pot da de urmă" ? Aş putea face una ca asta ?

– Să n-o luăm chiar aşa, bătrîne.

– Atunci în ce fel crezi că aş putea acţiona ?

– Nu putem începe decît cu începutul.

– Adică ?

– Mai întîi trebuie s-o găsim.

– Să presupunem că o găsim. Şi ?

– Cum şi ? Dacă o găsim îi atîrnăm o coadă. Astfel vom putea afla ce plănuieşte, ca să contracarăm la timp lovitura. Asta ar fi o măsură, după părerea mea, cea mai puţin eficace. Eu unul mi-aş cam scoate mănuşile.

– Adică ?

– M-aş duce la ea — bineînţeles nu fără să fii şi tu de acord — şi i-aş pune în vedere să stea cuminte în banca ei.

– Dacă nu ne înşelăm şi Erna într-adevăr este hotărîtă să se răzbune, crezi că ameninţarea ta o va speria, şi încă în aşa măsură, încît să renunţe la răzbunare ?

– Ca să fiu sincer, nu prea sînt convins că este chiar atît de sperioasă.

— Şi în cazul acesta, cum crezi tu că ar trebui să procedez ?

Bogdan tresări. O anume nuanţă din vocea colonelului îl făcu să tresară. Parcă îl implora să-i dea un sfat. Dar nu era posibil. Şeful nu era unul care să se piardă cu firea, şi încă într-un asemenea hal. Sfat ? Ce naiba sfat să-i dea ? Îl zgîndărise, aproape îl somase să-şi iasă din pasivitatea atît de străină firii sale dinamice, şi acum, cînd, în fine, se hotărîse să acţioneze, iată, nu era în stare să-l ajute măcar cu un sfat.

— Ducule, zău că nu ştiu. Fir-ar al naibii să fie, nu avem nici un fir de care să tragem ! Cel puţin dacă Erna s-ar întoarce acasă, sau măcar dacă am depista locul unde se ascunde. Pe urmă, văzînd şi făcînd.

— Trebuie să recunoşti, Bogdane, că pînă atunci nu pot să acţionez în vreun fel, exceptînd cazul că am mobiliza întreg aparatul ca să-i dăm de urmă. Or aşa ceva nu se poate.

— Categoric, bătrîne.

Colonelul Mănăilă se opri să privească havuzul, mai exact cele trei jeturi de apă, pe care le proiecta pînă la o înălţime de trei metri fîntîna arteziană, fiecare altfel *colorat,* datorită celor trei becuri aranjate astfel ca fiecare să nu lumineze decît o singură jerbă. În jurul fîntînii se adunaseră cîţiva copii, cîţiva bătrîni şi bătrîne, care priveau încîntaţi dansul aerian al apelor.

De fiecare dată cînd se întîmpla să aibă de lucru la sediu pînă mai tîrziu, se întorcea acasă pe jos, făcînd de fiecare dată un mic ocol, în primul rînd ca să privească

jocul colorat al jerbelor de apă, iar în al doilea, ca să treacă prin parcul bătrîn unde datorită copacilor şi a lacului era mult mai răcoare.

Colonelul Mănăilă şi de data asta se opri să privească jocul aerian al jerbelor de apă. Asculta amuzat explicaţiile pe care un tînăr cu ochelari şi cu un nod al lui Adam proeminent le dădea partenerei sale, şi ea cu ochelari, în legătură cu modul de funcţionare a unei fîntîni arteziene, pe urmă îşi continuă drumul spre casă, mergînd încet, cu mîinile la spate şi adus puţin de umeri.

Era o noapte fără lună şi pe aleea străjuită de castani seculari, întunericul era şi mai compact. Puţinele bănci de pe o alee periferică — pe ea trecea de fiecare dată — erau goale, nu din cauza orei înaintate, ci a norilor ce acopereau cerul, ameninţînd a ploaie. O clipă, colonelul fu ispitit să se odihnească puţin, doar cîteva clipe, dar renunţă de teama să nu-l apuce ploaia. Dealtfel se simţea tare obosit şi voia să doarmă. Plecase de la sediu cu un sentiment de tristeţe. Îşi încheiase ziua prin emiterea unui mandat de reţinere şi tocmai acest fapt îl indispusese. Persoana care trebuia să răspundă pentru faptele sale era o tînără inginer de la una din marile întreprinderi ale Capitalei care, încrezîndu-se în făgăduielile mincinoase ale unui pretins inginer venit în ţară ca turist, se lăsase convinsă să-i furnizeze unele informaţii secrete în legătură cu uzina în care lucra. De fiecare dată cînd colonelul avea de rezolvat un caz în care vinovatul trebuia pedepsit — nu pentru fapte de trădare comise în deplină cunoştinţă de cauză, ci, mai curînd, datorită unei regretabile credulităţi — se întrista.

Tînăra ingineră care, începînd de a doua zi, urma să fie anchetată, îi aminti de Erna.

În clipa următoare se auzi strigat :

— Domnule colonel Radu Mănăilă !

Se întoarse instinctiv înspăimîntat, și cu o asemenea grabă, încît ar fi putut lăsa impresia că se pregătise să facă față unui atac neprevăzut. Dar în aceeași clipă își aminti că este neînarmat, și se neliniști și mai mult.

În fața lui era acum Erna. O recunoscu imediat și, în ciuda întunericului, își putu da seama că era aproape neschimbată.

— Mă recunoașteți, domnule colonel ?

— Bineînțeles ! Ești Erna Caroți.

— Da ! Sînt Erna Caroți. Văd că vă mai amintiți de mine.

— La vremea respectivă mi-ai dat multă bătaie de cap, Erna Caroți, de aceea te țin minte, deși au trecut mulți ani de atunci.

— Șapte, domnule colonel.

— Sper că cei șapte ani pe care i-ai petrecut acolo ți-au fost de folos și că, pe viitor, nu ne vei mai da prilejul să ne ocupăm de dumneata. Pot să-ți fiu cu ceva de folos, Erna Caroți ?

— Domnule colonel, dumneavoastră ați fi ultimul om la care aș apela în cazul cînd aș avea nevoie de sfatul sau de sprijinul cuiva.

— Scuză-mă ! N-am vrut să te jignesc. Dar, fiindcă m-ai oprit din drum, am crezut că...

— Intenționez să apelez la dumneavoastră ? Nu, domnule colonel. V-am... v-am *acostat* pentru a vă oferi o mică amintire. Acest revolver pe care l-am găsit mai adineauri în parc. Întrucît, pe de o parte

mie nu-mi face trebuință, iar pe de alta, nu e deloc prudent ca cineva abia ieșit din închisoare să poarte asupra sa un revolver, și încă unul de un asemenea calibru, m-am gîndit să mă scap de el, oferindu-vi-l. Poftim, domnule colonel !

Și Erna îi întinse revolverul. Mîna în care îl ținea era înmănușată, și colonelul bănui că Erna își pusese mănuși ca nu cumva să lase amprente pe tocul revolverului. Pe urmă, imediat sau poate chiar în aceeași clipă, simți cum îl invadează, fără să-și dea seama, frica. Erna întindea revolverul în direcția în care el se afla, ținînd arătătorul pe trăgaci. Era suficient să-l apese numai puțin, ca moartea să-l străfulgere. Deși îi era frică nu schiță nici cel mai mic gest de apărare. De pildă, s-o lovească peste mînă ca să scape revolverul pe jos sau să încerce să i-l smulgă.

„Mai bine să mă împuște decît să creadă că mi-e frică de ea, de pistolul ei ! își spuse colonelul.

— Luați-l, domnule colonel ! V-am spus că n-am nevoie de el. Ce Dumnezeu, ar fi trebuit să vă convingeți pînă acum, adică în minutul care a trecut, că revolverul acesta nu-mi folosește.

Avea dreptate Erna. Revolverul *nu-i trebuia*. Acum îi era foarte clar tîlcul cuvintelor. Întinse mîna, luă revolverul și îl vîrî în buzunar.

— E foarte bine, Erna Caroți, că revolverul nu-ți face trebuință. Bineînțeles că e foarte bine pentru dumneata. *Numai* pentru dumneata, Erna Caroți.

Erna nu-i răspunse. O clipă, două, îl privi ciudat — privirea aceea îi fu imposibil s-o ticluiască în vreun fel —, pe urmă, schiță un zîmbet nu mai puțin enigmatic, pentru ca în clipa următoare să-i întoarcă spatele

și să se îndepărteze, fără să se grăbească. Și colonelul nu își putu da seama dacă Erna nu se grăbea fiindcă era ocupată să-și scoată mănușile, sau o făcea dinadins ca să-i demonstreze că nu se temea de el.

„Aș putea s-o arestez pentru port ilegal de armă", își spuse colonelul. Nu schiță însă nici un gest. Rămase locului, privind după ea, pînă cînd n-o mai văzu.

Maiorul Bogdan îl privi surprins. Cînd colonelul apăru în prag era tras la față, nedormit.

— S-a întîmplat ceva, Ducule ? îl întrebă.

Colonelul nu-i răspunse decît după ce se așeză în fotoliu, înapoia biroului.

— O insomnie teribilă. N-am închis ochii toată noaptea. Ceva nou ?

— Nimic ! Cu ingineра e în regulă. Se află aici.

Colonelul deschise fișeul, scoase de acolo unul din faimoasele lui carnețele, scrise pe prima filă, cu litere de tipar, mult spațiate, cuvîntul E R N A , pe urmă întrebă cu indiferență simulată.

— Ce se mai aude cu Erna ? S-a întors acasă ?

Bogdan, care nu observase ce scrisese șeful său pe prima pagină a carnețelului, răspunse oftînd :

— Nimic nou, Ducule. Părerea mea este că încă nu s-a întors la București.

— Te înșeli. E aici. După părerea mea, ea a revenit în București chiar în ziua în care i-au dat drumul.

Maiorul îl privi bănuitor. Nu cumva voia să-și bată joc de el ? Erna în București !...

— Mă rog, și tu de unde știi ? Nu cumva ți-a făcut o vizită acasă, ca să te informeze cum îi mai merge cu sănătatea ?

— Într-un fel, m-a *vizitat*, dar nu acasă.

Și ți povesti, cu lux de amănunte, întîlnirea din parc. Cînd termină, Bogdan era tare îngrijorat.

— Bătrîne, nu vreau să fiu pesimist, dar am sentimentul că Erna ți-o coace rău de tot.

— Crezi ?

— Figura cu revolverul e mai mult decît grăitoare. o *chestie* bine gîndită, bine regizată. Ce mai, e dată naibii „stareța" ! Și ce crezi că a urmărit ?

— În primul rînd, să-mi reamintească, în cazul că am uitat, amenințarea făcută în urmă cu șapte ani. În al doilea, că, deși a avut posibilitatea să mă ucidă, n-a făcut-o. E sigur că mă urmărește de mai mult timp, probabil din ziua cînd a revenit în București. Urmărindu-mă, a descoperit că în unele nopți mă întorc acasă pe jos, și totdeauna prin parc. Un loc ideal ca să-mi ofere un mic spectacol de melodramă. Dacă ar fi urmărit cu tot dinadinsul să mă omoare, o putea face fără prea mari riscuri. La ora aceea, pe alcea dosnică nu se mai afla nimeni.

— De ce crezi că n-a făcut-o ?

— Pentru că intenția ei n-a fost să mă cureță, ci doar să-mi demonstreze că, deși a avut posibilitatea să se răzbune, m-a... cruțat.

— Stai, bătrîne ! Mi se pare că termenul *cruțat* nu este cel mai potrivit.

— Ai dreptate ! Propriu-zis nu m-a cruțat, ci, mai curînd, a vrut să-mi atragă atenția că uciderea mea nu i se pare o răzbunare pe măsura urii sale.

— Dar dacă a voit să te convingă exact de contrariu ?

— Adică ?

— Poate a vrut să te facă să înțelegi că ă renunțat să se mai răzbune. „Vezi ? Puteam să te ucid și n-am făcut-o. Am renunțat să mă răzbun". Nu crezi că *gestul* ei ar putea avea și o astfel de semnificație ? întrebă maiorul, dar numai cu o jumătate de gură, nefiind prea convins de ceea ce spune.

— Mă rog !... S-ar putea !... Părerea mea este că Erna a vrut să-mi atragă atenția că-mi pregătește o răzbunare pe măsura ei. Faptul că n-a neglijat să-și pună mănuși, ca să nu lase amprente pe tocul revolverului, demonstrează că ține să rămînă liberă.

— Totuși a riscat mult. Puteai s-o arestezi pentru infracțiunea : port ilegal de armă.

— Știa că n-am s-o fac, dacă nu pentru altceva, măcar ca să nu-și închipuie că mi-e frică.

— Păi în cazul acesta, bătrîne, înseamnă că mărinimia ei, în fond, nu este decît o provocare.

— Pe care eu o primesc. Nu am încotro, de vreme ce, deocamdată cel puțin, n-o pot sili să-și retragă provocarea.

— Măcar dacă am ști unde se ascunde !

— Poate că la vreuna dintre fostele ei „călugărițe", care înaintea ei a ieșit din închisoare.

— În regulă ! Am să fac fiecăreia o vizită. În definitiv, niciodată nu poți să știi de unde sare iepurele.

Chiar de a doua zi maiorul Bogdan începu investigațiile. Fără succes însă. Fostele ei „călugărițe" o credeau încă la închisoare. Nefăcîndu-și prea multe iluzii în ceea ce privește reușita investigației, eșecul nu-l afectă prea mult. Totuși, de vreme ce Erna se afla în capitală, dacă nu „călugărițele" atunci altcineva o as-

cundea. Cine însă? Trebuia, musai, trebuia să descopere pe tăinuitorul sau tăinuitoarea Ernei. Unde s-o caute? Poate la vreunul dintre foștii ei „prieteni"? În speranța că ar putea descoperi un fir de care să trag, ceru dosarul Ernei de la arhivă și începu să-l cerceteze cu mare atenție. Dar, după ce îl parcurse din scoarță în scoarță, nu avu sentimentul că înaintase măcar cu un singur pas. Misterul în care se învăluia Erna continua să rămînă de nepătruns.

Maiorul Bogdan era furios. Pentru prima dată i se întîmpla să nu poată da de urma cuiva, căutat cu asiduitate, pentru prima dată străduaniile sale se soldau cu un eșec total. În schimb colonelul părea calm. În realitate nu era calm, ci, dimpotrivă, era măcinat de neliniște și temeri. Pentru că, spre deosebire de maiorul Bogdan, el era de părere că Erna nu trebuia căutată aiurea, ci în preajma lui. Evident, nu la sediu. Acolo ea în nici un caz nu putea *pătrunde*, sub nici o formă. Dar, după orele de program, noaptea mai ales, cînd pleca acasă pe jos, de fiecare dată o *simțea* undeva prin apropiere. Sentimentul că ea se află foarte aproape de el era atît de puternic, încît nu o dată i se întîmplase ca, instinctiv, să se întoarcă și s-o caute cu privirea, convins că o va descoperi. Faptul că nu se întîmpla așa nu-i schimba convingerea. Fiind însă vorba de o convingere intuitivă, evită s-o discute cu prietenul său Bogdan. Îl lăsă s-o caute pe Erna prin tot orașul, în timp ce el o simțea *aproape*.

În toate împrejurările, colonelul Mănăilă acționa ca un logician de primă mînă și aproape toate reușitele sale se datorau faptului că, bazîndu-se pe o logică riguroasă, ajungea să întrevadă adevărul rațional înainte

ca faptele să-l demonstreze. Acum i se întîmpla pentru prima dată să nu abordeze un *caz* — de vreme ce pe unul din faimoasele lui carnețele scrisese cu litere de tipar : ERNA însemna că întîlnirea cu fosta „stareță", mai exact, cu adevărata „stareță", devenise *caz* — cu maximum de luciditate. Colonelul era conștient de acest lucru. De aceea, dacă cineva l-ar fi întrebat — de pildă maiorul Bogdan — care era explicația acestei abateri de la regulă, ar fi ezitat să-i dea răspunsul adevărat și foarte sincer. Probabil că în primele zile după întîlnirea din parc, cînd Erna îi făcuse cadou revolverul, nici nu ar fi putut da o explicație, deoarece atunci nici lui însuși nu-i era clar motivul. Abia ceva mai tîrziu, după repetatele eșecuri ale lui Bogdan de a da de urma Ernei, și după ce *descoperi* intuitiv că totuși ea nu trebuia căutată prea departe, reușise să înțeleagă ce anume se petrece cu el.

Pînă a nu fi *descoperit* intuitiv că Erna, asemenea unei a doua umbre sau asemenea unui duh nevăzut, se află tot timpul în preajma lui, pentru el ea era o infractoare eliberată din închisoare înainte de termen, care îl ura probabil fiindcă din cauza lui ajunsese la închisoare, și de care trebuia să se ferească, fiindcă îl amenințase că se va răzbuna. În așa măsură o credea capabilă de un gest disperat, încît lui, care se putea lăuda că în situații mult mai riscante nu-i fusese teamă, acum îi era. De o femeie, care în nici un caz nu era o oarecare femeie, ci *Erna*. Mai tîrziu, după întîlnirea din parc, dar, mai ales, după ce avu intuiția că îl urmărea, Erna începu să-l preocupe *altfel*, nu ca o fostă și, eventual, viitoare infractoare,

el ca femeie. Mai exact, de atunci începuse să vadă în Erna nu doar o fostă infractoare, ci şi femeia.

Nici prima dată şi nici a doua oară, în timpul şi după anchetă, colonelul nu se gîndise la ea decît ca la o infractoare inteligentă şi abilă, care le dăduse de furcă în două rînduri şi care, probabil, avea să le mai dea, dacă nu va renunţa la răzbunare. Acum Erna nu mai era o *infractoare*. Fusese, dar îşi ispăşise pedeapsa, şi nu se făcuse încă vinovată de vreo altă culpă. Faptul că îi „dăruise" revolverul ar fi putut constitui o infracţiune : port ilegal de armă. Dar ea pretinsese că îl găsise. Neexistînd nici dovezi şi nici martori că arma îi aparţinuse, vina ei nu putea fi dovedită.

În ambele dăţi cînd Erna fusese arestată, colonelul condusese personal ancheta. În ciuda experienţei pe care o avea ca anchetator penal, *lupta* dintre el şi Erna fusese extrem de dificilă, ea apărîndu-se cu îndîrjire, cu o uluitoare abilitate, folosind argumente în aparenţă de necontestat, fabulînd situaţii imposibil de controlat, sau recunoscîndu-se vinovată de ceva, pentru ca apoi imediat să retracteze. Deci, în multele şi îndelungile şedinţe, colonelul avusese prilejul să-şi facă o părere despre ea, mai mult sau mai puţin exactă. Şi cu toate acestea, abia în ultimele zile, rememorînd tot ceea ce ştia despre ea, constata cu uimire că, deşi avusese toate *datele* la îndemînă, nu se pricepuse să le analizeze cu suficient discernămînt, din care motiv o *văzuse* pe Erna cu totul altfel decît era ea în realitate. Cu alte cuvinte, că imaginea pe care şi-o formase despre adevărata „stareţă" a „călugăriţelor" fusese deformată, în sensul că orizontul ei psihic era cu mult superior celui presupus de el. Îndîrjirea şi abilitatea cu care se apărase în

timpul anchetei îi dovediseră colonelului că Erna avea o inteligență peste media comună. Totuși, abia acum *descoperea* că era extraordinar de inteligentă. Faptul că folosise inteligența în scopuri reprobabile, asta era cu totul altceva. Comparînd-o cu Balthazar, cu marele Balthazar, superspionul de care multe servicii de securitate a unor țări din Europa se temeau, colonelul se întreba dacă nu cumva Erna îi era și lui superioară. Unui spion de talie internațională i se cer o serie de însușiri naturale, ca de pildă: inteligență superioară, imaginație practică, temeritate, sînge rece, lipsă de principii morale, cruzime, apetit al riscului. Erna le avea pe toate, probabil într-o măsură mai mare decît Balthazar. Erna fusese recrutată de Trustul „Nebel" la Monte Carlo, într-un moment în care ea rămăsese în pană de bani. *Salvată*, i se ceruse să se înapoieze în țară și, folosind „farmecele ei fizice", să culeagă informații cu caracter secret din toate domeniile de activitate ale țării. Erna făcuse însă mai mult decît i se ceruse. Organizase o rețea de spionaj proprie, alcătuită numai din tinere fete, din diferite motive traumatizate. Cu alte cuvinte, nu se mulțumise cu rolul de simplă executantă, ci, depășindu-l, devenise conducătoarea unei rețele originale de spionaj.

La toate acestea colonelul se gîndise nu numai o singură dată în decursul anilor care se scurseseră. Totuși, abia acum o *vedea* pe Erna în adevărata ei lumină. Abia acum, intuind-o mai bine, era impresionat de personalitatea ei. Dacă există și genii negative — și bineînțeles există — Erna se putea număra printre ele. Frumusețea-i tulburătoare fusese totdeauna arma ei cea mai eficace. După ce, cu frumusețea, cîș-

ligă prima bătălie, arunca în luptă : inteligența, șiretenia, lipsa de scrupule, perfidia etc. încît în cele din urmă pînă și bărbatul cel mai serios devenea victimă sigură. Așa se întîmplase și cu Vladone, Prîslea colectivului pe care el îl conducea [1].

Deși concluzia la care ajunsese colonelul, aceea că Erna era excepțional dotată de natură, fusese rezultatul analizei *isprăvilor* ei din trecut, aceasta nu influențase deloc aprecierea de ansamblu, pozitivă. Dacă ar fi dezbătut problema cu maiorul Bogdan, și dacă și el ar fi împărtășit punctul său de vedere, fără îndoială că acesta ar fi conchis în limbajul său colorat :

„Bătrîne, Erna e dată naibii. Vreau nu vreau, trebuie să-mi scot pălăria. Păcat că *talenturile* cu care a înzestrat-o natura nu le-a pus — și nici nu cred că le va pune în viitor — în slujba unei cauze mai bune".

Așa ar fi răspuns Bogdan, și ar fi avut dreptate, deoarece era într-adevăr păcat că o femeie cu asemenea calități își ratase viața făcînd spionaj. Și era cu atît mai regretabil cu cît avea intuiția că Erna, angajîndu-se în aventura care avea să se soldeze pentru ea cu șapte ani de închisoare, nu făcuse apel decît numai într-o mică măsură la absolut toate aptitudinile cu care o înzestrase natura. Cu alte cuvinte, era mult mai periculoasă decît se manifestase.

Dar iată, acum, cînd ajunsese la concluzia că în Erna existau disponibilități care o făceau mult mai periculoasă, se trezi spunîndu-și cu amărăciune :

[1] Întîmplările la care autorul se referă mai sus au fost povestite pe larg în romanele sale : „Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres" și „Astă seară, relache".

„Cine știe ce perspective frumoase ar fi avut femeia asta dacă n-ar fi racolat-o Trustul «Nebel» ?" Și pe urmă, imediat, o altă întrebare : „În definitiv este oare imposibil ca pe viitor Erna să treacă de partea legii, și nu împotriva ei ?"

Numai că în zilele imediat următoare se întîmplă ceva care îl convinse pe colonel că nu ar fi trebuit să-și pună o asemenea întrebare.

4

ERNA RENUNȚĂ SĂ SE RĂZBUNE?

Trecuseră două săptămîni de cînd dispăruse Erna, de cînd maiorul Bogdan Tudoraşcu se străduia, fără rezultat, să-i dea de urmă, deşi, din proprie iniţiativă şi punîndu-l pe colonel în faţa unui fapt împlinit, nu mai acţiona de unul singur şi nici nu se mai rezuma la nişte investigaţii discrete şi personale, ci angrenînd toţi factorii şi folosind toate mijloacele utilizate în asemenea cazuri. Eşecul îi dădea o stare de permanentă nervozitate, care se manifesta prin apariţia în vorbirea curentă a unor expresii *pitoreşti* şi a unor înjurături la adresa *stareţei* unor anumite *călugăriţe*. În aşa măsură îl înfuria eşecul, încît ajunsese s-o urască pe Erna aproape cu înverşunare. Dar o ura nu numai pentru că nu-i putea da de urmă ; o ura, mai ales, pentru că nu-şi putea imagina, în nici un fel, ce anume punea ea la cale, în orice caz ceva cu totul ieşit din comun, de vreme ce îi trebuiau zile şi săptămîni ca să treacă la acţiune.

Pe de altă parte, îl exaspera calmul colonelului.

— Nu înţeleg. Taie-mă, spînzură-mă, nu înţeleg !

— Ce nu înţelegi, măi băiete ?

— Cum de izbuteşti să-ţi păstrezi calmul. Că doar englez nu eşti. Şi, apoi, noi lucrăm împreună nu de ieri şi

nici de alaltăieri. Or, în anii ăştia de cînd colaborăm, te-am văzut ieşindu-ţi din pepeni în împrejurări mult mai puţin afurisite, mult mai puţin date naibii.

— Ai dreptate ! Au fost împrejurări cînd mi-am ieşit din pepeni, cum spui tu. Dar poate că de data asta izbutesc să mă păstrez calm, pentru că împrejurarea de faţă este prea gravă ca să mă pierd cu firea.

— Aşa !

— Da !

— Uite ce-i, bătrîne ! Sînt de acord cu tine că situaţia e prea gravă ca să ne enervăm. Dar, tocmai fiindcă este atît de gravă, ar trebui să fii mai activ. Erna asta în două rînduri ne-a dat al naibii de mult de furcă. Ei bine, îmi aminteşte, bătrîne, cîtă energie ai depus de fiecare dată, cîtă inventivitate şi vielenie ca s-o *dovedeşti*. Şi acum nimic din toate astea. Mi-ai cedat mie iniţiativa investigaţiilor, tu mărginindu-te să întrebi, la începutul fiecărei zile de lucru, *cum* mai stăm. Nu te înţeleg ! Al naibii să fiu dacă te înţeleg. Sînt momente cînd am impresia că situaţia aceasta îţi convine. Nu te supăra că ţi-o spun, dar asta este impresia mea.

— Băiete, reproşul acesta mi l-ai mai adus. Nu chiar în aceeaşi formă, însă conţinutul a fost identic. Ei bine, eu te întreb : crezi că eu aş putea face mai mult decît voi toţi ca să descoperim unde se ascunde Erna ?

Maiorul ridică din umeri, frămîntîndu-şi mintea să găsească un răspuns potrivit. Pînă la urmă îl găsi :

— Nu-i vorba să acţionezi şi tu ! Dar tu nu *participi*. Sufleteşte nu participi. Cum să-ţi explic ? Am sentimentul că te *dezinteresezi* de ceea ce facem, de parcă nu te-ar privi direct, de parcă ţi-ar fi complet indiferent dacă dăm sau nu de urma Ernei.

— Greşeşti. Nu mi-e deloc indiferent. Numai că eu, fiind mai lucid decît tine, privesc situaţia cu o anumită detaşare, ca s-o pot înţelege. Iată, sînt două săptămîni de cînd o căutăm pe Erna, fără să-i dăm de urmă. Tu eşti furios, înjuri în fel şi chip, ca şi cînd asta ţi-ar ajuta. Nu te poţi împăca defel cu o anume realitate.

— Care, bătrîne ?

— Că *nu* putem da de urma Ernei.

— Şi o spui cu atîta calm ! Bătrîne, nu te mai recunosc !

— Da, o spun calm, fără să mă enervez. Realitatea însă aceasta este : nu sîntem în stare să-i dăm de urmă.

— O vom găsi ! Că doar n-a intrat în pămînt.

— Deocamdată însă, trebuie să recunoşti că toate străduaniile noastre s-au soldat cu un eşec deplin. Recunoşti ?

— Recunosc, fir-ar al naibii să fie !

— Recunoşti, dar aş pune rămăşag că nu ţi-ai pus întrebarea : Oare de ce nu-i putem da de urmă ?

— Nu mi-am pus-o ! recunoscu maiorul, mirîndu-se că nu-i dăduse prin minte aşa ceva. Dar, presupunînd că mi-am pus-o, nu vei fi avînd pretenţia să afirmi că n-am izbutit, fiindcă ea e mai deşteaptă decît mine ?

— Oricît ţi s-ar părea de curios, acesta este singurul răspuns. Erna *poate* mai mult decît ne-a demonstrat de fiecare dată cînd am avut de-a face cu ea. Acum, pentru a treia oară, ne dă de lucru. Trebuie să recunoşti că acum, la începutul competiţiei, ea este aceea care punctează, ca să folosesc o expresie din sport. Trebuie să fii de acord că, cel puţin deocamdată, ea acţionează cu mai multă eficienţă decît noi. În ciuda faptului că nu sîntem nici de ieri şi nici de alaltăieri în meserie şi că ne pricepem ce

anume trebuie să facem ca să dăm de urma cuiva atunci cînd respectivul ne interesează în mod deosebit. Ei, ce spui de treaba asta, Bogdane ?

— Ce pot să spun ! Recunosc, pentru prima dată ni se întîmplă să înghiţim un... un asemenea afront. Recunosc, Erna e dată naibii, dar în nici un caz nu pic în extaz în faţa performanţelor ei. În schimb tu, Ducule, tare mi-e teamă că, dacă Erna ne mai trage o cacialma, eşti gata să aplauzi ca la teatru.

— Am să-ţi spun acum ceva, care probabil are să te facă să sari în sus. Ei bine, află că Erna îmi impune prin calităţile ei ieşite cu totul din comun.

— Bătrîne, a început să mă doară capul !

— Te doare, fiindcă refuzi să priveşti adevărul în faţă. Dintr-un fel de prejudecată, dacă vrei, dintr-un fel de deformaţie profesională, refuzi să accepţi că o infractoare condamnată la închisoare ar putea fi superioară ca inteligenţă, perspicacitate, temeritate şi aşa mai departe, ţie, mie, lui Picioruş, Dorobanţu sau Vladone, fiindcă faci următorul raţionament : dacă Erna asta ar fi mai deşteaptă decît noi, nu am fi reuşit, şi încă în două rînduri, să-i dejucăm planurile şi s-o arestăm.

— Şi vrei să spui, Ducule, că raţionamentul acesta nu e *valabil ?*

— Numai în parte. Eu cred că Erna nu s-a *întrebuinţat* în măsura în care este în stare. Ne-a subapreciat şi de aceea nu a aruncat în luptă toate *rezervele*, ca să folosesc un termen militar. Acum, cînd ne cunoaşte mai bine, — aşa cum dealtfel şi noi o cunoaştem mai bine — ne putem aştepta cine ştie la ce surprize.

— Vrei să spui că, pentru început, *tu* trebuie să te aştepţi la surprize, fiindcă ţie are să-ţi plătească o poliţă.

Mă întreb însă dacă, prin absurd, Erna ar fi putut să audă cu cît entuziasm mi-ai lăudat-o s-ar mai gîndi să se răzbune pe tine ? Eu, în locul ei, aş renunţa. Te-aş... ierta.

— Nu cred că m-ar ierta. De răzbunat, nu încape nici o îndoială că se va răzbuna. În ceea ce mă priveşte, de vreme ce nu intenţionează să mă trimită pe lumea cealaltă, sper — şi aş fi foarte mulţumit dacă s-ar întîmpla aşa — că răzbunarea ei nu va avea pentru ea consecinţe penale.

— Şi, mă rog, de ce ai fi mulţumit ?

— De ce ? Pentru următorul motiv : ar fi tare păcat ca Erna să îmbătrînească în închisoare. Mi-ar plăcea mult mai mult s-o ştiu...*recuperată*.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice, omule, că glumeşti.

— Nu glumesc deloc !

— Bătrîne !... Bătrîne !... Dacă n-aş fi convins că aşa ceva nu este posibil, ştii ce aş crede ?

— Ce ?

— Iată : dacă pe Prîslea al nostru, pe Vladone, Erna l-a dat gata cu drogurile, hipnoza şi cu frumuseţea ei dată naibii, pe tine este pe punctul de a te da gata, de la *distanţă*, Dumnezeu ştie prin ce alte chestii.

— În privinţa asta nu trebuie să-ţi faci nici un fel de griji, Bogdane băiete !

— Să te vedem cum ai să vorbeşti după ce „stareţa" ta genială îţi va plăti poliţa.

Colonelul Radu Mănăilă ajunse acasă cînd „mătuşa Sabina" — menajera lui — tocmai punea masa. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, era bine dispus, cu

toate că noul „caz" de care urma să se ocupe îl îngrijora, fiind vorba de o persoană cu o anume poziție socială.

— Ce ne dai de mîncare astăzi, mătușă Sabina ? întrebă vîrînd capul pe ușa bucătăriei.

— Am cumpărat doi crapi. Am făcut o ciorbă din capete și cozi, pe unul l-am prăjit, iar pe celălalt l-am pus la cuptor. Știu că îți place plachia.

— Are să fie un prînz împărătesc. Ingrid s-a întors acasă ?

— Încă nu, dar trebuie să pice dintr-un moment într-altul.

— O așteptăm și pe ea.

Zece minute mai tîrziu Ingrid intră pe ușă.

— Bună ziua, tată ! Bună ziua, mătușică Sabina.

Și dispăru în camera el. Reveni de acolo mai tîrziu, cînd mătușa Sabina aducea ciorba la masă. Locul ei obișnuit era cel din fața tatălui său. De obicei, în clipa cînd se așezau la masă, mai întîi se priveau, își zîmbeau și apoi își urau reciproc „poftă bună". De data asta Ingrid își feri privirea și nici nu-i zîmbi, ci se mulțumi să murmure un „poftă bună" din vîrful buzelor. Colonelul tresări, simți brusc un fel de junghi în inimă și, alarmat, îi căută privirea. Ingrid însă și-o feri pe a ei.

„Oare ce i s-a întîmplat ?" se întrebă neliniștit colonelul, înghițind în silă borșul de pește care de altfel era excelent.

În silă mînca și Ingrid, deși se străduia să nu se observe. De obicei mesele lor erau vesele, nota de veselie dînd-o de fiecare dată Ingrid, care mereu avea de povestit ceva hazliu. De data asta însă tăcea. Pentru a salva aparențele, colonelul începu să pună diverse întrebări mătușii Sabina, în legătură cu termenul de plată a chiriei, a în-

treținerii și alte asemenea chestiuni, la fel de lipsite de importanță și plictisitoare. Mătușa Sabina îi răspundea detaliat și, înțelegînd motivul pentru care colonelul îi punea asemenea întrebări, îi veni în ajutor povestindu-i mărunte și banale întîmplări petrecute în bloc. Bătrîna avea umor și, în mod obișnuit, cînd ea începea să povestească, Ingrid se amuza teribil. De data asta, în ciuda strădaniilor depuse de mătușa Sabina ca s-o facă să rîdă, nu izbuti să-i smulgă măcar un zîmbet.

Ingrid mîncă puțin, refuză desertul, pe urmă se retrase în camera ei, pretextînd că are de învățat.

— Ce se întîmplă cu ea, tușă Sabina ? întrebă colonelul cînd rămase numai cu bătrîna.

— Nu știu ! De aseară e așa. Cînd a venit acasă era atît de palidă, încît pur și simplu m-am speriat. Nici n-a vrut să mănînce.

— N-ai încercat să afli ce i s-a întîmplat ?

— Ba da ! N-am putut scoate însă nimic de la ea. Atîta mi-a spus : „Nu fi îngrijorată, că n-am făcut nimic rău".

— O fi îndrăgostită și băiatul o fi plăcînd pe alta, își dădu cu părerea colonelul.

— Cred că e vorba despre altceva, Ducule.

— Despre ce, tușă Sabina ?

— Nu știu !Nu-mi dă prin minte. Ceva însă i s-a întîmplat. Dacă ar fi o chestie de inimă, nu m-aș neliniști. În definitiv, timpurile s-au schimbat. Ea are nouăsprezece ani și, dacă i-a plăcut un băiat și ea lui, înțelegi ce vreau să spun...

— Da, înțeleg! murmură colonelul care nu putea, care refuza să accepte realismul bătrînei. De aceea simți nevoia ca bătrîna să-i dea încă o dată asigurări.

— Va să zică dumneata nu crezi că Ingrid e îndrăgostită.

— Nu ! E *altceva*. Și tocmai de aceea sînt îngrijorată.

— În cazul acesta, tușă Sabina, ce crezi că este de făcut ?

— Cred că ar trebui să stai de vorbă cu ea. Ea te iubește mult și nu cred că va refuza să ți se destăinuiască.

— În definitiv n-o putem lăsa *singură* în momentele de criză prin care trece.

Se ridică, rămase în picioare cîteva clipe nehotărît, pe urmă se duse să bată la ușa ei.

— Ingrid, sînt eu. Pot să intru ?

— Intră ! îi răspunse după cîteva clipe, timp pe care îl folosi — avea să-și dea după aceea seama — pentru a-și șterge ochii de lacrimi.

Privirea pe care i-o aruncă Ingrid îl încremeni în prag. Și parcă niciodată, dar absolut niciodată, ea, Ingrid, nu semănase atît de mult cu cealaltă Ingrid — fata cu ochi de sfinx din anii adolescenței lui nefericite și oropsite — pe care o iubise și pe care avea s-o iubească pînă la capătul zilelor sale. (Trecuseră ani de cînd, asemenea unui coșmar, fata care dispăruse din viața lui cînd el abia pășea în adolescență, reapăruse în ipostaza spioanei Mariana Dahlberg și cînd, pentru că ea fusese cîndva Ingrid, mai întîi cu existență reală și apoi doar o himeră, îi dăduse posibilitatea să se sinucidă). [1]

Ingrid, adolescenta care îl privise mai adineauri cu oroare, nu era fata celeilalte Ingrid, deși îi purta numele,

[1] Din romanul „Doamna în mov". Cititorii vor putea afla amănunte în legătură cu sfîrșitul trist al Ingridei, alias Mariana Dahlberg.

el a femeii care îi fusese soție și de mulți ani nu-i mai era — poate și din vina lui, pentru că nici o clipă nu încetase de a o iubi pe Ingrid — care intrase în viața lui pe ușa din dos, pentru a o părăsi apoi, strecurîndu-se tot pe acolo. Niciodată nu-și putuse explica prin ce proces obscur fetița căreia el îi dăduse numele de Ingrid și pe care nu o născuse Ingrid semăna-totuși cu ea. Era un mister de neînțeles. Ingrid, fata lui și a unei femei pe care n-o iubise, semăna uimitor de mult cu singura femeie pe care o iubise și care niciodată nu fusese a lui.

Colonelul se așeză sfios pe marginea patului ei, făcînd eforturi desperate să-și domolească emoția.

— Ingrid, fetiță dragă, ai puțin timp să stăm de vorbă ?

— Să stăm, tată, să stăm. În definitiv o explicație este necesară. A, nu din partea ta, tată. Din partea mea, fiindcă am luat o hotărîre pe care însă n-o pot pune în aplicare înainte de a-ți aduce la cunoștință ce anume m-a determinat s-o iau. Luna trecută am împlinit nouăsprezece ani. Sînt deci majoră și responsabilă de faptele mele. Te informez, tată, că sînt hotărîtă să te părăsesc. Am să intru undeva în producție ca să-mi cîștig existența în mod cinstit.

— Să mă părăsești ! repetă colonelul, izbutind să pronunțe cuvintele cu o voce atît de stinsă, încît Ingrid abia le auzi. Dar de ce, Ingrid, de ce ? Ce s-a întîmplat ? Ca să vrei să pleci, ca să vrei să mă părăsești, înseamnă că... înseamnă că eu nu mai sînt pentru tine tatăl tău.

— Iartă-mă, tată, dar am aflat despre tine asemenea grozăvii, încît... încît, dacă este adevărat — și nu se poate să nu fie — trebuie să plec din casa asta, din casa ta.

Şi Ingrid, izbucnind în plîns, îşi afundă faţa în pernă.

„Trebuie că e la mijloc o confuzie !... îşi spuse colonelul, privind umerii fetei lui, care, din cînd în cînd, se cutremurau.

Ingrid plîngea, şi el o lăsa să plîngă. Fără îndoială, plînsul îi făcea bine, o calma şi, ceva mai tîrziu, cînd avea să se liniştească,îi va fi mai uşor să vorbească. Dealtfel, şi el simţea nevoia să cîştige timp ca să-şi regăsească stăpînirea de sine. Ingrid plîngea un plîns mut. Dacă nu i-ar fi văzut umerii cutremurîndu-se din cînd în cînd, colonelul ar fi putut crede că adormise. Din bucătărie răzbea pînă la ei zgomot de farfurii : mătuşa Sabina spăla vasele. Pe stradă treceau autobuze, camioane, tramvaie, într-un uruit continuu şi enervant.

Pe birouaşul ei se aflase fotografia colonelului, încadrată într-o ramă splendidă, cumpărată de Ingrid de la Consignaţia. Acum fotografia dispăruse. Minutele treceau şi colonelul se regăsea, îşi regăsea luciditatea. Cu toate acestea, nu izbutea să înţeleagă ce anume se întîmplase cu fiica sa. Deşi nu avea nici un motiv să se îndoiască de onestitatea ei, totuşi, faptul că Ingrid era hotărîtă să-l părăsească în aşa măsură îl surprinsese, încît, aşteptînd ca Ingrid să conţenească plînsul, se autosupunea unui examen sever şi fără menajamente.

După aproape o jumătate de oră, Ingrid conteni să plîngă. Se ridică din pat şi se duse să se cuibărească într-un fotoliu, singurul în minuscula ei cameră. Ochii îi erau roşii, obrajii palizi, buzele uşor melanice.

Colonelul continua să rămînă pe marginea patului într-o poziţie puţin caraghioasă, poate din cauza că îşi sprijinea palmele de genunchi. Chipul lui exprima sfiiciune

și doar pliul din colțul stîng al gurii trăda suferința interioară.

— Tată, — de obicei îl striga *tăticule* — cum ai putut face așa ceva ?

— Ce am făcut, Ingrid ?

— Știi, — continuă ea, ca și cînd n-ar fi auzit întrebarea — eu am crezut în tine ca în Dumnezeu și te-am iubit, așa cum mătușica Sabina iubește pe Dumnezeu. Și iată, acum știu că față de o anume persoană te-ai purtat odios.

— Față de cine, Ingrid ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată, te implor, nu juca teatru. Știi foarte bine la cine mă refer. La Erna Caroți. Din cauza ta a stat în închisoare șapte ani.

— Ah, despre ea este vorba ! exclamă colonelul, răsuflînd ușurat. Acum nu-i mai era teamă că va pierde dragostea fiicei sale. Erna !... Va să zică ieșise din umbră, lovindu-l sub centură.

„Oare în felul acesta și-a închipuit să se răzbune pe mine ?" se întrebă aproape dezamăgit, deoarece nu i se părea că era o răzbunare pe măsura „posibilităților ei reale". Din nou Erna îl subapreciase, dacă își putuse închipui că, debitînd pe socoteala lui cine știe ce mîrșăvii, va izbuti să creeze între el și Ingrid o prăpastie de netrecut. E drept, deocamdată triumfase. În definitiv nici nu era de mirare că izbutise ea, fosta „stareță" a „călugărițelor", bietele fete care sigur nu ar fi ajuns la închisoare dacă ar fi putut rezista *farmecului* ei, ciudat, inexplicabil și totuși de necontestat. Dar asta nu însemna că totul era pierdut și că nu va reuși să recîștige dragostea fiicei sale.

— Da, despre ea, repetă Ingrid cu un ton aproape violent. Despre această femeie admirabilă și nefericită,

pe care tu ai distrus-o, despre această femeie cu suflet nobil, care îmi este nespus de dragă.

— Ți-e dragă... Erna ? se înspăimîntă colonelul.

— Da, tată. Mi-e dragă, fiindcă din cauza ta este nenorocită, fiindcă simt că, numai iubind-o, voi izbuti să îndrept, într-o oarecare măsură, marea nedreptate pe care i-ai făcut-o.

— Ai mai multă încredere în ea decît în mine ?

— Tată, în noaptea trecută aș fi fost moartă. Dacă Ernei nu i s-ar fi făcut milă de mine, de tinerețea mea, acum aș fi fost moartă.

— Ce vrei să înțelegi cînd spui : *„Aș fi fost moartă ?"* Aveai de gînd să-ți iei viața, Ingrid ?

— Ea a voit să mă omoare, ca să se răzbune pe tine, tată. Dar, pînă la urmă, i s-a făcut milă de mine și mi-a cruțat viața. Și dacă vrei să știi, după tot răul pe care i l-ai făcut, era dreptul ei să mă omoare.

— Va să zică asta este ! Ingrid, dragă fetiță, vrei să-mi povestești totul, totul ? Cum ai cunoscut-o și tot ce s-a întîmplat după aceea ?

În paginile ce urmează nu voi reda, în continuare, dialogul dintre tată și fiică, ci voi povesti cum a decurs întrevederea dintre Erna și fata colonelului Radu Mănăilă, pe de o parte, pentru a da posibilitate cititorilor să participe direct la acțiune, iar pe de alta, pentru propria mea plăcere de romancier care privind cu suspiciune *cuceririle* romanului modern — ai cărui partizani înfocați refuză dreptul scriitorului de a fi atoatestiutor — nu se rușinează să-și afirme conservatorismul și atașamentul față de canoanele genului împotriva cărora atîția se înverșunează.

De cîteva minute Ingrid se despărțise de prietena ei. Luaseră împreună la cinematograf ; comedia, o producție franceză cu Louis de Funès, nu le plăcuse și fiindcă prietena ei, drept compensație, voia să prindă filmul din cadrul cinematicii, se despărțiseră în dreptul Palatului Telefoanelor. Ingrid o pornise în sus, pe Calea Victoriei, cu intenția de a da o raită pe la magazinul „Muzica", ca să se informeze dacă nu primiseră discuri noi. Magazinul era la inventar, așa că fu nevoită să se întoarcă. Era cald, prea cald, încît, deși înserarea se lăsase, asfaltul era încă moale, de parcă trotuarul fusese acoperit cu un strat de marmeladă. Se simțea tristă, aproape că îi venea să plîngă. Și era tristă pentru că era singură. Prietenul ei Dan, student ca și ea în primul an, plecase acasă la părinți, la Brăila. Îi scria în fiecare săptămînă, rapoarte de activitate în toată legea, pe zile și ore. Scrisorile lui erau totdeauna vesele, degajau un optimism robust, ceea ce o mira foarte mult, întrucît băiatul, care în copilărie zăcuse în pat doi ani din cauza unei malformațiuni osoase, avea o fire melancolică și sensibilă mai ales la aspectele urîte ale vieții. În ultima scrisoare pe care o primise chiar în ziua aceea, Dan îi transmitea invitația părinților lui — amîndoi profesori — să vină să stea la ei o săptămînă. Invitația o bucurase din cale afară, și abia aștepta să ajungă acasă spre a cere încuviințarea tatălui său.

Prefirînd în minte amintiri în legătură cu băiatul pe care îl iubea, Ingrid străbătea străzile absentă la tot ceea ce se întîmpla în jurul ei.

— Domniță frumoasă, singurică ? se trezi acostată de un tînăr, care, în ciuda căldurii, purta sacou de stofă și cravată la gît.

— Vezi-ți de treabă, domnule, și lasă-mă în pace! îl repezi ea, fiindcă în clipele acelea numai de compania unui bărbat nu simțea nevoia, mai ales cînd acesta purta mustăți tătărești și, agățat de gît, un medalion de metal ordinar cu chipul unui cîntăreț străin de muzică pop.

— Vai, domniță, se poate să mă jignești în halul ăsta? Ce, eu te-am jignit? Nu! Te-am întrebat numai dacă ești singurică, fiindcă eu, care sînt băiat bun și milos mai ales cu fetele, sînt dispus să te conduc pînă acasă.

— Domnule, te rog să mă lași în pace. Nu am nevoie de compania dumitale.

— Io-te la ea! Cum, domniță, vrei să spui că n-ai nevoie de compania lui Gigi? Adică de compania mea, fiindcă eu sînt Gigi. De ce mă jignești, domniță, de ce?

Și făcu un pas spre ea, ridicînd mîna s-o lovească. Ingrid, îngrozită, se dădu un pas înapoi, acoperindu-și fața cu palmele. În clipa aceea cineva îi veni în ajutor.

— Ce te legi de lume pe stradă, mă derbedeule? Vrei să chem milițianul? Haide, șterge-o imediat, dacă nu vrei să dai de dracu'!

— Nu te enerva, cucoană, că n-am vrut să-i fac rău. Am vrut numai s-o sperii puțin.

— Șterge-o!

— Bine!... Bine!...

Și tînărul se grăbi să se îndepărteze și să dispară după cel mai apropiat colț.

— Extraordinar cîți derbedei mișună pe străzi, mai ales după ce se înnoptează. Aproape că nu mai este posibil ca o femeie să iasă singură pe stradă.

Remarca de mai sus fusese rostită, cu o voce tremurînd de indignare, de Erna, care apăruse la momentul oportun.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, doamnă. Dacă nu interveneați dumneavoastră, închipuiți-vă, individul m-ar fi lovit.

— Presupun că te-ai speriat mult.

— Recunosc, m-am cam speriat, doamnă.

— Nu sînt doamnă. Spune-mi Erna. Acest e numele meu.

— Tare m-am speriat, fiindcă pînă la vîrsta pe care o am nimeni nu a dat în mine.

— Nici tatăl dumitale ?

— El ? Tata mă adoră, doamnă, și mai curînd și-ar tăia mîna decît să dea în mine.

— *Doamnă* ! De ce nu vrei să-mi spui Erna ? Dacă nu ai nimic împotrivă, am să te conduc pînă acasă. Ești o fată atît de frumoasă, încît nu-i de mirare că băieții te acostează pe stradă. Vrei să te conduc ?

— Bineînțeles, Erna. Știi, pe mine mă cheamă Ingrid.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Ingrid.

Și Erna îi luă brațul într-un gest de afecțiune. Ingrid se bucură. Din tot ceea ce simțea, bucuria fu sentimentul care se detașă, care se lăsă intuit. Ceea ce se petrecea cu ea, foarte exact, Ingrid nu-și putea da seama. Femeia pe care abia o cunoscuse i se părea extraordinară. Prin ce anume însă, nu-și putea da seama. O simțea altfel decît toate celelalte femei pe care le cunoscuse, și tocmai acel *ceva* care o deosebea o fascina, o tulbura.

— Ce noapte ! o auzi pe Erna murmurînd.

— Ce fel de noapte ?

— Am vrut să spun cît de cald este. Acum, numai la lacuri te poți bucura de un pic de răcoare. Apoi, cu alt ton : Ce-ar fi să facem o plimbare pînă acolo ?

— Cum vrei tu, Erna ! se învoi Ingrid, care simțea un fel de stranie voluptate să facă pe plac noii ei prietene, bucuroasă totodată că va mai întîrzia clipa despărțirii.

— Au să se supere ai tăi dacă nu ai să fii acasă la timp ?

— Nu ! minți ea. Tata se întoarce tîrziu, iar mătușica Sabina e atît de bună, încît n-o lasă inima nici măcar să mă certe.

— Atunci e foarte bine. Numai de am găsi un taxi.

Ca și cînd l-ar fi comandat, un taxi le ajunse din urmă.

— La Herăstrău ! porunci Erna șoferului, apoi privi la Ingrid, zîmbindu-i. Ingrid îi răspunse tot printr-un zîmbet, pe urmă, în timp ce mașina gonea spre lacuri, descoperi, cu o plăcută încîntare, că niciodată nu se simțise atît de bine, nici măcar în compania celei mai bune prietene a ei — Mădălina — așa cum se simțea acum cînd o avea la stînga ei pe Erna.

„Va trebui să i-o prezint tatei", își spuse, convinsă dinainte că noua ei prietenă va face o impresie extraordinară asupra colonelului.

Ajunseră. Erna plăti taxiul.

— Mersi. Data viitoare cînd vom mai veni aici, am să mă revanșez, ținu să precizeze Ingrid, mai mult ca să-i smulgă Ernei făgăduiala de a se revedea.

— Bine ! Data viitoare ai să plătești tu, Ingrid.

Din nou îi luă brațul. Intrară în parc dinspre Șoseaua Nordului.

Erna o dirijă înspre stăvilar. Pe malul acesta era puțină lume. Se opriră pe pod. De partea cealaltă a lacului străluceau luminile de la restaurantul „Pescăruș" și de la debarcaderul de unde pleacă în croaziera pe lac vaporașele.

— Ce răcoare e aici ! observă Ingrid.

— Te-ar tenta o plimbare cu barca ?

— Cu tine da, Erna.

Își continuară drumul. Puțin mai departe, începeau hangarele diferitelor asociații sportive în care erau adăpostite cuterele și iolele. Cînd ajunseră în dreptul primului ponton, Erna îi arătă o barcă legată cu un lanț de unicul flotor al minusculului debarcader. Lanțul era încuiat cu un lacăt.

— Cu bărcuța aceea ne vom plimba. E a mea. Așteaptă-mă pe ponton.

Erna, aplecîndu-se, descuie lacătul cu o cheiță pe care o scoase din poșetă, după care sări în barcă. După ce echilibrul bărcuței se restabili, Erna întinse mîna ca s-o ajute pe Ingrid să ajungă în barcă.

— Haide, pune piciorul pe strapontină ! Să nu-ți fie teamă, căci te sprijin eu, o încurajă Erna, văzînd că Ingrid se cam teme de apă.

— Dacă sînt cu tine nu mi-e teamă.

Învingîndu-și teama și sprijinindu-se de brațul pe care Erna i-l întinse, Ingrid izbuti să se mute de pe punte în bărcuță. Atunci Erna, vîslind cu multă îndemînare și forță, se îndepărtă de mal.

Pe lac, bărcile se răriseră. Se zăreau doar cîteva departe. Privind la Erna, care vîslea cu o îndemînare de pescar din Deltă, Ingrid întrebă :

— Erna, totdeauna lași vîslele în barcă ? Nu ți-e teamă că s-ar putea să ți le ia cineva ?

— Nu mi le ia nimeni.

După vreo cincisprezece minute, cînd bărcuța, manevrată cu pricepere, ajunse în apropiere de insulă, Erna, ca și cînd ar fi fost obosită de efort, ridică ramele. Bărcuța nu mai înainta, părea ancorată. Erna, cu brațele în-

crucișate, privea la Ingrid, gînditoare, de parcă încerca să-și amintească, din trăsăturile feței, dacă este sau nu o persoană cunoscută.

— Ce mă privești așa, Erna ? întrebă la un moment dat Ingrid, vag neliniștită.

— Cîți ani ai, Ingrid ?

— Nouăsprezece.

— Nouăsprezece !... Și viața ți-e dragă ?

— Cui nu-i este, Erna ?

— Dacă ar fi să mori, să zicem în noaptea asta, ți-ar părea rău ?

— Nespus de rău ! Dar ce rost are să discutăm despre moarte, Erna ?

— Are, Ingrid. Pentru că tu, în noaptea asta, va trebui să mori.

— Cum să mor, Erna ? Am nouăsprezece ani, numai atît, nu sînt bolnavă, nu am nici un motiv să mor. Te rog, Erna ! Știu, ai glumit. Totuși asemenea glume îmi fac frică.

— Nu am glumit, Ingrid. În noaptea asta tu vei muri. Știi ce am în poșetă ? Un revolver cu amortizor de zgomot. Am să te împușc și nimeni nu are să audă împușcătura. După aceea am să-ți arunc cadavrul în lac. Dimineața, cînd va fi pescuit, miliția se va da de ceasul morții ca să dezlege enigma, dar totul va fi zadarnic. Nimeni nu va putea bănui adevărul.

Ingrid înțelese, abia acum înțelese adevărul : că nu în mod întîmplător derbedeul acela se legase de ea pe stradă, ci ca să-i dea Ernei prilejul să intervină în chip de salvatoare ; că nu în mod întîmplător Erna îi propusese o plimbare pe lacuri ; că nu în mod întîmplător vîslele se aflaseră în bărcuță. Totul fusese dinainte re-

rivat de Erna, care intenționa s-o omoare. Bine, dar de ce ? De vreme ce abia o cunoscuse și, deci, nu-i făcuse vreun rău, însemna că nu era vorba de răzbunare. Atunci ? Exista doar o singură explicație : Erna, femeia asta atît de frumoasă, era o dezechilibrată mintal, o sadică. Și, iată, se afla în puterea ei, nu se putea salva în nici un fel, de vreme ce nu știa să înoate. Dacă ar ști, s-ar arunca în lac, ar înota pe sub apă și, chiar dacă Erna ar trage cu revolverul, poate ar avea șansa să n-o nimerească.

Înnebunită de frică, tremurînd, întrebă cu o voce care pur și simplu implora :

— De ce vrei să mă omori, Erna ? Ce rău ți-am făcut ?

— Tu nu mi-ai făcut nici un rău. Tu însă trebuie să plătești pentru păcatele tatălui tău.

— Dar tata cu ce a greșit față de tine ?

— Din cauza lui am stat închisă șapte ani. De curînd mi-au dat drumul. Nu știu dacă tatăl tău își mai amintește. Dar, ultima dată cînd m-a anchetat, l-am avertizat că în ziua cînd voi ieși, mă voi răzbuna. La închisoare, ceea ce m-a menținut în viață a fost dorința răzbunării. Tot timpul numai la asta m-am gîndit.Acum, iată, s-a ivit prilejul s-o trăiesc nu în închipuire, ci aievea.

— Nu înțeleg în ce a constat vina tatălui meu. El doar te-a anchetat. Să nu-ți închipui că ai să mă poți convinge că te-a nedreptățit, atribuindu-ți fapte pe care nu le-ai comis.

— Ba da ! Pentru vina mea reală, m-aș fi putut alege doar cu o condamnare de maximum doi ani. Dar el, tatăl tău, onorabilul tău tată, pe care probabil îl adori — îl adori nu-i așa ?

— Nu cred că există un alt tată mai bun decît al meu.

— Sărăcuța de tine ! Tatăl tău e un om odios. A măsluit declarațiile mele, m-a chinuit ore întregi, cu aceleași și aceleași întrebări, încît, pînă la urmă — și nu o dată — ca să scap de supliciu și să pot reveni în celulă, sfîrșeam prin a recunoaște fapte pe care nu le comisesem. Cu o rîvnă inumană, anchetîndu-mă ore în șir, pînă la urmă a izbutit să-mi ticluiască un dosar așa cum a voit el.

Erna vorbea cu atîta convingere, cu atîta indignare, încît Ingrid, impresionată și aproape convinsă, întrebă :

— Bine, dar tata de ce s-a înverșunat atîta împotriva ta, Erna ?

— De ce ? Naivă mai ești, Ingrid, dacă îți închipui că numai împotriva mea s-a înverșunat, ca să folosesc aceeași expresie. El se înverșunează împotriva tuturor care îi cad în gheare. E un sadic. Plăcerea lui este să ticluiască dosare, pentru ca nenorociții trimiși în justiție să se aleagă cu cît mai mulți ani de închisoare. Nu știu de cît timp lucrează la Securitate. Poți însă să fii sigură că toți, absolut toți cei pe care el i-a anchetat, și ulterior au fost judecați și condamnați, au primit, în raport cu adevărata lor vinovăție, pedepse mult mai grave. Dacă l-ai putea vedea în chip de anchetator ! Deși îi ești fiică, deși îl adori așa cum mi-ai spus, ți-ar deveni odios. Pur și simplu odios. La început se arată amabil, îți vorbește politicos, încearcă să te convingă că poți să ai încredere în el, fiindcă îți este *favorabil*, dar, ca să te poată ajuta, trebuie să cunoască *adevărul*. Este deci în propriul tău interes să nu-i ascunzi nimic. Pe urmă, după acest preambul, cu care pe mulți îi păcălește, fiindcă își joacă rolul cu o măestrie extraordinară, începe ancheta propriu-zisă. Mai

întîi, întrebări absolut fără nici o legătură cu cazul tău sau întrebări naive, să-l crezi picat din lună, asta ca să ți dea iluzia că poate fi ușor păcălit. În tot acest timp vînează orice ocazie spre a divaga, cu o candoare perfect jucată, sau ca să plaseze un banc politic, dar știi, din acelea pe care nu este prudent să le debitezi față de martori. Și toate astea de ce ? Pe de o parte, ca să-ți cîștige bunăvoința, iar pe de alta, ca tu să-ți faci o părere greșită în ceea ce privește *aptitudinile* lui de anchetator penal și, în consecință, să-ți închipui că îl vei putea induce în eroare, declarînd numai ceea ce consideri că este în favoarea ta, omițînd sau, la nevoie, recunoscînd într-o versiune atenuată ceea ce ești obligat să recunoști.

— Oprește-te, Erna, te rog ! Dacă te-ai hotărît să mă omori, omoară-mă, dar nu mă mai chinui. Nu vreau să mai aud nimic rău despre tata.

— Ba da ! Ar trebui să-mi mulțumești că îți dau posibilitatea să-l vezi în lumina adevărată, nu în ipostaza în care ți se înfățișează, de tată iubitor și de om integru. Ca să te omor, mai am încă timp. Vreau ca, înainte de a muri, să-l blestemi tu, fata lui cea iubitoare. Află că una din tacticile tatălui tău este să pară un fel de Agamiță Dandanache în ipostază de anchetator, pentru ca victima să-și facă iluzia că îl va putea duce de nas. Pe urmă, după ce își dă seama că și-a atins scopul, își dă arama pe față : începe să te împresoare cu o mulțime de întrebări perfide, să revină asupra lor, formulîndu-le în fel și chip, pentru ca, pe neașteptate, să-ți arunce o acuzație gravă, iar apoi, la protestele tale legitime, imediat să-ți citească din dosar o declarație a unui pretins martor, în care acesta te denunță că ai comis exact fapta gravă enunțată cu

puține clipe mai înainte de el, acuzatorul. Este necesar să ți mai spun că, folosind asemenea metode, cei învinuiți sînt făcuți *groggy* și că sfîrșesc prin a recunoaște tot, de teamă să nu li se pună în cîrcă și alte „*vini*" mult mai grave? Iar dacă se întîmplă ca victima să nu se dea bătută și să continue să se apere, tatăl tău are în rezervă și alte metode, încît cel interogat sfîrșește prin a recunoaște tot ceea ce el poftește. Și tatăl tău poftește ca acuzatul, chiar dacă este complet nevinovat, să ajungă totuși în închisoare, iar dacă are vreo oarecare vină, pedeapsa primită să fie mult mai mare decît cea pe care ar merita-o. Da, Ingrid, iată portretul sumar și mult atenuat al integrului tău tată. Și acum, pregătește-te să mori!

Încheind astfel falsul rechizitoriu la adresa colonelului, Irma scoase din poșetă un revolver. Ingrid, asemenea unei păsări hipnotizate de un șarpe boa, nu era în stare să schițeze nici cel mai mic gest de apărare.

— N-aș vrea să te omor înainte de a-ți da o șansă de a te salva. Dealtfel singura. Știi care e aceea?

— Nu!

— Strigă! Șansa e ipotetică, deoarece, după cum singură poți observa, pe lac n-am mai rămas decît numai noi două. Strigă. Dacă te aude careva și îți vine în ajutor, înseamnă că ți-e scris să trăiești. Dacă nu, te voi ucide, Ingrid. O voi face cu părere de rău, fiindcă îmi ești simpatică, dar nu am încotro. M-am jurat să mă răzbun pe tatăl tău. El te iubește mult și va suferi cumplit. Asta va fi răzbunarea mea. M-am gîndit să-l omor, dar am renunțat. Ar fi fost o pedeapsă prea mică pentru el. Haide, strigă, Ingrid.

Ingrid privi jur împrejur. Pe lac nu mai era nici o barcă. Ce rost avea să strige, de vreme ce tot n-ar fi auzit-o nimeni ? Şi apoi, după cele ce aflase despre tatăl ei, nici nu mai dorea să trăiască. Dumnezeule, cum l-ar mai putea privi în ochi, cum i-ar mai putea spune *tată* unui om care îşi consacrase viaţa în a trimite la închisoare vinovaţi, nevinovaţi, de-a valma ?

— Nu strig. Omoară-mă ! Te rog numai s-o faci mai repede. După cele ce am aflat, mi-e silă de viaţă.

Îşi acoperi faţa cu palmele şi izbucni în plîns. Plîngea în hohote, dar nu pentru că avea să moară, ci din desperare că tatăl ei era un om odios. Plîngea şi aştepta să audă zgomotul împuşcăturii. Dar, iată, trecură cîteva clipe fără ca Erna să apese pe trăgaci. Ceva mai tîrziu, cînd Ingrid îşi descoperi faţa din căuşul palmelor, observă că acum bărcuţa alunecă sprintenă pe apele adormite. Erna vîslea puternic şi bărcuţa se îndrepta repede înspre minusculul debarcader de unde plecaseră. Cînd ajunseră, Erna, ocolind pontonul, lipi ambarcaţiunea de scîndura ce servea drept punte.

— Haide, coboară, Ingrid ! Cînd ajunseră din nou pe alee, Erna o apucă de braţ : Vreau să-ţi explic ce s-a întîmplat. Află că mi s-a făcut milă de tine. Prea eşti tînără, prea eşti frumoasă şi prea eşti bună ca să plăteşti în locul tatălui tău. Acum, după ce cunoşti motivul pentru care te-am cruţat, du-te ! Ia-o înspre stăvilar. Eu o pornesc în direcţia opusă.

Şi se depărtă fără să se grăbească.

Ingrid rămase locului, urmărind-o cu privirea. Şi curios, uitînd că femeia care acum se depărta, legănîndu-şi şoldurile ca o odaliscă, fusese pe punctul de a o ucide,

simți pentru ea milă și încă altceva, cu totul nedefinit și imposibil de înțeles, în orice caz *ceva* care o făcea să regrete că se despărțiseră în acest fel, și pentru totdeauna.

Copleșită de tristețe că n-o va mai vedea pe Erna, o porni spre casă. Și abia cînd ajunse și se vîrî în așternut, simți în suflet durerea cumplită că tatăl ei pe care îl admirase și îl iubise era un om care trimitea oameni nevinovați la închisoare.

5

ERNA PUNE CONDIȚII

În clipa în care Ingrid termină de povestit tot ceea ce cititorii cunosc din capitolul precedent, de la etajul superior, prin fereastra deschisă, năvăli în încăpere melodia unui șlagăr.

Colonelul se ridică și închise fereastra, după care din nou se așeză pe marginea patului. În celălalt capăt al camerei, ghemuită în fotoliu, cu genunchii la gură, îmbrățișîndu-și-i, Ingrid îl privea și ochii ei nu exprimau nimic altceva decît o imensă oboseală, care în nici un caz nu era a trupului.

— Va să zică așa s-au petrecut lucrurile ? !

Ingrid tresări, parcă speriată de cuvintele ce i se părură a suna indiferente. O clipă se indignă, mai exact, indignarea fu doar în intenție, deoarece, fiind prea obosită, nu era capabilă de un asemenea efort. Rămase în aceași poziție, golită de orice fel de gînduri. O clipă se întrebă dacă tatăl ei aștepta de la ea un răspuns, sau întrebarea fusese doar constatativă. În orice caz el nu avea dreptul să tacă. Era obligat să vorbească, să confirme sau să infirme acuzațiile pe care i le adusese Erna. Cu toate acestea, după cuvintele *„va să zică așa s-au petrecut lucrurile"*, tăcea privind cu o atenție

încordată o floare din covor, deși ea nu se deosebea prin nimic de celelalte. Trecură astfel cîteva minute, în care timp tăcerea dintre ei era ca o mare ce-i despărțea. De la etajul superior se auzea cîntăreața cu voce leșinată.

— Știu, Ingrid, că tu aștepți să mă disculp, dar află că nu am de gînd să fac așa ceva.

— Ah ! Asta înseamnă că recunoști...

— Nici asta, fată dragă. Nu am de gînd să mă disculp, fiindcă n-aș izbuti să te conving dacă ți-aș spune că te-a mințit. Nu te-aș convinge, fiindcă tu încă ești sub *influența* ei, și din cauza asta ți-ai pierdut încrederea în mine. Tu mă vezi, încă mă vezi, în culorile în care ea m-a zugrăvit. Deci, dacă ne referim la acest aspect, problema se pune astfel : ori continui să ai încredere în mine, ori dai crezare spuselor ei. Cu alte cuvinte, și într-un caz, și în celălalt nu este vorba decît de *încredere*. Trebuie să te hotărăști : cui îi acorzi încrederea ? Mie sau Ernei ? Desigur, nu-i un ultimatum. Îmi dau seama cît de greu îți este, după șocul pe care l-ai suferit noaptea trecută. Altceva vreau să-ți spun însă. Că Erna a jucat teatru cu tine și că o clipă nu a avut intenția să te omoare.

— Tată, nu încerca să mă tragi pe sfoară. A scos pistolul. Și dacă s-a răzgîndit a făcut-o numai fiindcă i s-a făcut milă de mine. Ei bine, faptul că m-a cruțat îmi dovedește că nu este o ființă rea și că tu, nu știu din ce motiv, ai... ai nedreptățit-o.

— Dragă fetiță, îți repet, nu vreau să mă disculp față de tine. Trebuie să hotărăști singură cine merită încrederea ta. Sau, altfel spus, tu, Ingrid, te găsești în situația de a avea sau nu încredere în capacitatea ta

de a-ți forma o părere justă despre oamenii în preajma cărora ai trăit de cînd ai văzut lumina soarelui. Revenind acum la ceea ce discutam, îți repet, încă o dată, că Erna o clipă nu s-a gîndit să te omoare. Ea a regizat totul. Întîlnirea n-a fost *întîmplătoare*, nici invitația la lacuri, nici plimbarea cu barca și nici tot ceea ce a urmat după aceea. Deși nu am fost de față, aș pune rămășag pe orice că pistolul cu care te-a amenințat era o inofensivă brichetă de aprins țigările. Poate că nu are să-ți facă plăcere — fiindcă tu ai o părere bună despre Erna —, dar pentru ea tu nu ai fost decît un simplu pion. Nu ca să te ucidă te-a atras în cursă, ci ca să-mi dovedească mie că, deși i-a stat în putință să se răzbune pe mine, omorîndu-te, te-a cruțat. La fel a procedat în urmă cu două săptămîni cînd ar fi putut să mă împuște, dar n-a făcut-o, fiindcă ea, de fapt, a vrut numai să iau cunoștință de *mărinimia* ei.

Ingrid care între timp își redobîndise vioiciunea întrebă :

— Un moment, tată. Lasă-mă să înțeleg. Spui că Erna, în urmă cu două săptămîni, deși putea să te împuște, ți-a cruțat viața ?

— Da, Ingrid, da !

— Astă-noapte putea să mă împuște pe mine și tot n-a făcut-o. Tu afirmi că în ambele cazuri a făcut-o demonstrativ. Da ?

— Exact, Ingrid.

— Bine, dar tot tu ai afirmat că pistolul probabil era o inofensivă brichetă. Atunci *cum* ar fi putut să mă omoare ? Mi se pare că te contrazici...

— Fetiță dragă, de vreme ce nu intenționa să te omoare, de ce și-ar mai fi procurat un revolver ade-

vărat ? În definitiv o armă adevărată nu se găseşte pe toate drumurile, nu-i aşa ? Unde mai pui că un revolver demodat, marca „Beretta", mi-l făcuse cadou în noaptea în care ar fi putut să mă omoare în „Parcul Libertăţii". Pesemne mi l-a dăruit ca să mă convingă că-i o armă adevărată.

— Bine, tată, dar de vreme ce atît viaţa ta, cît şi a mea au stat în mîinile ei şi totuşi ne-a cruţat, nu crezi că ar trebui să tragi concluzia că a renunţat să se mai răzbune ?

— Întrebarea e cît se poate de logică şi de... tentantă. Dacă nu ar fi vorba de Erna, aş sfîrşi prin a crede, ca şi tine, că a renunţat să se răzbune. Dar este vorba de Erna. Şi fiindcă e vorba de ea, şi fiindcă am pretenţia că o cunosc binişor, înclin să cred că, demonstrîndu-mi *mărinimia* ei, Erna a vrut să-mi atragă atenţia că a plănuit o răzbunare mai complicată.

— Există oare o răzbunare mai mare decît moartea ? întrebă Ingrid.

— Pentru Erna probabil că da.

Ingrid privi în altă parte. Acum era din nou palidă, nefiresc de palidă, de parcă abia s-ar fi trezit dintr-un lung leşin. Paliditătii i se adăuga o anume crispare a trăsăturilor, ca atunci cînd încerci să înăbuşi o suferinţă de durată, ca cei din jurul tău să nu observe.

— Vai, tată, mult te mai urăşte, de vreme ce nu s-ar considera răzbunată doar ucigîndu-te sau ucigîndu-mă.

— Mult, Ingrid ! Foarte mult !

— Bine, dar de ce, tată, de ce ?

— Nu ştiu ! Prima dată cînd mi-a spus că mă urăşte şi că se va răzbuna, am crezut că ştiu motivul. Ulterior

două, mi-am dat seama că m-am înșelat. Îmi este peste putință să înțeleg de ce mă urăște cu atîta înverșunare.

— Concret, la ce anume te-ai gîndit atunci cînd ai crezut că știi de ce te urăște ? insistă Ingrid.

— Că mă urăște, fiindcă în două rînduri i-am dejucat planurile. Îmi este interzis să discut cu tine probleme de serviciu. Ceea ce pot însă să-ți spun este că Erna a făcut închisoare nu pentru o singură culpă, ci pentru mai multe, toate foarte grave. Din pricina Ernei l-a sinucis o fată, una din *agentele* ei, pentru a nu mai pune la socoteală pe cei care, de teama pedepsei ce-i aștepta, fiindcă divulgaseră secrete de stat, de asemenea și-au pus capăt zilelor. Din vina Ernei a fost omorîtă la spital o altă complice de-a ei.

— Ar fi trebuit s-o întrebi de ce te urăște, observă Ingrid, cu o voce în al cărei timbru colonelului i se păru că distinge o undă de căldură, ceea ce îl făcu să spere că, încet-încet, va izbuti să recîștige încrederea fiicei sale.

— Am întrebat-o, dar a refuzat să-mi spună.

— Foarte ciudat, tată !

— Ce anume ți se pare ciudat ?

— Că te urăște atît de mult, dintr-un motiv pe care nici măcar nu-l poți bănui.

— Da, e foarte ciudat. Desigur, ție îți este mult mai greu să crezi că mă urăște dintr-un motiv numai de ea știut, altul decît cel pe care ți l-a debitat în noaptea cînd te-a invitat la o plimbare pe lac. Îmi închipui cît de mult te-a speriat cînd ți-a spus că vrea să te împuște.

— La început, da. Mai tîrziu însă, adică după cele ce am aflat despre tine, m-am simțit atît de nenorocită, încît mi-a părut rău că s-a răzgîndit.

— ...Și acum, tot îți pare rău, Ingrid ?

— Acum... acum cred, tată, că mi te-a prezentat într-o lumină atît de oribilă, ca să mă îndepărteze de tine.

— Nu aceasta a urmărit ea în primul rînd. E prea inteligentă ca să-și fi putut face iluzia că, ponegrindu-mă, te va îndepărta sufletește de mine, pentru totdeauna. Pe ea nu asta o interesa. Gîndește-te că ea trebuia să-ți explice, să *justifice* de ce vrea să te împuște. Spune-mi, putea ea să-ți găsească ție o vină — una plauzibilă și în așa măsură gravă — care să motiveze hotărîrea disperată de a te împușca ?

— De vreme ce nu mă cunoștea, n-o cunoșteam...

— Exact ! Pînă a nu ți se înfățișa în chip de „apărătoare" împotriva derbedeului acela, habar nu aveai că există. Deci trebuia să găsească o explicație, și a găsit-o : avea să te ucidă, nu fiindcă te-ai făcut vinovată cu ceva față de ea, ci fiindcă trebuie să ispășești, în locul meu, *crimele* comise de mine împotriva ei, împotriva altor „victime". O explicație mai mult decît plauzibilă, de vreme ce tu ai luat-o drept bună.

Ingrid oftă, ridică din umeri, pe urmă se ridică și veni să se așeze pe pat, alături de colonel.

— Șocul a fost atît de puternic, în așa măsură tot ceea ce spunea părea verosimil, încît m-am îndoit de tine, tată. Acum, cînd mă gîndesc mai bine, îmi dau seama că într-adevăr n-a interesat-o să mă îndepărteze de tine. Ea s-a jucat cu mine așa cum se joacă pisica cu șoarecele. Pe urmă, lipindu-și obrazul de umărul

colonelului, cu sfioasă tandreţe: De azi înainte îmi e teamă pentru tine, tăticule.

Îi spunea din nou *tăticule!* Colonelul îşi petrecu braţul pe după umărul ei.

— Nu, Ingrid! Nu ai motiv să fii îngrijorată. Esenţialul este că trăim. Restul, văzînd şi făcînd.

— De ce nu încerci să stai de vorbă cu ea?

— Fiindcă nu consider că este necesar. Dar, chiar dacă aş vrea să-ţi urmez sfatul, nu-mi stă în putinţă. De cînd a ieşit din închisoare Erna a dispărut. Se ascunde, unde însă încă nu am putut descoperi.

— Şi de ce se ascunde, tată?

— De ce? Ca să n-o stingherim.

— Se teme să n-o arestaţi din nou?

— Erna ştie că nu avem motive s-o arestăm. N-a comis doar nici o infracţiune.

— A încercat doar să mă omoare.

— Ţi-am spus că nu asta i-a fost intenţia.

— Formal însă, fapta ei n-ar putea fi interpretată ca o tentativă de asasinat?

— Din mai multe motive, nu! În primul rînd, nu ţi-a adus nici o vătămare fizică. În al doilea, *tentativa,* cum ai numit-o tu, ar trebui dovedită. Or tu nu ai nici un martor. În al treilea, nici tu şi nici eu nu avem interes să facem *agitaţie* pe chestia „aventurii" tale. În al patrulea, dacă, prin absurd, am găsi o „chichiţă" care să justifice arestarea ei, ar însemna ca ea să creadă că am făcut-o numai pentru că mă tem de ea. Dealtfel ar avea toate motivele să creadă aşa ceva. Pe de altă parte, dacă Erna a arătat „clemenţă" faţă de noi, mă simt obligat să mă revanşez la rîndul meu. Mai există apoi un motiv pentru care vreau să rămînă în libertate. Sînt

curios să văd ce fel de răzbunare a conceput, una mai subtilă decît moartea de vreme ce ne-a „dăruit" viața și mie, și ție. Dar, ia spune-mi, Ingrid, dorești chiar atît de mult ca Erna să fie arestată ?

— Nu doresc deloc. Dimpotrivă mi-ar părea tare rău dacă ar exista un motiv real. Fiindcă, trebuie să ți-o spun, indiferent de ceea ce a făcut și eventual va mai face, nu știu de ce, dar mi-e tare, tare milă de ea. Totuși, tată, de ce se ascunde dacă știe că nu trebuie să se teamă de o eventuală arestare ?

— Pentru că se teme ca noi, urmărind-o în mod discret, am putea interveni la timp pentru a o împiedica să se răzbune sau eventual să anihilăm efectele răzbunării ei.

Maiorul Bogdan Tudorașcu intră în birou ca o furtună.

— Am văzut-o pe Erna, bătrîne.

— Nu mai spune ! Unde ?

— În balcon, la ea acasă. S-a întors azi-noapte, tîrziu, cu un taxi. De unde crezi că l-a luat ?

— De unde ?

— Din fața hotelului „Ambasador".

— Cred că n-ai să-mi spui că tot timpul cît a lipsit a locuit acolo !

— Bineînțeles că n-am să spun așa ceva, fiindcă nu acolo a locuit.

— Atunci de ce ai ținut să subliniezi că a luat taxiul din fața hotelului „Ambasador" ?

— Păi bine, omule, nu-ți dai seama că ea își bate joc de noi ?

— Nu știu de unde ai mai scos-o și pe asta.

— Spune-mi, de la „Ambasador" putea sau nu să se întoarcă acasă pe jos ?

— Desigur ! De la hotel pînă la ea drumul nu durează nici măcar zece minute.

— Păi vezi ? Totuşi ea a luat taxiul. Dacă l-ar fi luat de mai departe, să zicem de acolo unde a locuit în tot acest timp, era explicabil. Dar, luînd taxiul de unde l-a luat, înseamnă că a făcut-o numai ca să-şi bată joc de noi. Ştiind sau numai presupunînd că i-am pus locuinţa sub supraveghere, a dedus că, dacă se întoarce acasă cu un taxi, primul lucru pe care îl vor face ai noştri va fi să ia numărul maşinii. De ce ? Simplu ! În speranţa că, cerînd şoferului să ne spună din ce loc a luat-o, vom putea afla unde a stat ascunsă în tot acest timp. Ce şi-a zis ea ? „Ia să-mi bat puţin joc de colonel şi de oamenii lui !" Şi a luat un taxi din faţa hotelului „Ambasador". Azi de dimineaţă, dumneaei a apărut ba la fereastră, ba în balcon, sub diferite pretexte. Şi asta *numai* ca să-şi bată joc de filaj.

Maiorul Bogdan, de furios ce era, apucă statueta de porţelan şi o strînse în pumn atît de tare, încît biata de ea se frînse în două.

— Na că o făcui, fir-ar a naibii ! Sărmana Isadora Duncan !

— Ai botezat-o şi pe-asta !

— Ducule, nu ştii un atelier care lipeşte chestii de-astea ? întrebă cu voce jalnică şi făcînd o figură atît de nenorocită, încît colonelul izbucni în rîs.

— Mi se pare că există unul pe strada Academiei.

— Am să mă reped ceva mai tîrziu. Apoi cu alt ton : Spune-mi, îţi place *noutatea* pe care ţi-am servit-o dis-de-dimineaţă ?

— Ascultă alta, mai *senzațională* decît a ta, băiete! Și îi povesti „aventura" Ingridei, de care cititorii au luat cunoștință din capitolul anterior. Bogdan ascultă în tăcere, fără să-l întrerupă măcar o singură dată, ceea ce nu i se întîmpla prea des. Chiar și după ce colonelul termină de povestit, maiorul continuă să tacă și să-l privească aproape mustrător, de parcă el era unicul vinovat pentru tot ceea ce se întîmplase.

— Ducule, tu pricepi ceva? Eu îți mărturisesc sincer că nu mai înțeleg nimic.

— Ce nu înțelegi?

— Ți-am spus: nimic! Dacă nu s-ar fi întors, poate că o concluzie aș fi fost în stare să trag. Dar ea s-a întors, și tocmai acest fapt torpilează toate raționamentele pe care încerc să le fac. De ce s-a dat la fund? După părerea mea, ca să se răzbune. Sau poate tu ai altă părere?

— Absolut aceeași părere cu tine.

— Se dă deci la fund ca să se *poată* răzbuna. Își creează două ocazii excelente, dar le ratează cu bună știință pe amîndouă. De ce? Este o întrebare care se impune cu necesitate. Dacă ar fi continuat să se ascundă, răspunsul nu ar fi fost greu de dat. Nu-i așa?

— Bineînțeles. Și, mă rog, care ar fi fost răspunsul cel mai plauzibil? Că ea considera uciderea mea sau a Ingridei drept o răzbunare minoră în comparație cu ura ei împotriva mea.

— Exact așa am gîndit și eu. Dar să mergem mai departe cu raționamentul. Deci, dacă Erna timp de două săptămîni s-a dat la fund ca să poată să se răzbune, fără ca noi s-o stingherim, și dacă în tot acest timp n-a făcut-o, ci numai ți-a demonstrat că ar fi putut-o

face, e normal să presupunem că ar fi trebuit să se ascundă pînă cînd intenția ei se transforma în faptă. Este, bătrîne ?

— Băiete, raționamentul tău nu are nici o fisură.

— Pînă aici, da. Mai departe însă, nu mai stă în picioare. Și nu mai stă în picioare, deoarece Erna a revenit la suprafață. Și te întreb : dacă este adevărat că Erna s-a dat la fund ca să se răzbune, atunci ce concluzie trebuie să tragem acum cînd știm că a reapărut fără să se răzbune ? Că i s-a făcut milă de tine și a renunțat la răzbunare ? Dacă țin seama de premisele de la care am pornit, aceasta este singura concluzie care se impune și pe care ar trebui s-o acceptăm. Și, cu toate acestea, mi-e greu s-o accept. Și fiindcă nu pot, tot raționamentul se prăbușește, ca un turboreactor care a absorbit un stol de potîrnichi.

— Într-adevăr, Bogdane, ieșirea la suprafață a Ernei ne-a dat peste cap toate ipotezele. Mă întreb : ce semnificație trebuie să dăm faptului că s-a întors, alta decît aceea care, cel puțin în aparență, se impune ca perfect logică : renunțarea la răzbunare ?

Maiorul Bogdan ridică din umeri neputincios.

— Bătrîne, eu mă declar incapabil să trag o asemenea concluzie. Apoi imediat, cu ciudă : Fir-ar a naibii de „stareță" ! Dacă n-aș ști ce-i poate pielea, dacă n-aș fi sigur că pînă și Scaraoțchi — dacă ar exista — i-ar oferi postul de tartor-adjunct, pînă la urmă aș accepta concluzia pe care tu ai caracterizat-o drept *perfect logică :* că Erna a renunțat la răzbunare. E vorba însă de *Erna* și mai curînd aș fi dispus să cred că Dumitrache s-a lăsat de fotbal decît să sper că Erna a re-

nunțat la răzbunare. Dar tu ? O vezi pe Erna dînd cu tifla legii talionului ?

— Ca să fiu sincer, nu prea.

— Atunci ? insistă Bogdan.

— Ar exista explicația că, pentru răzbunarea la care se gîndește, nu mai este nevoie să se ascundă, fiindcă o poate pune în aplicare fără ca noi s-o putem împiedica.

— În cazul acesta, despre ce fel de răzbunare este vorba ?

— Habar nu am !

— O altă explicație, cam tot atît de *aiurea*, ar mai exista, dar numai în cazul în care în interpretarea pe care am dat-o celor două „tentative eșuate" am nimerit amîndoi în bară.

— Adică ?

— Păi, da ! Erna ți-a servit cele două *demonstrații* nu ca să-ți atragă atenția că trebuie să te aștepți din partea ei la o răzbunare mai grozavă decît trimiterea pe lumea cealaltă, ci ca să te facă să crezi că a renunțat să se răzbune și, în consecință, că nu mai ai motiv să te temi de ea. Cu alte cuvinte, să-ți adoarmă vigilența, iar mai tîrziu, cînd ți-o fi lumea mai dragă, să lovească. Asta ar fi o altă explicație a reapariției ei. Care dintre ele o fi cea adevărată, habar nu am. Tu însă care, în general, ai o clarviziune dată naibii, ar fi trebuit să fi găsit pînă acum o explicație.

Colonelul părăsi fotoliul și începu să se plimbe prin încăpere cu mîinile la spate, așa cum obișnuia de fiecare dată cînd nu izbutea să ia o hotărîre importantă.

— De data asta, măi băiete, clarviziunea de care ai amintit m-a părăsit. Nu știu ce interpretare să dau hotărîrii ei de a reveni acasă. Tu ai dreptate. Dacă ea

n-ar fi Erna, am accepta explicația cea mai plauzibilă : că a renunțat să se răzbune. Dar e *Erna* și, drept să-ți spun, am îndoieli serioase că m-a „iertat". Astfel prezentîndu-se situația, rațiunea și experiența mă obligă la următorul raționament : dacă Erna nu a renunțat să se răzbune, și dacă a hotărît să iasă din nou la suprafață, înseamnă că reapariția ei face parte tot din planul de răzbunare. Sau altfel spus, planul pentru care a optat, după ce mi-a servit cele două mostre posibile de răzbunare, nu poate fi realizat decît numai, hai să-i spunem, la *lumina zilei*. Și, în cazul acesta, nu ne rămîne altceva de făcut decît să așteptăm ca ea să se miște. Și, mai devreme sau mai tîrziu, Erna se va mișca.

— Deci, după tine, Ducule, iarăși expectativă. Uite, eu tocmai cu metoda asta nu mă împac. Zău, bătrîne, ce-ar fi dacă m-ai autoriza să stau de vorbă cu această prea frumoasă fostă cîntăreață Erna Caroți ? Am eu un plan cum s-o trag de limbă, fără ca ea să prindă de veste încotro bat.

— În nici un caz, măi băiete, în nici un caz. Nu uita că e vorba de Erna. Deși te prețuiesc pentru inteligența și flerul tău, — o știi, desigur — totuși Erna poate să te cumpere și să te vîndă fără ca tu să-ți dai seama ce s-a întîmplat între timp cu tine. Și apoi mai e ceva. Ea, care e nu numai inteligentă, dar și foarte șireată, va înțelege cu ce intenții ai venit la ea.

— O poftesc aici ! propuse maiorul.

— Și mai rău, băiete. Dacă o invităm aici la noi, va crede că vrem s-o intimidăm. Cu alte cuvinte, va trage concluzia că mi-e teamă de ea. Ei bine, pentru nimic în lume nu aș vrea să se întîmple acest lucru.

— Deci, răbdare și tutun, bătrîne ?

— Răbdare, cu sau fără tutun. Erna, îți repet, mai devreme sau mai tîrziu, se va mișca.

— Bătrîne, numai acel *mai* tîrziu să nu fie *prea* tîrziu, adică tîrziu, fiindcă îmi voi fi pierdut răbdarea să aștept.

În clipa următoare sună telefonul. Colonelul ridică receptorul.

— Tovarășe colonel, — auzi vocea centralistei — cineva dinafară dorește să vă vorbească. Spune că are să vă aducă la cunoștință ceva foarte important. Să vă fac legătura ?

— Bineînțeles !

Cîteva clipe mai tîrziu, la receptorul de rezervă, maiorul Bogdan ascultă următoarea convorbire telefonică :

— *Domnul colonel Radu Mănăilă ?*

— *Da, eu sînt. Cu cine vorbesc ?*

— *Sînt eu : Erna Caroți.*

— *Te ascult, Erna Caroți.*

— *Domnule colonel, deși știu că sînteți foarte ocupat, presupun că ați putea să vă faceți timp ca să stăm puțin de vorbă.*

(Expresia „ca să stăm puțin de vorbă" i se păru maiorului Bogdan prea familiară, dar nu avu răgazul să se indigneze).

— *Mda ! Dacă nu e ceva foarte presant pentru dumneata... Astăzi e marți, da. Ei bine, vineri, la orele douăsprezece, prezintă-te la informații.*

— *Domnule colonel, deși nu este o chestiune presantă, cum ați numit-o, totuși aș prefera să vă văd chiar astăzi. Consultați-vă agenda* (tonul cu care pronunță

cuvîntul *agendă* era vag ironic), *poate totuși vă veți putea face puțin timp.*

(Urmă o pauză voită de colonel, ca și cînd acesta realmente își verifica agenda spre a se convinge dacă eventual nu i-a rămas o jumătate de oră liberă. În realitate, colonelul ardea de nerăbdare să afle motivul pentru care Erna voia să stea de vorbă cu el).

— *Aș putea abia deseară, Erna Caroți, la orele șapte. Am să te aștept la ora aceea.*

— *Domnule colonel, vă mulțumesc pentru favoare. Dar mi-aș îngădui să vă solicit încă una. Dumneavoastră, care sînteți un fin psiholog* — (Bogdan avu impresia că de data asta, în mod sigur, cuvîntul *psiholog* fusese pronunțat cu un timbru ironic) — *înțelegeți, fără să fiu nevoită să insist prea mult, că nu-mi face nici un fel de plăcere să pun piciorul în clădirea aceea. Ar însemna să redeștept aduceri aminte deloc plăcute, pe care m-am străduit și, în parte, am izbutit, să le uit. Așa că v-aș cere favoarea ca întrevederea noastră* — (nici aceste cuvinte nu-i plăcură maiorului) — *să aibă loc acasă la mine, bineînțeles la ora pe care ați fixat-o. Mă grăbesc să adaug, pentru a nu interpreta cumva greșit propunerea mea, că țin ca discuția dintre noi să se desfășoare fără martori. Știu, este o mare îndrăzneală din partea mea să pun condiții, dar, întrucît este și în interesul dumneavoastră ca întrevederea să aibă loc, vă rog să vă dați cuvîntul de onoare că nu veți căuta să suplinițî neglijența subalternilor dumneavoastră, prezentîndu-vă la întîlnire înarmat cu un aparat care să înregistreze ce vom vorbi. Vă cunosc, domnule colonel, măcar în atîta măsură, încît cuvîntul dumneavoastră de onoare să-mi fie suficient.*

— *Erna Caroți, încă nu mi-am exprimat acordul asupra locului întrevederii...*

(Maiorul Bogdan, care tot timpul îi făcuse semne disperate să nu accepte, mai avu timp să scrie pe o bucată de hîrtie pe care i-o vîrî sub nas: „Ducule, nu accepta să te duci la ea. E o cursă. Al naibii să fiu dacă parșiva asta nu încearcă să te atragă într-o cursă". Colonelul, după ce citi mesajul, mototoli hîrtia și, cu un bobîrnac, o aruncă drept în coșul de hîrtii.)

— *Domnule colonel, vă rog să vă dați acordul. Dacă refuzați înseamnă că vă este frică. Dacă și pentru dumneavoastră cuvîntul meu vă este suficient, așa cum îmi este mie al dumneavoastră, vă asigur, pe cuvînt de onoare, că nu vi se va întîmpla nimic grav și nici măcar neplăcut.*

(„Afurisita! A știut cum să-l *lucreze*, ca să-i smulgă consimțămîntul", se indignă în gînd maiorul).

— *Bine, Erna Caroți. Diseară la ora șapte, voi fi la dumneata.*

— *Mulțumesc! Acum nu mai rămîne decît să vă dați cuvîntul de onoare.*

— *Îl ai, Erna Caroți.*

Și colonelul întrerupse convorbirea, trîntind receptorul în furcă.

— Cum ai putut să accepți, Ducule? izbucni maiorul.

— Am acceptat! replică scurt colonelul, reluînd plimbarea prin încăpere. Figura sa exprima acum o gravitate solemnă, care îl impresionă pe maior.

— Nu-ți dai seama că îți întinde o cursă?

— Să zicem. Și?

— Bătrîne, zău că nu te mai înțeleg. Adică ea îți întinde o cursă, eu te avertizez că e o cursă, tu ești de

asemenea de acord că este o cursă și cu toate astea nici că îți pasă! Cum s-ar spune, singur și nesilit de nimeni, ești dispus să intri în vizuina vulpii. Mai curînd a leoaicei.

— Să nu exagerăm, măi băiete. Cușca leoaicei! În definitiv, în ce constă primejdia? Consideri că, dacă am să-i trec pragul, viața îmi va fi în pericol?

— Ce, crezi că ar fi exclus?

— Dacă *leoaica* ta ar fi intenționat să mă „sfîșie", o putea face atunci în parc, fără martori și, probabil, avînd toate șansele să rămînă nepedepsită. Dacă mă duc la ea, ce crezi că mi se poate întîmpla grav, ireparabil? Nu neg că ar putea fi vorba de o cursă. Mai exact, că îmi întinde o cursă. Dar asta nu înseamnă că am și căzut în ea. Nu mă duc *neavizat*. Încă o dată, măi băiete, nu cred că e cazul să exagerăm.

Maiorul continua să fie indignat de *miopia* șefului său. Pentru prima dată se întîmpla să aibă convingerea fermă că el, maiorul, *vede* și mai departe, și mai profund decît șeful său.

— S-ar putea ca flerul meu de data asta să mă înșele. Spun *s-ar putea*, pentru că Erna, datorită evenimentelor din ultimele două săptămîni, a devenit pentru mine un fel de obsesie. Dar fiindcă e numai o presupunere și nu o certitudine, știi ce mă avertizează flerul meu? Că te afli în primejdie. Nu știu dacă este sau nu vorba de o mare primejdie, dar primejdia există. Înainte de a te suna, discutînd despre ea, ajunsesem la convingerea, împărtășită de amîndoi, că nu sîntem în stare să înțelegem ce urmărește în fond. E drept?

— Exact. Și că trebuie să așteptăm pînă cînd ea se va mișca. Ei bine, Erna s-a mișcat. A trecut la acțiune.

Noi sîntem obligaţi a ne preface că-i facem jocul. Dacă avem să căscăm bine ochii, nu-i exclus ca să ghicim, chiar de la primele ei mişcări, obiectivul urmărit şi tactica pe care o foloseşte în atingerea acestui obiectiv.

— Stai puţin, bătrîne ! Adică lasă-mă să-mi expun pînă la capăt punctul de vedere. Tu, eu, noi toţi de aici, care lucrăm la contraspionaj, ne-am specializat în vînătoarea de spioni. Şi, fără falsă modestie, ne putem lăuda că n-am făcut treabă proastă. Pe terenul care nouă ne este familiar, în două rînduri ne-am întîlnit şi înfruntat cu Erna şi complicii ei, şi în amîndouă rîndurile am cîştigat. Am *biruit* „balauroaica", dacă îmi este îngăduit să folosesc un cuvînt din folclorul nostru nescris. Ei bine, ştii de ce am biruit-o ? Fiindcă înfruntarea, dacă vrei competiţia, a avut loc pe un teren familiar nouă, întrucît pe acelaşi teren, înaintea ei, le veniserăm de hac şi altora, de pildă „marelui Balthazar". Trebuie însă să recunoaştem, cu toată obiectivitatea, că nici prima dată şi cu atît mai puţin a doua oară, nu ne-a fost prea uşor ca s-o *dovedim* pe Erna, pentru simplul motiv că „balauroaica" care este dată naibii de frumoasă...

— Gata, ai botezat-o !

— ...a folosit unele metode care, pînă la ea, cel puţin la noi în ţară, nu mai fuseseră uzitate. O reţea de spionaj alcătuită numai din femei, hipnotism şi stupefiante. În ciuda „originalităţii" metodelor, cum prea bine ştii, am cîştigat competiţia. Repet, fiindcă ne-am putut mişca pe un teren familiar şi fiindcă am folosit experienţa dobîndită pînă la ea. Dar, înainte de a continua, aş vrea să te întreb dacă ai cumva vreo obiecţie la cele afirmate pînă acum de mine ?

— Nimic ! Te urmăresc, băiete, cu mare atenție. Continuă, te rog !

— Mi se pare că ultima dată cînd am discutat cu tine despre Erna, i-ai găsit asemenea calități, încît — așa cum ți-am spus-o și atunci — dacă ți-ar fi putut auzi ditirambele, sigur ar fi renunțat să se mai răzbune pe tine. Dacă îmi amintesc bine, printre calități ai enumerat inteligența sa ieșită cu totul din comun, perfidia, șiretenia, întrucît, dacă pentru oamenii de rînd acestea din urmă nu sînt calități, pentru conducătoarea unei rețele de spionaj ele reprezintă virtuți, și încă dintre cele mai importante și necesare. Ei bine, Ducule, după părerea mea, Erna vrea să te pună la pămînt, folosind aceste trei calități ale ei : excepționala ei inteligență, șiretenia, mult superioară legendarului Ulisse și, în fine, perfidia. Ai să mă întrebi : *cum ?* Folosind *ce fel de* metode ? Ei bine, îți răspund : încercînd să te atragă pe un teren care nu-ți este familiar.

— Și, mă rog, pe ce te bazezi cînd afirmi că încearcă să mă atragă pe un teren străin ?

— Pe faptul că te-a invitat acasă la ea.

— Prostii ! Te gîndești că va încerca să mă „cucerească", să zicem, oferindu-mi-se ? Măi băiete, eu nu sînt Vladone și nici nu am douăzeci și ceva de ani ca el.

— Dar nu m-am gîndit la asta. Ce naiba ! Deși nu împărtășesc entuziasmul tău în legătură cu multele și variatele ei calități, nu pot să nu dau cezarului ce este al cezarului. Adică, nu pot să neg sau să ignor că e deșteaptă măcar în atîta măsură încît să-și dea seama că o așteaptă eșecul dacă ar încerca să aplice de două ori același șiretlic. Dacă Erna ar lua-o de la început, adică, dacă ar împinge-o păcatul să facă spionaj, sînt

sigur că pînă la urmă tot i-ai veni de hac, chiar dacă ar fi de zece ori mai inteligentă, mai şireată, mai perfidă, mai etc., etc., decît este ea în realitate. De ce? Repet, fiindcă *bătălia* s-ar da pe un teren familiar, unde tu ai repurtat foarte multe victorii. Ea însă — cel puţin pînă la proba contrarie — s-a lăsat de *meserie*. Ea nu urmăreşte decît să se răzbune pe tine, dispreţuind însă metodele diletantiste: suprimarea ta fizică, sau a fiicei tale, ceea ce ar fi însemnat pentru ea o satisfacţie şi mai mare de vreme ce tu o adori pe Ingrid. Prin *teren necunoscut* înţeleg ademenirea ta într-o anume direcţie; dacă ţinem seama că este o femeie originală, putem presupune că ea, direcţia, nu poate fi decît una puţin folosită, dacă nu chiar ieşită cu totul din comun. Această *anume direcţie* ar putea să însemne o propunere — nu ştiu de ce natură — în aparenţă, dar numai în aparenţă, complet dezinteresată pentru ea şi tentantă pentru tine, eventual una care s-o dezavantajeze. Mă rog, recunosc, nu sînt în stare să exprim foarte clar ceea ce, în schimb, îmi este limpede ca lumina zilei, sub aspect intuitiv. Iată, îmi vine acum în minte că terenul necunoscut înseamnă acceptarea de către tine a dialogului cu ea.

— A oricărui fel de dialog?

— În general a oricărui fel de dialog, şi, în special, unul care să se desfăşoare acasă la ea. De aceea, te sfătuiesc să nu-i faci jocul. În loc să te duci la ea, mai bine îi trimitem o invitaţie scrisă.

— Bine, să zicem că-i trimitem o invitaţie în scris. Să zicem că se va prezenta.

— Musai se va prezenta.

— Dacă o invităm *oficial*, va trebui să discutăm cu ea *oficial*. În nici un caz n-o putem invita ca s-o întrebăm de sănătate. Or, „oficial", ce am putea discuta cu ea ? Să-i cerem socoteala pentru că a speriat-o pe Ingrid ? Sau s-o acuzăm de tentativă de omor ? Sau să-i punem în vedere să renunțe la răzbunarea proiectată dacă nu vrea să dea din nou de bucluc ?

— S-o invităm și să-i ceri să discute aici la noi ceea ce vrea să discute acasă la ea.

— Nu va voi să discute.

— Și de ce, mă rog ?

— Pentru că, dacă am înțeles bine, m-a invitat nu în calitatea mea oficială, ci ca persoană particulară.

— Îmi amintesc, ea a spus : „Știu, este o mare îndrăzneală din partea mea să pun condiții, dar întrucît este și în interesul dumneavoastră ca întrevederea să aibă loc..." etc, etc. După părerea mea, prin „interesul dumneavoastră" trebuie mai curînd înțeles că se referă la interesul instituției pe care o reprezinți.

— Nu poți să negi însă că poate avea și înțelesul exact contrar.

— Mda !

— Ești de acord că nu putem trimite la ea un curier ca s-o întrebăm la care din aceste înțelesuri s-a referit ?

— Bineînțeles că nu.

— Și apoi mai este ceva. I-am promis, și mă voi ține de promisiune.

6

INCREDIBILA PROPUNERE A ERNEI CAROȚI

Colonelul Radu Mănăilă apăsă pe butonul soneriei exact la orele nouăsprezece, și în clipa imediat următoare, de parcă Erna l-ar fi așteptat de partea cealaltă, ușa se deschise larg și ea, Erna, îl invită să intre.

— Bună seara !

— Bună seara, domnule colonel. Vă mulțumesc mult că ați avut amabilitatea să dați curs invitației pe care v-am făcut-o. Poftim, luați loc unde doriți.

Colonelul se așeză pe un colț al canapelei, Erna pe unul din cele două fotolii, cel mai îndepărtat. Între ei era o măsuță joasă, pe care se afla o cutie frumoasă de lemn, cu incrustații de sidef, pentru păstrat țigări.

Deși refuza să recunoască, totuși, în momentul cînd apăsase pe butonul soneriei, colonelul fusese emoționat. Nu prea mult, dar fusese. Acum însă, cînd se așezase pe canapea, era realmente emoționat, acum *știa*, fără nici un dubiu, că era pradă unei emoții stranii, care se făcea din ce în ce mai simțită pe măsură ce o privea pe Erna cu o mare curiozitate, atît de mare, încît uită să și-o disimuleze. Era o curiozitate flămîndă, dar perfect explicabilă. Cu toate că o mai văzuse în noaptea cînd ca îi făcuse cadou revolverul, datorită faptului că atunci

fusese întuneric, colonelul o privea de parcă abia acum o revedea, pentru prima dată, după şapte ani. O revedea, deci, după şapte ani, şi Erna, ca şi cînd ar fi prevăzut aceasta, aprinsese toate becurile plafonierei, de asemenea cele patru becuri ale celor două aplice.

Cu şapte ani în urmă, în timpul anchetei, colonelul o văzuse aproape în fiecare zi. Şi de fiecare dată, în clipa cînd o vedea apărînd în pragul camerei de anchetă — chiar şi ultima dată, cînd în mod normal ar fi trebuit să se fi obişnuit de mult şi să nu-l mai impresioneze —, îşi spunea admirativ : „E aproape incredibil de frumoasă !" Acum, după şapte ani, cînd din nou i se oferea prilejul s-o privească de aproape, gîndul rosti aceleaşi cuvinte :

„E aproape incredibil de frumoasă !"

Numai că de data aceasta dădu cuvintelor un dublu înţeles. Da, era atît de incredibil frumoasă, încît aproape nu-ţi venea să crezi că o făptură omenească poate fi atît de frumoasă ; dar totodată era incredibil că, după şapte ani de închisoare, ea rămăsese nu numai tot atît de frumoasă, dar totodată aproape la fel de tînără. Privind-o, aşteptînd ca ea să deschidă discuţia, colonelul se întrebă dacă Erna aprinsese toate luminile din cochetărie, sau ca el, observînd în ce fel se îmbrăcase, să-şi dea seama că nu intenţiona să-l „cucerească" ?

Erna purta o rochie de catifea de culoare bleumarin, largă pe ea — slăbise între timp — şi demodată. O rochie de catifea, cu mîneci lungi, fără nici un pic de decolteu, şi cu guleraş alb de dantelă nu era o îmbrăcăminte din cele mai potrivite pentru canicula din acel anotimp. În schimb era cum nu se poate mai potrivită pentru întrevedere, poate chiar ostentativ potrivită. Deşi

între rochia de catifea, impecabil lucrată, și haina deținutelor nu exista și nici nu putea să existe vreo asemănare, totuși toaleta elegantă îi aminti de *uniforma* pe care Erna o purtase pînă de curînd. Și abia acum înțelese colonelul de ce Erna îmbrăcase rochia aceea. Ca el să înțeleagă că, îmbrăcînd-o, voise să neutralizeze frumusețea ei carnală, risipindu-i, chiar de la început, orice bănuială în ceea ce privește eventualele ei intenții de a-l cuceri cu armele cu care femeile robesc bărbații.

Erna îi oferi colonelului un nou prilej să se mire de inteligența și de fina ei intuiție psihologică.

— Domnule colonel, sînteți aici la mine, eu v-am invitat, așteptați să aflați motivul pentru care v-am chemat, și cu toate acestea mi-e greu să încep. Mai bine zis, nu știu cum să încep ca să nu-mi deveniți ostil chiar de la primele cuvinte și, în consecință, să nu mai fiți receptiv la ceea ce are să urmeze, adică la explicațiile ulterioare, absolut necesare.

— De vreme ce totuși ai început, de acum încolo îți va fi mai ușor.

Colonelul nu avusese intenția de a fi ironic, totuși cuvintele așa sunară. Și probabil că Erna, dîndu-le aceeași interpretare, simți nevoia să închidă ochii pentru o clipă, nu care cumva colonelul să citească în ei ceea ce ea voia să ascundă de el.

— Da, desigur. Totuși, parcă îmi este mai la îndemînă să încep cu începutul. Începutul acesta s-a întîmplat în urmă cu șapte ani, mai exact, în după-amiaza zilei cînd ați considerat încheiată ancheta. V-am spus cu acel prilej că vă urăsc foarte mult și că, atunci cînd voi ieși, mă voi răzbuna pe dumneavoastră. V-am avertizat că va

trebui să vă temeți de răzbunarea mea. Vă amintiți ?

— Îmi amintesc. Și îmi mai aduc aminte că te-am întrebat de ce mă urăști, dar n-ai vrut să-mi spui. Poate vrei s-o faci acum ?

— Nu, domnule colonel. Niciodată nu veți cunoaște motivul. Dar să revin. Nu știu dacă atunci m-ați luat în serios...

— Dumneata, Erna Caroți, mi-ai dovedit, în două rînduri, că faci parte din categoria acelor oameni pe care îți este imposibil să nu-i iei în serios.

— Nu știu dacă asta este sau nu un compliment, dar eu prefer să-i dau o asemenea interpretare.

— Da, te-am luat în serios și, după ce ți-au dat drumul, am așteptat cu multă curiozitate să văd cum îți vei pune în aplicare amenințarea.

— Domnule colonel, sînt încîntată că nu m-ați subapreciat.

De data asta colonelul se găsi în situația de a se întreba dacă Erna intenționase să fie ironică. Întrebarea rămase însă fără răspuns, fiindcă descoperi cu surprindere — cu surprindere deoarece Erna nu era o ființă care să nu fie capabilă să-și struneasscă sentimentele — că Erna se îmbujorase la față, parcă mistuită de o febră interioară. Și fiindcă în timpul anchetei, cînd ea se găsise în împrejurări deosebit de critice, știuse să se stăpînească perfect, de parcă ar fi purtat o mască de ceară căreia artizanul îi imprimase doar o singură expresie — indiferența — colonelul se întrebă dacă nu cumva era bolnavă.

— ...Și după cum ați putut constata, nu v-am lăsat să așteptați mult. În noaptea aceea, în parc, aș fi putut să vă omor, domnule colonel. Recunoașteți ?

— Da, puteai.

— Dar în loc să vă omor, v-am dăruit un revolver.

— Știu de ce n-ai făcut-o, Erna Caroți.

— Nu vă grăbiți să anticipați, domnule colonel. Numai vi se pare că știți. Sau, știți ceea ce am vrut eu să vă fac să credeți că știți. Cîteva zile mai tîrziu aș fi putut s-o omor pe fiica dumneavoastră. Tare s-a mai speriat, sărăcuța. Dar n-am făcut-o. Vă cer scuze că a trebuit să vă bîrfesc puțin față de ea, dar a fost absolut necesar: ca să justific de ce intenționam s-o omor.

— Deși, în realitate, n-ai avut nici o clipă o asemenea intenție. Așa-i ?

— Exact, domnule colonel. Am urmărit un anume scop.

— Îl cunosc, Erna Caroți...

— Domnule colonel, vă rog, nu vă puneți singur în situația penibilă de a recunoaște că v-ați pripit, hazardîndu-vă în iluzorii anticipații. Cum vă spuneam, am urmărit un anume scop. Ca dumneavoastră să vă fie foarte clar că, deși în două rînduri am avut posibilitatea să mă răzbun, v-am cruțat. Domnule colonel, nu știu în ce măsură, cu prilejul anchetei, ați izbutit să mă cunoașteți. Eu însă, în ciuda situației mele delicate și deplorabile de acuzată, cred că am reușit să vă cunosc într-o oarecare măsură. Mi-am dat seama că pentru meseria pe care o practicați sînteți excepțional dotat de natură — dovadă că v-ați dovedit superior lui Balthazar — și că unele dintre aceste însușiri fac cinste în primul rînd omului și în al doilea rînd colonelului de securitate. Este de la sine înțeles că pe mine m-a interesat omul, că pe acesta m-am străduit să-l înțeleg, repet, în ciuda situației *precare* în care mă aflam. Și

cred că într-o bună măsură l-am înțeles. De pildă, am înțeles că meseria pe care o practicați de mai bine de douăzeci de ani — dacă am fost bine informată — a influențat omul, structura lui intimă și în bine, și în rău. În bine, v-a făcut mai sensibil față de suferința omenească, dar și față de greșelile omenești, conferindu-vă astfel și un spor de înțelegere și compasiune. În rău, v-a diminuat încrederea în oameni, făcîndu-vă mai suspicios. Sesizînd acest defect, am știut că dumneavoastră, văzînd că în două rînduri, în mod deliberat, am lăsat să-mi scape ocazia de a mă răzbuna, sub imperiul trăsăturii negative de care am amintit, veți da gestului meu o interpretare eronată, veți gîndi cam în felul următor : „Dacă Erna a putut în două rînduri să se răzbune și n-a făcut-o, asta nu înseamnă că a renunțat la răzbunare, ci că pegătește una mult mai subtilă, dar cu consecințe mult mai grave. Domnule colonel, nu sînteți obligat să fiți sincer cu mine, totuși vă întreb : Ați gîndit așa ?

— Da, Erna Caroți ! recunoscu simplu colonelul, fără nici un fel de părere de rău că Erna se dovedea o psiholoagă mai bună decît el. Adăugă însă imediat, din nou suspicios : Atunci din ce motiv nu te-ai răzbunat ? Vrei să mă faci să cred că ai renunțat la răzbunare ?

— Închipuiți-vă că da. Am renunțat, fiindcă nu mă mai interesează răzbunarea.

Replica Ernei fu atît de spontană, atît de aparent sinceră, încît colonelul aproape fu convins că spune adevărul.

— Nu te mai *interesează !* Trebuie să presupun că în mintea dumitale cuvîntul are o anume semnificație specială ?

— Poate că da, domnule colonel.

— Sînt gata să te cred, Erna Caroți. În timpul celor șapte ani pe care i-ai petrecut acolo unde i-ai petrecut, ai avut timp berechet să te gîndești la răzbunarea ta și, pînă la urmă, să ajungi la concluzia că nu merită să riști. Un singur lucru nu mi-este clar : de ce ai ținut să-mi atragi atenția, să-mi reamintești de răzbunare — fiindcă nu aveai nici un motiv să crezi că te-am luat în serios — mai ales că renunțaseși la ea ? În mod normal ar fi trebuit să-ți vezi de treabă, iar eu, presupunînd că nu uitasem de răzbunare — cum realmente n-am uitat — văzînd că trec săptămîni, luni și nu începi *ostilitățile,* aș fi sfîrșit prin a înțelege că ai renunțat să te răzbuni. De ce, Erna Caroți ?

— Pentru că, domnule colonel, aveam interesul să luați cunoștință că am renunțat.

Colonelul fu surprins de tonul cu care Erna pronunțase cuvintele : cu emoție. De aceea își propuse să fie deosebit de prudent. „Nu cumva Bogdan a avut dreptate și Erna încearcă să mă atragă pe un teren în care ea se simte sigură, iar mie îmi este complet necunoscut ?"

— Despre ce anume interes este vorba ?

— Domnule colonel, înainte de a vă răspunde, permiteți-mi să vă întreb : sînteți convins că dacă aș fi *vrut* acum ați fi mort ?

— Da ! Dar mai sînt convins și de altceva : că nu după multă vreme ai fi ajuns din nou la închisoare, de data asta, probabil, condamnată pe viață.

— Ce mi s-ar fi întîmplat nu are importanță, cel puțin pentru discuția noastră. Sînteți convins că, dacă aș fi vrut, ați fi fost cel mai nefericit părinte ? Sînteți convins

că, dacă aș fi vrut, aș fi putut imagina o mulțime de posibile răzbunări ?

— Nu știu unde vrei să ajungi, Erna Caroți.

— În fine, recunoașteți că îmi sînteți obligat, fiindcă v-am cruțat viața, dar, mai ales, pentru faptul că fiica dumneavoastră trăiește ?

— Doar în măsura în care victimele nevinovate trebuie să se simtă obligate față de insul care, în ultimul moment, renunță să le asasineze.

— Cel puțin în acest sens îmi sînteți obligat, domnule colonel. Și, de vreme ce îmi sînteți, îmi pot permite să vă cer un contraserviciu.

„Categoric, Bogdan a avut dreptate ! Erna mă silește să pășesc pe un teren care îmi este complet necunoscut !" Își spuse încă o dată colonelul, întunecîndu-se la față, amănunt pe care Erna, observîndu-l, se simți obligată să-l liniștească :

— Ce ar fi dacă ați încerca să fiți mai mult omul Radu Mănăilă și ceva mai puțin colonelul Radu Mănăilă ?

— Și de ce crezi că este necesar ?

— Pentru că adineauri, cînd ați auzit că *pretind* un contraserviciu, ați intrat în panică, v-ați întunecat la față. Poate că, într-o oarecare măsură, sînteți indignat că îndrăznesc să pretind *ceva,* pretenție care, pentru colonelul de securitate din dumneavoastră, echivalează cu un *șantaj.* Liniștiți-vă, în primul rînd, pentru că mă puteți refuza, iar în al doilea, pentru că, în ultimă instanță, marele beneficiar al contraserviciului nu eu voi fi.

— Cine atunci ?

— Veți afla ceva mai tîrziu. Iertați-mă că nu vă pot satisface imediat curiozitatea, dar trebuie să vă pregătesc sufletește — da, da, să vă pregătesc sufletește — fiindcă altfel, cu neîncrederea pe care nu v-o puteți nici acum înfrîna, ați putea compromite totul.

Colonelul o asculta uimit, brusc invadat de un sentiment de amărăciune. Femeia din fața lui avea tot timpul inițiativa, îl domina, desigur îl domina, de vreme ce el se mărginea să asculte, cu o curiozitate pe care o găsea deplasată, acceptînd cu docilitate ca dialogul dintre ei să se desfășoare exact așa cum ea îl concepuse, în absența totală a oricărei inițiative din partea lui. Și ceea ce i se părea mai deprimant dintre toate era faptul că, în ciuda eforturilor pe care le făcea, nu izbutea să întrevadă ce anume urmărea ea.

— Atunci pregătește-mă sufletește, Erna Caroți! replică el, străduindu-se ca răspunsul să aibă o încărcătură cît mai mare de ironie, dar fără să izbutească.

— Domnule colonel, cîtva timp — știți — am trăit periculos. Probabil cîndva, ați trăit și dumneavoastră. Nu știu dacă atunci ați simțit că acest fel de trăire dă o anume voluptate de care, odată obișnuit cu ea, nu te mai poți dezbăra. Devine viciu, asemenea drogului. Ați simțit o asemenea voluptate, domnule colonel?

— Nu!

— Nici nu e de mirare, dat fiind că dumneavoastră ați fost totdeauna de partea legii. Eu însă, care am trăit periculos de partea cealaltă a baricadei, am simțit această voluptate, mi-a intrat în sînge, și cît timp am stat închisă i-am simțit lipsa în chip dureros. Iată, acum sînt din nou liberă. După dumneavoastră, ce perspective de viitor am?

— Să te încadrezi, în mod cinstit, într-o muncă utilă societății. Nu ai fi singura. Înaintea dumitale, alții, altele, cu păcate poate și mai grele, s-au reabilitat prin muncă.

— Să mă încadrez, în mod cinstit, într-o muncă ! Am fost cîntăreață. Vocea nu mi-am pierdut-o și aș putea găsi ușor un „manager", un ziarist, un compozitor ori unul de la televiziune care să mă relanseze. Totuși, cum nu mai sînt chiar foarte tînără, trebuie să recunoașteți și dumneavoastră că nu mă poate tenta un succes cert, dar de scurtă durată. Ce aș putea face altceva ? Să dau lecții de muzică tinerilor contaminați de morbul celebrității ? Zău că nu mă ispitește defel. Mă rog, aș putea ajunge în cel mai bun caz secretara unui director. Cred că într-un asemenea post m-aș descurca destul de bine. Dar nici măcar așa ceva nu mă ispitește. Nu mă ispitește nici una din perspectivele posibile, pentru simplul motiv că nu-mi oferă posibilitatea de a trăi periculos.

— Dacă ții neapărat să trăiești periculos, fă-te stewardesă, fă-te pilot sau parașutistă. În definitiv există destule meserii în care se trăiește periculos.

— Din păcate, domnule colonel, nu am aptitudini pentru nici una din meseriile înșirate de dumneavoastră.

— Dar pentru vreo alta, pe care am omis-o ?

— Da !

— Pentru care ?

— Am aptitudini pentru meseria de spion, dacă spionajul se poate numi o meserie. Personal consider că mai curînd este o vocație.

Nici prin minte nu-i dăduse colonelului că discuția ar putea lua o asemenea turnură. În definitiv, ce urmărea Erna ? Îl invitase la ea acasă ca să-l anunțe că se va

apuca din nou de spionaj? Ce temei avea temeritatea ei — fiindcă, în definitiv, era o mare temeritate — să provoace un organism perfect angrenat, dispunînd de mijloace tehnice moderne și de un colectiv calificat? Nu cumva înverșunarea ei împotriva instituției din care făcea și el parte era atît de puternică, încît, ignorînd cu desăvîrșire logica elementară, era hotărîtă să se avînte într-o acțiune nebunească, lipsită de orice fel de sorți de izbîndă? Era totuși greu de admis că Erna, atît de calculată și atît de prudentă, ar putea comite o asemenea ireparabilă greșeală. Mai probabil era că îi întindea lui o cursă, și că el era obligat să fie foarte prudent ca să-i dejoace planul. De aceea, găsi că cea mai potrivită atitudine pe care trebuia s-o adopte era să-i dea ei de înțeles că nu o lua în serios.

— Va să zică te-ai hotărît s-o iei de la început?

— Într-un fel. Numai că de data asta noi doi nu ne vom mai găsi unul de o parte a baricadei, celălalt de cealaltă.

— Totdeauna ai avut idei... originale, Erna Caroți, o ironiză colonelul, brusc indispus de ceea ce numea el acum „nemaipomenitul ei tupeu".

— Vă propun — continuă ea, ca și cînd nu ar fi auzit remarca interlocutorului ei — să lucrez pentru dumneavoastră. De un test de aptitudini nu cred că mai este nevoie. Presupun că v-am dovedit că nu sînt o debutantă. Dealtfel, dumneavoastră o știți tot atît de bine ca și mine.

— Nu se pune *numai* problema aptitudinilor, o întrerupse colonelul care își revenea greu din surprindere.

— Domnule colonel, în sfera de activitate în care vă mișcați, ca și în aceea în care m-am mișcat și eu în

urmă cu șapte ani, noțiunile morale devin foarte labile. Și nici nu ar putea fi altfel, de vreme ce scopul primează. Dumneavoastră, în mai mare măsură decît mine, care nu sînt profesionistă, dar vreau să devin, cunoașteți istoria spionajului modern. Știți, de pildă, că în cel de-al doilea război mondial au fost recrutați agenți nu numai din rîndurile aristocrației celei mai rafinate, dar și din straturile cele mai de jos ale societății, indivizi cu cazier sau femei cu condicuță, pentru a nu mai pune la socoteală pe acei agenți care, odată capturați, erau siliți să lucreze pentru tabăra adversă. Așa că, în ultimă instanță, tot aptitudinile constituie criteriul hotărîtor.

— Vrei să spui în cazul dumitale ?

— Da, în cazul meu, domnule colonel. Știu că nu este o treabă ușoară, dar, dacă dumneavoastră veți pleda cauza mea, sînt convinsă că voi fi acceptată.

— Erna Caroți, am sentimentul că vei suferi o mare dezamăgire.

Și în timp ce încerca să torpileze speranțele Ernei, în gînd își spunea :

„Dacă ar fi de față Bogdan ! Ce urmărește ? Dar oare urmărește ceva ?" Și parcă îl auzi pe maiorul Bogdan, perorînd indignat : „Bătrîne, taie-mă, spînzură-mă,dar n-o văd pe Erna luînd calea bisericii. Dacă te iei după ea, sigur ajungi în pom". Da, trebuia să fie foarte atent.

— Dacă ați cunoaște în ce condiții sînt dispusă să lucrez pentru dumneavoastră, probabil că acordul șefilor dumneavoastră nu vi s-ar mai părea atît de greu de obținut.

— A, pui și condiții ! ironiză colonelul, întrebîndu-se dacă nu cumva Erna încerca să-și bată joc de el.

— Poate — adică sigur — m-am exprimat greșit. Știți, nu mi-ar surîde deloc să îndeplinesc atribuțiile, hai să spunem, ale unui agent acoperit, cu sarcini speciale. Aș vrea să vă informez că nu mi-ar surîde nici un fel de însărcinare, oricît de importantă ar fi pentru dumneavoastră și palpitantă pentru mine, dacă ar trebui să acționez aici, în interior. Pentru asemenea treburi, dacă mă gîndesc numai la echipa cu care dumneavoastră lucrați, aveți destui oameni competenți. A mă folosi în interior, ar însemna să vă lipsiți de întreg aportul pe care vi l-aș putea aduce afară. Dacă vreți să faceți o *afacere bună* cu mine va trebui să mă folosiți în exterior.

— Ascultă, Erna Caroți, — se indignă colonelul — a te folosi în afară înseamnă spionaj. Or Republica Socialistă România nu face spionaj.

Erna se mută pe un alt fotoliu, își aprinse o țigară și îl invită și pe colonel să se servească și el. Și fiindcă acesta simțea realmente nevoia să fumeze, aprinse și el una. Cîteva minute fumară amîndoi în tăcere. Erna nu părea deloc deconcertată de refuzul lui categoric. Părea mult mai calmă decît el. Cînd ochii lor se încrucișară, ai Ernei parcă începeau să strălucească într-un fel ciudat, care pe colonel îl intriga. „Pesemne că mă urăște foarte tare!" își spuse dînd un astfel de tîlc strălucirii, a cărei intensitate era intermitentă. De cînd îi trecuse pragul, se întîmpla pentru prima dată ca timp de două minute să nu-și vorbească. În cele din urmă, tot Erna fu aceea care înnodă firul conversației.

— Domnule colonel, nu prea îmi sînt clare noțiunile: spionaj-contraspionaj. Am impresia că le cam confund. Ca să mă lămuresc, permiteți-mi să dau unele exemple.

să zicem că mă trimiteți în cutare țară și că acolo încep să culeg informații care v-ar interesa. Asta ar însemna spionaj, nu-i așa?

— Evident!

— Să presupunem că acolo există mulți transfugi. Să mai presupunem că printre ei există unii care pun la cale un act dușmănos la adresa Republicii. Nu știți foarte exact nici despre ce este vorba, nu cunoașteți nici persoanele care complotează, nici alte amănunte, și nici nu izbutiți să aflați de la cei care ar trebui să știe. Și atunci, fiindcă aveți încredere în mine, fiindcă îmi cunoașteți posibilitățile, mă trimiteți acolo să aflu ce se pune la cale, pentru ca, la momentul oportun, adică atunci cînd indivizii vor veni în țară, să-i puteți face inofensivi. Vă întreb, într-un asemenea caz, activitatea mea de informare tot spionaj se numește?

— Din punctul nostru de vedere asta se numește contraspionaj.

— Am înțeles. Să luăm însă un alt exemplu. Să luăm ca exemplu Trustul internațional de spionaj „Nebel", printre agenții căruia mă număr și eu.

— Te-ai numărat, Erna Caroți.

— Încă mă număr, domnule colonel. Mai figurez încă în cartotecile lui și dacă, deocamdată, mă lasă în pace, aceasta se datorește faptului că mă consideră *compromisă*. Dealtfel abia am ieșit din închisoare. Trustul „Nebel" nu aparține nici unui stat, deși desfășoară o activitate de spionaj prin agenții săi în multe state, și desigur este interesat să culeagă informații secrete și din România. Este în așa măsură interesat, încît, atunci cînd a voit să obțină o anumită informație deosebit de importantă, a trimis în România un as în meserie, pe

„marele Balthazar", pe care însă, în trei rînduri, dumneavoastră l-aţi trimis la podea.

— Ai o memorie bună, Erna Caroţi.

— Meseria mă obligă. La ora actuală, Balthazar este liber.

— Văd că eşti „la zi" cu informaţiile care, mai mult sau mai puţin, te privesc. Probabil că persoana care te-a ascuns te-a pus la curent cu tot ceea ce s-a întîmplat mai important în lipsa dumitale.

— Ea nu are nici un amestec. Vă rog să mă credeţi, domnule colonel.

— Pe timpul anchetei, Erna Caroţi, în atîtea rînduri ai confundat adevărul cu minciuna, încît, îţi mărturisesc sincer, nu-mi este deloc uşor să te cred.

— Bine, dar acum condiţiile sînt schimbate. Nu mai sînt la anchetă, ci acasă la mine, unde purtăm un dialog interesant şi, pentru amîndoi, din punct de vedere psihologic, instructiv. Dar să revenim la Balthazar. Balthazar nu este obişnuit să piardă. Or la dumneavoastră a pierdut în trei rînduri, ceea ce nu i s-a mai întîmplat niciodată. Nu ştiu dacă aveţi cunoştinţă că Balthazar nu lasă niciodată o poliţă neplătită. Este feroce de vindicativ. Ei bine, credeţi că va putea uita cele trei înfrîngeri suferite ? Credeţi că va putea uita că a trebuit să-şi *răscumpere* libertatea în valută ?

— Probabil că nu. Ei şi ?

— Preţul răscumpărării pentru el nu reprezintă mare lucru. Balthazar e foarte bogat. Oricît de mare a fost suma pe care a plătit-o, pentru el banii nu contează. Contează altceva : umilinţa că el, „marele Balthazar", a trebuit să-şi răscumpere libertatea. Asta nu v-o va putea ierta niciodată. Şi fiindcă nu va putea, fiţi sigur

el va încerca să vă plătească polița, pînă în prezent nerecunoscută.

— Erna Caroți, te-ai lăudat că mă cunoști. Dacă m-ai cunoaște cît de cît, ai ști că nu sînt de felul meu superior.

— M-ați înțeles greșit. Nu e vorba de persoana dumneavoastră. Asta ar însemna meschinărie. Balthazar însă nu este meschin.

— Îl cunoști chiar atît de bine ?

— Nu știu dacă îl cunosc foarte bine. În orice caz l-am cunoscut înaintea dumneavoastră.

— La Monte Carlo ?

— Acolo. Și, dacă vă spun că nu este meschin, trebuie să mă credeți. Puteți fi sigur că atunci cînd se va hotărî să se revanșeze nu persoana dumneavoastră va fi cea vizată.

— A mai încercat, dar nu i-a mers.

— Nu uitați că atunci era *aici*. Acum nu-i mai puteți face nimic, nu-l mai puteți băga în închisoare. De afară, va acționa împotriva României, punînd la cale numai Dumnezeu știe ce, în orice caz, fiți sigur, nu se va lăsa pînă cînd nu va considera că și-a luat revanșa. Balthazar vă va da mult de lucru și, vă rog să credeți că nu exagerez deloc, abia de acum încolo vă va da efectiv de lucru. Și, acum, cred că a sosit momentul să precizez ce am înțeles atunci cînd mi-am exprimat dorința de a lucra pentru dumneavoastră, dar nu în interior, ci afară. Vreau să mi se încredințeze misiunea specială de a vă ține la curent cu tot ceea ce Trustul „Nebel" va pune la cale împotriva României. Dacă nu cumva subapreciați forța Trustului, atunci vă dați seama cît de mare și de important va fi aportul pe care eu vi-l pot

aduce. De pildă, informîndu-vă, din timp, asupra intenţiilor acestuia, divulgîndu-vă numele agenţilor din interior şi al celor trimişi afară. Mai mult, „Nebel" fiind o organizaţie de spionaj cu ramificaţii în toate ţările, şi fiind aşezată pe baze comerciale, deţine informaţii care ar putea interesa România. Aş putea să vă procur orice fel de informaţii care v-ar interesa, fără să vă coste vreun ban, şi fără a compromite ţara, deoarece, chiar şi în cazul cînd aş fi arestată, nu voi apărea decît ca agentă a Trustului.

Ascultînd-o, colonelul trecea prin stări sufleteşti foarte ciudate şi contradictorii. Erau clipe cînd se simţea indignat, dar erau altele cînd pur şi simplu o admira pe Erna pentru siguranţa ei, pentru dibăcia cu care îşi pleda cauza, pentru cutezanţa ei, pentru conştiinţa propriei ei valori. Ascultînd-o, colonelul simţea nevoia unei certitudini, dar tocmai această certitudine, în ciuda străduinţei pe care şi-o dădea — pledînd chiar în mod sofistic *interesele* Ernei — nu izbutea s-o dobîndească : Erna era sinceră ? Voia în mod leal să lucreze pentru ei sau tot ceea ce-i îndrugase cu atîta aparentă sinceritate — oare numai aparentă ? — nu era decît încercarea disperată de a-l induce în eroare, adevăratul ei scop fiind de a se vedea plecată din ţară ? Oare era adevărat că îi plăcea să *trăiască periculos*, chiar şi acum după ce stătuse şapte ani în închisoare ? Dar chiar în cazul cînd, făcînd eforturi, pînă la urmă ar izbuti s-o creadă, şefii lui sigur că nu ar accepta s-o încerce.

„Dar eu, în definitiv, eu de ce s-o cred, eventual situîndu-mă în opoziţie cu generalul ?" se întrebă. „Pentru că — îşi răspunse tot el — n-o cred totalmente

nesinceră ? Da, n-o cred totalmente nesinceră, dar numai în momentele cînd *știi* că nu sînt în stare să răspund afirmativ la întrebarea : Erna a renunțat cu adevărat să se răzbune, sau tot ceea ce mi-a îndrugat pînă acum constituie doar preambulul la un *anume* fel de răzbunare ?"

Categoric, întrebarea aceasta rămînea în continuare fără răspuns. Și fiindcă rămînea, nici suspiciunea nu putea fi înlăturată. Pînă acum, Erna își pledase cauza în chip magistral. Argumentele decurseseră unele din altele, se orînduiseră după un anume plan și, puțin cîte puțin, Erna îl obligase să *vadă* ridicîndu-se în fața ochilor minții sale contururile unui edificiu solid, dar încă neterminat, ceea ce era și firesc de vreme ce ea încă nu ajunsese la capătul pledoariei sale. Totuși, în ciuda faptului că Erna dovedise a fi un abil constructor, *cărămizile* — respectiv argumentele — adăugate de la o vreme edificiului nu mai dovedeau aceeași măiestrie, ci, dimpotrivă, ele erau atît de prost așezate, în atît de puțină măsură făceau corp comun cu celelalte, încît, din cauza lor, întreaga construcție era amenințată să se dărîme.

După această descoperire, colonelul, mai suspicios decît la începutul convorbirii, trecu la ofensivă, dar nu direct, ci printr-o „manevră de învăluire".

— Erna Caroți, să presupunem că pe mine m-ai convins că este absolut necesar să te folosim ca un fel de cal troian pentru a putea dejuca, la timpul potrivit, mașinațiile Trustului „Nebel". Dar dumneata știi că la *angajarea* dumitale în condițiile pretinse de dumneata, nu eu hotărăsc. Mă simt obligat să-ți atrag atenția că nu trebuie să-ți faci nici un fel de iluzii că șefii mei

vor fi de acord să te utilizeze în afara granițelor țării Și știi de ce ?

— Presupun că știu !

— De ce ?

— Pentru că ei vor judeca, probabil, cam în felul următor : „Erna, trăgînd un semn de egalitate între Balthazar și Trust, sau identificîndu-l cu Trustul, vrea să ne facă să credem că, drept răzbunare pentru umilința suferită de el, marele Balthazar ne va declara război și, în consecință, va trebui să ne așteptăm la o adevărată invazie de agenți, acte de sabotaj și alte asemenea. Or, ca să putem face față unei asemenea situații excepționale, nu ne rămîne altceva de făcut decît s-o trimitem pe ea, Erna, ca să ne informeze din timp asupra intențiilor înverșunatului nostru inamic. Numai că noi nu putem fi atît de naivi ca să-i facem jocul, din două motive : primul, pentru că nu „Nebel" este dependent de Balthazar, ci acesta din urmă de Trust al cărui agent este, și de care trebuie să asculte. Al doilea, chiar dacă am presupune că Balthazar, ca vedeta nr. 1, se bucură de multă trecere în ochii celor care conduc Trustul, în nici un caz ea nu poate fi atît de mare, încît să-i hotărască a porni „război" contra noastră numai pentru a face lui pe plac.

— La care eu mai adaug un argument, Erna Caroți. Spuneai că dacă te lăsăm să pleci, vei putea să ne informezi din timp în legătură cu planurile Trustului referitoare la România. Intenția dumitale e lăudabilă, dar nerealizabilă. Ca să ne poți realmente ajuta, ar trebui să fii permanent în imediata apropiere a omului care conduce Trustul. Așa ceva însă este imposibil. Trustul te va utiliza într-o altă țară, dar în nici un caz nu te

va coopta în „consiliul de administrație". Or numai dacă ai ajunge acolo ne-ai putea eventual ajuta. Așa ceva însă nu se va întîmpla, Irna Caroți.

Irna ascultă argumentația colonelului păstrînd pe buze un surîs enigmatic — care sfîrși prin a-l enerva pe colonel. Pe urmă, cînd acesta conteni, se ridică, dispăru în chicinetă și reveni de acolo cu o tavă pe care se aflau două pahare cu coniac și alte două cu apă minerală.

Domnule colonel, poate serviți puțin coniac ?

— Mulțumesc, dar eu nu beau.

— Refuzul dumneavoastră știți ce-mi amintește ?

— Nu !

— Un episod din romanul lui Dumas : „Contele de Monte Cristo".

— Da ? Și care anume.

— Cînd Monte Cristo o însoțește pe Mercedes în seră și cînd aceasta îl îndeamnă să guste strugurii cultivați acolo, contele refuză. Dar dacă refuzul lui are o explicație — se afla în casa celui care îl trădase și îi răpise logodnica — dumneavoastră nu aveți nici un motiv, domnule colonel. Nu vă găsiți în casa cuiva care vă urăște sau, mai exact, a cuiva care încă vă mai urăște. Ce Dumnezeu, ar trebui să vă purtați față de mine mai firesc, să nu vă inhibați. Fiindcă, domnule colonel, puțin-puțin sînteți inhibat.

— Crede-mă, refuzul meu nu are nici o cauză specială. Pur și simplu nu beau — cu excepția unui pahar de vin, și numai în cazul cînd este foarte bun — nici o băutură alcoolică.

Dînd această explicație — care nu era întru totul adevărată — colonelul se înroși ca un adolescent. În sinea sa recunoștea că este realmente inhibat. Mai exact,

se descoperea inhibat şi asta îl irita, fiindcă *descoperirea* o datora Ernei.

Erna sorbi din paharul ei o picătură, o plimbă cîteva secunde prin gură, pe urmă, după ce o înghiţi, continuă.

— Mi se pare că v-am rămas datoare cu un răspuns.

— Numai dacă socoţi că ai de dat un răspuns.

— Bineînţeles. Dar, în prealabil, ar trebui să-mi spuneţi dacă am anticipat *corect* obiecţiunile şefilor dumneavoastră.

— În general, da. Dealtfel ţi-am mai spus-o.

— În cazul acesta, trebuie să încep prin a risipi posibilele obiecţiuni ale şefilor dumneavoastră ?

— Dacă ai argumente...

— Am ! Este drept, oricît de mare ar fi prestigiul de care se bucură Balthazar, şi oricît de puternică ar fi influenţa pe care acesta o poate avea asupra Trustului, în nici un caz „Nebel" nu v-ar declara „război" numai ca să facă pe plac vedetei sale nr. 1. Numai că la obiecţia aceasta, dumneavoastră va trebui să replicaţi, aducîndu-le la cunoştinţă că, în prezent, la conducerea Trustului se află Balthazar, predecesorul său fiind mort.

— Cum, a murit... nea Şuncărică ?[1]

— A murit. Precis. Deţin informaţia dintr-o sursă sigură. Acum Balthazar este cel care hotărăşte totul. Ca să-şi ia revanşa, el dispune de tot ceea ce reprezintă Trustul ca forţă materială şi de organizare. Gîndiţi-vă că de forţa acestei organizaţii de spionaj serviciile de siguranţă din foarte multe ţări europene vorbesc dacă nu cu teamă în orice caz cu respect.

[1] Vezi romanul „Fiul lui Monte Cristo".

— ... Și de unde știi dumneata că Balthazar e acum *șeful*?

— **Știu**! Cum v-am mai spus, știu dintr-o sursă sigură.

— **Informația** ți-a fost transmisă în timp ce te aflai *înăuntru*? Cine te crede?

— Nu am intenția să afirm așa ceva. Am aflat după ce am ieșit. Și dacă eventual aveți îndoieli că vă spun adevărul, interesați-vă. Sînt convinsă că vă stă în putință să verificați dacă am mințit sau nu. Cînd vă veți convinge, veți putea pune un semn de egalitate între Trust, pe de o parte, și Balthazar pe de alta... Și acum să răspund și la obiecțiunea dumneavoastră, domnule colonel. Spuneați că pentru a vă putea ajuta efectiv, semnalîndu-vă din timp toate acțiunile pe care Trustul le-ar iniția, ar trebui să fac parte din „consiliul de administrație". Or așa ceva este imposibil, de vreme ce, ca agentă, deși nu am lucrat prost, totuși am sfîrșit-o prost. Ați vrut să spuneți că activitatea mea în solda Trustului nu ar justifica o asemenea ascensiune. Este exact?

— Da!

— Cînd ați judecat astfel — și bine ați judecat — nu știați că Balthazar a preluat conducerea Trustului. Și nu știați încă ceva, pe care nici acum nu-l știți. Că Balthazar mi-a trimis vorbă, printr-un emisar al său, că mă așteaptă, deoarece are nevoie de mine la reorganizarea Trustului „Nebel".

— Prin cine?

— Vă pot spune numele sub care s-a prezentat: Paul Smither. Dacă vă gîndiți să puneți în mișcare aparatul de care dispuneți ca să-l arestați, vă sfătuiesc să n-o faceți, fiindcă ar însemna să vă pierdeți vremea. Omul nu se mai află în țară. A fost trimis în mod special de

Balthazar ca să ia legătura cu mine. Aceasta a fost singura lui misiune.

— ...Și cînd ți-a transmis mesajul lui Balthazar ?

— În ziua cînd am ieșit din închisoare. A părăsit țara în aceeași zi. Îi era tare frică să nu-l înhățați. Nu mi-a făcut impresia unui om prea curajos.

— Fabulezi, Erna Caroți ! Ai o fantezie bogată, și mă întreb de ce nu te hotărăști ca, în loc să trăiești periculos, să faci literatură ?

— Fabulez — ce ? Că Balthazar a preluat conducerea Trustului ?

— Da !

— ...Și mai ce ? Că a trimis la mine un emisar special ?

— Mai ales aceasta.

— Domnule colonel, v-o pot dovedi. Mi-ar face însă mare plăcere dacă m-ați crede... pe cuvînt. Vă rog, străduiți-vă ! Poate că totuși veți izbuti. Încercați, domnule colonel, și faceți abstracție de faptul că am fost condamnată și că am stat în închisoare șapte ani. *Gîndiți-vă* la mine, făcînd abstracție de dosar, de cazier, ca la o ființă care, față de dumneavoastră, nu poate fi decît sinceră.

— De ce față de mine ? întrebă colonelul care, fără voia lui, era impresionat de sinceritatea ce se degaja din cuvinte, impresionat, mai ales, de felul cum îl privea : deschis, parcă fără nici un fel de ascunzișuri.

— Nu are importanță de ce, replică Erna cu o voce care parcă îl implora. Cel puțin deocamdată. Esențialul este să mă credeți.

— Nu știu la ce ți-ar folosi, Erna Caroți, dacă...

— Mi-ar *folosi* — îl întrerupse ea pronunțînd bucuroasă cuvîntul „folosi", de parcă îi părea tare bine că se putea agăța de acest cuvînt —, deoarece numai dacă dumneavoastră veți fi foarte convins, îi veți putea, la rîndul dumneavoastră, convinge pe cei care sînt în măsură să mi hotărască soarta.

Colonelul avu intuiția că nu acesta era motivul adevărat, dar că, în mod sincer, Erna dorea să fie crezută. Suspicios, se trezi întrebîndu-se :

„Oare ține *numai* să fie crezută, pentru a evita alte întrebări, sau fiindcă, într-adevăr, a fost sinceră cu mine ?"

Și în ciuda sforțărilor pe care le făcea de a nu se „preda" — cum ar fi spus prietenul său maiorul Bogdan : „Nu te preda, bătrîne ! Încearcă să te îmbrobodească, dă ei !" — colonelul constată că o *crede :* Că Balthazar preluase conducerea Trustului internațional de spionaj „Nebel" ; că noul „rezident" al Trustului realmente o invitase la el ; că Erna, în mod sincer, își oferea serviciile.

— Erna Caroți, din nou trebuie să repet ceea ce ți-am mai spus. Important nu este ca eu să te cred. Important este ca să te creadă cei care hotărăsc. Și apoi, chiar dacă ar crede că Balthazar a preluat conducerea Trustului, că a trimis un emisar special ca să te cheme la el, ei bine, tocmai invitația aceasta constituie dovada cea mai concludentă că nu se poate avea încredere în dumneata. Șefii mei vor gîndi astfel : „Să zicem că Balthazar are nevoie de Erna, sau, chiar dacă nu are, vrea s-o recompenseze pentru că, din cauza lui, ea a stat la închisoare șapte ani. Balthazar însă ar fi trebuit să știe că Erna, cu antecedentele ei penale, nu va putea obține pașaport. Și mai mult

ca sigur că a știut acest lucru. Dar în acest caz, de ce a mai trimis emisarul ? Pentru că s-a gîndit că Erna, ca să-i eliberăm un pașaport, ne va putea păcăli, făgăduindu-ne că ne va informa despre tot ceea ce Trustul va pune la cale împotriva României. Numai că noi nu ne vom lăsa păcăliți și n-o vom lăsa să plece". Așa vor gîndi șefii mei și trebuie să recunoști că vor avea toate motivele. Iar eu cum i-aș putea convinge ? Ce argumente în plus le-aș putea aduce ?

Erna rămase tăcută. Părea deprimată, distrusă. Parcă ea însăși se convinsese de fragilitatea argumentelor ei, și de tăria argumentației colonelului. Era acum, în întreaga ei atitudine, ceva de iremediabilă oboseală, de sfîșiere interioară. Parcă îi venea să plîngă și numai cu mari sforțări izbutea să se stăpînească. Privind-o, colonelul simți că-i este milă de ea, milă în care se amesteca și o undă ciudată de simpatie.

— Domnule colonel, vă pot dovedi că nu am intenția să vă înșel și că doresc sincer să lucrez pentru dumneavoastră.

— Poți *dovedi ?*

— Da ! Domnule colonel, aflați că puteam părăsi țara și fără aprobarea dumneavoastră, adică a Securității.

— Ce vrei să spui ?

— Ceea ce ați auzit, domnule colonel. Dacă aș fi urmărit ceea ce presupuneți că urmăresc, la ora asta aș fi fost *afară* de cel puțin o săptămînă.

— Nu pot să te cred, Erna Caroți ! Eu știu mai bine decît dumneata cît de greu este să treci în mod fraudulos frontiera.

Erna îl privi, gînditoare, pe urmă, făcînd un gest scurt cu mîna, pe care colonelul îl tîlcui : „fie ce-o fi",

se ridică, se îndreptă agale către dulapul de haine, îl deschise, scoase de acolo pașaportul și, revenind, îl depuse pe măsuță, în dreptul colonelului.

— Asta-i un pașaport!

— Da, un pașaport.

— Kate Everhard, citi colonelul.

— Priviți fotografia! îl invită Erna, dealtfel inutil, deoarece, între timp, colonelul observase că era fotografia ei.

— Kate Everhard! repetă acesta, neizbutind să-și revină din surprindere.

— E în ordine pașaportul, domnule colonel?

Colonelul îl examină cu atenție. Viza de intrare, aplicată la punctul de frontieră Otopeni, era valabilă, fotografia nu părea a fi fost atașată ulterior. Ce trebuia să creadă? Că exista o femeie cu numele Kate Everhard care semăna uimitor cu Erna? Greu de crezut. Asta însemna că ceva nu era în ordine la pașaportul pe care îl avea în față. După toate probabilitățile, fotografia Katei Everhard fusese înlocuită cu a Ernei. Substituirea fusese făcută cu o desăvîrșită pricepere.

— Este în ordine, numai în cazul cînd Kate Everhard îți seamănă perfect. Eu însă nu cred. S-a umblat la fotografie cu atîta pricepere încît, aparent, totul este în ordine.

— Vă mulțumesc pentru acest răspuns.

— Nu înțeleg, de ce îmi mulțumești?

— Pentru că, indirect, recunoașteți că, dacă *aș fi voit* să plec din țară cu acest pașaport, fals bineînțeles, aș fi reușit, fără ca oamenii dumneavoastră de la aeroport să prindă de veste. Fiți sincer, domnule colonel: așa-i că aș fi reușit?

— Mda ! fu nevoit să recunoască.

— Şi totuşi n-am plecat. Tar de acum încolo, de vreme ce aveţi cunoştinţă de existenţa paşaportului, şi să vreau n-aş mai putea pleca. Domnule colonel, nu izbutiţi oare să vă convingeţi că doresc sincer să lucrez pentru dumneavoastră ?

Colonelul nu trebui să reflecteze mult înainte de a răspunde :

— Da, Erna Caroţi, te cred. Voi informa pe şefii mei în legătură cu ceea ce am discutat cu dumneata şi, în măsura în care voi izbuti să fiu convingător, te voi sprijini.

— Numai dacă sînteţi convins de sinceritatea mea, domnule colonel. Numai în acest caz.

— Altfel nu ţi-aş fi promis, preciză colonelul, căruia i se păru totuşi stranie condiţia pe care o punea Erna : *Dar numai în cazul cînd sînteţi convins de sinceritatea mea.* O formulase cu un asemenea ton, încît părea că pentru ea, hotărîtor nu era dezlegarea celor în drept, ci doar convingerea lui, a colonelului, că ea nu l-a minţit.

— Vă mulţumesc, domnule colonel.

PARTEA A DOUA

7

ELLAS I HORA TON ONÍRON[1]

Pe Erna Caroți o aduse la aeroport un taxi. Din portbagaj, șoferul scoase două valize, pe care hamalii le urcară imediat într-un căruț.

Erna intră în sala de așteptare. Înapoia ei ușile de sticlă se închiseră singure. Rumoarea fu ca un fel — și singurul — de bun venit. Era multă lume, dar nu atîția pasageri cîte rude și prieteni veniți să conducă pe cei ce plecau. Se așeză pe o bancă complet liberă, cu geanta de voiaj alături. Geanta era confecționată într-o țară din apus. De asemenea pantofii, rochia, cele două valize, ca și conținutul lor — toate cumpărate de la „Consignația". Dealtfel, nu numai după îmbrăcăminte — și bagaj — Erna făcea impresia unei străine — turistă din Anglia sau din vreo țară nordică — ci și după înfățișare. Straniul frumuseții ei consta tocmai în acel *exotism* imposibil de definit, din pricina căruia, indiferent în ce țară s-ar fi aflat, lăsa aceeași impresie: „Ce frumoasă femeie este *străina* asta!

Erna stătea pe bancă, străină și stingheră și, din cînd în cînd, privea pe furiș în jurul ei. Numai figuri necu-

[1] Grecia, țara visurilor.

noscute. Un grup impresionant din apropiere îi atrase atenția. Erau cel puțin douăzeci de persoane, bărbați și femei, de toate vîrstele, veniți să conducă o femeie bătrînă, de vreo șaptezeci de ani, care urma să ia avionul pentru Tel Aviv. Și fără să vrea simți că o invidiază pe bătrînă, care era emoționată în așa măsură pentru ca urma să se despartă de clanul ei, încît vocea îi tremura în ciuda eforturilor ce le făcea ca să se stăpînească.

Numai ea, Erna, era singură. În jurul ei numai figuri necunoscute. Și, în ciuda faptului că știa că este inutil, tot timpul îl căuta cu privirea pe acela pe care ar fi dorit să-l vadă. Simțea ceva asemănător cu un regret dureros, dar, dacă ar fi fost întrebată de motiv, nu ar fi știut ce să răspundă, fiindcă în clipele acelea nu era capabilă să se analizeze și în general să se gîndească la ceva precis. Gîndurile veneau, poposeau doar o clipă, pe urmă curgeau mai departe, pentru a face loc altora, și așa mereu. O stare ciudată, nefirească pusese stăpînire pe ea cu treizeci și șase de ore mai înainte, atunci cînd colonelul o anunțase că *poate* pleca. De atunci nu mai avea gînduri statornice, de atunci tot ceea ce făcuse — pregătirile de plecare în care intrau cumpărăturile și toate celelalte — fusese parcă un șir de automatisme. Și cu toate acestea, fuseseră treizeci și șase de ore pline, în care timp dormise puțin și mîncase și mai puțin.

Pe colonelul Mănăilă nu-l mai văzuse. Acesta îi transmisese dispozițiile lui prin telefon și prin maiorul Bogdan îi recomandase, printre altele, multă prudență.

Erna găsise recomandarea exagerată. Și iată, peste cîteva minute avionul avea să decoleze, nici nu va apuca să se familiarizeze cu gîndul că era *afară* și va ajunge la Atena, fără ca să-l mai vadă pe colonel, ca să-i mul-

fumurească, dar, mai ales, fără ca să-l mai privească o dată în ochi spre a se convinge dacă *jucau* — el și șefii lui — cinstit, sau încercau numai să-i întindă cine știe ce cursă.

Difuzoarele anunțară călătorii pentru Atena să se prezinte la controlul bagajelor. Erna se ridică grăbită, fiindcă spera că poate, cînd va prezenta pașaportul la control, îl va vedea pe colonel. Cu sacul de voiaj în mînă se apropie de ușa rabatabilă în pragul căreia o aștepta, surîzînd, o vămeșiță îmbrăcată, în ciuda căldurii, cu un fel de taior din stofă.

Controlul bagajelor fu o simplă formalitate. Erna înțelese că vămeșița primise ordin în acest sens. Dealtfel, printre bagajele ei nu se ascundea nimic din ceea ce ar fi putut interesa organele vamale. O simplă formalitate fu verificarea documentului de călătorie — pașaportul. Ofițerul în uniformă de grănicer citi numele înscris pe pașaport — Kate Everhard —, o confruntă cu fotografia și după un „mulțumesc" politicos, dar indiferent, i-l restitui. Cîteva minute mai tîrziu, părăsea clădirea aeroportului și lua loc într-un microbuz parcat chiar lîngă ieșire, iar după alte cîteva minute, cînd și ultimul pasager fu îmbarcat, șoferul porni motorul îndreptîndu-se către avionul companiei OLYMPIC AIRWAYS, un cvadrimotor alb ca un pescăruș.

Erna făcu în așa fel, ca să coboare ultima din microbuz, și astfel să fie și ultima dintre pasagerii care urmau să se urce în avion. Cînd ajunse pe treapta de sus a scării, înainte de a dispărea înăuntru, se întoarse și privi clădirea aeroportului. Cei care își conduseseră rudele și prietenii de pe balconul primului etaj continuau să fluture degetele, batistele, poșetele. Îl căută cu privirea pe

colonel. Deși avea ochi buni, nu-l descoperi. Totuși avu intuiția precisă că el se afla acolo și că asista la plecarea ei. Și atunci, emoționată, și instinctiv, flutură degetele în semn de rămas bun, după care dispăru în avion.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd avionul începu să alunece pe pistă, Erna avea lacrimi în ochi și în suflet o imensă durere.

Intuiția Ernei fusese exactă. Într-adevăr, de la una din ferestrele aeroportului, colonelul fusese martor la îmbarcarea pasagerilor în microbuz. O văzuse pe Erna oprită în ușa avionului, fluturînd degetele. Și, instinctiv, cu toate că știa că nu-l poate vedea, la rîndul său, făcu la fel. Pe urmă, ruşinîndu-se, își vîrî mîinile adînc în buzunare. Continuă să rămînă la fereastră pînă cînd avionul dispăru în depărtare. Atunci făcu și el calea întoarsă, trist și posomorît.

Se duse la bar. I se făcuse, brusc, sete. Ceru o cafea și suc de portocale. Și abia acum descoperi cît de obosit se simțea. Fuseseră trei zile pline, și cu multe emoții.

Mai întîi, trebuise să învingă neîncrederea prietenului său, a maiorului Bogdan.

— Bătrîne, e o cacialma ! Al naibii să fiu dacă nu-i o cacialma.

— Ce fel de cacialma, Bogdane ?

— Nu știu. Mai curînd aș fi în stare să cred că Papa trece la ortodoxism decît să accept că Erna este dispusă să-și rişte viața — fiindcă înseamnă că și-o riscă în cazul cînd *ăia* prind mişcarea că face un joc dublu — numai pentru că vrea să ne „ajute" dintr-un fel de patriotism sui generis. A se slăbi, Ducule !

— Bine, dar pașaportul nu-ți spune nimic ? De ce nu vrei să recunoști că, folosind pașaportul cu numele de Kate Everhard, putea să plece din țară fără nici un fel de risc ?

— Recunosc, chestia cu pașaportul e atuul ei cel mai al naibii, totuși *nu cred* în sinceritatea ei. Nu pot să fac abstracție de faptul că este... *Erna.*

Până la urmă, Bogdan își învinse suspiciunea, sfîrșind prin a se înflăcăra de „planul" lor, care, în mare parte, era planul Ernei.

Pe urmă, nu i-a fost deloc ușor colonelului să-și convingă șefii. Un agent dublu — și Erna asta vroia să fie — din capul locului nu prezintă încredere, bineînțeles atunci cînd jocul său dublu este cunoscut. De cele mai multe ori, una din tabere renunță la serviciile lui, iar în caz de război sau în împrejurări excepționale, îl lichidează în mod discret, folosind metode care să lase impresia că a fost vorba doar de un accident. Dacă Erna, oferindu-și serviciile, ar fi pretins totodată să fie plătită, *cazul* ei ar fi fost mai simplu. Ea însă refuzase orice fel de „indemnizație". Asta înseamnă că Erna se oferise să facă spionaj „pentru amorul artei", cum obișnuia să spună maiorul Bogdan în limbajul său colorat. Dacă, în prealabil, Erna n-ar fi fost racolată de Trust și plătită pentru treaba pe care o făcuse, refuzul ei de a primi un „onorariu" ar fi suscitat mai puține suspiciuni, deoarece s-ar fi considerat că o face din patriotism. Cum însă ea debutase prin acte de trădare față de țara sa, nu era tocmai ușor să te convingi că — eventual acolo în închisoare — reflectînd la trecut, ajunsese să regrete faptele pentru care fusese condamnată și, ca o consecință mai

mult sau mai puțin firească, să dorească să se reabiliteze atît față de propria ei conștiință, cît și față de cei de la Securitate.

Dealtfel, dacă pînă la urmă oferta ei fusese acceptată, aceasta nu se datora faptului că șefii colonelului sfîrșiseră prin a se convinge de sinceritatea ei, ci hotărîrea lor trebuie interpretată doar ca o simplă încercare. Și deoarece într-un agent dublu nu poți avea niciodată încredere, — de cele mai multe ori nici măcar una relativă — față de el aplici totdeauna metoda des uzitată în spionaj: „Cumpără cît mai mult și vinde cît mai puțin, dacă se poate deloc", la fel se procedase și cu Erna care, dealtfel, nu manifestase nici un fel de intenție, fățișă sau ascunsă, de a *cumpăra* ceva de la ei, ca eventual să-și sporească atuurile în partida pe care urma s-o joace cu Balthazar.

Singurul care credea în sinceritatea Ernei și care pusese suflet în a-i pleda „cauza" fusese colonelul Mănăilă, tocmai el, care de obicei era suspicios, de multe ori exagerat de suspicios, el care — și era perfect conștient de acest lucru — avea motive puternice să nu se încreadă în Erna, în ciuda a ceea ce maiorul Bogdan numea „aparențele date naibii" ce pledau în favoarea ei. Acum, cînd avionul în care se afla Erna survola Bucureștii, acum cînd prima parte a *aventurii* fusese consumată, acum cînd, stînd la barul aeroportului, se gîndea la cele întîmplate în ultimele treizeci și șase de ore, colonelul își dădea seama cu destulă amărăciune — dar fără să regrete — că într-o oarecare măsură prestigiul de care se bucura în fața șefilor săi fusese știrbit. Și fusese știrbit datorită faptului că încercase să-i convingă de *sinceritatea* Ernei. Întrebîndu-se, acum, de ce pusese atîta suflet,

nu şi putea explica. Caci, în definitiv, important nu era decît în baza hotărîrii ei stătea sinceritatea, ci *în ce măsură* scopul urmărit de ea putea fi speculat în favoarea lor. Or în privinţa aceasta, şefii fuseseră cu toţii de acord că merita să se *încerce*. El însă se străduise să-i convingă de sinceritatea Ernei, punînd în aceasta o anume doză de înflăcărare, cu atît mai de neînţeles pentru şefii lui cu cît despre el se ştia că este o fire ponderată, lipsită de sentimentalisme. Desigur că nici unuia nu i-o fi trecut prin minte că existase o înţelegere prealabilă între el şi Erna. Dar nu era exclus ca şeful său direct să-şi fi pus întrebarea dacă nu cumva el, colonelul Radu Mănăilă, începea să îmbătrînească.

Şi din nou nedumerirea: de ce se încăpăţînase să-i convingă? Nu cumva, căutînd să convingă pe alţii, de fapt, dorea să se convingă pe sine însuşi? Nu! Nu aceasta era explicaţia. Atunci? Mai ceru un suc ospătarului. Pesemne că avea o figură tare suferindă, deoarece ospătarul îl privi compătimitor, abia stăpînindu-se să nu-l întrebe dacă nu cumva se simte rău.

„Acum totul e consumat, nu mai are rost să mă frămînt!"

Colonelul Radu Mănăilă nu era un orgolios. Însă succesele obţinute în decursul celor douăzeci şi mai bine de ani îi dăduseră conştiinţa propriei sale valori. De aceea, acum, cînd ştia că ardoarea cu care încercase să convingă pe şefi de sinceritatea Ernei nu fusese bine văzută de către aceştia, era nemulţumit, iritat, supărat. Supărat pe alţii, dar mai ales supărat pe sine însuşi. Categoric, nu trebuia să pună atîta *suflet* ca să convingă.

Și încă o dată întrebarea : „De ce făcuse atîta risipă de zel ca să convingă ?" Ca și cînd ar fi fost și el de față, îl auzi pe maiorul Bodgan :

— Bătrîne, ascultă-mă ! Nu-i ea ușă de biserică, așa cum nu sînt eu patriarhul țării. Dar, la o adică, nici nu mă interesează. Esențialul este să facă treabă bună. Asta însă rămîne de văzut.

Era clar. Nici șefii, nici Bogdan nu aveau încredere în Erna. Cu toții îi semnaseră o poliță în alb. Și o semnaseră pentru că știau dinainte că, în cazul cînd Erna nu va *onora* polița, ei nu vor avea ce pierde, întrucît asentimentul lor fusese unul condiționat. Da, asta era : îl iritase faptul că o vedeau cu toții mai rea decît era în realitate, că refuzau să creadă în *metamorfoza* ei, înainte ca ea s-o dovedească prin fapte, în timp ce el, colonelul, ajunsese la convingerea că în sufletul Ernei se petrecuse o mutație, Dumnezeu știa din ce motiv ! Era o convingere pur intuitivă, dincolo de argumente și de orice pledoarie. Dar asta însemna că era o convingere relativă. În activitatea lui de peste douăzeci de ani, nu puține fuseseră ocaziile cînd intuiția sa funcționase fără greș. Fuseseră însă și cazuri cînd ea se înșelase. Dar și în aceste cazuri — puține — convingerea lui fusese deplină pînă în clipa cînd faptele veneau s-o infirme. Cu alte cuvinte, știa din proprie experiență că intuiția nu este un instrument de cunoaștere perfect, în ciuda faptului că de multe ori ea operează acolo unde rațiunea se dovedește neputincioasă. Dacă și în cazul Ernei era vorba de o falsă intuiție ? „Ei bine, dacă așa se va întîmpla, prestigiul meu va fi mult știrbit, și probabil că voi fi scos la pensie. Cum însă nu am încă nici o dovadă că

vote vorba de o falsa intuiție, ce rost are să mă frămînt în mod inutil ?"

Evident nu avea nici un rost.

*

Irina fascinată de spectacolul ce i-l oferea orașul alb, alb, de parcă ar fi fost în întregime de marmură, aproape nu-și dădu seama cînd avionul, atingînd pămîntul, începu să alunece pe pistă, îndreptîndu-se spre clădirea aeroportului internațional al Atenei. Cunoștea Parisul, Londra, Münchenul, Madridul, Roma, precum și alte orașe italiene, dar Atena o vedea pentru prima dată acum, mai exact urma s-o vadă prima dată, întrucît ceea ce admirase cît timp avionul survolase deasupra orașului fusese doar panorama lui fascinantă.

Formalitățile vamale fură simple, controlul pașaportului rapid, amabilitatea funcționarilor cu care avu de a face ireproșabilă. La biroul de schimb transformă o sută de dolari în drahme, adică trei mii de drahme. Un tînăr frumos se oferi să ducă bagajele pînă la taxi, refuzînd să primească bacșiș cele zece drahme pe care i le oferise. Închipuindu-și că băiatul o refuzase pentru că i se păruse suma prea mică, deschise poșeta ca să mai adauge încă zece, însă improvizatul hamal se retrase, clătinînd capul a refuz.

Irina ceru șoferului s-o ducă la hotelul „Grande Bretagne". Auzind numele hotelului — Irina habar nu avea că este vorba de cel mai prestigios hotel din Atena, vechi de o sută de ani — într-un fel de esperanto sui generis, alcătuit din cuvinte grecești, englezești și franțuzești, șoferul îi atrase atenția că, în cazul cînd n-a reținut-o din timp, nu trebuie să-și facă iluzia că va

putea găsi o cameră liberă nu numai la „Grande Bretagne" dar la nici un alt hotel de lux, ca: „King George", „Athens Hilton", „Athens Palace" sau „Kings' Palace". Dacă însă se mulțumește cu un hotel de categoria A, cu puțin noroc, poate că s-ar putea găsi o cameră la „Ambassadeurs", „King Minos" sau „Attica Palace". În orice caz, să nu se necăjească, deoarece el, Andonis, pînă la urmă va izbuti s-o cazeze la un hotel, care să-i placă și ei.

Erna îi mulțumi pentru amabilitate, aducîndu-i totodată la cunoștință că i se reținuse o cameră la „Grande Bretagne". Aflînd aceasta, șoferul deveni extrem de reverențios, deoarece „Grande Bretagne" este un hotel numai pentru bogătași, americani în special, tariful pentru o cameră ajungînd pînă la șapte sute de drahme pe noapte.

La recepție trebui să aștepte zece minute pînă cînd funcționarul să scape de pisălogeala a trei doamne — nici una dintre ele nu era mai tînără de șaizeci de ani —, fiecare de altă naționalitate, care îl bombardau literalmente pe bietul om cu o sumedenie de întrebări, unele de-a dreptul stupide, și la care acesta, fără să-și piardă calmul, și cu un ton de o politețe exagerată, răspundea în trei limbi diferite. Cel puțin după accent era neîndoios că recepționerul le cunoștea foarte bine.

În sfîrșit, după ce scăpă de cele trei bătrîne pisăloage, funcționarul, după ce își tamponă fruntea transpirată cu batista, se întoarse spre ea și, înainte de a întreba ce dorește, își ceru scuze că, din motive independente de voința sa, o făcuse să aștepte.

Erna își spuse numele, informîndu-l că un „prieten" reținuse o cameră pentru ea.

— Domnișoara Erna Caroți... Domnișoara Erna Caroți... Da, într-adevăr aveți reținută la noi camera cu nr. patru. O cameră foarte frumoasă, sînt convins că aveți să vă simțiți bine în ea. Boy! chemă un băiat de hotel, care îi luă imediat valizele, transportîndu-le la lift.

Camera era într-adevăr frumoasă. Totul trăda opulența, dar și bunul gust, poate datorită faptului că, spre deosebire de celelalte hoteluri de lux pe care le cunoscuse, „Grande Bretagne" nu făcuse concesii modernului.

Deși nu era deloc obosită, Erna s-ar fi culcat în patul larg, dacă nu ca să doarmă, cel puțin să se gîndească, să facă puțină ordine în ea însăși. Dar nu avea timp pentru așa ceva. Peste o oră trebuia să se întîlnească cu un reprezentant al lui Balthazar, de la care urma să primească instrucțiuni. Se dezbrăcă, făcu un duș și cînd, în sfîrșit, începu să coboare cu liftul, trecuse exact o oră.

După ce liftul coborî la parterul hotelului, Erna se duse la bar. Acolo avea întîlnirea cu emisarul lui Balthazar. În clipa cînd ajunse acolo, un bărbat se ridică de la o masă și veni întru întîmpinarea ei.

— Domnișoara Erna Caroți, nu-i așa ?

— Da !

— Mă simt onorat că v-am cunoscut. Pe mine mă cheamă Timos Xenopoulos. Dumneavoastră spuneți-mi simplu : Timos. V-aș propune, bineînțeles dacă nu aveți nimic împotrivă, să stăm de vorbă în altă parte, de pildă la „Antoniadis". Nu că m-aș teme de urechi indiscrete, ci pur și simplu pentru că nu-mi place atmosfera de aici. Priviți puțin în jurul dumneavoastră. Majoritatea sînt americani și englezi. Media de vîrstă, în

cel mai bun caz, cincizeci de ani. O viață întreagă au muncit și au făcut dolari și lire, iar acum, la bătrînețe, îi cheltuiesc colindînd lumea.

Vorbind, Timos Xenopoulos o conduse către ieșire. Traversară strada. Ajunseră în parcul pieței Syntagma. Aici, în piață, își etalau mesele și fotoliile confortabile cinci cofetării și cafenele.

Timos Xenopoulos alese o masă mai izolată și, după ce o văzu pe Erna instalată într-unul din fotoliile odihnitoare, se așeză și el pe un altul, oftînd de satisfacție.

— Aici mai înțeleg și eu. Nu sînt silit să văd mutrele ălora din hotel, indivizi în marea lor majoritate aparținînd claselor mijlocii anglo-saxone. Dumneavoastră, domnișoară Erna, ați mai fost vreodată în Grecia ?

— Vin acum pentru prima dată.

— Are să vă placă, în cazul cînd nu are să vă farmece, pur și simplu.

— Vorbiți foarte bine românește, îl lăudă Erna.

— Sînt născut în România. Deși am nume grecesc, nu sînt grec. Numai Dumnezeu știe ce sînt cu adevărat. După știința mea, sînt o corcitură de albanez și de corsican. La asta mai adaugă o picătură de sînge grecesc și o altă picătură de sînge românesc. Dar ce spuneam ? A, da, vorbeam de turiști. Sînt mulți. Aștia aduc dolari. Totuși, în general, Grecia este o țară vizitată de turiști din clasele de mijloc, deoarece este o țară unde îți poți petrece o vacanță în chip admirabil fără să te coste mulți bani. Dacă vii cu o mie de dolari, primești, la cursul oficial, treizeci de mii de drahme. Cu suma asta poți să-ți petreci un concediu excelent, cu întreaga familie, într-o stațiune balneară dintre cele mai bune. V-am dat acest exemplu ca să înțelegeți de ce Grecia este preferată de

turiștii din clasele mijlocii. Dealtfel — continuă Timos cu un ton oficial — factorii de răspundere din această țară sînt preocupați să găsească mijloacele cele mai adecvate pentru a putea atrage un număr cît mai mare de turiști străini din clasele avute.

Erna îl asculta distrată, atrasă de spectacolul animat al străzii, mai exact, de șuvoiul continuu de mașini de toate tipurile și de toate vîrstele, ce se scurgea pe străzile Vasileos Georgiu, Karageorgi Servias sau Ermou. Dealtfel o interesau foarte puțin procupările factorilor de răspundere din Grecia în scopul atragerii turiștilor bogați. În schimb, despre ceea ce ar fi fost ea interesată să afle, cel puțin deocamdată, Timos nu era dispus să vorbească.

— Ce doriți să serviți, domnișoară Erna ? o întrebă Timos cînd se înființă chelnerul.

— Știu eu ? O cafea, și poate suc de portocale.

— Ce fel de cafea ?

— O cafea turcească.

— Bineînțeles că o cafea turcească. Dar ce fel să fie ?

— Zău că nu înțeleg !

— O vreți dulce ?

— Nu ! Potrivită.

— Bine fiartă ?

— Știu eu ? Fiartă !

— În regulă, domnișoară. Apoi, pe grecește, chelnerului : *Paracaló Enan vrastó me olígbi, ia tin despinida ; enan polí varí-glicó gia ména.*

[1] Rog o cafea bine fiartă, amăruie, pentru domnișoara ; și una foarte tare și dulce pentru mine. (N.A.).

— Domnișoara Irna, să nu vă mire că v-am cerut să precizați ce fel doriți să fie cafeaua. A cere, simplu, o cafea, înseamnă a stîrni indignarea celui care vine să-ți ia comanda. În ochii unui cafegiu, un client merită considerație mai mare sau mai mică în raport cu exigența sa față de felul cum trebuie pregătită cafeaua. Grecii beau foarte multă cafea și, după cum aveți să observați, există un număr enorm de cafenele. Și trebuie să știți că, în ciuda numărului mare, astăzi nu mai ființează decît un sfert din cîte existau nu cu prea mulți ani în urmă. Pe vremea aceea, cel care pregătea cafeaua și se numea tabis era un artist, iar clienții deosebit de exigenți. Fiecare avea preferința lui în ceea ce privește felul cum dorea să i se pregătească licoarea asta atît de bună, care se numește cafea, și cafegiul i-o meșterea întocmai.

— O meșterea ! se miră Irna care asculta distrată, numai cu o ureche.

— Voi, românii, spuneți : „Să-ți *fac* o cafea". Grecii spun : „*Na su fiáxo éna café*". Adică : „Să-ți meșteresc o cafea". Ți-o meștерește după pofta inimii : „Cu puțin zahăr și bine fiartă" ; sau „fiartă, dar nu prea" ; sau „potrivit de tare" ; sau „foarte tare și dulce" ; sau „foarte tare, în ceșcuță groasă și plină numai pe jumătate" ; sau „tare și distilată" etc. etc. Peste douăzeci asemenea feluri de a meșteri cafeaua. Acum s-au mai uitat rețetele. Totuși, dacă vreți să beți o cafea bună, și nu cea mai proastă posibilă, să nu cereți chelnerului „o cafea", ci să precizați, dacă o vreți dulce, foarte dulce, amară, bine sau numai puțin fiartă. Mă rog, după preferință.

Timos vorbea cu o repeziciune uluitoare, jucîndu-se cu un fel de mătănii de chihlimbar, pe care grecii le numesc „combologhia". Dealtfel nu era singurul. Dintre bărbații

aflați la mesele în aer liber ale cafenelei „Antoniadis" mai bine de jumătate își omorau timpul jucîndu-se cu acele „combologhia". Timos era un bărbat la cincizeci de ani, înalt, slab, puțin adus de spate, cu o chică bogată, ca a unui tînăr, dar complet albă, în contrast izbitor cu mustățile și bărbuța negre. Fața îi era brăzdată de nenumărate zbîrcituri, precum mîinile unei spălătorese la sfîrșitul unei zile de muncă. Probabil că Timos nu fusese niciodată frumos. Acum era de-a dreptul urît. Urîțenia nu se datora ridurilor numeroase, fanteziste ca formă și mărime, ci trăsăturilor colțuroase ale feței care dădeau chipului nu știu ce asprime sau poate mai curînd cruzime, de asemenea și ochilor, aproape imobili, într-un chip straniu imobili, cenușii pe deasupra. Datorită tuturor acestor particularități, Timos era urît, și într-o oarecare măsură inspira frică. Încă din primele clipe cînd îl văzuse, Erna își spusese că Timos Xenopoulos, dacă eventual încă nu comisese o crimă, ar putea-o face în orice clipă fără să stea pe gînduri.

— Domnule Timos, sînt surprinsă cît de bine vorbiți românește. Fără nici un fel de accent.

— Am plecat din România în cincizeci și doi.

— Au trecut totuși de atunci douăzeci de ani.

— Explicația e simplă, domnișoară Erna. Exersez ca să nu uit limba.

— Cum, adică, exersați ?

— Ascult regulat tot ceea ce transmit posturile de radio românești. Citesc presa dumneavoastră cu glas rare, sau improvizez un discurs pe care îl înregistrez la magnetofon. Pe urmă, ascultînd banda, îmi dau seama de eventualele greșeli în pronunție și încerc să le co-

rectez. Cum s-ar spune, fac totul ca să mă mențin în formă.

— Cu vreun anume scop, domnule Xenopoulos ? întrebă ea cu o aparentă indiferență.

— Menținerea formei face parte din sarcinile mele profesionale.

— Ah, înțeleg !

— Nu înțelegeți defel ! Știu la ce vă gîndiți. Eu însă m-am referit la cu totul altceva. Sînt ghid pe Acropole. Vorbesc curent nouă limbi. Pentru cinci dintre ele, franceza, engleza, germana, italiana și spaniola am concurenți. Pentru rusă, sîrbă, turcă și română sînt singurul ghid. Din păcate, cu excepția celor din Iugoslavia, din celelalte țări socialiste vin puțin turiști. Dar și acei care vin foarte rar apelează la serviciile unui ghid. Cînd aveți să vizitați Acropole are să-mi facă plăcere să vă conduc și să vă dau toate explicațiile necesare. Aveți să veniți, nu-i așa ?

— Bineînțeles, deoarece îmi doresc mult să urc pe Acropole. Numai că nu știu cînd voi putea. Nu prea sînt stăpînă pe timpul meu, cel puțin deocamdată. Chiar voiam să vă întreb ce instrucțiuni...

— Să nu mă întrebați nimic Nu am primit nici un fel de instrucțiuni în legătură cu dumneavoastră. Le veți primi ulterior, adică la timpul potrivit. Ceea ce am fost autorizat să vă spun este că, deocamdată, nu aveți altceva de făcut decît să vă plimbați și să cunoașteți Atena. Iată că era să uit. Mi s-a dat un plic pentru dumneavoastră. Înăuntru este un cec pe care, atunci cînd veți termina banii ce-i aveți la dumneavoastră, îl puteți preschimba în drahme la orice bancă.

și îi puse dinainte un plic.

— Mulțumesc! murmură Erna oarecum stînjenită, vîrînd plicul în poșetă.

— Cecul este în valoare de zece mii de drahme, ținu să precizeze Timos Xenopoulos... Și acum îmi veți permite să mă retrag.

Chemă ospătarul, plăti consumația, pe urmă, ridicîndu-se și înclinîndu-se în fața Ernei, plecă.

— Vă mulțumesc, domnule Xenopoulos. Vă rămîn îndatorată.

— Domnișoară Erna, vă aștept zilele acestea ca să vă arăt muzeul de pe Acropole.

— Am să vin neapărat.

De patru zile Erna se afla la Atena. De patru zile nu făcea altceva decît să viziteze muzeele multe-puține cîte existau — arheologic, bizantin, de artă populară, de istorie națională, muzeul Keramikos, muzeul Benaki — să colinde magazinele de lux pentru femei — „Tseklernis", „Mourtsopoulos" etc — și să cumpere niscai *chipe* care îi plăceau, și nu costau prea scump. Fiindcă, în ciuda cecului de zece mii de drahme, a celor trei mii obținute în locul sutei de dolari preschimbată la aeroport, și a încă o sută de dolari păstrați ca rezervă, nu îndrăznea să se hazardeze în cheltuieli mari atîta vreme cît nu știa ce însărcinări avea să primească de la Balthazar. Continua să locuiască la „Grande Bretagne" într-o cameră care costa cinci sute de drahme pe zi, și care fusese achitată, cu anticipație, pe timp de o săptămînă. Masa, în schimb, trebuia să și-o plătească singură. Din spirit de prevedere, prînzul nu-l lua nici la restaurantul „Grande Bretagne" și nici la cel al hotelului „King

George", prețurile fiind piperate, ci la un *estiatorion*[1] de pe strada Ermou.

Seara, în schimb, își îngăduia să lărgească întru cîtva băierile pungii. Urmînd sugestia funcționarului de la recepție, în prima seară se duse să asculte „buzuchia"[2] la „Neraida" — un local de lux de pe Coasta lui Apollon — unde cîntau popularii cîntăreți Daláras, Violari și Dímitra Galani. O costă o mulțime de bani, dar nu regretă, în primul rînd, fiindcă îi plăcură mult orchestra de „buzuchia", iar în al doilea, cîntărețul Daláras pentru vocea lui caldă și pentru melodiile cîntate de el.

În următoarele trei seri cina o luă la trei *tavernule*[3] diferite, una la Neon Faliron, alta în cartierul Pagrati, iar a treia la Kifisia, o localitate din imediata apropiere a Atenei, unde mulți greci din protipendada Atenei își au „locuințele lor de vară", mai exact, vilele lor elegante și încîntătoare.

Pe Erna, „tavernulele" o încîntară în mod deosebit. Erau mici cîrciumioare, unele cu o singură încăpere, mobilată cu mese și scaune simple de brad, cu veselă și tacîmuri din cele mai modeste, cu fețe de masă confecționate din hîrtie, pe care erau aplicate desene liniare — la multe dintre tavernule mesele erau acoperite pur și simplu cu o coală de hîrtie albă de împachetat — dar, în schimb, cu o bucătărie excelentă și bineînțeles, cu popularul vin „Retina"[4] pe care străinii cînd îl gustă pentru prima dată îl găsesc imposibil de băut, dar, ulte-

[1] restaurant.
[2] instrumente muzicale specifice.
[3] cîrciumioare.
[4] vin căruia i s-a adăugat în timpul fermentației rășină de brad.

vor, după ce se obișnuiesc cu el, ajung să-l prefere orișicărui alt vin, iar după ce au părăsit țara, să-i ducă mult timp dorul.

Ceea ce o surprinse cel mai mult cînd trecu pentru prima dată pragul unei „tavernule" a fost faptul că bucătăria, în loc să fie amenajată în vreo încăpere ascunsă, era situată în față. Ca să ajungi la sala de mese, musai trebuia să treci pe acolo. Erna se convinse astfel că grecii sînt nu numai buni negustori, ci și buni psihologi. În definitiv, faptul de a vedea înșirate pe mașina de gătit, la foc mic, cratițe, oale și tingiri al căror conținut exală arome îmbătătoare, nu poate avea decît un efect stimulativ asupra anumitor glande și, drept consecință, un mai variat meniu consumat. Grecii, deși țara lor este producătoare de soiuri de vinuri din cele mai solicitate, nu sînt băutivi. (Probabil, în primul rînd, din cauza climei.) Dar nu sînt nici mari mîncăcioși. Sînt, în schimb, gurmanzi. Despre greci se poate spune că ei nu mănîncă să se satură ci să *guste*. (Probabil aceasta este explicația că în Grecia există, în special la Atena, *tavernule* specializate în gustări, zeci și zeci de feluri de gustări din pește, legume sau carne). Și tot gustînd ba de colo, ba de dincolo, grecii sfîrșesc prin a se sătura.

Erna, care știa să observe și care, mai ales acum cînd era „fără ocupație", avea destul timp să *caște* bine ochii la tot ceea ce se întîmpla în jurul ei, băgă de seamă că grecii, chiar atunci cînd se așază să mănînce, de fapt „gustă". De pildă, dacă la o masă, la care au luat loc patru persoane, ospătarul — garsonul —aduce patru feluri de mîncare, asta nu înseamnă că fiecare a comandat un alt fel. Nu! Platourile sînt puse la mijlocul mesei și fiecare comesean își pune în farfuria proprie numai

atîta cît trebuie ca să rămînă și celorlalți. Erna trase concluzia că, pentru atenieni, atît prînzul cît și cina erau, în ultima instanță, tot „gustare".

Erna nu era gurmandă. Cîndva fusese. Într-o oarecare măsură. Dar anii petrecuți *acolo* o dezobișnuiseră să aibă preferințe culinare și să nu refuze nimic din ceea ce poate sătura un om. Pe de altă parte, mîncărurile grecești fiindu-i necunoscute nu le putea rîvni. De fiecare dată cînd ținea în mînă o listă de bucate, comanda tot alte mîncăruri. O făcea nu pentru că avea vreo preferință pentru una sau alta dintre ele, ci din pură curiozitate, una foarte înrudită cu aceea care o făcea să observe oamenii din jurul ei, să colinde magazinele, să intre prin localuri, să asculte muzica grecească, să frecventeze cinematografele, *zaharoplastiile* [1] sau cafenelele. Cu alte cuvinte, necunoscînd limba, încerca să-și facă o părere despre acel popor de oameni frumoși din modul cum aceștia se comportau în diferite împrejurări. Convinsă că *vacanța* ei nu va dura la infinit, încerca să observe și să înțeleagă cît mai multe ca apoi să rămînă cu amintiri durabile nu numai în legătură cu frumusețile naturale ale țării, dar, mai ales, cu cele privind oamenii.

Fără îndoială, a vizita o țară de unul singur și evitînd orice fel de contact cu oamenii din partea locului nu este o metodă recomandabilă. Erna știa acest lucru. Totuși evita orice fel de *cunoștințe* întîmplătoare.

Deși ardea de nerăbdare să urce pe Acropole, amîna de la o zi la alta. Și, ca să nu regrete că și-a pierdut zadarnic ziua, vizită Piața Romană, templul lui Zeus Olimpianul, Areopagul, închisoarea lui Socrate, Agoraua

[1] cofetăriile (N.A.)

Atenei, sau bisericile: Aghia Ekaterini, Aghii Apostoli, Mitropolia, biserica catolică Sfîntul Denis etc. Amîna mereu, pentru că nu-i făcea deloc plăcere să dea ochii cu Timos Xenopoulos. Pînă la urmă, într-una din zile, nu mai putu rezista ispitei și o porni, pe jos, într-acolo, nutrind speranța ascunsă că, poate, în ziua aceea, Timos va absenta sau eventual va fi ocupat cu vreun grup de turiști și astfel va avea norocul să nu-l întîlnească. Dar speranța se dovedi efemeră.

Ca să ajungi pe Acropole există două căi principale de acces. Una dinspre Pláka — cel mai vechi și mai pitoresc cartier al Atenei — și alta prin strada Dionysos Areopagitu. De pe această stradă trepte de marmură te urcă pînă la amfiteatrul în aer liber al lui Herod Atticus, iar de acolo, și mai sus, pînă pe Acropole, unde ajungi pe mai multe poteci. (Herod Atticus, regele gîngav, ridicat pe tron de către împăratul Adrian, a fost unul dintre cei mai mari și mai bogați filantropi ai imperiului. El a dăruit atenienilor teatrul care îi poartă numele și care, la început, a fost acoperit. Ulterior a fost distrus de un incendiu. A fost reconstruit după primul război mondial, pentru ca în zilele noastre, în timpul verii, în acest splendid teatru în aer liber să se reprezinte opere teatrale ale clasicilor greci, concerte simfonice și spectacole de operă).

Ca să ajungă pe Acropole, Erna alese calea de acces dinspre strada Dionysos Areopagitu, în primul rînd, fiindcă nu cunoștea drumul prin Pláka, iar în al doilea, pentru că acesta era drumul cel mai scurt de la hotel. Preferînd treptelor de marmură o potecă mai abruptă, dar care scurta mult drumul, deodată se pomeni într-un mic luminiș, unde cîteva femei și numai doi bărbați

stăteau pe scaune, la umbra copacilor, fumînd și tăifăsuind. Fiecare dintre ei avea agățat de piept un cartonaș pe care scria, în limba respectivă : „Vorbesc franceza"... „Vorbesc engleza"... Erna înțelese. Erau ghizii, care, în schimbul unei modeste taxe, se ofereau să te instruiască în legătură cu tot ceea ce trebuia să știi despre Acropole. Printre ei se afla și Timos Xenopoulos. Cînd dădu cu ochii de el, Erna schiță gestul de a se retrage, dar era prea tîrziu, deoarece acesta o și văzuse. Ridicîndu-se de pe scaun, se apropie de ea s-o salute.

— Domnișoara Erna ! Îmi pare bine că vă revăd. Trebuie însă să recunosc, și nu fără o oarecare mîhnire, că v-au trebuit patru zile ca să vă hotărîți să vizitați Acropole, cînd normal ar fi fost să începeți cu ea.

— Domnule Xenopoulos, merit reproșul. Dar orașul acesta al dumneavoastră este atît de fermecător, încît, pur și simplu, nu m-am putut sustrage ispitei de a hoinări pe străzi.

— Să știți, domnișoară Erna, în nici o altă parte din lume nu există ruine, care, precum Acropole, să stimuleze în așa măsură memoria și să încînte sensibilitatea spiritelor cultivate. Pentru mine va fi o plăcere deosebită să vă fiu călăuză. Bineînțeles dacă nu aveți nimic împotrivă.

— Domnule Xenopoulos, mă simt de pe acum profund îndatorată.

— Îmi face plăcere să vă cred, domnișoară Erna, îmi face plăcere să vă cred ! îi răspunse el cu un ton indiferent, dar care ei i se păru că ascunde nu știu ce teribilă amenințare, ceea ce o făcu să-și piardă pentru o clipă stăpînirea de sine și să spună, dorind a-l convinge :

— Zău că nu aveți motiv să puneți la îndoială cuvintele mele.

— Să mergem, domnișoară Erna. Știți, desigur, că fiecare om are cîte o pasiune, manie sau cum vreți să spuneți. Dumneavoastră nu aveți ?

— Nu !

— Nu se poate să nu aveți. Probabil că nu v-ați descoperit-o. Așa ceva se întîmplă. Dealtfel sînteți încă tînără. Pasiunea mea este Acropole. Nu există mulți care să cunoască despre această stîncă ilustră atît de multe lucruri cîte știu eu. Aflați că practic meseria de ghid nu din necesitatea de a-mi cîștiga existența.

— Nu ?

— Fără să mă dea banii afară din casă, cum se spune în România, am totuși atîția cîți mi-ar trebui ca să duc o viață îndestulată, ca să nu spun îmbelșugată. Cu toate acestea, în zilele cînd treburile personale nu mă solicită în altă parte, ai să mă găsești aici, în așteptarea unor turiști dornici să cunoască ceva mai mult decît ar putea cunoaște numai privind sau trăgînd cu urechea la explicațiile sumare și de multe ori inexacte ale ghizilor cu care au venit de acasă. Și, trebuie s-o mărturisesc, mă simt tare mulțumit de fiecare dată cînd se găsește cineva care să mă solicite. Mai ales cînd e vorba de o persoană ca dumneavoastră, pe care, probabil, ulterior o voi mai întîlni doar ocazional.

Erna înțelese că atît cuvîntul *probabil* cît și celălalt *ocazional* fuseseră introduse în frază în mod intenționat, pentru a-i atrage atenția asupra sensului lor absolut contrar. Că adică, ulterior, probabil în zilele imediat următoare, ea, Erna, îl va revedea pe Timos, dar nu pe Acropole.

— Eu sînt sigură că ne vom mai revedea, domnule Xenopoulos.

— Să știți că vă cred. Eu totdeauna am susținut că voi, femeile, fiindcă ați evoluat mai încet decît bărbații, v-ați păstrat instinctele într-o formă ceva mai puțin alterată decît noi, bărbații. Dar eu zic să urcăm la cetate.

— Vreți să spuneți pe Acropole ?

— Evident ! În toată antichitatea stînca asta s-a numit „polis". Numele de Acropolis, deși antic, este destul de tardiv, și înseamnă punctul culminant al cetății. În trecut clădirea cea mai importantă de pe Acropole era palatul regelui. Regele era nu numai șeful politic și militar, dar în același timp și șeful religios, întrucît în curtea palatului său adăpostea altarele zeilor. Din acest motiv, palatul era socotit ca centrul sfînt și inviolabil al cetății. Din păcate, astăzi n-a mai rămas nimic din vechiul palat. Știm doar că se întindea în partea centrală a regiunii de nord, acolo unde se află astăzi Erechteion. Și fără nici un fel de tranziție : *Presupun că mai aveți bani, nu-i așa ?*

— Da ! Cheltuiesc cu destulă zgîrcenie. Spuneți-mi, vă rog, cît timp trebuie să-mi ajungă banii pe care mi i-ați dat ?

— Știm că în primele secole ale primului mileniu înainte de Hristos, au avut loc două fenomene foarte importante pentru viața și civilizația grecilor. Primul : victoria în conștiințele oamenilor a religiei zeilor din Olimp, care luară locul vechilor zeități ale epocii miceniene. Al doilea : dispariția din aproape toate cetățile grecești a regalității absolute și înlocuirea ei cu o aristocrație poliarhică. *În definitiv, nu știu de ce ați pre-*

supus că banii v-au fost dați pentru o anume perioadă de timp. Cel care, prin mine, v-a trimis cecul, s-a gîndit că valoarea lui reprezintă o sumă rezonabilă pentru primele cheltuieli. În orice caz nu ar fi trebuit să vă gîndiți și să vă fie teamă că ați putea rămîne în pană de bani. Regilor le-au succedat la conducerea statului arhonții, în număr de nouă, aleși în fiecare an de către nobili. Este ușor de înțeles că arhonții conduceau în mod arbitrar și abuziv. Dracon, prin legi scrise, limitează puterea arhonților. Mai tîrziu Solon procedează la reforme sociale și economice. Din păcate, Pisistrate reușește să pună mîna pe putere și să guverneze Atena ca *tiran*. Pisistrate, și după el alți tirani, din rațiuni de securitate, se instală pe Acropole, care redeveni, provizoriu, centrul politic și administrativ. *În mod cu totul particular, și sper că va rămîne între noi, pot să spun că înfrînarea dumneavoastră a făcut o impresie bună.*

— Înfrînare ? întrebă Erna care înclina să dea cuvîntului un alt înțeles decît cel la care se gîndise Timos.

— *Cumpătarea ! Este cam același lucru. În magazinele Atenei există o atît de mare varietate de chestii care plac femeilor, încît acestea își pierd pur și simplu capul și le apucă un fel de furie de a arunca banii în dreapta și în stînga pentru a cumpăra toate nimicurile. Dumneavoastră ați avut puterea să vă înfrînați, și asta a făcut o bună impresie.* După victoria de la Salamina și Plateea, prima grijă a lui Temistocle a fost de a fortifica cetatea. Și întrucît vechile ziduri fuseseră aproape în întregime distruse, el hotărî să înconjure Acropole cu metereze moderne. Generația care a răsturnat tirania și care a stabilit democrația este aceea care i-a învins

pe perşi la Marathon. Aristide cel drept organizează prima confederaţie maritimă care recunoaşte hegemonia Atenei. Ceva mai tîrziu tezaurul confederaţiei este transportat pe Acropole. Callias în 448 a. Ch. semnează un tratat de pace cu perşii învinşi, pentru ca doi ani mai tîrziu să fie semnat un alt tratat, de data asta cu Sparta, pe o perioadă de treizeci de ani. Pe prim planul scenei politice se găseşte o nouă generaţie reprezentată prin Pericle, şeful partidului democrat. *Părerea mea este că trebuie să profitaţi de această vacanţă şi să ieşiţi puţin din Atena. V-aş sugera să vă repeziţi cu o maşină pînă la capul Sunion, în cazul cînd nu preferaţi o croazieră pe mare. Este un spectacol măreţ, unic. Puteţi să mă credeţi, nicăieri marea nu este mai frumoasă ca acolo. Dar nu numai marea şi cerul — unice — vă vor impresiona, ci vă va încerca un sentiment de admiraţie, atenuat însă de o mare tristeţe, cînd veţi vedea ce a mai rămas din renumitul templu al lui Poseidon. De admiraţie faţă de acei oameni extraordinari care au fost grecii de altădată, şi de mare tristeţe că tot oamenii, luîndu-se la întrecere cu timpul, acest necruţător şi de neînvins devastator al vieţii şi al civilizaţiei, au distrus cu furie ceea ce alţii au clădit cu trudă.* În momentul cînd Callias semna pacea cu perşii, Pericle — al cărui titlu oficial era doar acela de strateg, dar, în realitate, el fiind ordonatorul tuturor forţelor materiale, spirituale şi morale ale patriei sale — reunea un mare consiliu artistic cu scopul de a da cetăţii Acropole o formă nouă, care să reprezinte, pentru veşnicie, materializarea cea mai pură a spiritului elin. Dar responsabilul şi inspiratorul tuturor operelor de arhitectură ce urmau să se înfiripe pe Acropole, adică Parthenonul, Erechteionul,

Propyleele și templul Victoriei, era Phidias. *Va trebui să ieșiți din Atena. Grecia nu înseamnă numai Atena. Dați o fugă pînă la Olimpia. În muzeul de acolo există cea mai frumoasă, cea mai extraordinar de frumoasă statuie care ni s-a păstrat : Hermes al lui Praxiteles. Îmi pare rău că nu am timp. V-aș fi dus eu cu mașina mea. Dar nu este o problemă de nerezolvat. Puteți închiria o mașină. Știți să conduceți ?*

— Nu !

— *Asta nu e bine. Va trebui, în orice caz, să învățați să șofați. Bineînțeles mai tîrziu. Deocamdată sînteți în vacanță.* Cînd creștinismul birui în întreg imperiul roman, templele de pe Acropole fură transformate în biserici. La Pantheon sau la „Panaghia Ateniotisa" — Sfînta Fecioară a Atenei — creștinii care asistau la slujbă, dacă își ridicau privirile asupra frontonului, puteau vedea nașterea Atenei din capul lui Zeus. În 1458, cînd turcii izgoniră pe florentini, Parthenonul deveni moschee, Propyleele reședința comandantului fortăreței, iar Erechteionul trebui să adăpostească haremul acestuia. Însă catastrofe și mai mari începură să se abată asupra Acropolei în secolul al șaptesprezecelea, datorită-invenției prafului de pușcă. În 1656, trăsnetul căzu asupra Propileelor unde Iosub, agă turc, instalase un depozit de pulbere. Cu prilejul acestei nenorociri, porticul median al Propileelor se prăbuși. O catastrofă și mai cumplită avu loc în timpul asediului generalului venețian Marosini, cînd cea mai mare parte a Parthenonului — unde turcii înmagazinaseră pulbere — sări în aer. Însă cea mai sistematică și fără de milă distrugere se întîmplă în 1801, cînd scoțianul Elgin demontă aproape în întregime decorul sculptat al Parthenonului

precum și al altor monumente pentru a le transporta la Londra. În fine, o nouă mare primejdie amenință Acropole după cucerirea independenței de către greci, cînd îi veni cuiva ideea năstrușnică să construiască acolo palatul regelui Othon. Din fericire, destinul se milostivi de vechea cetate, salvînd-o de vandalism. *Uite că uitam să vă dau o veste care, sînt convins, vă va face plăcere. Aveți un cont deschis la „The Chase Manhattan Bank". Nu-i așa că-i o veste care v-a produs o mare plăcere ?*

— Bineînțeles, domnule Xenopoulos.

— Pot să vă dau un sfat, domnișoară Erna ?

— V-aș fi recunoscătoare.

— Contul la bancă nu este limitat. Totuși va fi numai în avantajul dumneavoastră dacă nu v-ați pierde capul și v-ați avînta în cheltuieli nesăbuite.

— Puteți să fiți sigur, domnule Xenopoulos, că voi ține seama de sfatul pe care mi l-ați dat.

— În cazul acesta, întrucît acum sînteți la curent cu istoria Acropolei, e drept una foarte sumară, haidem să vizităm fiecare monument în parte, fiindcă despre fiecare sînt foarte multe lucruri de spus.

8

CIUDATA FAMILIE A LUI TIMOS XENOPOULOS

Trecură zece zile. În tot acest timp Erna văzu Grecia, mai exact, atîta cît se poate vedea în puține zile. Vizită Corintul, Delphi, Epidavros, Sparta, Patras — cu alte cuvinte Peloponesul —, reveni la Atena și urcă încă o dată pe Acropole, de data asta singură, ca să admire, pe îndelete, vestigiile vîrstei de aur a culturii și civilizației Atenei, care a desăvîrșit miracolul grec. În două rînduri izbuti chiar să facă rost de bilete la spectacolele ce aveau loc la teatrul Herod Atticus, prima dată ca să vadă piesa lui Aristofan „Eccleziazussae" — „Adunarea femeilor" — pe care o găsi cam naturalistă, iar a doua oară „Iphigenia la Aulis" a lui Euripides.

Cu prilejul excursiilor în afara Atenei, ca și în timpul hoinărelilor ei prin Atena, tot timpul avea sentimentul că este urmărită. Intuiția aceasta care n-o părăsea o clipă o inhiba, scădea la jumătate plăcerea pe care ar fi simțit-o vizitînd muzeele, asistînd la spectacolele teatrale de la „Metropolitan", „Herod Atticus" ori „Skilitsion" de la Pireu, sau atunci cînd se ducea să-l asculte pe bătrînul și veșnic tînărul Zambetas, la „Stork". De cîteva ori încercase să verifice dacă, într-adevăr, cineva îi „purta trena", dar nu izbuti, pentru că trebuia să ai o mare experiență ca în furnicarul de oameni și de ma-

şini să poţi descoperi pe insul care te urmăreşte. De aceea, pînă la urmă, renunţă, resemnîndu-se să se ştie urmărită. Dealtfel, nu evasicertitudinea că e urmărită o deranja cel mai mult, ci faptul că nu era sigură cine iniţiase filajul : Trustul, sau cei din ţară, respectiv colonelul Radu Mănăilă. Cu toate că, judecînd la rece, i se părea puţin probabil ca cei din ţară să rişte bani numai ca să verifice dacă ea, Erna, i-a tras sau nu pe sfoară, totuşi nu putea exclude şi o asemenea posibilitate. Evident, era mult mai probabil că Trustul o ţinea sub observaţie. Totuşi „urmărirea discretă" nu era de natură să alimenteze speranţele pe care şi le pusese în legătură cu viitoarea ei activitate în cadrul Trustului. Dacă Balthazar nu-i acorda măcar atîta încredere, considerînd necesară filarea ei, cum avea s-o accepte în imediata lui apropiere ? Fără îndoială că, acum, o asemenea speranţă devenea iluzorie. Probabil că Balthazar se va mărgini să transmită ordinele sale printr-un emisar. Desigur, ar putea să-i solicite o *audienţă*, prin Timos. Cu ce scop ? Ca să-i ceară s-o angajeze în „Centrala" Trustului, în cazul cînd exista o asemenea *centrală* ? Fără îndoială că o astfel de pretenţie din partea ei ar trezi suspiciuni. Erna însă nu era deloc dispusă să lucreze pentru Trust, de dragul Trustului. Nu-i surîdea defel o misiune de spionaj, în Grecia sau în vreo altă ţară, fiindcă nu voia să mai ajungă la închisoare. Cei şapte ani îi fuseseră mai mult decît de ajuns. Dacă totuşi acceptase să lucreze pentru Trust — acceptase cu alte cuvinte riscul — o făcuse numai fiindcă sperase că va putea astfel să-şi pună în aplicare răzbunarea, acea *altfel* de răzbunare decît toate posibilele răzbunări, singura care ar putea-o satisface. Un eventual eşec — şi eşecul părea aproape

neîndoielnic — avea să fie interpretat greşit în ţară, toţi, dar mai ales *el*, aveau să creadă că izbutise să-i tragă pe sfoară şi, în consecinţă, că într-asta consta răzbunarea ei. Gîndul că *el* ar putea crede aşa ceva aproape că o înnebunea. De aceea, printr-un efort de voinţă remarcabil, izbutea de fiecare dată să evite asemenea gînduri, izbutea să-şi insufle măcar atîta optimism cît era necesar ca să nu dispere.

În cea de-a unsprezecea zi, dimineaţa, în clipa cînd se pregătea să intre în baie, sună telefonul :

— Domnişoara Erna ?

— Da !

— Bună dimineaţa ! Timos la telefon. Sper că nu v-am trezit din somn.

— La ora asta ?

— Cu atît mai bine. V-am sunat ca să vă invit să-mi faceţi o vizită acasă, fiindcă am a vă comunica ceva important. Vă aştept după-amiază pe la orele nouăsprezece. Vă rog să vă notaţi adresa : Strada Aghios Thodoros nr. 20, Psihicon. Psihicon este cartierul. V-aţi notat ?

— Aghios Thodoros nr. 20. Psihicon !

— Exact ! Luaţi un taxi. Şi nu uitaţi ora : nouăsprezece.

— N-am să uit.

Timos Xenopoulos nu apucă să audă ultimele cuvinte, deoarece se grăbise să închidă.

Obişnuită să-şi stăpînească emoţiile, Erna îşi impuse să nu se gîndească la întrevederea pe care urma s-o aibă în după-amiaza aceleiaşi zile şi, ca timpul să treacă mai repede, se duse pentru a doua oară să viziteze muzeul arheologic. Şi în timp ce admira o mică statuetă ce reprezenta un harpist provenind din Keros — 2400—2200

înaintea ei noastre — care îi aminti de sculpturile lui Moore, şi care confirma dictonul că nimic nu e nou sub soare, avu din nou intuiţia că este urmărită. Se întoarse brusc, convinsă că va izbuti să-l descopere pe cel ce-o urmărea, dar şi această tentativă se soldă cu un eşec. În sala respectivă erau atît de mulţi vizitatori, încît fu imposibil să descopere pe cel care eventual o urmărea.

Cînd părăsi muzeul, era ora prînzului. Mîncă la un restaurant de pe strada Tritis Septemvriu, unde pentru prima dată i se oferi prilejul să guste două mîncăruri specific greceşti : *papuţáchia* [1] şi *lapás* [2]. Ca desert, *garsonul* îi recomandă pepene galben de Vitina, realmente dulce ca mierea. După-amiaza şi-o petrecu la ea în cameră, urmărind programul de la televizor.

Cartierul Psihicon era unul din cartierele cele mai înverzite ale Atenei, cu vile elegante şi încăpătoare, aparţinînd unor oameni cu o stare materială înfloritoare. Străzile, toate asfaltate, erau tăcute, pustii. Erna avu impresia că nimerise într-o staţiune în sezon mort. Impresia aceasta se datora, în primul rînd, faptului că nici pe străzi şi nici în curţile sau grădinile frumoaselor vile nu văzu jucîndu-se copiii.

„Taxigiul", deşi cunoştea bine cartierul, se învîrti de cîteva ori pe cîteva străzi pînă să descopere pe aceea pe care o căuta.

Strada Thodoros fusese deschisă de puţină vreme, majoritatea vilelor fiind construcţii noi. Excepţie făcea aceea în care locuia Timos Xenopoulos. Clădirea, cu etaj, se afla în mijlocul unei grădini în care, în afară de flori,

[1] În traducere : ghetuţe. Un soi de musaca de vinete.
[2] Un fel de pilaf.

creşteau lămîi, portocali, rodii, smochini şi migdali. Un zid de piatră înalt de aproape doi metri dădea ocol grădinii, iar poarta de fier forjat avea un mîner masiv, modelat în chip de labă de leu, din bronz. Tot din bronz era şi semicercul de deasupra mînerului care, pe vremuri, ţinea loc de sonerie. Erna nu trebui să se folosească de el, deoarece poarta era întredeschisă. O împinse cu piciorul şi ţîţînile scîrţîiră jalnic, aproape omeneşte. În clipa aceea ceasul de la mînă indica ora şapte seara. O alee, pavată cu dale de marmură, ducea pînă la veranda casei. În grădină, mirosea puternic a iasomie. În dreapta, chiar lîngă intrare, un măslin plin de rod îşi întindea coroana pînă aproape de înălţimea zidului.

Erna păşi pe alee. Avea de mers circa zece metri. În grădină nu era nimeni şi nici pe verandă. Casa învăluită în umbrele cenuşii ale înserării părea nelocuită. Nu se auzea nici un zgomot, nu se vedea nici o lumină. Continuînd să înainteze pe alee, Erna se întrebă dacă nu cumva greşise casa. Un sentiment vag de nelinişte începuse să-i dea tîrcoale. O clipă îi trecu prin minte gîndul absurd că Timos îi întinsese o cursă. Dar în clipa aceea îl văzu apărînd pe verandă. Era îmbrăcat într-un costum alb de mohair. Cînd dădu cu ochii de ea, se grăbi să coboare cele cîteva trepte ca să-i iasă în întîmpinare.

— Domnişoară Erna, sînteţi de o punctualitate vrednică de invidiat. Îmi permiteţi să vă urez bun venit în casa mea. Imediat îi veţi cunoaşte şi pe ceilalţi membri ai familiei.

Şi, curtenitor, pentru prima dată, îi sărută mîna.

— Aveţi o grădină foarte frumoasă, domnule Xenopoulos.

— Într-adevăr, e o grădină odihnitoare, o grădină în care, oricît de puțin receptiv ai fi față de frumusețile naturii, nu se poate să-i reziști.

Urcară treptele verandei și pătrunseră în hol. Un hol imens, cu mobilă foarte puțină, veche și orientală. Pe pereți erau agățate fel de fel de arme vechi, flinte, pistoale, săbii, pumnale, iatagane, cuțite, măciuci, țevile unor piese rudimentare de artilerie. Erna se crezu într-un muzeu militar.

— Sînteți surprinsă, domnișoară Erna ! Ei bine, aflați că tot ce vedeți aici reprezintă toate tipurile de arme cu care au luptat palicarii noștri în timpul revoluției pentru independență din 1821.

— Spuneați, domnule Timos, că nu sînteți grec.

— Nu sînt, prin sînge, dar sînt prin adopțiune. De vreme ce trăiesc în această țară, și de vreme ce nu am o patrie, a trebuit să adopt una. Cum vă spuneam, cu aceste arme a luptat generația lui 1821 pentru a scutura jugul turcesc. Sabia aceasta cu mînerul un pic ruginit a aparținut eroului nostru național Kolokotroni, a cărui statuie ecvestră cred că ați remarcat-o pe strada care îi poartă numele. Noi, grecii, iubim România nu numai pentru faptul că ne leagă o veche amiciție, dar și pentru faptul că revoluția noastră a început la voi în țară, în Moldova. Pe urmă, după ce aruncă o privire circulară asupra relicvelor agățate pe pereți, adăugă, fără nici un fel de tranziție. Îmi permiteți s-o iau înainte, ca să vă călăuzesc.

Și începu să urce scara interioară, acoperită cu un covor gros, de culoare albastră.

Încăperea în care pătrunseră era spațioasă, cu multe sofale, fotolii și măsuțe. Lumina era discretă, opalină,

suavă, aproape adormitoare. Plutea prin încăpere un miros puternic de parfum, pe care nu fu în stare să-l identifice.

— Vă rog să luați loc, domnișoară Erna.

Și îi indică un fotoliu în care ea, așezîndu-se, aproape că se scufundă în el. Timos se așeză pe un alt fotoliu, într-o atitudine cumva rigidă. În lumina aceea discretă și suavă, hidoșenia lui ieșea și mai mult în evidență, trezind spaimă. O spaimă atît de paralizantă, încît Erna, privindu-l, își spuse că Timos ar putea-o ucide, fără ca ea să fie în stare a schița nici cel mai mic gest de apărare.

Timos însă nu părea a avea intenții agresive. Învîrtea între degete *combologhia*, privind distrat într-o anume direcție unde, abia în clipa în care în pragul ei apăru o femeie, Erna își dădu seama că se afla o ușă.

Femeia păși în încăpere, arborînd pe buze un surîs de circumstanță. Se îndreptă spre Erna cu mîna întinsă. Era trecută de patruzeci de ani. Deși nu arăta nici mai tînără și nici mai bătrînă decît vîrsta pe care o avea în realitate, nu se putea să nu fie băgată în seamă pînă și de bărbatul cel mai pretențios.

— Domnișoară Erna, dați-mi voie să vă prezint pe Marigula, fosta mea soție.

— *Hérume pu se gnósisa !*

— Spune că se bucură că v-a cunoscut, traduse Timos.

— *Sas arési i Eláda ?*

— Vă întreabă dacă vă place Grecia.

— Foarte mult. E o țară fermecătoare. Acum îmi explic de ce este asaltată de turiști.

Timos traduse. Marigula asculta cam cu o ureche, pe urmă se ridică și, ducîndu-se la bar, umplu un pahar cu

whisky, la care adăugă puţin sifon şi bucăţele de gheaţă. Puse dinaintea Ernei paharul.

— *Se parakalo na mu epitrépsis na se keráso mu éna pottri whisky.*

— Vă rog, permiteţi-mi să vă cinstesc cu un pahar de whisky, traduse din nou Timos.

— *Evharistó !* îi mulţumi Erna, cuvîntul fiind printre puţinele pe care le învăţase. Se miră totuşi că îi oferise whisky, fără s-o întrebe ce anume băutură preferă.

Marigula se aşează pe canapea, şi de acolo, surîzînd, o examina pe Erna cu o curiozitate parcă un pic ironică.

— *I copéla ine oreótati !* se pronunţă Marigula.

— Ce spune ? se interesă Erna.

— Spune că sînteţi foarte frumoasă.

— Nu-s mai frumoasă decît dumneaei, se simţi Erna obligată să fie amabilă. Traduceţi-i !

— Ar însemna s-o jignesc. Marigula ştie că în ceea ce priveşte frumuseţea nu se poate compara cu dumneavoastră, domnişoară Erna.

În pragul aceleiaşi uşi se înfăţişă o altă femeie. Era mai tînără decît Marigula şi mai puţin frumoasă.

— Domnişoară Erna, permiteţi-mi să vă prezint pe fosta mea soţie Meropi.

Meropi, surîzătoare ca şi Marigula, îi întinse mîna. După aceea se duse la bar, meşteri ceva acolo şi, cînd se întoarse, avea în mînă un pahar cu suc de portocale.

— *Egó tha se kernó mía portokaláda.*

— Meropi spune că are să vă ofere suc de portocale.

— *Evharistó !* mulţumi Erna acestei a doua foste nevastă a lui Timos.

Pe urmă, Meropi întrebă ceva pe greceşte, îi răspunse Marigula, intră în discuţie şi Timos şi, cîteva minute,

discutară între ei de parcă Erna nu ar fi fost de față. Ea nu se simți jignită. Dimpotrivă era bucuroasă că o lăsau în pace și astfel putea să-i examineze în voie. După îmbrăcăminte, nici una dintre cele două femei nu părea a fi venit în vizită. Trebuia să creadă că locuiau amîndouă sub același acoperiș cu Timos ? În acest caz, Timos era un original. Avusese două soții, se despărțise de amîndouă, dar ele rămăseseră mai departe în casă. În ce calitate ? Ce fel de relații existau între Timos și cele două femei, ori între ele două ? Dacă se despărțise de amîndouă o făcuse oare ca să se însoare cu o a treia ?

Și fiindcă în clipa cînd își punea această întrebare, în pragul ușii își făcu apariția a treia femeie, Erna fu convinsă că acum avea în fața sa pe actuala soție a lui Timos.

— Domnișoară Erna, dați-mi voie să vă prezint pe fosta mea soție Margarita.

Margarita era cea mai tînără dintre ele. Era înaltă, cu umeri largi, cu șolduri înguste, cu sîni mici, aproape urîtă. Așa cum era îmbrăcată : „blugi" și o flaneluță de bumbac cu dungi albastre, marinărească, părea un tînăr matelot la prima lui escală. La fel de băiețească — precum înfățișarea — fu și strîngerea ei de mînă.

— *Rotisé tin an pézi ténis ?*

— Margarita întreabă dacă jucați tenis.

— Nu !

— *Den asholíte me ton athlitismó ?*

— Întreabă dacă nu faceți deloc atletism.

— Nu ! Dimineața, înainte de duș, fac puțină gimnastică de cameră.

După ce Timos traduse în greceşte explicaţia Ernei, Margarita schiţă un gest a lehamite, iar buzele i se pliară într-un rictus aproape de dispreţ.

Timos se simţi obligat să explice.

— Margarita nu concepe viaţa fără un sport de performanţă. Pînă în urmă cu cîţiva ani a fost vicecampioană la aruncarea discului. Sare binişor în înălţime, concurează la o sută de metri garduri. Din păcate, în ciuda pasiunii cu care practică aceste sporturi şi a îndelungilor şi obositoarelor antrenamente, biata Margarita niciodată nu a izbutit să fie prima la nici una din aceste discipline. Să nu vă închipuiţi că eşecurile o demoralizează. Ea continuă să spere că într-o zi va deveni triplă campioană. În aşa măsură atletismul o obsedează, încît este incapabilă să discute despre altceva decît despre sport. Înţelegeţi că o asemenea femeie sfîrşeşte prin a deveni tare plictisitoare. Dealtfel acesta a fost motivul pentru care am divorţat de ea.

— *An den tis arési to atlithismós, enoí pu protimái ena piotó glikó : liker.*

— Ce spune ?

— De vreme ce nu vă place atletismul — spune — înseamnă că preferaţi o băutură dulce : lichior.

Şi, fără să mai aştepte confirmarea Ernei, Margarita turnă lichior într-un păhărel pe care apoi îl depuse pe masă alături de celelalte două, de care Erna încă nu se atinsese. După aceea, probabil convinsă că nu merita să-şi piardă timpul conversînd cu Erna, rosti din vîrful buzelor formula de politeţe *„hárika polí"* — m-am bucurat mult — şi se eclipsă din cameră.

— Se duce la antrenament, explică Timos.

— Acum, noaptea ?

— Ziua e foarte cald. E mai puțin obositor să alerge noaptea.

— Da !... Evident !

Acum Erna se aștepta să apară, în sfîrșit, soția adevărată a lui Timos. Trecu un sfert de oră, schimbînd banalități, fără ca aceasta să se arate. Pînă la urmă nu se putu stăpîni și întrebă pe Timos.

— Probabil soția dumneavoastră nu este acasă.

— De ce mă întrebați ?

— E simplu. De vreme ce mi-ați prezentat fostele soții, mi-ar face plăcere s-o cunosc pe actuala dumneavoastră soție.

Timos se bătu cu palma peste frunte.

— Vă rog să mă iertați. Abia acum îmi dau seama că vă datorez o explicație. Presupun că ați fost șocată...

— Oarecum.

— Fără îndoială, da, fără îndoială că vă sînt dator o explicație. Ați putea crede că le-am convocat pe toate trei foste soții ca să vi le prezint. Ați greși, fiindcă ele locuiesc toate trei aici la mine.

— Și soția dumneavoastră nu are nimic împotrivă ?

— Care soție ?

— Actuala soție.

— Domnișoară Erna, dar eu nu mai m-am recăsătorit. Cel puțin deocamdată nu mă gîndesc să contractez o nouă căsătorie. Dar dacă, într-o zi, mă voi hotărî, nu aș lua decît femeia care ar accepta actuala situație.

— Să conviețuiască, în aceeași casă, împreună cu fostele dumneavoastră soții ?

— Exact ! Dar ce observ ? Că aveți o mină aproape indignată. Credeți-mă, nu-i un motiv. Nici să nu vă treacă prin minte că, trăind cu toate trei, sub același

acoperiș, am transformat casa asta într-un fel de harem. Nu, domnișoară Erna. Să știți, de fiecare dintre ele m-am despărțit în mod legal. După pronunțarea divorțului, între noi s-au statornicit doar relații de prietenie. Cînd Meropi, cea de-a doua soție, s-a convins că între mine și Marigula nu există decît asemenea relații, atît în timpul cît mi-a fost soție, cît și după aceea, pînă în prezent, a devenit prietenă cu prima mea soție. Și puteți să mă credeți că relații asemănătoare există între ea și cealaltă soție. Vă dați seama că, dacă nu m-aș fi comportat în mod cinstit cu ele, viața aici în casă ar fi devenit un adevărat infern, și nu ar fi fost exclus ca vreuna dintre ele, de pildă Meropi, care este cea mai rea dintre ele, într-un moment de furie s-o fi omorît pe Marigula. Nici un moment nu i-am dat vreuneia dintre ele ocazia să fie geloasă pe celelalte.

— Iertați-mă că întreb, dar, de vreme ce dumneavoastră ați considerat că este necesară o explicație, îngăduiți-mi să mă edific.

— Poftim ! Vă stau la dispoziție.

— ...Și dumneavoastră le întrețineți pe toate trei ?

— Nu, domnișoară Erna. Chiar dacă aș dori-o, nu ar fi ele de acord. Toate trei au o situație materială bună, chiar foarte bună. Marigula are, împreună cu fratele ei, un magazin de bijuterii pe strada Kolokotroni și este proprietara apartamentelor unui întreg etaj dintr-un bloc de pe strada Alkiviado. Meropi deține majoritatea acțiunilor la o fabrică de detergenți și a moștenit de la un unchi de-al ei sala unui cinematograf, pe care a închiriat-o și pentru care primește, drept chirie, treizeci de mii de drahme lunar. Cît privește pe Margarita, situația ei materială este cea mai înfloritoare. Este pro-

proprietara unui mare hotel pe malul mării, la Kalamaki, pe care l-a concesionat unei societăți de turism. După cum vă puteți da seama, nici nu se pune problema materială.

— Spuneați adineauri, domnule Xenopoulos, că, deocamdată, nu aveți de gînd să vă recăsătoriți a patra oară, dar că nu excludeți o asemenea eventualitate.

— Bineînțeles că nu, domnișoară Erna.

— Cum se face însă că nici una din fostele dumneavoastră soții n-a încercat să-și refacă viața ?

— Dacă înțelegeți prin „a-și reface viața" să se recăsătorească, aflați că nici una dintre ele nu se gîndește la așa ceva. Asta nu înseamnă că au renunțat să aibă o viață personală. Vreau să spun că fiecare dintre ele a avut nu unul ci mai mulți amanți.

— Și dacă, totuși, careva dintre ele s-ar recăsători ? Ar continua să locuiască aici ? voi să știe Erna.

— Bineînțeles ! Evident numai în cazul cînd prezența noastră nu i-ar stînjeni. Personal nu văd nici un inconvenient.

Ernei i se făcuse sete. Schiță gestul de a lua paharul cu suc de portocale, dar Timos o opri.

— Vă rog, domnișoară Erna !

— Nu înțeleg, domnule Timos, sensul acestei... interdicții.

— Intenționați să beți portocalada ?

— Da !

— Dacă ați fi servit portocalada, ați fi dat prilej de nemulțumire și de invidie celorlalte două.

Erna se întrebă dacă nu cumva Timos și bătea joc de ea. Toate cele trei foste soții trăiau — cel puțin după afirmația acestuia — într-o perfectă armonie. În schimb,

invidia s-ar fi stîrnit între ele dacă ea, o străină, și-ar fi arătat preferința pentru una din *tratații*.

Și fiindcă așa ceva i se părea incredibil, dar mai ales pentru că voia să-i dovedească lui Timos că nu poate fi dusă de nas, întrebă :

— Domnule Xenopoulos, mi-e tare greu să cred că opțiunea mea pentru una din tratații ar putea stîrni invidia celorlalte două foste soții.

— Totuși v-am spus adevărul, domnișoară Erna.

— Iertați-mă, dar ceea ce afirmați acum mi se pare într-o totală contradicție cu ceea ce mi-ați spus mai adineauri.

— Ce v-am spus ?

— Că soțiile dumneavoastră conviețuiesc aici într-o perfectă armonie.

— Nu-i nici o contradicție, domnișoară. Și am să vă explic imediat. Într-adevăr, ele trăiesc într-o perfectă armonie și nu se gelozesc niciodată. Conviețuim sub același acoperămînt patru persoane — mă includ și pe mine — total deosebite ca mentalitate, preferințe, temperament și așa mai departe. În ciuda acestor deosebiri, ceva totuși ne unește, domnișoară Erna. Un sentiment de sinceră afecțiune, alta decît aceea bazată pe *simțuri* și care s-a născut ceva mai tîrziu, cînd cealaltă afecțiune — unii îi zic dragoste, iubire, amor — a încetat să mai existe. O afecțiune de un fel deosebit, care s-a înfiripat și statornicit temeinic din necesitatea de a nu fi singuri. Am sentimentul că nu sînt în stare să mă explic prea bine, și din cauza aceasta mi-e teamă că nu veți înțelege sensul adevărat. Închipuiți-vă că această casă este o insulă locuită numai de noi patru. Închipuiți-vă că, neputînd-o părăsi, la început a trebuit să ne suportăm,

de nevoie bineînțeles, pentru ca pînă la urmă să ne dăm seama că ne simțim bine unii cu alții, că între noi există relații de sinceră și durabilă afecțiune și că, în ciuda faptului că acum avem libertatea de a ne despărți, plecînd fiecare într-o altă direcție, continuăm să rămînem pe *insulă*, cu toate că, repet, necesitatea a încetat să mai existe, numai fiindcă ea s-a transformat în deprindere, prin *convertirea* liberului nostru arbitru la ceea ce, la început, a însemnat o constrîngere din-afară, obiectivă. M-ați înțeles, domnișoară Erna ?

— Presupun că da.

— În cazul acesta să rămînem la imaginea cu insula. O insulă în care conviețuiesc patru naufragiați — un bărbat și trei femei — fiecare locuind în cîte o colibă. Comparația să nu vi se pară exagerată, deoarece și în realitate așa se întîmplă. Deși trăim toți patru în această casă, fiecare se gospodărește separat, așa cum îl taie capul și cum îi pofțește inima. Și, iată, pe insula aceasta la un moment dat sosește o străină : dumneavoastră. Știți ce înseamnă pe grecește cuvîntul *filoxenia* ?

— Parcă ospitalitate.

— Exact ! Ospitalitate. Din antichitate și pînă în zilele noastre cuvîntul acesta a fost și este la mare cinste la greci. Oricît de sărac ar fi un grec, el consideră ca o datorie de onoare să te *filoxenisi*, adică, să-ți ofere ospitalitatea, și s-ar simți de-a dreptul dezonorat dacă ai refuza s-o accepți. Și acum, după această mică paranteză, să revenim la dumneavoastră. Deci, dumneavoastră, o străină, poposiți pe insula noastră. Locuitorii de pe insulă, păstrători ai datinei străbune, se simt onorați să vă ofere ospitalitatea lor, oferindu-vă ce au mai bun în coliba lor sau cu ce presupun că v-ar plăcea cel

mai mult. Pentru că trebuie să știți, domnișoară Erna, că, deși există în casa asta doar un singur bar, la aprovizionarea lui — cu tot ceea ce-ți dorește inima — am contribuit cu toții. În numele ospitalității, Marigula v-a oferit whisky, Meropi portocalada, iar Margarita lichior. A vă manifesta preferința pentru *tratația* uneia din ele înseamnă a le jigni pe celelalte două, înseamnă, cu alte cuvinte, că nu le acceptați ospitalitatea.

— Bine, dar dacă nu am să servesc nimic, nu va însemna că le voi jigni pe toate trei ? întrebă Erna din ce în ce mai intrigată de ceea ce auzea.

— Dar de ce să nu serviți ceea ce v-au oferit ? Chiar vă rog să serviți *totul*.

— Totul ?

— Da ! Și în ordinea în care băuturile v-au fost aduse. Mai întîi whisky-ul, apoi portocalada și, în fine, lichiorul.

— Bine, dar nu se potrivește, protestă Erna. După whisky, suc de portocale, după suc lichior.

— Vă rog, domnișoară Erna, să faceți un mic efort. Vă rog !

Erna își dădu seama că rugămintea suna mai curînd a ordin. Și atunci, din prudență, se supuse. Ridică mai întîi paharul cu whisky, îl îndreptă în direcția Marigulei, murmură „în sănătatea dumneavoastră", pe urmă îl bău, ca pe o doctorie amară, din două înghițituri. La fel procedă cu sucul de portocale și în fine cu lichiorul. Abia după aceea trăsăturile chipului lui Timos deveniră puțin mai destinse, iar căutătura lui mai puțin fioroasă.

— Vă mulțumesc, domnișoară Erna.

Furioasă că trebuise să se supună presiunii lui Timos, și dorind să scape cît mai repede de prezența acestuia și a

celor două ex-neveste, care o priveau surîzînd ca două păpuși de ceară, întrebă :

— Domnule Timos, ce comunicare aveți a-mi face ?

— Imediat vom discuta și despre aceasta. Pe urmă, se adresă celor două femei, vorbind grecește. Văzînd că ele se ridică să plece, Erna înțelese că Timos le invitase să-l lase singur. Și într-adevăr, Marigula și Meropi, după ce o îmbrățișară și o sărutară, se retraseră.

— Acum, putem discuta și despre afaceri, domnișoară Erna.

— Să discutăm, domnule Xenopoulos.

— După cum probabil presupuneți, vacanța dumneavoastră a luat sfîrșit. Nu știu dacă trebuie să adaug „din păcate", sau „din fericire". Asta rămîne de văzut în viitorul apropiat. Cineva vrea să vă vadă.

— Cine ?

— Nu-mi place să-mi depășesc atribuțiile. Ceea ce vă pot spune este că persoana care dorește să vă vadă vă este cunoscută.

— Balthazar ? insistă Erna.

— Dacă pentru dumneavoastră se numește Balthazar, atunci lui veți fi prezentată. Mîine dimineața, la orele nouă, voi veni să vă iau de la hotel. Puteți anunța la recepție că eliberați camera. Luați-vă absolut toate bagajele.

— Nu am prea multe, domnule Xenopoulos.

— Sper că veți avea posibilitatea ca în viitorul apropiat să vă completați garderoba.

— Asta înseamnă că voi pleca din Atena ?

— Da ! Apropo, dumneavoastră suferiți de rău de mare ?

— Nu știu! N-am călătorit niciodată cu vaporul. Atlanticul l-am traversat, cu ani în urmă, cu avionul.

— După prognoza Institutului meteorologic, mîine marea va fi calmă. Ca să evităm vreo surpriză neplăcută, am să cumpăr, pentru dumneavoastră, „Dramamine". E un medicament excelent împotriva „răului de mare".

— Dumneavoastră mă veți însoți?

— Încă nu știu. Mi se va comunica în noaptea asta dacă va trebui să vă însoțesc și pe timpul călătoriei.

— Mîine, la orele nouă, voi fi în holul hotelului, îl asigură Erna, care se simțea emoționată cum numai de puține ori fusese în viața ei. Altceva mai aveți a-mi comunica, domnule Xenopoulos?

— Asta-i tot.

— Atunci e cazul să mă întorc la hotel. Spuneți-mi cum ajung la stația cea mai apropiată a autobuzului.

— În fața casei vă așteaptă un taxi, care vă va transporta la hotel.

— Vă mulțumesc, domnule Xenopoulos, că v-ați gîndit la aceasta.

Dimineața, cînd coborî în holul hotelului, îl găsi pe Timos așteptînd-o. Era îmbrăcat tot în haine albe, de data asta din pînză de doc: pantalon evazat, tunică marinărească de ofițer, cu epoleți, dar fără galoane, șapcă de lup de mare, de asemenea fără însemnele vreunui grad. La vestimentația marinărească adăugase, cu intenția de a produce efect, o pipă stinsă pe care Timos o plimba dintr-un colț în celălalt al gurii.

— Bună dimineața, domnișoară Erna. Vom avea o vreme excelentă. Marea e ca iaurtul.

Un boy duse bagajele Ernei pînă la mașină, un „Mercedes" ultimul tip. După ce valizele fură așezate în portbagaj, Timos urcă la volan și în clipa următoare motorul, alimentat cu motorină, începu să toarcă satisfăcut.

— Unde mergem, domnule Xenopoulos ?

— La Pireu. De acolo ne vom îmbarca.

Timos era un șofer excelent. După ce ieși pe strada Leoforos Amalia, făcînd pur și simplu slalom printre zecile de mașini particulare și taxiuri, drumul se așternu în fața lui mai puțin dificil și, în mai puțin de jumătate de oră, ajunseră la Pireu. Tot timpul drumului Timos nu scoase măcar o singură vorbă. Cu pipa stinsă în colțul stîng al gurii, privise drept înainte ca să poată goni cu maximum de viteză spre Pireu.

Cînd ajunseră, încă înainte de a coborî din mașină, Erna zări un iaht, alb ca o lebădă, pe care valurile mării îl legănau ușurel în tangaj. Pe bordajul de la pupa, cu litere cursive, procedeu neobișnuit, era scris numele vasului : *Nebel 2*.

— Cu vasul acela vom pleca ? întrebă Erna.

— Încă nu știu dacă *vom* pleca sau *veți* pleca. Voi afla îndată. Vă rog să așteptați în mașină numai cîteva clipe.

O scîndură lată, cu balustradă de frînghie, făcea posibilă trecerea de pe chei direct pe vas. Timos o parcurse din cîțiva pași, ajunse pe puntea iahtului, după care dispăru într-o cabină. Reveni după un sfert de oră, însoțit de un matelot tînăr, sub treizeci de ani.

— Vom face călătoria împreună, domnișoară Erna. Marinarul a venit pentru bagaje. Urmați-l. Eu trebuie să parchez undeva mașina, după care am să urc pe punte.

Matelotul, în fiecare mînă cu cîte o valiză, o luă înainte. Erna îl urmă și, de pe punte, urmări cu privirea manevra pe care o făcea Timos ca să-și parcheze mașina între două „Datsum"-uri.

— Avem de mers mult, domnule Xenopoulos ?

— Ca să ajungem la „Koritsaki", ne trebuie pe puțin trei ore.

— Așa se numește insula ?

— Da. Koritsaki, adică fetița.

— Caraghios nume pentru o insulă.

— Găsiți ? Ar fi fost mai bine dacă trimiteau elicopterul. Chiar mă mir că n-au făcut-o.

— În ceea ce mă privește, prefer călătoria cu iahtul. Mai ales pe o mare atît de calmă.

— Cînd vom ieși în larg, marea va deveni un pic mai nevricoasă, dar în nici un caz în așa măsură ca să vi se facă rău. Acuma, haidem să vi-l prezint pe căpitan. Să știți, într-o viață întreagă nu se întîmplă să întîlnești un alt om care să-i semene.

Tocmai în clipa aceea căpitanul apăru pe punte :

— *Iásu, Tanasáki ! Afti ine kopéla !* [1]

— Bonjour, miss ! Capitain Tanase Karagatsis.

Duse două degete la cozorocul șepcii în chip de salut, pe urmă, stînjenit, începu să îndese în pipa enormă niște tutun galben pe care îl scotea direct din buzunar.

Căpitanul Tanase Karagatsis, deși cîntărea cel puțin o sută douăzeci de kilograme, din cauza că era înalt, avea sigur peste doi metri, nu părea deloc gras. Cu o singură lovitură de pumn ar fi putut dărîma un zid. Capul enorm, ochii bulbucați și mari cît două brichete de căr-

[1] Noroc, Tanasache. Asta e fata.

bune, sprîncenele groase cît niște mustăți de arnăut, un nas cu șa, coroiat și cu doi negi, cîte unul pe fiecare nară, urechi clăpăuge, mari cît frunzele de patlagină, fruntea aproape înaltă, boltită și pistruiată violent.

— E cel mai grozav căpitan de vas din cîți există. A avut comanda unui transatlantic olandez pînă acum doi ani, cînd a acceptat oferta de a comanda coaja asta de nucă. E drept, o coajă de nucă frumoasă, dar totuși o coajă de nucă. Să comanzi un transatlantic nu-i puțin lucru. Și totuși...

— Probabil i s-au oferit condiții mai avantajoase, presupuse Erna.

— Cine știe ! Oamenii sînt atît de ciudați !

Tanasache Karagatsis începu să vorbească pe grecește, cu multă însuflețire și să gesticuleze. Avea o voce atît de puternică, încît ar fi putut acoperi zgomotul valurilor și vîntului pe timpul unui taifun.

— Ce spune ? întrebă Erna.

— Nimic important. Ridică în slava cerului calitățile vasului, folosind niște termeni tehnici pe care nu-i cunosc. Dar chiar dacă i-aș cunoaște, tot nu v-aș plictisi reproducîndu-vă ceea ce spune.

Brusc, Tanasache Karagatsis se potoli și plecă să dea ordinul de plecare. Dar asta nu mai înainte de a o saluta, la fel ca prima dată, ducînd două degete la cozorocul șepcii, degete exagerat de groase, fiecare cît un cartuș de dinamită. Îl văzură dînd prin porta-voce comanda mașiniștilor să pornească motoarele.

— Să mergem, domnișoară Erna, pe coverta de la prova. De acolo aveți altă perspectivă.

Acolo se instalară în niște fotolii de trestie și imediat un boy le aduse băuturi. Iahtul înainta sprinten, ase-

menea unui delfin, și pe măsură ce se îndepărta, panorama Pireului devenea fantastică. Întreg orașul părea construit din marmură albă, pe care soarele o făcea să strălucească ireal.

— Ce serviți, domnișoară Erna ?

— O portocaladă, ca de obicei.

În schimb Timos optă pentru băutura lui națională : uzo. Și pentru că la uzo „mezelicul" este obligatoriu, boy-ul aduse o întreagă tipsie cu fel de fel de gustări, în cea mai mare parte de pește.

— De ce iahtul poartă numărul 2 ? Există și „Nebel" nr. 1 ? întrebă Erna mai mult ca să însufleţească conversația.

— Bineînțeles. Sper să-l vedeți cînd vom ajunge la insulă, dacă nu este cumva plecat în vreo misiune.

— Koritsaki ? Așa îi spune insulei ?

— Da ! Fetița.

— Insula asta nu figurează pe hartă.

— Nu figurează pe harta dumneavoastră turistică. Noi avem însă hărți pe care sînt însemnate toate insulele, de la cele mai mari pînă la cele mai mici. Trebuie să știți însă că o insulă prezintă o importanță mai mare sau mai mică în raport cu posibilitățile pe care le oferă ca sol, sau eventual sub aspectul bogăției subsolului. De pildă, Spetsopoulos, insula lui Niarchos, are o suprafață de numai un milion de metri pătrați, dar nu-i decît o stîncă. Sau mai curînd a fost doar o stîncă pînă a nu deveni paradisul lui Niarchos. Insula Koritsaki este și mai mică, de numai nouă sute de mii de metri pătrați și n-a fost nici ea altceva decît o stîncă pînă a nu deveni ceea ce a devenit.

— Ce a devenit ? se grăbi să întrebe Erna, fără să-şi ascundă curiozitatea.

— Reşedinţa permanentă a baronului Guy Du Charlet.

— A cui ?

— A baronului Guy Du Charlet.

— Acest baron Guy Du Charlet în ce raporturi se află cu persoana la care urmează să mă prezint, vreau să spun cu Balthazar ?

— Este vorba de una şi aceeaşi persoană, domnişoară Erna.

— Vreţi să spuneţi că *Marele Balthazar* şi baronul Guy Du Charlet...

— Vreau să spun exact ceea ce aţi auzit. Baronul, francez după nume, canadian prin cetăţenie, se trage dintr-o veche familie franceză de nobili protestanţi sărăciţi de revoluţie, care a emigrat în Canada pe vremea cînd Napoleon era doar consul. Ultimul descendent al acestei vechi familii, baronul Guy, alias Balthazar, şi-a petrecut ultimii zece ani în Europa, la Saint-Moritz şi capul Antibes, pentru ca în urmă cu cinci ani să închirieze de la guvernul grec insula Koritsaki, pentru suma de circa un milion de dolari, un preţ bun.

— Pentru o stîncă de numai nouă sute de mii de metri pătraţi suma mi se pare enormă. Fiindcă, aşa spuneaţi, insula nu-i decît o stîncă.

— Un preţ bun, poate chiar foarte bun dacă se are în vedere scopul pentru care a fost cumpărată.

— Şi care este acel scop ? întrebă Erna, din ce în ce mai uimită.

— Pînă în urmă cu cîţiva ani, sediul Trustului era pe iahtul „Nebel 1" şi, într-o oarecare măsură, pe „Nebel 2". Spun într-o oarecare măsură, pentru că vasul este des-

tinat unor scopuri despre care este mai prudent pentru mine să nu vi le dezvălui. După amenajarea insulei, sediul a fost instalat aici...

— Cum, adică, amenajată ? îl întrerupse Erna.

— V-am spus că insula era doar o stîncă. A fost construită aici o vilă — sediul —, care numără multe încăperi, peste cincizeci, plus încă o clădire anexă, plus altele pentru personal. Au fost amenajate un mic aeroport și un port care poate adăposti pe cei doi „Nebel". Au fost aduse de aiurea pămîntul, plantele, arborii și, aplicînd ultimele descoperiri în materie de fertilizare a solului, insula, în cea mai mare parte, a devenit o adevărată oază. Din păcate, cu toate sondajele efectuate, pe insulă nu s-a putut descoperi apa. De aceea, ea este adusă în vase-cisternă, iar iarba și plantele sînt menținute prin procedeul superhidratării.

— Ascultîndu-vă, am impresia că îl citesc pe Dumas.

— Contele de Monte Cristo ?

— Exact.

— Într-un fel, ca să vă faceți o părere exactă despre insulă, ar trebui mai întîi s-o vedeți.

— Ard de nerăbdare.

Timos surîse și surîsul i se păru Ernei vag ironic. Aceasta îi potoli, într-o oarecare măsură, entuziasmul.

— Pînă atunci v-aș propune, domnișoară Erna, să vizităm vasul. Vă asigur că nu veți regreta.

— Cu mare plăcere.

Timos o luă înainte ca să-i arate drumul. Îi însoți secundul. Pe măsură ce era plimbată prin încăperile iahtului, uimirea și entuziasmul Ernei creșteau. Vasul, dotat cu aer condiționat, era un mic palat plutitor : mobilier

de nuc și mahon, covoare și mochete veritabil persane, tablouri semnate de nume celebre.

Timos, traducînd explicațiile secundului, o informă pe Erna :

— „Nebel 2" are două catarge, o capacitate de cinci sute de tone, două motoare de o mie opt sute cai putere, o velatură de șapte mii metri pătrați și un echipaj format din douăzeci și șapte mateloți și personal de serviciu. Vasul este dotat cu radar, radio-telefon și telex.

Erna impresionată de ceea ce auzise, dar, mai ales, de ceea ce văzuse, spuse mai mult pentru sine :

— O croazieră de-a lungul coastelor Mediteranei este ceea ce, în clipa asta, mi-aș dori cel mai mult.

— Nu e o dorință irealizabilă, domnișoară, o încurajă secundul.

Dorind parcă să schimbe discuția, Timos anunță :

— În maximum o jumătate de oră insula va începe să se zărească.

Erna nu-i răspunse. Era încă sub impresia a ceea ce văzuse. Dar imediat un sentiment vag de neliniște începu să i se insinueze perfid în suflet.

— Domnișoară Erna, sînteți *numai* impresionată de ceea ce ați văzut ? întrebă Timos cu un fel de candoare, care ei i se păru prefăcută.

Îl privi de-a dreptul surprinsă. Surprinsă că Timos, care pînă în clipa aceea nu-i făcuse impresia că este un psiholog, putuse totuși sesiza ceea ce nici ei nu-i era foarte clar.

— Ce vă face să credeți că simt *și* altceva ? îi răspunse tot printr-o întrebare.

— Cînd am făcut prima călătorie spre insulă, tot cu acest iaht, eu am simțit și *altceva*, domnișoară Erna.

— Ce ?

— O neliniște care cam semăna cu frica.

— Frică ? se miră la rîndul ei prefăcut.

— Da, frică. Și, notați, exista o oarecare deosebire între scopul călătoriei mele de atunci și motivul pentru care, în cel mult o jumătate de oră, veți pune piciorul pe insula Koritsaki.

— Domnule Xenopoulos, vorbiți în șarade. Nu înțeleg nimic. N-ați vrea să fiți ceva mai explicit ? De pildă, în ce constă deosebirea dintre scopul vizitei mele și cel al primei dumneavoastră vizite ?

— Chiar nu vă puteți da seama ? întrebă parcă ironic, parcă sincer amuzat.

— Nu !

— În definitiv, n-ar trebui să mă mir, de vreme ce dumneavoastră nu cunoașteți care sînt raporturile mele cu Trustul. Domnișoară Erna, eu nu sînt decît comisionar. Comisionarul Trustului. Da, da, comisionar, în accepția adevărată a cuvîntului, ținu el să repete, fiindcă citea în ochii ei neîncredere și suspiciune. Și trebuie să recunoașteți și dumneavoastră că există o mare deosebire între o *agentă* și un simplu *comisionar*.

— Atribuțiile unui agent, într-o măsură mai mare sau mai mică, nu-mi sînt necunoscute. Habar nu am însă care sînt cele ale... comisionarului Trustului.

— Domnișoară Erna, în calitate de comisionar, nu mi se încredințează misiuni de spionaj. Am luat cunoștință de existența Trustului în urmă cu cîțiva ani, într-o împrejurare stînjenitoare pentru mine și cu toate că atunci o anume persoană a încercat să obțină ceva mai mult de la mine n-a reușit. A obținut doar consimțămîntul

meu ca, din cînd în cînd, să îndeplinesc pentru Trust unele comisioane.

— Ce fel de comisioane ?

— Să vă dau un exemplu pe care îl veţi putea înţelege, deoarece se referă la dumneavoastră : Într-o zi am fost anunţat că, la o anumită dată, va veni din România o domnişoară al cărei nume înscris pe paşaport este Kate Everhard, căreia i s-a reţinut o cameră la „Grande Bretagne". Comisionul pe care trebuia să-l îndeplinesc era să iau legătura cu amintita domnişoară — cu dumneavoastră adică — şi să vă transmit tot ceea ce Trustul va dori să comunice prin mine. Sper că am îndeplinit în mod conştiincios comisionul şi, în consecinţă, nu am motiv să fiu neliniştit.

— Totuşi, mi-aţi spus că odată, cînd aţi făcut primul drum spre insulă, aţi simţit ceva care semăna cu frica. Pot să întreb de ce, de vreme ce *ocupaţia* de comisionar nu implică riscuri majore ?

— Pentru că atunci urma să fiu prezentat aceleiaşi persoane căreia îi veţi fi prezentată şi dumneavoastră.

— Lui Balthazar.

— Să zicem baronului Guy Du Charlet. Şi fiindcă nu-l cunoşteam, îmi era teamă că nu voi găsi la el aceeaşi înţelegere pe care mi-o arătase predecesorul său, şi că mă va sili să accept şi alte atribuţii decît cele modeste de comisionar.

— În situaţia respectivă, realmente aveaţi motiv să nu vă simţiţi în largul dumneavoastră. De ce credeţi că eu ar trebui să mă tem ? Atribuţiile mele nu au fost nici modeste şi nici lipsite de riscuri.

— Tocmai de aceea, domnişoară Erna. Aţi venit din România, nu-i aşa ?

— Din România.

— Ați fugit de acolo, da ?

— Bineînțeles.

— Acolo — ziceți — ați avut însărcinări pline de riscuri.

— Da, de riscuri.

— Deși nu am decît o idee vagă în ce constă activitatea unui spion, presupun că există o limită în ceea ce privește riscurile. Acolo, acasă, chiar dacă ați trăit periculos, erați totuși *acasă*. Pericolele pe care eventual le veți avea de înfruntat într-un viitor apropiat vi se vor părea mult mai mari, deoarece nu mai sînteți acasă. Acesta este motivul pentru care am presupus eu că ar fi trebuit să vă dea tîrcoale o anume neliniște, care se mai numește și teamă. Dar văd că m-am înșelat, ceea ce dovedește că sînteți o persoană deosebit de curajoasă sau...

— Sau ce ?

— Sau insensibilă la pericol, asemenea unui somnambul cînd umblă pe acoperișul unei case.

— Poate că realmente mă comport asemenea unei somnambule, domnule Timos. Știți ceva ? Mă întreb ce părere și-ar fi făcut baronul Guy Du Charlet despre dumneavoastră dacă ar fi ascultat dialogul dintre noi.

— M-aș fi compromis definitiv în ochii lui. Și nădăjduiesc, domnișoară Erna, că nu mă veți trăda, reproducîndu-i-l.

— În privința aceasta să nu aveți nici o grijă.

— Vă mulțumesc. Sînteți de acord că, vorbindu-vă așa cum v-am vorbit, am comis o imprudență ?

— Categoric.

— V-am făcut cumva impresia că sînt un om care nu-şi poate ţine gura ?

— Deloc !

— În cazul acesta ar trebui să vă întrebaţi de ce am făcut-o ?

— De ce ?

— Fiindcă vă port o simpatie deosebită, domnişoară Erna, şi am vrut să vă pun în gardă. Adică să nu vă faceţi iluzii prea mari.

— Iată o explicaţie la care nu m-am gîndit.

— Dar la care v-aţi gîndit ?

— Mi-am spus : nu cumva tot ceea ce mi-a spus face parte integrantă din comisionul ce i-a fost încredinţat ?

— Nu mă mir că aţi putut gîndi astfel, spuse Timos posomorîndu-se. Dar iată că aproape am ajuns. Cum vi se pare insula ?

— E fermecătoare !

Erna exagera. Dar nu cu intenţie. Fermecător era golful cu apa de un albastru pur, portul care adăpostea pe „Nebel 1" şi în care peste cîteva minute avea să-şi arunce ancora şi „Nebel 2", fermecător era litoralul care urca uşor în pantă, cu vegetaţia luxuriantă, graţioase cele cîteva clădiri de pe insulă, ale căror acoperişuri plate serveau drept terase. Dar mai înspre interiorul insulei, vegetaţia se termina brusc. De acolo începea stînca golaşă, cenuşie şi dezolantă care urca mereu pînă la o înălţime de trei sute de metri. În vîrf, ancorată cu legături puternice şi cu unul din capete înfipt adînc în stînca forată, se înălţa o antenă complicată de radio. Cînd „Nebel 2" făcu un viraj ca să intre în port, Erna avu

prilejul să descopere micul aeroport, pe pista căruia se aflau un elicopter și un avion de sport.

În clipa cînd motoarele fură oprite și cînd omul de la timonă începu manevra de a lipi iahtul cu tribordul de ponton, dintr-o clădire în formă de rotondă, care părea a adăposti *căpitănia* minusculului port, ieși un bărbat îmbrăcat într-o impecabilă uniformă albastră — în ciuda căldurii excesive —, aproape bătrîn, dar drept și vînjos, care îl salută pe căpitanul Tanasache Karagatsis, fluturînd două degete.

— *Pos ítane to taxidi* ?[1] strigă către Tanasache Karagatsis.

— *Oreótata !*[2] îi răspunse acesta.

Cîteva minute mai tîrziu, Erna păși pe insulă. Vîrstnicul căpitan se apropie de ea, își scoase șapca și după ce se prezentă aproape militărește — căpitan Dionisi Anghelomati —, îi ură din partea baronului Guy Du Charlet și a sa personală bun sosit pe insulă. În ciuda numelui său grecesc și în ciuda faptului că i se adresase căpitanului Tanasache în limba greacă, urarea o rosti într-o germană impecabilă. După înfățișare și după culoarea părului în zonele care încă nu se albiseră și se păstrau blonde, dar mai ales după accentul cu care vorbea limba germană, Erna deduse că numele de Dionisi Anghelomati era unul de împrumut.

— *Der Herr Baron erwartet Sie. Bitte folgen Sie mir !*[3]

[1] Cum a fost călătoria ?
[2] Mai mult decît frumoasă.
[3] Domnul baron vă așteaptă. Vă rog să mă urmați.

Erna care o rupea binişor pe nemţeşte înţelese şi îl urmă.

În faţa debarcaderului aştepta un mic automobil de numai două locuri. Căpitanul trecu la volan, Erna luă loc în dreapta lui. Cu acest vehicul străbătură distanţa de circa două sute de metri, care separa debarcaderul de clădirea principală. Cînd ajunseră în faţa peronului, căpitanul Anghelomati coborî primul şi se grăbi să deschidă portiera dinspre partea Ernei, ajutînd-o să coboare.

Păşind unul lîngă altul urcară cele patru trepte de marmură. Uşa de la intrare din fier forjat şi cristal era închisă. Căpitanul apăsă pe un buton şi rosti.

— *Die Fremde ist gekommen !* [1]

Pe urmă, salutînd-o pe Erna reverenţios, îi întoarse spatele, coborînd sprinten treptele. Maşina porni ca o vijelie.

Erna aşteptă să i se deschidă. Era emoţionată şi abia acum îi fu cu adevărat frică.

[1] A sosit străina.

9

LA STATUL MAJOR AL TRUSTULUI „NEBEL"

Ușa se deschise singură și Erna pătrunse într-un hol spațios, cu fotolii, canapele, lămpi de Murano și statuete pe măsuțe, cu plante tropicale în ghiveci și în vase de ceramică fină, pictate cu motive inspirate din decorațiunile de pe amforele miceene, cu tablouri pe pereți, purtînd semnăturile : Gauguin, Monet, Delacroix, Modigliani. Tălpile picioarelor i se înfundară în covorul gros, în al cărui colorit predomina un albastru ce amintea cerul Greciei într-o zi însorită.

Erna, impresionată de ceea ce vedea, tresări și se întoarse brusc în clipa cînd auzi :

— Bine ați venit, domnișoară Erna Caroți !

Cel care îi adresase în românește urarea de bun venit era un bărbat de vreo patruzeci de ani, mic de statură, rotofei, cu obraz spînatic și roz, ca un bebeluș alăptat de o doică zdravănă, cu ochi rotunzi de culoarea prunei goldane, cu o frunte cît o catapeteasmă.

— Bună ziua, domnule... !

— Mă numesc Boris. Ați călătorit bine ?

— A fost o călătorie agreabilă, domnule Boris.

— Domnul baron se va bucura. Dealtfel, domnia-sa vă așteaptă. V-aș ruga să mă urmați.

Cîteva minute mai tîrziu, Erna se afla în fața lui Balthazar, a *baronului* Guy Du Charlet, cum se numea în noua sa ipostază.

Încăperea în care o primea era fără îndoială cabinetul său de lucru. Cu excepția biroului masiv, monumental, bogat sculptat, de culoarea castanei și a unei biblioteci complet închise, dar la fel de frumoasă, tot ceea ce mai vedea Erna nici măcar prin minte nu-i trecuse că s-ar putea afla în cabinetul de lucru al aceluia care preluase conducerea puternicei organizații de spionaj. Adică : un ecran enorm ; aparatajul unei mașini, probabil electronice, care ocupa aproape un perete ; diverse alte aparate pe o masă în unghi drept cu biroul și în continuarea unei alte măsuțe, pe care se aflau mai multe telefoane, un aparat de proiecție, pe un trepied, un dulap de sticlă incasabilă ticsit de role, probabil de magnetofon.

Balthazar se ridică din fotoliu și veni cu mîna întinsă spre ea.

— Îmi pare foarte bine că te văd la noi, domnișoară Erna Caroți. Poftim, ia loc ! O examină cîteva clipe, zîmbindu-i prietenos : Nu te-ai schimbat aproape deloc, deși...

— Deși am stat închisă șapte ani.

— Știu. Cînd am aflat, încă mă găseam în închisoare. Dar n-am mai stat închis decît un an. Mi-am răscumpărat libertatea contra sumei de o sută de mii de dolari. Dacă s-ar fi putut, aș fi dublat suma ca să fii și dumneata liberă. Fiind însă cetățeană română, așa ceva n-a fost posibil.

— Domnule..., iertați-mă, nu știu cum trebuie să vă spun. Eu vă cunosc sub numele de Balthazar, dar aici toată lumea vă numește domnul baron Guy Du Charlet.

— Acum, că sîntem numai noi doi, îmi poți spune Balthazar. Dar în viitorul apropiat trebuie să-mi spui la fel ca ceilalți. Sper că nu-ți va fi foarte greu.

— Deloc. Deci, domnule baron, aș vrea să vă întreb ceva, din pură curiozitate. Dumneavoastră ați fost arestat de trei ori. De ce v-ați *răscumpărat* abia după a treia arestare ?

— De ce ? Dar e foarte simplu. Fiindcă, și după prima, și după a doua arestare, mi-am subapreciat adversarii, mai ales pe acel extraordinar colonel Radu Mănăilă, căruia, deși nu-mi face deloc plăcere, trebuie să-i recunosc meritul de a mă fi învins de fiecare dată. Faptul că primul eșec l-am avut tocmai în România, care are un bun serviciu de contraspionaj, dar care nu se poate compara cu cel al englezilor de pildă, m-a făcut să-mi subapreciez adversarii, încăpățînîndu-mă să cîștig runda următoare. De aceea, am refuzat să mă răscumpăr, ambiționînd să pot părăsi România pe cont propriu. Cînd am văzut că am pierdut și a treia rundă, mi-am zis că nu mai are rost să încep o a patra. Atunci m-am răscumpărat cu dolari. Răspunsul te satisface, domnișoară Erna ?

— Întru totul, domnule baron.

— Și acum să stăm puțin de vorbă despre dumneata. Îți mărturisesc, am avut îndoieli serioase că vei accepta oferta mea.

— De ce, domnule baron ?

— Am presupus că cei șapte ani pe care i-ai petrecut în închisoare te-au *cuminți*t, ca să zic așa.

— Îmi place să trăiesc periculos, domnule baron.

— Pe urmă, m-am temut că vei refuza oferta trimisului meu, închipuindu-ți că Securitatea încearcă să-ți întindă o cursă. Te-ai gîndit la o cursă, nu-i așa ?

— Da ! Totuși, pînă la urmă, rațiunea, dar mai ales instinctul m-au convins de contrariu.

— Spre lauda dumitale, domnișoară Erna. Cu pașaportul ai avut vreo dificultate ?

— Nici una.

— Și acum iată-te aici. În ceea ce mă privește, mă bucur că m-am putut revanșa. În definitiv, dumneata ai ajuns în închisoare încercînd să-mi facilitezi evadarea. Trebuie să știi, domnișoară Erna, că sînt omul care își onorează polițele.

— Vă mulțumesc !

— Cînd ai ieșit din închisoare ți-am oferit posibilitatea să optezi între a rămîne în România, în atenția permanentă a celor de la Securitate, sau a fugi din țară și a trăi în continuare — așa cum spuneai dumneata — periculos. Spre lauda dumitale, ai ales ultima alternativă. Acum, după ce totul a decurs cu bine, și după o perioadă de, hai să-i spunem aclimatizare, nu regreți cumva că ai plecat ?

— Nu, domnule baron.

— Perfect ! Domnișoară Erna, eu nu mă consider pe deplin revanșat față de dumneata. De aceea îmi mențin oferta pe care ți-am făcut-o prin emisarul meu. Am nevoie de o persoană cu inteligență, perspicacitate, clarviziune și — de ce nu ? — cu dovedit atașament față de Trust. Totuși, ținînd seama că acceptarea ofertei mele de către dumneata implică nu propriu-zis riscuri, ci o îngrădire substanțială a libertății dumitale individuale, o dependență față de Trust, care, într-o zi,

s-ar putea să ţi se pară împovărătoare din punctul de vedere al vieţii dumitale personale, vreau să-ţi ofer din nou prilejul unei noi opţiuni. Faptul că datoreşti Trustului plecarea din România, aceasta nu înseamnă că ai vreo obligaţie faţă de Trust. Dacă vrei să-ţi organizezi viaţa aici în Grecia sau în altă ţară, aşa cum ţi-o plăcea, o poţi face. Mai mult, ca să te poţi descurca o bună bucată de vreme, prin mine Trustul îţi oferă, drept recompensă pentru devotamentul arătat şi pentru suferinţele îndurate, suma de zece mii de dolari. Zece mii de dolari aici, în Grecia, înseamnă trei sute de mii de drahme. Este o sumă importantă, domnişoară Erna. Cu banii aceştia îţi poţi croi un drum în viaţă, mai ales dumneata, cu extraordinara dumitale capacitate de adaptare. Deci, hotărăşte-te : accepţi această ultimă ofertă pe care ţi-am făcut-o acum, sau cea dinainte, de a fi în continuare utilă Trustului.

— Domnule baron, ca să pot opta în deplină cunoştinţă de cauză, trebuie, în prealabil, să ştiu foarte exact ce mi se va cere să fac în cadrul Trustului. Explicaţiile pe care mi le-a dat emisarul trimis de dumneavoastră au fost generale, observă Erna, care, în sinea sa, se bucura că dialogul dintre ea şi Balthazar luase o asemenea desfăşurare. Cerîndu-i un răspuns precis, avea să afle, chiar de la început, dacă *răzbunarea* ei era sau nu realizabilă.

— O pretenţie întru totul justificată, domnişoară Erna. Chiar dacă explicaţiile emisarului meu nu au fost detaliate, faptul că dumneata te afli aici pe insulă ar fi trebuit să te edifice că nu am de gînd să te utilizez ca simplă agentă. Dacă în România nu ai mai fi putut aduce servicii Trustului întrucît acum eşti cunoscută de Securitate, nici în afară, într-o altă ţară, nu ne poţi fi de

folos decît într-o foarte mică măsură. În primul rînd, din cauza necunoașterii limbii. Utilizîndu-te în aceeași muncă ar însemna să acceptăm, cu bună știință, ca în foarte scurt timp să ajungi din nou la închisoare. A proceda astfel cu dumneata ar fi ceva cu totul absurd. Nu te-am scos de acolo ca să ajungi din nou la închisoare, într-o altă țară. Am dreptate ?

— Bineînțeles !

— Dacă te-am invitat *aici*, înseamnă că intenționez să te folosesc aici pe insulă. Trebuie să știi că agenții pe care îi utilizăm în scopul culegerii de informații nu se bucură de o asemenea favoare. Aici este sediul statului major al Trustului. Experții noștri recepționează și selectează sutele și miile de informații ce ne parvin din toată lumea, cu ajutorul mașinilor electronice. Asta înseamnă, domnișoară Erna, că vei lucra la statul major. Din acest motiv, va trebui să te supui — așa cum dealtfel ți-am mai spus — unor reguli de conduită care îți vor îngrădi libertatea, motiv pentru care nu vei mai putea hotărî de una singură atunci cînd va fi vorba de viața dumitale personală. Și acum, după toate aceste explicații — absolut necesare după părerea mea, — poți opta în deplină cunoștință de cauză.

— Bineînțeles, domnule baron.

— În cazul acesta, hotărăște, domnișoară Erna.

Erna nu întîrzie cu răspunsul. Se hotărîse încă de pe cînd Balthazar continua să vorbească. Dacă ar fi putut renunța la *răzbunare*, prima alternativă i-ar fi surîs cel mai mult. Zece mii de dolari, sau trei sute de mii de drahme, în monedă grecească, reprezenta o mică avere. Grecia era o țară în care, după România, i-ar fi plăcut cel mai mult să trăiască. Încă nu era bătrînă — cei șapte

ani de închisoare nu-i alteraseră frumusețea —, până la urmă ar sfîrși prin a se descurca, izbutind să-și plaseze banii într-o afacere modestă, dar cu un venit sigur. Aflase că exista la Atena un întreg cartier cu greci repatriați din România. Investigînd pe cont propriu, sigur ar găsi printre ei pe cineva care să-i sugereze un plasament avantajos al celor trei sute de mii de drahme. Trebuia însă să se *răzbune*, și din acest motiv nu putea accepta banii.

— Domnule baron, m-am hotărît. Vreau să lucrez pentru Trust.

— Domnișoară Erna, îmi place să cred că hotărîrea pe care ai luat-o nu este pripită.

— Nicidecum !

— Perfect ! Vei lucra la departamentul „Țări socialiste", și vei fi în subordinea directă a domnului Boris, directorul acestui departament. L-ai cunoscut adineauri. Este un om excepțional și teribil de exigent. Sper că nu-l vei dezamăgi, domnișoară Erna.

Între timp apăsase pe unul din nenumăratele butoane de pe birou și, în prag, apăru imediat Boris.

— Boris, domnișoara va lucra la dumneata. Am convingerea că am făcut o bună alegere. Depinde numai de dumneata ca ea să devină, în timpul cel mai scurt, o colaboratoare utilă.

— Domnule baron, îmi voi da toată silința.

Balthazar se ridică și Erna înțelese că „audiența" luase sfîrșit. Îl urmă pe acela care din clipa aceea devenea „șeful" ei și care avea obligația s-o instruiască.

Boris Gruzescu îi venea până la umăr. Dar, în ciuda puținătății sale fizice, avea o prestanță autentică și o anume siguranță în felul de a se comporta, care dovedea

că, spre deosebire de alți oameni de statură mică, nu avea complexe. Cu instinctul ei ancestral de femeie, care se ascuțise în anii în care trăise „periculos", Erna simți că pe omulețul de lîngă ea nu va izbuti să-l domine. Și mai simți ceva: dacă acum, pentru început, trebuia să se teamă de cineva, acela nu putea fi decît Boris. Să se teamă, dar, în egală măsură, să se ferească de el.

„De fiecare dată cînd Boris va fi de față, nu-mi va fi îngăduit să mă relaxez. Dacă nu vreau să mă trădez singură, va trebui să fiu foarte atentă atît la ceea ce spune, dar, mai ales, cum mă comport".

Aproape de capătul coridorului, Boris deschise o ușă și se dădu în lături ca să-i facă ei loc să treacă prima. Încăperea în care intrară era de proporții modeste, și ceea ce te izbea chiar din prima clipă nu erau nici diferitele ecrane, nici enormul aparat de radio sau alte cîteva aparate ale căror întrebuințări Erna nu le putea măcar bănui, ci cantitatea impresionantă de flori ce umplea pînă la refuz nenumăratele vaze așezate acolo unde te așteptai mai puțin. Datorită belșugului floral, atmosfera era încărcată de un miros puternic, parcă de tuberoze, parcă de crini, parcă de trandafiri, parcă de iasomie, parcă de floare de portocali, parcă de toate aceste mirosuri la un loc.

Din cauza mirosului puternic, greu, Erna crezu că va leșina. Se obișnui însă repede și, în clipa cînd Boris o invită să ia loc, aproape că își revenise complet.

— Domnișoară Caroți... Caroți și mai cum ?

— Erna !

— Da, Erna. Erna Caroți ! pronunță numele privind distrat o vază — din care florile literalmente debordau — lungind vocalele în așa fel încît ea, Erna, nu-și putu da

seama dacă Boris, găsind caraghios numele ei, se distra rostindu-l, sau încerca să şi-l întipărească în minte. Pe viitor îmi voi permite să-ţi spun simplu : Erna. Dacă dumitale îţi va fi mai la îndemînă să-mi spui Boris, nu am nimic împotrivă, însă cu o singură condiţie : să nu uiţi că sînt şeful dumitale şi că îmi datorezi ascultare, necondiţionată ascultare, chiar dacă, eventual, eşti de altă părere. Asta nu înseamnă că nu vei putea avea iniţiative. Ele însă vor trebui în prealabil cunoscute de mine. Precizarea aceasta te rog s-o iei nu în litera, ci în spiritul ei.

— Nici o grijă, domnule Boris. Dealtfel, ceea ce ai numit „precizare" constituie un punct dintr-un regulament de ordine interioară, în cazul cînd există unul aici pe insulă, şi presupun că există.

— Bineînţeles. Vei lua cunoştinţă în întregime de conţinutul lui ceva mai tîrziu. Deci vei lucra cu mine. Sînt directorul departamentului „Ţări socialiste". Desigur că eşti curioasă să afli în ce va consta munca dumitale în cadrul departamentului nostru, cel mai important după departamentele „U.R.S.S." şi „China". Spre ştiinţa dumitale, reţine că, aici la noi, importanţa departamentelor creşte în raport cu gradul de dificultate pe care acestea le întîmpină în obţinerea de informaţii din ţara respectivă.

— Dacă am înţeles bine, departamentul pe care îl conduceţi este, din acest punct de vedere, al treilea ca importanţă.

— Exact ! În cadrul departamentului nostru au fost întocmite pentru fiecare ţară socialistă, în parte — cu excepţia celor din Asia — cîte o „hartă", pe probleme, privind întreaga activitate politică, economică, militară,

socială, culturală etc. a țării respective. Ca să înțelegi mai bine, mă voi folosi de un exemplu. Să luăm, de pildă, România, patria dumitale, pe care ai părăsit-o de bunăvoie. Experții noștri au stabilit o listă care cuprinde absolut toate problemele, din toate domeniile de activitate, care ne interesează, și care, dealtfel, interesează toate serviciile de spionaj. Această listă noi am numit-o *Hartă informativă*. După aceea am trecut în revistă absolut toate informațiile pe care le deținem despre România, selectîndu-le, — adică renunțînd la cele care nu mai prezintă importanță, fiind depășite — le-am repartizat pe diferitele sectoare : politice, militare, economice, financiare, administrative, organizatorice, informații de politică internă sau externă și așa mai departe. Procedînd în felul acesta, ne-am putut da seama care sînt sectoarele descoperite, adică deficitare sub raportul informațiilor ce le deținem, concentrîndu-ne apoi atenția în scopul obținerii de noi informații. Dintr-un anumit punct de vedere pot spune că munca în departamentul pe care îl conduc a început abia după ce am alcătuit „Harta informativă" pentru fiecare țară socialistă în parte. Ai înțeles — presupun — că „Harta" trebuie ținută la zi.

— La zi ! se miră Erna aproape fără voia ei.

— Da, la zi. Pe diferite canale noi primim în fiecare zi un număr important de rapoarte din toate țările socialiste. Ei bine, ele trebuie citite, datele selectate și incluse în „Hărțile" pe țări, la sectorul respectiv. Sarcina dumitale, Erna, cel puțin pentru început, va consta în a tria zilnic, pe probleme, datele privind România, și a mi le prezenta. Eu le voi examina și voi hotărî care dintre ele reprezintă informații noi, și importante, adică voi hotărî care dintre ele vor merge să îmbogățească

„Harta informativă" a țării și care trebuie clasate. Ți-e clar, Erna ?

— Foarte clar. Presupun că, la început cel puțin, nu-mi va fi prea ușor ca să mă descurc.

— Evident că nu. Țin să te pun în gardă că este o muncă dificilă. Dificultatea constă mai ales în clasificarea informațiilor, deoarece una și aceeași informație poate și trebuie să figureze în două și chiar mai multe compartimente. Să zicem că obținem informația că în România se experimentează un nou tip de avion cu reacție. Ei bine, informația aceasta va trebui inserată pe harta noastră o dată la compartimentul „apărarea națională" ; a doua oară la „cercetarea științifică" ; a treia oară la capitolul „aeronautică", și așa mai departe. Mai mult. Informațiile deosebit de importante trebuie aduse la cunoștința domnului baron. Ele trebuie însoțite și de o propunere concretă. Care anume stat ar fi interesat în mod deosebit să intre în posesia datelor obținute. Fiindcă noi, domnișoară Erna, nefiind stat, ci un Trust, trebuie să găsim debușee pentru a plasa marfa de un fel deosebit pe care o obținem. Și întrucît, cel puțin pînă în prezent, nu avem concurență, piețele de desfacere nu ne lipsesc.

— Domnule Boris, încep să am emoții. Acum îmi dau și mai bine seama că nu-mi va fi ușor să mă familiarizez cu o muncă atît de dificilă.

— Pînă la urmă vei izbuti, Erna. Domnul baron are o părere foarte bună despre dumneata, și eu știu că atunci cînd e vorba de oameni el nu se înșală niciodată.

— Mă voi strădui să nu-l dezamăgesc, domnule Boris.

— Îți vei lua postul în primire începînd de mîine. Și acum cîteva lămuriri cu privire la ceea ce dumneata ai

umit regulamentul de ordine interioară. Vei locui aici
a *Pavilion* unde ţi s-a pregătit o cameră, la etaj. Am
lat dispoziţie ca să ţi se repartizeze cea mai frumoasă.
— Vă mulţumesc !
— Micul dejun, prînzul şi cina se servesc în sala de
nese comună. Acolo vei avea prilejul să cunoşti şi pe
eilalţi colaboratori ai domnului baron. Îţi atrag atenţia
ă nu e recomandabil să discuţi probleme care se referă
a munca dumitale în cadrul departamentului meu. Chiar
lacă altcineva va încerca să abordeze un asemenea
ubiect, eschivează-te. Îţi dau un sfat — este o fa-
oare —, fiindcă ştiu cît de mult te apreciază domnul
aron. Timpul liber vei putea să ţi-l petreci după pofta
nimii. Să citeşti, să asculţi muzică, să vizionezi un film,
ă te plimbi şi, dacă asta îţi place, să te îmbeţi din cînd
n cînd la bar. La două săptămîni o dată ai dreptul la o
ermisie de patruzeci şi opt de ore, pe care o poţi pe-
rece aici pe insulă, la Atena sau în vreo altă insulă, la
reta de pildă. Vei avea toată libertatea să alegi zilele
are îţi convin. Drumul pînă la Atena îl vei putea face,
upă dorinţă, cu iahtul sau cu elicopterul. Încurcăturile
entimentale pe insulă nu sînt de dorit, dar nu sînt nici
nterzise. Se interzic însă cele de pe continent. Dacă în
ntervalul dintre permisiile îngăduite de regulament vei
vea nevoie de anumite obiecte de uz personal, vei
nunţa pe administrator, care ţi le va procura, în aceeaşi
i, de la Atena. Cam asta deocamdată. Îţi urez succes în
oua dumitale activitate. Sper că ne vom înţelege bine
i că nici eu şi nici dumneata nu ne vom găsi în situaţia
le a regreta că întîmplarea a orînduit să conlucrăm. Dar
ra să uit : dumneata, în afară de româna, ce alte limbi
nai cunoşti ?

— Franceza puțin, germana binișor.

— Perfect! Aici, pe insulă, limba care se aude cel mai mult, fiindcă o vorbesc toți, este germana. Vei avea deci posibilitatea să te perfecționezi. Mda!... Cred că te-am obosit destul. Bertholtd te va conduce.

Sună. Un bătrîn îmbrăcat într-un costum alb se ivi în prag.

— Bertholtd, te rog s-o conduci pe domnișoara Erna.

— Am înțeles, domnule profesor.

Bertholtd, care avea vîrsta în jurul a șaptezeci de ani, se ținea foarte drept și călca apăsat de parcă ar fi mărșăluit, și Erna fu convinsă că lepădase o uniformă militară în ziua în care îmbrăcase livreaua.

— Domnișoara a venit cu bagaje?

— Bineînțeles.

— În cazul acesta ele se află în camera ce v-a fost repartizată.

Distanța de la „vilă" pînă la „Pavilion" nu era mai mare de o sută de metri, și ei o străbătură mergînd pe o alee asfaltată, străjuită, de-a dreapta și de-a stînga, de bananieri. Cînd ajunseră, în holul „Pavilionului" îi întîmpină o femeie în vîrstă — trecută de șaizeci de ani — dar, ca și Bertholtd, voinică, energică și fardată exagerat.

— *Frau Eva, der Professor bittet Sie, den Fräulein das Zimmer zu zeigen in welchen Sie wohnen wird* [1].

Frau Eva, care părea a fi administratoarea „Pavilionului", o salută, ca fetițele din secolul al nouăsprezecelea, îndoind genunchii; pe urmă îi făcu semn s-o urmeze. Deschise o ușă și, făcînd un gest larg și emfatic, o invită

[1] Doamnă Eva, profesorul vă roagă să-i arătați domnișoarei camera în care va locui.

să treacă pragul încăperii. Erna se supuse. Frau Eva, care rămase în prag, întrebă :

— *Benötingen Sie noch etwas, Fräulein ?* [1]

— *Nein !* [2]

— *Fräulein, ich werde alles dazu tun dass Sie sich bei uns gut fühlen* [3].

Din nou făcu un reverans, pe urmă, retrăgîndu-se de-a-ndoaselea, părăsi odaia, închizînd uşa, cu o grijă exagerată, de parcă s-ar fi temut să nu trezească pe careva din somn.

Rămasă singură, Erna se grăbi să examineze apartamentul. Nu era prea mare, dar frumos mobilat : un dormitor stil Ludovic al XVI-lea, covoare, lămpi, tablouri. În dreapta, o odăiţă în care nu încăpea decît un birou Ludovic al XIV-lea şi un fotoliu de acelaşi stil. Camera de baie era spaţioasă şi utilată ultramodern.

După ce termină de inspectat minusculul apartament, Erna se declară mulţumită. Îi plăcea, şi era sigură că avea să se simtă bine în el. Acum nu-i rămînea altceva de făcut decît să despacheteze. Chiar lîngă uşă se aflau cele două valize. Şi fiindcă voia să ştie dacă ele fuseseră în prealabil percheziţionate, deschise mai întîi valiza care îi putea furniza dovada. (Dacă într-adevăr cineva îi cotrobăise prin lucruri, trebuia să găsească rupt firul de păr legat ingenios şi invizibil de una dintre încuietori.) Şi iată că avu dovada. În mod sigur bagajele îi fuseseră inspectate, poate chiar de amabila Frau Eva. Asta însemna că nu aveau deplină încredere în ea. În ceea ce priveşte

[1] Mai aveţi nevoie de ceva, domnişoară ?
[2] Nu !
[3] Mă voi strădui ca să vă simţiţi bine la noi.

rezultatul clandestinei percheziții nu trebuia să se teamă, deoarece bagajele ei nu conțineau ceva compromițător. În schimb, acum știa în mod cert că va trebui să dea dovadă de maximă prudență.

Despachetă, făcu o baie și, fiindcă se simțea obosită, se întinse în pat să se odihnească. Călătoria pe mare și emoțiile o obosiseră în așa măsură, încît imediat o fură somnul. O trezi apelul telefonului. Era Frau Eva care întreba dacă va coborî la cină sau dacă eventual preferă să fie servită la ea în cameră.

— Voi coborî la cină.

Sala de mese era la parter. Cînd Erna apăru în prag, cina abia începuse. Boris, care stătea singur la o masă, veni s-o întîmpine.

— Bună seara. Credeam că, obosită de drum, n-ai să mai cobori la cină. Tocmai eram pe punctul de a da dispoziții ca să ți se servească masa în cameră.

— Sînteți foarte amabil, domnule Boris.

— Să te prezint colegilor. Pe urmă, dregîndu-și glasul : Doamnelor și domnilor, vă prezint pe noua noastră colegă. Se numește Erna și se simte onorată a vă cunoaște. Poftă bună !

Erna fu șocată de modul în care fusese prezentată. Probabil obișnuiți cu un astfel de mod de prezentare, „colegii" nu se formalizară. Unii abia dacă întoarseră capul ca să vadă cum arată noua venită.

— În seara asta vei cina împreună cu mine. Dar, să știi, nu este obligatoriu. După ce îi vei cunoaște mai bine pe ceilalți, te vei putea atașa acelui grup în compania căruia te vei simți cel mai bine.

— Mulțumesc pentru informație.

— În seara aceasta se servește numai pește. Îți place ?

— Mult.

— Te sfătuiesc să începi cu o porție de calamarachia [1]. După aceea ai de ales între barbuni [2] și sinagrida [3]. Ai mîncat sinagridă ?

— Nu !

— Dar barbuni ?

— Nici.

— Optează pentru o porție de sinagridă prăjită. E un pește extraordinar de gustos. Să știi, deși aici limba „oficială", este germana, toată lumea preferă bucătăria grecească.

După ce-i dădu aceste explicații, Boris începu să mănînce lacom și, preocupat de aceasta, părea că îi ignora cu desăvîrșire prezența. Întrucît nu ea era cea obligată să întrețină conversația, Erna avu timp suficient să-și examineze „colegii". În sală se aflau circa douăzeci de persoane, dintre care numai patru femei, toate tinere, între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani. Bărbații în schimb erau de toate vîrstele, dar cei mai mulți trecuți de patruzeci de ani. Întrebîndu-se dacă în sufragerie se aflau absolut toți „colegii" ei, Erna ar fi dorit să știe care le era naționalitatea. Cîțiva păreau a fi nemți. Ceilalți însă ? Dar femeile ? Desigur ar fi putut să-l întrebe pe Boris. Probabil însă că nu era prudent. Cine știe cum ar putea fi interpretată curiozitatea ei. Pe de altă parte, o șoca felul cum ei se comportau. Unii preferau să stea singuri la cîte o masă, și în timp ce mîncau să citească ziarul. Dar și cei care mîncau în comun nu-și vorbeau, de parcă neavînd ce să-și spună, se ignorau reciproc. Doar

[1] O specie de sepii mici.

[2] și [3] Pești de mare.

la o singură masă doi inși, amîndoi în jurul a patruzeci de ani, și care semănau vag, discutau amical și, din cînd în cînd, ba unul, ba celălalt izbucnea în hohote de rîs.

— Își povestesc unul altuia măscări ! îi atrăgea atenția Boris, de fiecare dată cînd liniștea era tulburată de un nou hohot de rîs. Erna se întrebă dacă Boris era un uituc sau pur și simplu era scandalizat de comportamentul celor doi.

La masa femeilor luase loc și un bărbat. Bărbatul acesta îi atrase cel mai mult atenția Ernei. Era — sau numai părea a fi — cel mai tînăr dintre toți. Era frumos, dar slab și palid, de parcă sîngele, puțin și clorotic, abia izbutea să se tîrască prin artere. Buzele pline, senzuale, erau vinete, un vînăt decolorat. Vorbea tot timpul și abia din cînd în cînd își aducea aminte că trebuie să și mănînce. De fapt nu mînca. Mai curînd ciugulea cu furculița cîte o fărîmiță de pește prăjit. Din păcate, masa la care se afla tînărul acela fiind prea departe, nu putea auzi ce anume povestea cu atîta înflăcărare, încît uita să mănînce. Judecînd însă după atitudinea comesenelor, care parcă nici nu se oboseau să-l asculte, Erna deduse că, cel puțin pentru ele, subiectul perorației tînărului nu prezenta vreun interes.

De multe ori, cînd tînărul întorcea întîmplător capul, privirile li se întîlneau. Dar dacă strălucirea stranie a ochilor lui albaștri pe Erna o impresiona neplăcut, și încă în așa măsură, încît de fiecare dată cînd se uita la ea își spunea : „trebuie că se droghează", în schimb acesta, preocupat să exprime, cît mai exact, gîndurile sale, părea a nu fi luat cunoștință de existența ei. Dealtfel, toți cei prezenți în sala de mese o ignorau.

„Mă ignoră, așa cum se ignoră și între ei, de parcă m-ar cunoaște de multă vreme", își spuse Erna.

Dar ea știa că nu aceasta era adevărata explicație. Intrigată, — ca orice femeie Erna era vanitoasă — se întrebă dacă nu cumva ceea ce lua ea drept „ignorare" era în realitate dispreț. Cine știe, poate o disprețuiau că nu găsise altceva mai bun de făcut decît să-și ofere serviciile Trustului. Și deoarece nici această explicație n-o mulțumi, se resemnă doar să-i observe.

Cu excepția celor doi presupuși frați gemeni, nici unul nu se comporta firesc. Îi caracteriza pe toți o anume rigiditate, de parcă, aflîndu-se la un dineu oficial, pentru a nu jigni gazdele, se simțeau obligați să guste din bucatele ce li se serviseră, însă cu o asemenea vădită lipsă de apetit, încît aproape îți venea să-i compătimești. Erna se întrebă dacă lipsa de apetit se datora calității slabe a meniului — ea îl găsea excelent, dar aceasta nu constituia un criteriu, de vreme ce pentru prima dată mînca sinagridă și calamarachia — sau existau alte motive pe care nu le putea bănui.

Primul care termină cina fu Boris. Îi ură „noapte bună" și părăsi grăbit sala de mese. La scurtă vreme după aceea, unul cîte unul începură să se ridice și ceilalți. Înainte de a părăsi sufrageria, cei mai mulți treceau pe la masa ei :

— Ce mai faci, Erna ? Îmi pare bine că te cunosc. Pe mine mă cheamă Ernest. Servus !

Sau :

— Te simți bine la noi ? Sînt Horace. Desigur ne vom mai vedea.

Sau :

— Sînt Emmanuel. Ce mai faci ? Mă duc la cinema. Poate ne vedem acolo.

Sau, în fine :

— Mă cheamă Anne. Joci tenis ? În orice caz vom mai vorbi noi. Pa, dragă.

...Şi aşa mai departe. Toţi veneau doar pentru cîteva secunde s-o salute, parcă din obligaţie, toţi făceau impresia că persoana ei le este absolut indiferentă, toţi păreau a fi foarte grăbiţi şi poate tocmai de aceea, întrebînd, nici nu erau curioşi să afle răspunsul. Deoarece ei se perindau unul după altul, Erna nu reţinu nici un nume. În schimb se miră că i se prezentaseră cu toţii doar cu numele cel mic.

Singurul care se abătu întru cîtva de la regula generală fu tînărul clorotic.

— Ştii, s-ar putea ca celelalte fete să nu te prea agreeze.

— De ce ?

— Fiindcă eşti mai frumoasă decît ele. Ţi-am spus cumva că mă cheamă Francisco ?

— Nu ! Eşti italian ?

— Nu, spaniol. Port numele cel mic al lui Goya. O mătuşă — pentru toată lumea trăsnită, pentru mine însă de-a binelea nebună — susţine că ne tragem din stirpea lui Goya. Eu nu cred, deşi familia noastră este şi ea originară din Fuendetodos. Astăzi ai sosit ?

— Astăzi.

— Atena e tot acolo unde era în urmă cu o lună ?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ultima dată am fost la Atena în urmă cu o lună. Te-am întrebat dacă nu cumva în acest timp i s-a întîmplat ceva oraşului. Bineînţeles am glumit.

— Şi de ce ai lăsat să treacă o lună de zile ? Mi s-a spus că la două săptămîni avem dreptul la o permisie de patruzeci şi opt de ore.

— Da ! Numai că în urmă cu două săptămîni, cînd mi-a venit rîndul, m-am îmbolnăvit. Spune-mi, ai de gînd să înveţi limba greacă ?

— Dacă timpul îmi va permite...

— Aici, pe insulă, de orice altceva te poţi văita în afară de lipsă de timp. Dacă ai să te hotărăşti, ia-mă profesor. Îţi garantez că în trei luni ai să poţi conversa în limba lui Kolokotroni. Acum am şters-o. Dacă te duci să te culci, îţi urez noapte bună !

Părăsi sala de mese printre ultimii. Şi fiindcă înainte de cină dormise cîteva ore, acum nu-i mai era deloc somn. O clipă o ispiti gîndul să se ducă la cinematograf, dar, pînă la urmă, renunţă. Optă pentru o plimbare pe faleza minusculului port. Deşi încă nu răsărise luna, cerul fiind senin — mai ales după ce ochii se obişnuiră cu întunericul — se putu orienta destul de bine. „Debarcaderul" era luminat. În schimb, pe cele două iahturi, cu excepţia luminilor de poziţie, totul era scufundat în întuneric. O surprinse lipsa de pază, atît pe vase, cît şi în port.

Marea era calmă, valurile care navigau lenеşe spre ţărm îl mîngîiau cu nu ştiu ce pudică discreţie, pentru ca imediat să se retragă şi să facă loc altora. Luna răsări dintr-o dată şi decorul deveni feeric. Pe întinderea mării, un vrăjitor întinsese o punte care se pierdea departe în larg, o punte meşterită din aurul scufundat de milenii în adîncurile mării. Ţărmul, „debarcaderul", „Vila", „Pavilionul", celelalte clădiri, vegetaţia luxuriantă dispusă în terase dobîndiseră ceva spectral, de parcă încetaseră de a mai avea o existenţă reală.

Erna, nemișcată, privea marea, puntea de aur care în așa măsură i se părea aievea, încît la un moment dat, și numai pentru o clipă, simți dorința să pășească pe ea desculță, nici ea nu-și explica de ce neapărat desculță. Pe urmă, în aparență fără nici un motiv, începu să plîngă. Plîngea și nu-și putea explica de ce. Știu ceva mai tîrziu și se cutremură. Plecase, era *afară* și *niciodată* nu va mai putea să se reîntoarcă în țară. Va să zică așa durea nostalgia. Cumplită durere. Cu timpul poate că se va molcomi. Acum însă, mîine, în zilele următoare — cît timp ? — așa va durea. În definitiv, nu avea dreptul să se plîngă. Și-o făcuse cu mîna ei, doar fiindcă nu putuse renunța la *răzbunare*.

— Ce cauți aici, Erna ?

Era Francisco. Numai să nu fi observat că plînge.

— Ce, nu e voie ? întrebă încercînd totodată să-și șteargă pe furiș lacrimile.

— Pe insulă ai voie să te plimbi oriișiunde vrei. Locul acesta este însă al lui Bernard. El l-a descoperit și, cică, îi aparține. Fii atentă ! Dacă te prinde pe aici, este în stare să te arunce în mare.

— N-am știut că există aici domenii particulare. Eu credeam că insula aparține în întregime domnului baron.

— Nu te speria, Erna. Am glumit. În mare nu cred că ar îndrăzni să te arunce, dar s-ar putea să te cam bruftuluiască. Eu în schimb mă bucur că te-am întîlnit aici. Am cu cine schimba o vorbă, două. Mă suporți, Erna ?

— E preferabilă singurătății compania unui bărbat.

— Nu totdeauna, Erna, nu totdeauna. Adică nu atunci cînd ești sănătos. Cînd ești sănătos, dacă nu ești un

tîmpit, trebuie să preferi singurătatea, măcar ca procedeu terapeutic.

— Terapeutic ?

— Permanentul contact cu oamenii îţi alterează substanţa intimă, cea adevărată. De aceea este nevoie ca măcar din cînd în cînd să faci o cură de singurătate, pentru ca în singurătate să te regăseşti, şi chiar să te redescoperi. Dar bineînţeles pentru asta trebuie să fii sănătos. Ştii ce mi s-a întîmplat mai adineauri ? Nu ştii, aşa că nu ştii ?

— Nu !

— Fiindcă m-am simţit tare obosit, m-am dus să mă culc. Ştii, eu nu pot adormi decît culcat pe spate şi cu mîinile pe piept. Asta încă de pe vremea cînd eram copil. Am adormit foarte repede. La un moment dat am visat că sînt mort într-un sicriu şi că sicriul se afla într-o groapă de curînd astupată, al cărei pămînt încă nu apucase să se taseze. Afară, deasupra pămîntului, era noapte, mai puţin neagră decît aceea din sicriu, şi ploua. Ploua cu găleata, apa se infiltra uşor prin pămîntul afînat şi reavăn şi cădea pe coşciug, picătură cu picătură. Visam că sînt mort, dar nu-mi dădeam seama că e vis, ci mă credeam un mort care are conştiinţa că e mort, pentru totdeauna mort. M-a cuprins groaza, m-a cuprins desperarea că trecusem ireversibil în nefiinţă şi că nu mai era nimic, absolut nimic de făcut, deşi voiam atît de mult să trăiesc. În desperarea mea am urlat şi, în ciuda faptului că încă dormeam, am crezut că sînt treaz, am crezut că am izbutit să ies din coşciug şi să fug, să fug, Dumnezeu ştie unde. Îngrozitor vis, Erna ! Tu, sînt sigur, în nici un caz nu ai putea visa un asemenea vis demenţial.

— De ce crezi că nu aş putea ?

— Pentru că dumneata eşti sănătoasă, revoltător de sănătoasă. Şi ceilalţi sînt sănătoşi. Chiar cei mai în vîrstă.Cu toţii plesniţi de sănătate, lua-v-ar dracu'. Numai eu voi muri. Numai eu mă sting. Se vede, nu ?

— Nu pari prea sănătos. De ce boală suferi ?

— Nu ştiu. Nici medicii nu ştiu. Unii spun că-i leucemie. Alţii consideră diagnosticul idiot, dar se eschivează să pună un altul. Parcă are vreo importanţă din ce ţi se trage moartea ? Pe urmă, imediat, începu să cînte un cîntec grecesc, în care o femeie părăsită de iubitul ei ruga pe toţi acei care eventual îl vor întîlni să-i spună să nu întîrzie mult, să se reîntoarcă.

După ce cîntă o singură strofă pe care i-o traduse imediat, întrebă :

— Mă întreb cum de ai ajuns aici ?

— Din întîmplare.

— E curios că toţi care ajung aici pe insulă, cînd, pentru prima dată, pornesc să exploreze insula, descoperă colţişorul acesta de natură atît de fermecător, încît nu se mai îndură să plece.

— Dar eu n-am pornit să explorez insula, protestă Erna din prudenţă, temîndu-se ca nu cumva Francisco să fi dat cuvîntului *explorare* un anume sens. Am plecat să mă plimb, atîta tot.

— Şi de ce ai plîns ?

— Ei, poftim ! Sper că nu mă supui unui interogatoriu.

— Pe dracu interogatoriu ! Am întrebat, pur şi simplu, din curiozitate.

— Aşa sîntem noi, femeile. Proaste ! Plîngem din te miri ce.

— Vorbeşti destul de bine nemţeşte, dar cu accent străin. Mă întreb ce eşti ? Suedeză ? Semeni, dar nu eşti. Ai vorbi nemţeşte cu altfel de accent. Eşti poate cehoaică ?

— Nu ! Sînt româncă. Dar mi s-a atras atenţia că nu e recomandabil pentru cineva care vine să locuiască pe insulă să fie prea curios. Recomandarea aceasta pe dumneata nu te priveşte ?

Francisco începu să rîdă. Trecuse, pe nesimţite, de la o stare sufletească la alta. Acum, făcea impresia că e foarte bine dispus.

— Nu fi proastă, Erna. Interdicţia nu se referă la biografiile noastre. În zilele următoare, cînd îi vei cunoaşte şi pe ceilalţi, ai să constaţi că aproape tuturora le place să povestească episoade din viaţa lor. Ei bine, te sfătuiesc să nu-i crezi. Fiecare şi-a confecţionat o biografie, mai mult sau mai puţin credibilă, şi nu scapă nici o ocazie ca s-o debiteze cu lux de amănunte.

— Nu cumva o fac deoarece nu au voie să vorbească despre adevărata lor biografie ?

— Da' de unde, Erna ! Noi toţi cei care ne aflăm pe insulă formăm statul major. Ca să ajungi însă în statul major trebuie să fii un om excepţional. Asta o ştie fiecare dintre noi şi din acest motiv ne stimăm reciproc. Totuşi nimic nu ne împiedică să fim, în ascuns, invidioşi unul pe altul. Să nu mă înţelegi greşit. Nu este vorba de o invidie obişnuită. Deoarece ştim că este imposibil să fim cu toţii, de pildă, la fel de inteligenţi, la fel de fără de scrupule, la fel de excepţional dotaţi în ceea ce ne pricepem să facem, din invidie ne străduim să ne comportăm în aşa fel ca superlativul „cel mai" să devină un apanaj al nostru în exclusivitate. Cum însă nu ne este permis să ne lăudăm cu ceea ce facem pentru Trust, pro-

cedăm în felul următor : ori ne prefacem că ne ignorăm reciproc — asta cînd sîntem mai mulţi la un loc —, ori ne lăudăm cu fapte de excepţie dintr-o biografie confecţionată de la un cap la celălalt.

— Ceea ce ai spus este valabil şi în legătură cu persoana dumitale ? întrebă Erna bucuroasă că i se oferea prilejul să afle cîte ceva despre oamenii în mijlocul cărora avea să trăiască multă vreme.

— Bineînţeles, Erna. Şi pot să te asigur că, în scurtă vreme, va fi valabil şi pentru dumneata. Eu, de pildă, mi-am confecţionat biografia unui mafiot de peste Ocean, care la vîrsta de paisprezece ani comisese prima sa crimă şi care, atunci cînd a ajuns pe insulă, avea la activul său şase omoruri, printre victimele sale figurînd şi două femei. Am încercat să-i conving că prezenţa mea pe insulă se datoreşte faptului că aici e singurul loc unde nu am a mă teme de scaunul electric. Sînt sigur că unul nu m-a crezut. Totuşi am povestit cu atîta cinism în ce mod am lichidat patru bărbaţi şi două femei, încît am izbutit ca măcar vreo cîţiva să se teamă de mine. Ai să mă întrebi poate de ce se tem, de vreme ce ştiu precis că n-am omorît pe nimeni.

— Cred că e normal să întreb, nu ?

— Am să-ţi explic imediat. Ei şi-au făcut următorul raţionament : „Dacă tînărul acesta este în stare să imagineze asemenea crime abominabile şi să ni le povestească pînă la cele mai mici detalii, înseamnă că, în imaginaţie, le-a şi comis. Or, dacă le-a comis în închipuire, înseamnă că, într-o împrejurare nefericită, ar putea să le comită şi în realitate".

— În cazul acesta, autorii de romane poliţiste sînt cei mai în pericol să comită crime reale.

— E un reproș care nu mie mi se adresează, de vreme ce nu eu gîndesc așa, ci ei. Sînt curios să știu ce fel de biografie îți vei confecționa atunci cînd vei ajunge asemenea nouă.

— Și eu care credeam că te-ar interesa să cunoști adevărata mea biografie, îl ispiti Erna, în speranța că, după aceea, Francisco se va simți obligat să vorbească despre sine, fără însă a fabula.

— La ce bun ? Nu mă interesează să cunosc nimic din viața dumitale. Faptul că te afli aici pe insulă îmi este suficient ca să nu te consider o femeiușcă oarecare, să te stimez și să mă simt solidar cu dumneata datorită destinului nostru comun. În definitiv cu toții sîntem damnați, de vreme ce oamenii ceilalți, dacă ar ști ce căutăm noi aici pe insulă, ne-ar privi cu oroare. Nu-mi iese din minte că te-am surprins în timp ce plîngeai. Dar îți promit să nu spun la nimeni.

— Și dacă ai spune ?

— Cum, nu-ți dai seama că a plînge aici pe insulă e un lucru foarte grav ?

— De ce ?

— Dacă ai plîns înseamnă că numai din eroare ai ajuns pe insulă. Dacă ar afla baronul cred că te-ar expedia imediat înapoi pe continent. Dar îți promit că am să-mi țin gura. Oare cît o fi ceasul ? Nu cred că e prea tîrziu. Dacă ai de gînd să mai rămîi, eu am să te părăsesc. Se apropie clipa cînd va trebui să mă înțep. Nu ascund de dumneata că mă droghez. De vreme ce chestia asta a încetat să mai fie un secret, nu văd ce motiv aș avea să n-o afli de la mine, ci de la altcineva. Sper că dumneata nu vei ajunge să te înțepi.

— Ce-ți trece prin minte !

— Îmi trece prin minte, fiindcă ai plîns. Îţi fac o confidenţă : în prima noapte petrecută în insula asta am plîns şi eu. De aceea, bagă de seamă, Erna ! Nu care cumva să ajungi în situaţia de a te droga. Mergem la culcare ?

— Mergem.

Plecară spre „Pavilion". Francisco se grăbea, şi Erna abia izbutea să se ţină după el.

— La „Debarcader" e întuneric. Înseamnă că e miezul nopţii. Să ştii, totdeauna la miezul nopţii căpitanul portului se culcă.

— Un lucru nu înţeleg, se hazardă Erna. Dacă am în vedere natura activităţii Trustului, ar trebui ca aici pe insulă să existe o pază foarte severă.

— Dar cine spune că nu există o pază severă ?

— Nu văd măcar un singur paznic.

— Nici nu e nevoie de paznici în carne şi în oase. Află că pe insulă există altfel de paznici, „paznici electronici". Nimeni nu se poate apropia de insulă şi nimeni n-o poate părăsi fără ca sistemul de alarmă electronic să nu dea de veste. Şi fiindcă ai plîns, Erna, e bine s-o ştii. Noapte bună.

10

FRANCISCO SE CONFESEAZĂ

Ziua de lucru pe insulă dura de la orele zece dimineaţa pînă la orele treisprezece cînd începea pauza de prînz, şi continua de la orele şaptesprezece pînă la orele nouăsprezece.

Orele de program erau respectate cu sfinţenie de toată lumea, dar nu neapărat din obligaţie, ci, pur şi simplu, pentru că, atîta vreme cît lucrau, cei din statul major al lui Balthazar nu aveau timp să se plictisească. (Deoarece în timpul liber nu prea aveai ce face, plictiseala era *răul* de care sufereau toţi colaboratorii lui Balthazar). Din acest motiv cei mai mulţi ar fi preferat să întîrzie la masa lor de lucru, dar, din păcate, lucrul acesta era cu desăvîrşire interzis, şi nu era admisă nici un fel de excepţie.

Deşi interdicţia o intriga la culme, Erna nu îndrăzni să întrebe pe nimeni cărei cauze se datora ea. Avea s-o afle de la Boris, cîteva zile mai tîrziu :

— La zece minute după ce soneria anunţă în fiecare birou că s-au terminat orele de lucru, intră în funcţiune instalaţia electronică specială de „supraveghere şi alarmă", care a costat o groază de parale şi de care „domnul baron este foarte mîndru".

Dimineața, cînd Erna se prezentă la lucru, Boris o instală într-o încăpere alăturată.

— Deocamdată, Erna, ai să lucrezi aici. Și tot deocamdată, singură. Probabil că pentru dumneata ar fi fost mai agreabil să mai ai pe cineva în birou.

— Nu cred că aceasta mă va deranja, domnule Boris.

— Poți să-mi spui Boris.

— Nu cred, Boris, că voi simți lipsa unei alte persoane cu care, ca divertisment, să trăncănesc. Sau, cel puțin, nu acum, la început. Presupun că obligațiile mele profesionale mă vor absorbi în așa măsură, încît nu voi avea cînd să mă plictisesc.

— Cu atît mai bine. Mi-ai luat, cum spun românii, o piatră de pe inimă. Și acum să trecem la treabă. Îi puse pe birou cîteva dosare iar alături o mapă destul de voluminoasă. Pe urmă spuse : Ceea ce trebuie să faci nu este deloc o treabă ușoară. Desigur, ai putea să mă întrebi : „Dacă nu este ușoară, de ce mă încarci, omule, cu ea, de ce nu-mi dai să fac altceva mai ușor ?" Și eu ți-aș răspunde : „Fiindcă nu pot." Fiindcă trebuie să-ți verific aptitudinile. Cu alte cuvinte, un fel de test. Și nu este singurul. Abia după ce te voi supune tuturor testelor, îmi voi putea da seama pentru ce anume treabă te vom putea folosi la „Harta informativă". În concret, iată în ce va consta primul test : Aici sînt dosarele cîtorva oameni de știință români, care lucrează în domeniul cercetării, iar în mapa aceasta sînt niște completări recente ale biografiilor lor. Dumneata va trebui să citești atît dosarele, cît și completările biografice ale fiecăruia, și apoi să unifici totul într-o altă fișă, definitivă, care, după ce va obține aprobarea mea, va fi microfilmată. Îți atrag atenția că va trebui să acorzi o atenție deosebită *slăbiciuni-*

lor. Nu ai voie să omiți nici unul din defectele, slăbiciunile ori „curiozitățile" omului de știință respectiv. Desigur, ai putea obiecta că asta este o treabă pur mecanică. Ai greși însă, pentru că fișa va trebui să conțină, la sfîrșit, punctul dumitale de vedere.

— În legătură cu ce ? întrebă Erna care, aflînd că va fi supusă unor teste, începuse să se neliniștească.

— Presupun că îți dai seama de ce este necesar să cunoaștem biografia tuturor savanților și a oamenilor de știință.

— Bineînțeles.

— Ei bine, raportat la scopul pe care îl urmărim, ai putea să-mi spui ce anume interesează, în cel mai înalt grad, din biografia unui savant ?

— Viața lui particulară, defectele lui, mari și mici, eventualele lui vicii.

— Exact ! Și de ce ?

— Pentru că la nevoie, numai speculîndu-i defectele, slăbiciunile, îl vom putea determina să lucreze pentru noi.

— Just ! Evident, nu trebuie neglijate nici calitățile. Acum însă va fi ușor să-ți explic în ce va consta contribuția dumitale personală la alcătuirea fișelor. Dumneata va trebui să indici în partea finală, după studierea prealabilă și atentă a biografiei sale, în ce constă „călcîiul lui Achile" al respectivului savant. E clar ?

— Da !

— Mai ai de pus vreo întrebare ?

— Nu !

— În cazul acesta spor la lucru !

Și o lăsă singură. Erna era emoționată, neliniștită. Oare va trece acest prim examen ? Dacă da, va însemna că va puteta încă să spere în posibila *răzbunare. Încă* să

spere, deoarece Boris o avertizase că va fi supusă mai multor teste. Dar dacă va pica la primul examen sau la următoarele ?

„Nu ! La așa ceva nu vreau să mă gîndesc !" își spuse.

Deschise, la întîmplare, un dosar. Era al savantului Andrei Proca, specialist în fizică. Nu era convinsă că lectura avea s-o amuze. Totuși, după ce parcurse prima filă din dosar, lectura deveni pasionantă datorită bogăției de informații. Cu mare grijă erau redate și comentate o mulțime de fapte din perioada de formare a personalității savantului — cel care alcătuise fișa nu neglijase să urmărească, pe parcursul anilor, în ce măsură anumite defecte manifestate în anii adolescenței persistaseră și se accentuaseră în anii maturității. Calitățile și defectele erau confirmate sau infirmate de aprecierile colegilor, colaboratorilor de la catedră, studenților. O atenție deosebită era acordată relațiilor de familie. Din lectura fișei, Erna află că savantul, în cîteva rînduri, nu putuse rezista avansurilor unor studente dotate de natură mai mult cu calități fizice decît intelectuale ; că soția acestuia își schimba amanții tot cam la doi ani și că era cheltuitoare, motiv pentru care — în ciuda faptului că Proca, în afară de salariu, își augmenta veniturile cu sumele pe care le primea ca drept de autor pentru cărțile editate sau pentru articolele apărute în diferite periodice de specialitate din țară și străinătate — mai totdeauna era presat de nevoia de bani.

Deși o somitate în materie, nu se bucura de prea multe simpatii în lumea universitară. I se reproșau o anume duritate și un orgoliu exagerat, din care cauză era îngăduitor cu cei care îl lăudau sau îl lingușeau și disprețui-

tor şi vindicativ faţă de cei reticenţi şi ponderaţi în a-i ridica osanale.

Fişa consemna toate lucrările lui şi enumera congresele la care participase, problemele ridicate, aprecierile congresiştilor în legătură cu luările sale de cuvînt. De asemenea nu erau uitate nici ordinele şi medaliile cu care fusese distins în decursul anilor pentru meritele sale ştiinţifice şi pentru activitatea sa didactică.

În mapă, Erna găsi copia unui memoriu pe care Andrei Proca îl înaintase Consiliului de Stat. Memoriul acesta o interesă în mod deosebit. În el, savantul se plîngea că, datorită uneltirilor unor colegi invidioşi pe succesele sale ştiinţifice, fusese omis de pe lista celor decoraţi cu ordinul „Steaua Republicii". După ce trecea în revistă meritele sale ca om de ştiinţă şi cadru universitar, Andrei Proca încheia exprimîndu-şi speranţa că va fi corectată nedreptatea ce i se făcuse, acordîndu-i-se decoraţia pe care o merita cu prisosinţă. Pe acest document, cineva adăugase, în colţul stîng al primei pagini, cu cerneală roşie, următoarea precizare : „A obţinut decoraţia rîvnită în luna august 1960, cu prilejul celei de a şaisprezecea aniversări a Eliberării României de sub jugul fascist".

Fişa iniţială se încheia astfel : *„În cazul în care va fi nevoie de el, pentru a deveni DOCIL, vor fi speculate următoarele defecte : totala sa incapacitate de a-şi echilibra bugetul, slăbiciunea pentru fetele tinere (studente)"*.

Luînd cunoştinţă de această caracterizare, Erna se întrebă dacă, într-adevăr, cele două defecte menţionate reprezentau „călcîiul vulnerabil" al savantului. Desigur, dezechilibrul bugetar permanent, datorat, în primul rînd, cheltuielilor nechibzuite ale soţiei sale, putea fi speculat în sensul dorit de Trust. De asemenea slăbiciunea savantu-

lui pentru fetele tinere. După părerea sa însă, adevăratul „călcîi vulnerabil" al lui Andrei Proca era vanitatea sa exagerată, pe care memoriul înaintat Consiliului de Stat îl scotea în evidență cu prisosință : savant de reputație mondială, academician, profesor șef de catedră, în două rînduri laureat al Premiului de Stat, distins cu ordine și medalii, Andrei Proca nu se jenase să „cerșească" o decorație, chiar dacă o merita cu prisosință. Acesta era omul : vanitos, arivist — iată pedala pe care trebuia apăsat pentru a-l face să joace atunci cînd va fi nevoie.

Lucră intens pînă la prînz așa că, atunci cînd sună soneria, Erna controlase, completase și amendase cinci din cele opt dosare încredințate de Boris.

Ca și în ajun, în sala de mese ajunse ultima. Francisco, zărind-o încă de pe cînd se afla în prag, îi făcu semn să vină la masa la care de data asta se afla, întîmplător sau intenționat, singur.

— Bună, Erna !

— Bună, Francisco !

Fiindcă pe insulă fusese adoptată bucătăria greacă, pe lista de bucate nu figurau supe sau ciorbe.

— Ce-mi recomanzi, Francisco ?

— O salată de vinete, ca deschidere, dolmadachia[1], moscarachi me bámes [2], roșii și féta [3], iar ca desert baclava sau smochine negre, dar numai dacă îți plac. Mie nu, fiindcă sînt prea dulci.

[1] Sărmăluțe.
[2] Vițel cu bame.
[3] Telemea de calitate superioară.

— Bine, Francisco. Pînă am să cunosc bucătăria grecească, trebuie să-ţi urmez sfaturile.

— Spune-mi, aseară ai vorbit serios că vrei să înveţi limba greacă ?

— Bineînţeles.

— Mi se pare că m-am oferit să-ţi dau lecţii. Poţi să apelezi la mine cu încredere. Cunosc douăsprezece limbi.

La masa lor veni să se aşeze un bărbat trecut de cincizeci de ani, care, înainte de a lua loc pe scaun, se înclină în faţa Ernei, pocnind din călcîie aproape tot atît de tare cît un dop de şampanie, şi se prezentă.

— Friedrich !

Întrucît Erna îşi aminti că insul venit să ia loc la masa lor nu fusese printre cei pe care îi cunoscuse în ajun, îşi spuse, la rîndul ei, numele. Friedrich pocni încă o dată călcîiele, pe urmă înhăţă lista de bucate, ca s-o consulte. Şi cu toate că purta ochelari cu lentile foarte groase, ca să poată citi lista, trebui s-o apropie foarte mult de ochi.

La masă servea Bertholtd. După ce acesta luă comanda, atît de la Erna cît şi de la Friedrich, Francisco întrebă :

— Friedrich, astăzi cum stai ?

— Optzeci şi două.

— Bravo ! Ai progresat cu cinci.

— Patru.

— Păi nu erai ieri la şaptezeci şi şapte ?

— Nu ! La şaptezeci şi opt.

Erna care nu pricepea nimic, se uită întrebător cînd la unul, cînd la celălalt. Pînă la urmă, Francisco fu acela care îşi dădu seama că îi erau datori cu o explicaţie.

— Ştii, Erna, pînă a nu ajunge pe insulă, Friedrich...

— În Grecia, îl corectă Friedrich.

— Mă rog, în Grecia, Friedrich suferea de reumatism şi nu putea îndoi deloc genunchii. Dar, după o şedere de şase luni pe insulă...

— ...Şi de încă două la Atena, rectifică din nou Friedrich.

— Deci, după numai opt luni, s-a vindecat complet. Închipuie-ţi, de unde înainte nu putea îndoi deloc genunchii, acum poate face genuflexiuni. A început de la două pe zi, iar în prezent a ajuns la optzeci şi două, ceea ce reprezintă un adevărat record dacă ţinem seama că Friedrich are cincizeci de ani împliniţi.

Friedrich însă, complet indiferent la lauda pe care i-o adusese Francisco, făcea impresia că nici nu-l ascultă, singura lui preocupare părînd a fi în a-l urmări cu privirea pe Bertholtd, care se apropia de masa lor aducînd meniul comandat. Pe urmă, cînd avu în faţă farfuria, începu să înfulece lacom. Din cînd în cînd se întrerupea ca să însemne pe o bucată de hîrtie, mototolită şi pătată de cerneală, cu un crîmpei de creion cît un băţ de chibrit, nişte cifre.

— Ce ai de gînd să faci după-masă ? întrebă Francisco.

— În mod obişnuit, ce face aici lumea, după-amiază ?

— Cei mai mulţi se odihnesc. Alţii, printre aceştia mă număr şi eu, mă duc să mă soresc pe plajă, deşi medicii mi-au interzis. Vii şi dumneata ?

— Vin ! acceptă, dar nu mai înainte de a reflecta cîteva secunde.

Pentru a nu părea nepoliticoasă, văzînd că Francisco îl ignoră pe bătrîn, Erna întrebă :

— Cum găsiţi bucătăria grecească ?

Bătrînul nu răspunse. Absent, nu sesiză că întrebarea lui îi fusese pusă.

— Auzi, Friedrich ? Erna te-a întrebat cum te împaci cu bucătăria grecească. Eu știu ce ai să răspunzi, dar fiindcă nu eu ți-am pus întrebarea, ești obligat să răspunzi.

— Eu mănînc numai pentru că trebuie să mănînc, pentru că mîncatul este o necesitate fiziologică. De aceea, mi-e indiferent cu ce anume îmi umplu stomacul.

— Probabil că și în dragoste, ea fiind de asemenea o necesitate fiziologică, nu ai preferințe.

— Bineînțeles că nu. Nu am, și nu am avut nici pe vremea cînd eram tînăr și îmi puteam permite luxul să aleg.

După aceea, din cauza miopiei pronunțate, aproape că își vîrî nasul în farfurie, dîndu-le a înțelege că a purta o conversație în timp ce el îndeplinește o obligație pur fiziologică nu-i face deloc plăcere.

O oră după masa de prînz, Erna se întîlni pe plajă cu Francisco. Stătea culcat pe nisip — și nisipul fusese adus din altă parte — sub o imensă umbrelă de soare, dar nu în slip, ci îmbrăcat în halat. Adusese cu el un vraf întreg de ziare grecești și acum le frunzărea. Nu era singurul pe plajă.

— Credeam că n-ai să mai vii, i se adresă Francisco în clipa în care îi descoperi umbra pe nisip.

Erna înțelese că Francisco nu lepădase halatul de pe el dinadins, ca să-și ascundă trupul slab, descărnat.

— Spune-mi, nu crezi că are să se interpreteze greșit faptul că astă-noapte ne-am plimbat împreună, că astăzi am prînzit împreună, iar acum ne-am dat întîlnire pe plajă ?

— Dacă în locul meu te-ai întîlni cu Bernard, poate că da.

— Cine e Bernard ?

— Cel din dreapta dumitale. Masculul acela superb, care o unge pe spate cu cremă pe Catherine. Fiind însă vorba de mine, nu cred că ar putea să-i treacă prin minte cuiva că între noi doi ar putea exista ceva, decît numai dacă ești anormală și îți place să faci dragoste cu cineva care a început să moară. Toată lumea știe că nu mai am de trăit decît doar cîteva luni. Ei, ce zici de Bernard ? Nu-i așa că-i un tip de mascul pe cinste ?

— Mda ! Văd că lor puțin le pasă de o anume recomandare.

— Ce fel de recomandare ?

— Că este bine să mă feresc aici pe insulă de orice fel de complicații sentimentale. Sau, poate, recomandarea mi-a fost numai mie făcută ?

— E valabilă pentru toată lumea. Numai că pentru ei este neavenită.

— De ce ?

— Pentru că ei, Catherinei, nu-i place să facă dragoste cu bărbații. După felul cum te privește, mi-e teamă că biata de ea va sfîrși prin a se îndrăgosti de dumneata.

— Haide, nu vorbi prostii ! Spune-mi mai bine ce se mai întîmplă în lume. Ce spun ziarele ?

— Nimic important. Dacă vrei însă să fii la curent cu ceea ce se întîmplă pe mapamond găsești la bibliotecă tot felul de ziare. N-ar fi exclus ca și pe cele din România. Probabil ai fost informată că una din cursele zilnice pe care le efectuează elicopterul este destinată aducerii presei pe insulă.

— Abia acum aflu.

— Prin mine, Erna, ai să afli o mulțime de lucruri de care altfel luai cunoștință cine știe cît timp, poate chiar niciodată. Zău că aș merita să-mi mulțumești.

— Mulțumesc ! Numai că te-aș ruga să nu-mi vorbești absolut deloc despre ceea ce ar putea, sub o formă sau alta, să-mi dăuneze.

Francisco începu să rîdă.

— Ești teribilă, Erna !

— De ce ?

— Pentru că ești foarte naivă.

— Vrei să te explici ?

— Dumneata îți închipui că rămînerea pe insulă depinde de respectarea cu strictețe a recomandărilor ce ți-au fost făcute de Boris.

— De unde știi că el mi le-a făcut ?

— Presupun. El este șeful dumitale, sub ordinele lui lucrezi. E, deci, normal ca el să-ți fi făcut primele recodări.

— El, da ! Aș vrea să te întreb ceva, Francisco : dacă rămînerea pe insulă nu depinde de ceea ce, sub un singur cuvînt, s-ar putea numi disciplină, atunci de ce anume depinde ?

— De aportul pe care îl poți aduce Trustului. Dacă mă dau pe mine de exemplu, pot să-ți spun că am fost cel mai nedus la biserică dintre toți, și totodată cel mai curios. Mai ales pentru acest ultim cusur am fost în mai multe rînduri certat, avertizat, amenințat. Și bineînțeles nu mi s-a întîmplat nimic. Știi de ce ? Pentru că aveau nevoie de mine, de capul meu care valora cît întreaga rezervă de aur a băncii Angliei. Pentru bătrînul *căpitan*...

— Care căpitan ? îl întrerupse Erna.

— Predecesorul baronului. Numai Dumnezeu știe care a fost numele lui adevărat. Pentru noi toți el era *căpitanul de cursă lungă*. Deci pentru el, iar după moartea acestuia pentru baron, am fost copilul răsfățat, căruia i se permiteau multe *indisciplne*, fiindcă pe altcineva cu un cap mai bun ca al meu nu găseau. Pun rămășag că îți stă pe buze să întrebi : „Francisco, ce atribuții ai în cadrul statului major al Trustului ?" Nu ai însă curajul, fiindcă ți-e teamă de Boris. Nu-i așa că profesorul ți-a atras atenția că este interzis să se discute despre activitatea pe care o desfășurăm aici ?

— Da ! recunoscu Erna.

— Martor mi-e Dumnezeu că dumneata nu mi-ai pus o asemenea întrebare și dacă, totuși, vreau să răspund la ea, îmi asum toată răspunderea. Trebuie să știi — și probabil știi — că aici pe insulă toți sînt specialiști în ceva, și încă dintre cei mai pricepuți din toți cîți există pe lume. Specialitățile la care mă refer se învață undeva. Fie la universități, fie la școala vieții. Singura specialitate care nu se poate învăța nicăieri, ci trebuie să te naști cu ea, este însușirea de a avea idei. Sînt omul care are idei. Pentru orice problemă, oricît de dificilă, dacă se apelează la mine, găsesc totdeauna soluția cea mai avantajoasă. Cînd încă mai trăia bătrînul lup de mare — pe atunci insula aceasta încă nu era proprietatea Trustului — mă chema la el pe iahtul „Nebel 1" și-mi spunea : „Francisco, concernul de medicamente «X» a pus la punct tehnologia unui antibiotic deosebit de eficace în maladia «Y». Trustul «Z» este dispus să plătească douăzeci de milioane de dolari dacă îi punem la dispoziție formula antibioticului respectiv. Ai vreo idee cum am putea ajunge în posesia formulei respective ?" Pe moment,

bineînțeles, nu aveam. După ce reflectam însă cîteva zile, îmi venea ideea. Trustul încasa milioanele, iar eu o primă substanțială, fiindcă, trebuie să recunosc, cel puțin față de mine, nu s-au arătat cărpănoși. Nu vreau să mă laud, dar să știi, nu a existat măcar o singură lovitură de prestigiu dată de Trust în care *ideile* mele să nu fi avut rolul hotărîtor. Brusc, Francisco mototoli ziarul pe care îl ținea pe genunchi și izbucni în rîs. Un rîs amar care trăda disperarea : Văd că am început să mă laud ca o cocotă bătrînă cu succesele ei din tinerețe. Fiindcă tot ceea ce ți-am spus e valabil pentru trecut. Da, *am avut* idei. Dar astăzi nu le mai am. De cînd s-a încuibat în mine boala asta blestemată, pe care nici un medic nu este în stare s-o diagnosticheze, ideile au început să mă părăsească.

— Ascultă, Francisco, dacă ești atît de bolnav cum spui, de ce nu te internezi într-un sanatoriu, de pildă în Elveția ?

— Nu vorbi prostii, Erna. Sînt un om condamnat. Nimic nu mă mai poate salva. Dacă nu aș fi laș, m-aș sinucide. Sînt însă. Dealtfel, mă mistific, drogîndu-mă.

— Agravîndu-ți boala. Baronul știe că te droghezi ? Mă mir că tolerează așa ceva

— Asta-i bună ! se înveseli, brusc, Francisco. Desigur că este la curent. Vrei să știi ceva ?

— Ce ?

— Că drogul mi-l procur prin Trust.

— Nu se poate !

— Ba da, Erna ! Și asta spune mult.

— Ce ?

— În primul rînd ei știu că boala nu are leac. În al doilea, își dau seama că drogul, care are efecte distrugă-

toare asupra unei constituții de fier, asupra uneia șubrezite ca a mea efectele sînt ucigătoare. Cu toate acestea ei se îngrijesc ca praful să nu-mi lipsească. Sesizezi de ce o fac ?

— Nu !

— Pentru că nu mai am idei. Procurîndu-mi-l, vor să grăbească deznodămîntul. Înțelegi ? Nu mai au nevoie de mine. E clar, nu-i așa ?

O spunea fără nici o părere de rău, ca o constatare lipsită de importanță, și care parcă nu pe el îl privea.

— Spune-mi, Francisco, dacă ai vrea să părăsești definitiv insula te-ar lăsa să pleci ?

— Bineînțeles! Ei știu că îmi voi ține gura. În definitiv, de ce aș trăncăni ? Nu am nimic a le reproșa. Față de mine s-au achitat, în mod onorabil, ba chiar generos, de toate obligațiile.

— Bine, dar chiar tu ai spus că, vrînd să scape de tine, îți procură drogul. Asta ține tot de generozitate ?

Francisco schiță gestul omului căruia i s-a făcut lehamite să tot audă debitîndu-se nerozii.

— Prea judeci simplist, Erna. Nemaiavînd idei, procurîndu-mi drogul, ei vor să grăbească deznodămîntul. Asta nu înseamnă că o fac din meschinărie, ca să nu mai cheltuiască bani cu hrana și întreținerea unui cal bătrîn ca mine. Concepția morală a Trustului fiind dincolo de bine și de rău, grăbindu-mi sfîrșitul vor să-mi facă un bine. Ei procedează exact ca medicul care, știind precis că pacientul va muri sigur, ca să-l scutească de suferințe inutile, îi administrează otrava. Dacă bolnavul ar ști ce a făcut medicul pentru el, murind, l-ar binecuvînta. De obicei însă, asemenea acte de veritabilă umanitate se fac fără știința celui condamnat. Eu însă, cunoscîndu-i pe cei

ce vor să mă scutească de o lungă agonie, mă simt obligat față de ei și ar trebui să le-o dovedesc în vreun fel. Din păcate nu mă pricep cam cum ar trebui să procedez.

Și izbucni într-un rîs nervos și ironic. Abia acum înțelese Erna că Francisco nu credea o iotă din ceea ce spunea.

— Primește un sfat, Francisco. Pleacă imediat.

Francisco, boțindu-și buzele a dispreț, întrebă aproape răstindu-se.

— Unde să mă duc ?

— Într-un sanatoriu, în cazul cînd situația materială îți permite acest lucru.

— Bani ? Am mai mulți decît mi-ar trebui chiar dacă, sănătos fiind, aș mai trăi de acum încolo încă o sută de ani. De sanatoriu însă nici să n-aud. În cazul acesta unde să mă duc ? Să călătoresc ? Aș putea să-mi cumpăr un iaht. Pentru mine, n-ar reprezenta un efort financiar exagerat. Da, aș putea să-mi cumpăr un iaht și să străbat cu el toate mările și oceanele în compania unei șleahte de nebuni și nebune. Dumneata, Erna, habar nu ai cît de mulți sînt paraziții ăștia care abia așteaptă să găsească un prost ori un nebun naiv și bogat de care să se lipească asemenea unor căpușe. Din păcate nu mă ispitește defel să voiajez. Deși nu aveam cont deschis la o bancă, totuși de la vîrsta de optsprezece ani m-am vînzolit prin toată lumea, așa că acum cînd sînt bolnav și blazat e normal să nu-mi surîdă o călătorie pe mare, fie chiar cu un iaht asemenea lui „Nebel 2".

Erna se întrebă dacă nu cumva Francisco fabula, dacă nu cumva era mitoman. Spusese : „... e normal să nu-mi surîdă o călătorie pe mare, fie chiar cu un iaht asemenea

lui «Nebel 2»". Cum, plătea oare Trustul atît de bine pe cei din statul major încît aceştia puteau deveni milionari ?

— Multe lucruri surprinzătoare aflu de la dumneata, Francisco. De pildă, n-aş fi crezut că poţi ajunge milionar lucrînd pentru Trust.

— M-ai înţeles greşit, Erna. E drept, Trustul mi-a plătit bine ideile pe care i le-am furnizat. În definitiv, la o anumită bursă, ideile se menţin la cursul cel mai ridicat. Asta însă nu înseamnă că datorită Trustului sînt astăzi un om bogat. Banii cîştigaţi de pe urma ideilor vîndute Trustului reprezintă doar zece la sută din capitalul de care dispun.

— Şi celelalte nouăzeci de procente ?

— Mi-au picat, cum s-ar spune, din cer. Şi fiindcă Erna îl privea neîncrezătoare, adăugă : Da, da, mi-au picat din cer. Dumitale pot să-ţi spun. După ce ai să afli despre ce anume e vorba, ai să-ţi dai seama ce mare rol joacă întîmplarea în viaţa unui om. În urmă cu şase ani mă aflam în Brazilia, într-o anume colonie de emigranţi nemţi, foşti nazişti. Probabil ai auzit că, în America de Sud, foşti nazişti care au izbutit să ajungă acolo au înfiinţat colonii, concepute şi conduse după principii tipic naziste. Ei bine, cum îţi spuneam, în urmă cu şase ani, mă aflam într-o asemenea colonie, trimis de Trust cu o anume treabă, nu importă cu ce anume treabă. La puţine ore de la sosirea mea, dar în orice caz după ce rezolvasem problema pentru care fusesem trimis, conducătorul cel mare al coloniei făcu un infarct. Şi cum persoana respectivă în ierarhia nazistă avusese un grad mare, toţi îşi pierdură capul, şi încă în aşa măsură, încît pur şi simplu uitară de mine. În clipele acelea mă aflam în odaia ce-mi fusese pusă la dispoziţie şi mă odihneam,

deoarece peste o oră urma să plec din nou la drum cu un avion particular, care să mă transporte la Sao Paolo. Am sunat ca să anunț că sînt gata de plecare. Am sunat de mai multe ori, dar nimeni nu s-a arătat. Închipuindu-mi că soneria e defectă, am ieșit pe coridor. Nu era nimeni. Și, acum, fii atentă să vezi ce înseamnă întîmplarea. După ce am trecut prin mai multe odăi, am nimerit într-o încăpere despărțită printr-o ușă — în clipa aceea întredeschisă — de camera în care fusese transportat cel ce suferise infarctul. Ei bine, Erna, am nimerit în clipa cînd bolnavul, presimțindu-și sfîrșitul, destăinuia celui care urma să-l urmeze la conducerea coloniei următoarea taină : În 1943, cînd dezastrul Germaniei devenise, chiar pentru naziști, inevitabil, el, muribundul, depusese la o bancă din Elveția, în numele său și al unei alte persoane, ulterior decedată în Uniunea Sovietică, sume de bani în devize, care, la terminarea războiului, totalizau suma de patruzeci și șase de miloane de dolari, pe care banca urma s-o pună la dispoziția persoanei care va cunoaște o anume parolă. Șansa mea, extraordinara mea șansă a fost că am ajuns la timp în camera alăturată ca să aud numele băncii și parola. De necrezut, nu-i așa ?

— Da ! recunoscu Erna impresionată de ceea ce auzea.

— ...Și totuși adevărat. Am devenit milionar datorită purei întîmplări.

— Și ? vru Erna să cunoască urmarea.

— Vrei să știi ce a urmat după aceea ? Simplu. M-am furișat înapoi în camera mea — din nou am avut șansa să nu întîlnesc pe nimeni — și, o jumătate de oră mai tîrziu, avionul mă ducea la Sao Paolo. De acolo, în aceeași zi, am plecat spre Geneva cu un Boening al companiei „Panamerican", iar două zile mai tîrziu ridicam de la banca

respectivă suma de douăzeci şi trei milioane de dolari, pe care în aceeaşi zi i-am depus la o altă bancă în condiţii similare, adică tot pe bază de parolă.

— Şi de ce nu ţi-ai însuşit toată suma ? întrebă Erna.

— Dumneata, în locul meu, aşa ai fi procedat ?

— Da ! În locul dumitale, cred că n-aş fi putut rezista tentaţiei.

— Eu am rezistat, Erna. Din prudenţă.

— Prudenţă ?

— Cînd ai o avere de patruzeci şi şase de milioane, poţi să-ţi pierzi capul şi să faci o mulţime de prostii.

— De pildă ?

— Să pui bazele unui nou Trust, gen „Nebel", de pildă. O tentaţie realmente irezistibilă, Erna. Cine a avut *ideea* Trustului a fost un om extraordinar.

— Cine a avut-o ?

— Nu ştiu ! Poate bătrînul căpitan de cursă lungă. Cine ştie ?

— Spune-mi, Francisco ! Nu ţi-a fost teamă că ai putea fi bănuit că ai sfeterisit milioanele ?

— În nici un caz frică. Nimeni nu mă văzuse intrînd sau ieşind din camera aceea. Asta nu înseamnă că nu mi-am luat unele măsuri de siguranţă. De pildă, cînd m-am dus să ridic banii, nu m-am prezentat sub adevărata mea înfăţişare, deşi pe cei de la bancă nu-i interesa cine ridică banii, ci doar ca solicitantul să cunoască parola. De atunci au trecut şapte ani. În tot acest timp nimeni nu m-a supărat în legătură cu acei bani. După cum îţi poţi da şi singură seama, nu am motiv să mă tem. În schimb mă tem de cu totul altceva. Că voi muri înainte de a mă fi hotărît cui să las moştenire milioanele mele.

Seriozitatea cu care pronunță ultimele cuvinte, îngrijorarea sinceră ce i se citea pe figură o făcură pe Erna să izbucnească în rîs.

— Cred că nu vorbești serios, Francisco.

— Ba da ! Cum nici că se poate mai serios. Habar nu am ce utilizare să dau milioanelor mele.

— Lasă-le rudelor.

— N-am rude. Toate au murit.

— Unui prieten !

— Nu am un prieten care ar merita să-l fericesc.

— Atunci unei femei pe care ai iubit-o.

— Am cunoscut multe femei, dar nu am iubit pe nici una. Nu știu ! Poate că n-am avut șansa să cunosc una care să merite a fi iubită. Sau, poate, fiindcă am înțeles ceea ce ele încearcă să ascundă cu atîta grijă față de noi, bărbații, de multe ori chiar fără să-și dea seama : că nu merită să fie iubite. O spun nu ca să fiu nepoliticos cu dumneata, ci pentru că ai șansa să mă surprinzi în puținele mele momente de sinceritate.

— În cazul acesta nu-ți rămîne altceva de făcut decît să-i donezi unei instituții.

— Nici așa ceva nu-mi surîde. Ar fi ceva foarte obișnuit. Au fost și sînt atîția bogătași care își lasă averile unor așezăminte științifice sau de caritate. Eu vreau să găsesc *altceva*. Ceva ieșit cu totul din comun, care să dezlănțuie niște reacții în lanț violente. Să nu mă întrebi la ce anume reacții mă gîndesc. Ce ciudat ! Eu, care pînă de curînd am furnizat altora idei extraordinare, nu sînt capabil să găsesc și pentru mine una măcar. Dar acum, Erna, trebuie să te las. Înțelegi de ce.

Erna care, de cîteva momente, observase că Francisco dădea semne vădite de neliniște, înțelese că venise ora cînd trebuia să se înțepe.

La cîteva minute după plecarea lui Francisco, Catherine, părăsindu-l pe Bernard, veni să se întindă lîngă ea pe nisip.

— Ce faci, Erna ?

Întrebarea i se păru Ernei stupidă, de aceea replică sec :

— Mă prăjesc.

— Vrei să te ung pe spate cu cremă ?

— Nu !

— Te rog să mă lași.

— Nu am nevoie. M-am uns. Ți-ai lăsat singur prietenul. Nu e frumos din partea dumitale.

— Ce ți-a spus Francisco despre mine ?

— Nu am vorbit despre dumneata. Nici măcar numele nu ți l-a pomenit.

— Nu te cred ! Este imposibil să nu mă fi vorbit de rău. Îl cunosc eu.

— Te rog să mă crezi că nici n-a fost vorba despre dumneata.

— Imposibil ! Înțelegi ? Imposibil ! Francisco mă urăște.

— Nu cred.

— Ba da ! Mă urăște, fiindcă m-a cerut de nevastă, și eu l-am refuzat. Mi-a spus că, dacă accept să-l iau de bărbat, îmi lasă prin testament toată averea lui, care, așa pretinde el, se ridică la douăzeci și trei de milioane de dolari.

— Frumoasă avere ! De unde o are ? A moştenit vreo rudă bogată ? întrebă Erna, vrînd să afle dacă toată lumea de pe insulă era la curent cu proveniența averii lui. Dacă da, însemna că cele douăzeci şi trei de milioane nu existau decît în închipuirea lui Francisco şi că, la fel ca ceilalţi, voise s-o epateze cu o biografie întru totul confecţionată.

— Nu ştiu ! N-a vrut să-mi spună. Îi place să tragă pe alţii de limbă, dar de la el nu poţi afla nimic.

Dacă Francisco fabulase în legătură cu proveniența milioanelor, ar fi fabulat şi faţă de Catherine. Era deci foarte probabil că îi spusese adevărul.

— ...Şi dumneata ai crezut că într-adevăr este milionar ?

— Toată lumea de aici ştie că este foarte bogat. Poate că nu are chiar atîtea milioane, dar cîteva tot are.

— Va să zică n-ai vrut să-l iei de bărbat, deşi ţi-a oferit milioanele lui, multe, puţine cîte are.

— Nu !

— De ce ? Fiindcă este bolnav ?

— Cînd mi-a propus să mă mărit cu el încă nu era bolnav.

— Atunci ?

— Mi-e frică de el !

— Iarăşi trebuie să întreb : de ce ?

— *Cineva* mi-a spus că şi-a omorît nevasta.

— Ţi-a spus cineva. Şi de unde ştii că acel „cineva" nu te-a mințit ?

— Nu m-a mințit fiindcă este vorba de fratele meu. Fratele meu era amantul nevestei sale. Francisco l-a silit pe fratele meu s-o ucidă.

— Va să zică nu Francisco, ci fratele dumitale a ucis-o.

— N-ar fi ucis-o, căci o iubea, dacă Francisco nu l-ar fi silit.

— Frumoasă scuză, n-am ce zice !

— De ce îl aperi dacă nu cunoşti amănuntele ?

— Spune-mi-le !

— S-a întîmplat în Franţa, la Cap d'Antibes. Fratele meu lucra în poliţie. Francisco şi soţia sa veniseră acolo ca turişti. Nu ştiu în ce împrejurare fratele meu a cunoscut-o pe nevastă-sa. A fost pentru amîndoi ceea ce francezul numeşte „coup de foudre". Francisco a aflat. Şi, fiindcă îl avea la mînă pe Michel, l-a silit s-o ucidă.

— Cu ce-l avea la mînă Francisco pe fratele dumitale ?

— Michel închisese ochii într-o afacere de contrabandă cu stupefiante. L-a şantajat : dacă Michel n-o omoară, el, Francisco, predă poliţiei toate dovezile pe care le are în legătură cu rolul jucat de fratele meu în contrabanda cu stupefiante.

— ...Şi atunci a omorît-o.

— Da !

— Fratele dumitale nu a avut nimic de suferit ?

— Nu ! Pe el l-au însărcinat să ancheteze cazul. Dealtfel, şi crima fusese pregătită cu multă minuţie de către Francisco.

— Probabil împreună cu fratele dumitale.

— Mda ! Împreună.

Erna era uluită. Nu ştia ce să mai creadă. Cine mînţea? Francisco sau Catherine ? Sau poate că amîndoi spuseseră adevărul ? Dar în acest caz, pe bună dreptate se temuse Catherine să se mărite cu Francisco. Iată, trecuseră abia douăzeci şi patru de ore de cînd era pe insulă şi cîte

lucruri nu aflase ! Catherine, o lesbiană ajunsă în statul major pentru cine ştie ce merite excepţionale, soră a unui ofiţer de poliţie stipendiat de contrabandiştii de stupefiante, ucigaşul amantei sale pe care — după spusele surorii lui — o iubea, şantajat de soţul încornorat. Francisco, omul cu capul doldora de „idei", hoţul norocos care, datorită unei şanse extraordinare, reuşeşte să sfeterisească douăzeci şi trei de milioane de dolari, soţul încornorat care îşi ucide femeia infidelă cu mîna altuia. Reflectînd la cele ce aflase, Erna se întrebă dacă nu era cazul să-şi revizuiască părerea proastă pe care o avea despre sine însăşi.

— S-a întîmplat de mult ceea ce mi-ai povestit ? întrebă Erna.

— Da ! Pe atunci Francisco era foarte tînăr.

— Fratele dumitale tot în poliţie lucrează ?

— A murit în Algeria unde fusese transferat cu slujba. L-au omorît partizanii comunişti algerieni. Apoi cu alt ton, persuasivă : Erna, te sfătuiesc să nu ai încredere în Francisco. Dacă te-a acaparat de cum ai pus piciorul pe insulă, înseamnă că urmăreşte ceva. Crede-mă, ar trebui să te temi şi tu de el.

11

PRIMUL ŞI ULTIMUL TEST

În zilele următoare, Erna continuă să lucreze la completarea şi transcrierea fişelor. Şi, pe măsură ce-i treceau tot mai multe fişe prin mînă, uimirea ei creştea, constatînd cît de bine pus la punct era fişierul Trustului. Evident, în covîrşitoarea lor majoritate, datele cuprinse în fişele ce-i trecuseră prin mînă — personalităţi din lumea ştiinţifică, artă, presă, cultură în general — erau de domeniul public. Ele fuseseră extrase din diferite publicaţii şi reviste de specialitate, atît din ţară cît şi din străinătate. Erna, care era o novice, descoperea cu surprindere că din lectura atentă a presei, a buletinelor radio şi televiziune se pot colecta un număr important de date cu caracter informativ, pentru omul de rînd anodine, lipsite de importanţă, însă extrem de valoroase pentru serviciile de informaţii străine. La acestea se adăugau celelalte date, obţinute prin mijloace mai discrete şi care se refereau la viaţa particulară a personalităţilor studiate, la defectele lor.

Timp de trei zile Erna lucră la fişele pe care Boris i le prezenta în fiecare dimineaţă, aducîndu-le la zi, adnotînd concluziile şi, atunci cînd era cazul, înlocuindu-le cu punctul ei personal de vedere, în totală con-

trazicere cu al celui care întocmise fişa iniţială. În aceste trei zile Boris se abţinuse de la orice fel de aprecieri în legătură cu fişele întocmite.

În cea de-a patra zi, Boris o pofti la el în birou. Era grav şi parcă mai plin de sine decît de obicei. Totuşi ochii săi, care parcă te sfredeleau, o priveau cu bunăvoinţă.

— Vreau să te anunţ, chiar de la început, că rezultatul primului test îţi este favorabil. Chiar, aş zice, întru totul favorabil. Ai demonstrat nu numai seriozitate şi conştiinciozitate în îndeplinirea obligaţiilor, dar şi o bună cunoaştere a sufletului omenesc. Am apreciat, domnul baron şi cu mine, că dumneata ai înţeles că nu numai oamenii cinstiţi, dar şi cei cu mai multe sau mai puţine păcate nu se hotărăsc să facă spionaj de dragul aventurii. Cu excepţia profesioniştilor, ceilalţi oameni trebuie ori ispitiţi, ori cumpăraţi, ori siliţi, adică şantajaţi. Ca să putem şti care din aceste trei metode trebuie folosită pentru a da maximum de randament este musai să cunoaştem calităţile, dar mai ales defectele, chiar cele mai ascunse, ale persoanei de care va trebui să ne folosim.

Boris vorbea declamatoriu şi Erna, ascultîndu-l, se întreba dacă nu cumva, evadînd din realitatea imediată, profesorul se închipuia ţinînd o prelegere de la înălţimea catedrei.

— Dumneata, Erna, ai ţinut seama de recomandările pe care ţi le-am făcut şi, în caracterizarea de sinteză, nu te-ai rezumat să repeţi punctul de vedere al predecesorului dumitale, ci ai exprimat o opinie personală, mult mai judicioasă. De ce mai judicioasă ? Pentru că dumneata ai cunoştinţe sau poate intuiţii mai exacte în ceea ce priveşte sufletul omenesc.

— Mulțumesc pentru apreciere, domnule Boris.
— Spune-mi Boris !
— Mulțumesc, Boris !
— De mîine vei primi o nouă însărcinare.
— Un alt test ?
— Nu ! Domnul baron, care a apreciat în mod deosebit rezultatele obținute la primul test, a hotărît să nu te mai supunem celorlalte. În consecință, de mîine vei trece să lucrezi în munca în care va trebui să te specializezi în timpul cel mai scurt. Vei lucra la „Harta informativă" a României, despre care, dealtfel, ți-am vorbit.
— Mi-ai vorbit, da, în treacăt.
— Pentru o perioadă de timp, sarcina dumitale va consta în a ține la zi „Harta informativă", inserînd în compartimentele respective informațiile care ne parvin în fiecare zi. Din păcate, de o bună bucată de vreme, veștile pe care le obținem din țară pe diferite canale s-au împuținat, ca urmare a apariției unei legi foarte drastice, cu privire la apărarea secretului de stat. Totuși, dacă nu plouă, pică. În orice caz, nu cred că vom ajunge în situația ca dumneata să șomezi. Deci, repet, la început, pentru cîtva timp, încă nu știu pentru cît anume, sarcina dumitale va consta în completarea „Hărții informative". Ulterior, adică după ce te vei fi familiarizat cu această muncă, mai exact, după ce, studiind-o, îți vei da seama că există sectoare de activitate descoperite din punct de vedere informativ, vei putea face propuneri concrete de îmbogățire a sectorului în suferință, fie prin trimiterea în România a unui agent cu o misiune precisă, fie recrutînd din interior pe cineva competent în problema respectivă. Dar, cum îți spuneam,

asta e o treabă de viitor. Dacă viitorul acesta va fi apropiat sau îndepărtat depinde numai de dumneata, Erna.

— Mă voi strădui, Boris, să corespund încrederii pe care mi-o acordați — dumneata și domnul baron.

Noua activitate pe care Erna începu s-o desfășoare chiar de a doua zi era de natură s-o pasioneze. Deși, cantitativ, informațiile erau puține, în schimb erau variate. Ele ajungeau la statul major pe diferite canale. Multe dintre ele, și nu dintre cele lipsite de importanță, aveau ca sursă *pălăvrăgeala*. Pălăvrăgeala unora care, în localuri publice, în tramvaie sau autobuze, discută „micile" lor probleme de muncă, fără să le treacă prin minte că aceste „mici" probleme, coroborate cu alte „mici" probleme, pot edifica pe cineva interesat în această treabă cu privire la una sau alta din *marile* probleme ale uzinei respective. Printre „corespondenții" din București exista unul a cărui activitate se rezuma în transmiterea informațiilor pe care le obținea ascultînd pălăvrăgeala unor navetiști, muncitori și funcționari la o mare întreprindere din Capitală. „Corespondentul" acesta, care semna cu numele conspirativ „Justin", se mărginea să reproducă fidel, fără nici un comentariu, ceea ce auzea în tren de la cei care se duceau sau veneau de la lucru. Luate fiecare în parte, informațiile păreau lipsite de importanță. Selecționîndu-le și confruntîndu-le cu cele anterioare, în scurt timp Erna reuși să-și facă o imagine mai mult sau mai puțin exactă în legătură cu sortimentele pe care le producea uzina, cu dificultățile ivite în unele sectoare de activitate, cu cantitatea și calitatea pieselor destinate exportului.

Materialele expediate de un alt „corespondent" suscitară interesul Ernei în cel mai înalt grad. „Corespondentul" semna „Anton" şi, din felul cum erau redactate, Erna înţelese că acesta era ceea ce fusese şi ea pînă a nu fi descoperită: un agent care nu lucra de unul singur, ci avea unul sau mai mulţi complici. Specialitatea lui „Anton" şi a complicilor săi era spionajul industrial şi privea comerţul exterior. Informaţiile transmise de „Anton" erau de cea mai mare importanţă, atît pentru completarea „Hărţii informative", cît, mai ales, pentru că unele dintre ele puteau fi imediat fructificate. Adică vîndute firmelor interesate fie să cumpere anumite produse industriale — materii prime, metale ori minereuri —, fie să investească capital sub formă de utilaje pentru diferite fabrici, fie sub formă de împrumuturi, fie, eventual, sub forma unor societăţi mixte.

Într-una din zile, în timp ce Erna citea ultima „corespondenţă" primită de la „Anton", Boris intră în biroul unde lucra ea.

— Cum merge treaba, Erna, bine ?

— Binişor, Boris, binişor. Tocmai citeam corespondenţa lui „Anton", primită cu poşta de ieri.

— Interesantă ?

— Mie, care nu sînt specialistă, mi se pare că da. Este vorba de o rocă, considerată pînă de curînd ca fără utilitate practică, dar care, în urma unor cercetări de laborator, s-a descoperit că poate fi utilizată în construcţii, ca material izolant de mare eficacitate. „Anton" anunţă că cei din ţară sînt interesaţi să exporte cantităţi cît mai mari din această rocă, la un preţ cît mai convenabil. „Anton" a aflat şi s-a grăbit să ne informeze cu cîţi dolari sînt dispuşi românii să vîndă tona. În

ență, cam asta. Bineînțeles, „corespondența" mai conține o mulțime de date tehnice, care, în discuția noastră, probabil că nu interesează.

— Evident. ...Și zici că a izbutit să afle la ce preț sînt dispuși să vîndă românii tona ?

— Da ! cu cincizeci de dolari.

— Asta e foarte important. Bravo lui „Anton" că a putut afla.

Erna îl privi întrebător. Nu înțelegea de ce Boris considera că „Anton" merita felicitări pentru că izbutise să afle prețul de vînzare per tonă. Cu toate că avea experiență în materie de spionaj — ea doar organizase și condusese rețeaua „călugărițelor" — se putea considera, în raport cu vastitatea domeniului, o novice.

— Nu înțeleg, Boris ! E chiar un merit atît de mare pentru „Anton" faptul că a izbutit să afle prețul la care românii sînt dispuși să vîndă roca ? În definitiv, cel care are de oferit o marfă este cel care propune și prețul. Nu văd în ce constă „secretul" pe care „Anton" l-a descoperit și pentru care ispravă merită felicitări.

Boris luă o mină gravă, doctorală, și Erna, care începuse să-l cunoască, se aștepta să asculte o mică prelegere în legătură cu subiectul pe care îl abordase. Și, într-adevăr, chiar așa se întîmplă.

— Cu toate că ai făcut treabă bună pe vremea cînd lucrai pentru Trust, de un anumit sector te-ai ținut departe. Dealtfel nici nu ai primit dispoziții de la noi. Este vorba de comerțul exterior. Este sectorul cel mai periculos, fiindcă, după toate probabilitățile, acesta se află în atenția specială a celor de la Securitate. Și nici nu este de mirare. România — ca și alte țări socialiste — ambiționează să se industrializeze. Ca să-și procure

mașinile pe care nu le poate produce singură, are nevoie de devize. Ca să facă rost de devize, trebuie să exporte mărfuri de tot felul, care să fie competitive pe piața mondială. Deci, și într-un caz și în celălalt, probleme de comerț exterior. Dumneata spuneai cam așa: Nu văd de ce „Anton" trebuie felicitat pentru că a aflat la ce preț sînt dispuși să vîndă roca lor. În definitiv, cel care vinde trebuie să comunice partenerului cît pretinde pentru marfa oferită spre vînzare.

— Și-apoi — îl întrerupse Erna — există pentru fiecare marfă un preț al pieței europene sau mondiale. Nu?

— Bineînțeles. Numai că prețul acesta este oscilant. Depinde de o mulțime de factori, de conjunctură. Mă rog, nu e cazul să intru în detalii. Desigur, cînd oferi ceva spre vînzare, nu poți face abstracție de prețul pieței. Numai că fiecare încearcă să-și plaseze marfa în condiții cît mai avantajoase. Pe urmă, prețurile variază și în raport cu cantitatea mărfii pe care vrei s-o plasezi. La un preț vinzi o marfă cînd partenerul tău e dispus să cumpere o mie de tone și la altul dacă se oferă să-ți cumpere zeci de mii; la un preț dacă te plătește cu bani gheață și la un preț dacă îți dă în schimb niște utilaje de care tu ai mare nevoie. Spune-mi, cu cîți dolari sînt dispuși românii să vîndă tona de rocă?

— Cu cincizeci de dolari, măcinată.

— Știi ce înseamnă acești cincizeci de dolari? Înseamnă că sub această sumă nu pot coborî, fiindcă ar însemna să facă o afacere proastă, cu alte cuvinte să păgubească economia națională. Să presupunem că de această rocă sînt interesate mai multe firme. Printre ele se află și una care cunoaște dinainte prețul pînă la care partea ro-

mînă este dispusă să coboare ca să încheie totuşi afacerea. Ei bine, după părerea dumitale, Erna, firma aceasta are sau nu şansa să înlăture pe ceilalţi concurenţi ?

— Da !

— Iată de ce informaţia lui „Anton" este importantă pentru noi. Ea poate fi transformată în bani. Şi fii sigură că serviciul care se ocupă cu plasarea informaţiilor va găsi imediat un client interesat să obţină praful de rocă în condiţiile cele mai avantajoase posibile. N-aş vrea să te plictisesc dîndu-ţi „lecţii". Cum însă şi pe viitor te vei mai întîlni cu asemenea cazuri, cred că nu strică dacă îţi mai dau un exemplu. Să zicem că românii vor să cumpere o fabrică ultramodernă de prelucrarea lemnului, şi că patru firme se oferă să procure instalaţiile respective. Fiecare dintre ele propune un anume preţ, fără să cunoască preţurile cu care intră în competiţie ceilalţi concurenţi. Dar iată că acelaşi „Anton" află : firmele concurente ; preţul de vînzare ; condiţiile ofertanţilor în legătură cu modalităţile de plată : achitarea integrală în dolari la predarea instalaţiei ; achitarea în produse — industriale, agroalimentare, etc. ; achitarea sub formă de împrumut acordat de o bancă care deţine acţiuni la întreprinderea respectivă ; pe termen scurt sau lung, şi, în fine, cuantumul dobînzii. Deci patru întreprinderi mari, fiecare ofertînd în condiţii diferite. Dintre ele, numai una convine cel mai mult partenerului român, respectiv cumpărătorului şi, în consecinţă, aceasta are toate şansele să obţină comanda. Şi sigur ar obţine-o dacă n-am interveni noi oferind toate aceste date unuia dintre cei patru concurenţi. Rezultatul ? El va scoate din competiţie pe ceilalţi concurenţi, oferind un preţ mai avantajos decît aceştia. Mai mult, în cazul cînd e vorba de o comandă de zeci de milioane, firma res-

pectivă se poate înțelege cu celelalte firme concurente ca să nu coboare prețul sub o anumită sumă, urmînd ca aceea dintre ele care va obține contractul să împartă beneficiile sau să acorde celorlalte anumite bonificații. Iată, dar, Erna, de ce consider eu că informații de genul acesta sînt deosebit de importante, și de ce oameni ca „Anton" sînt pentru noi deosebit de prețioși.

— După cîte mi-am putut da seama, „Anton" este unul dintre „corespondenții" cei mai activi ai Trustului, observă Erna în speranța că ar putea afla de la Boris date mai precise în legătură cu cel care se ascundea sub numele conspirativ „Anton".

— Da, e foarte activ. Mă întreb însă cît va putea rezista. Ți-am spus că sectorul comerțului exterior este cel mai periculos, fiind în atenția specială a Securității. În orice caz, dacă a rezistat pînă acuma, înseamnă că e foarte deștept și că va cădea numai în cazul cînd va comite o prostie copilărească, sau din pură întîmplare. Altceva ?

— Nimic.

— În cazul acesta te las să lucrezi.

Sîmbătă, Erna se sculă mai de dimineață decît de obicei, fiindcă își închipuise că sîmbăta era ziua cînd toată lumea pleca să-și petreacă week-end-ul la Atena.

Dar cînd ajunse la debarcader, ca să asiste la plecarea lui „Nebel 2", constată că se înșelase. Pe coverta de la prova iahtului nu văzu decît puțină lume. Bernard, care se afla pe chei, și care de asemenea nu pleca, îi spuse că sîmbăta și duminica nu erau zilele de week-end absolut pentru toți cei din statul major. Din dispoziția baronului, trebuia asigurată o permanență pe insulă.

Bernard venise în port ca s-o conducă pe Catherine și, după ce fata se urcase pe punte, el rămase pe chei, ca un adevărat gentleman, deși ea nu-i dădea nici un fel de atenție, ci, întoarsă cu spatele, discuta destul de însuflețit cu Francisco, aflat și el pe punte.

După ce iahtul se desprinse de chei, cu o grație de delfin tînăr, Bernard, care flutura mîna într-un mod caraghios, de parcă pentru prima dată în viața lui făcea așa ceva, întoarse capul și, uitînd că stătuseră de vorbă cîteva clipe mai înainte, întrebă :

— Ce mai faci, Erna ?

— Bine.

— Eram sigur că ai să pleci și dumneata.

— Da ? Și de ce erai chiar atît de sigur ?

— Într-adevăr, oare de ce eram atît de sigur ? se întrebă cu o naivitate probabil prefăcută, parcă așteptînd ca ca să găsească explicația.

— Întrebi serios ?

— Chiar foarte serios.

— Eu, chiar dacă aș fi vrut să plec, n-aș fi putut. Pe insulă nu mă aflu decît abia de o săptămînă.

— Serios ? Chiar numai de o săptămînă ? continuă el să se mire, la fel de prefăcut.

— Dar dumneata de ce nu ai plecat ? întrebă la rîndul ei Erna, simțind că Bernard, brusc, îi devenise profund antipatic.

— Week-end-ul — așa cum ți-am mai spus — este obligatoriu pentru toată lumea, dar nu neapărat sîmbăta. Zilele mele libere sînt marți și miercuri. Dumneata pentru ce zile ai optat ?

— Încă nu am fost întrebată. De vreme ce nu cunosc pe nimeni la Atena, nu am preferințe pentru anumite zile. Cînd va trebui să mă pronunț, am să trag la sorți.

— În orice caz, te sfătuiesc să nu alegi ziua de sîmbătă. Sîmbăta și duminica Atena e pustie. Toată lumea pleacă la mare, în vile proprii sau închiriate. Dacă ai să te hotărăști pentru zilele de marți și miercuri are să-mi pară bine.

— Nu cred că mă voi putea hotărî. La noi marți e considerată zi cu ghinion.

— Cînd e mai puțină lume pe insulă, mă simt mult mai bine. Păcat că zilele de week-end nu sînt aceleași pentru toată lumea. Ca să nu văd mutrele celorlalți, cred că aș putea rămîne aici singur chiar și un an întreg. Din păcate, pe insulă trebuie asigurată o permanență. Apoi imediat, cu ton de parcă abia aflase noutatea și neapărat trebuia s-o discute cu cineva : Știi că pe insulă funcționează un sistem de televiziune cu circuit închis ?

— Acum aflu. Și la ce folosește ?

— Dacă ești foarte curioasă, întreabă-l pe Boris. Pe vremea cînd șef era bătrînul căpitan de cursă lungă, nu exista așa ceva. Cunoști Super-Market-ul „Frații Lambropouli" de la Atena ?

— Cine nu-l cunoaște !

— Mi se pare că acolo există televiziune cu circuit închis. Dacă într-adevăr există, scopul pentru care a fost instalată aici la noi nu diferă prea mult de cel de acolo.

— Vrei să spui că ne supraveghează fiindcă nu au încredere în noi ?

— Și de ce ar avea ? Nu cumva te simți jignită ?

Și Bernard începu să rîdă în hohote.

— Nu înțeleg ce găsești de rîs !

— Cum să nu rîd dacă te poți simți jignită ? Te asigur că nici eu și nici ceilalți nu găsim nimic anormal în faptul că nu au suficientă încredere în noi. Îți repet : de ce ar avea ? La drept vorbind, ce sîntem noi altceva decît niște mercenari ? Mercenari ? Poate că termenul nu este cel mai potrivit. Sau este, în măsura în care spionajul poate fi considerat război. Totuși, dacă îți displace cuvîntul „mercenar", să căutăm un altul, unul poate chiar și mai puțin măgulitor. Din punct de vedere al conștiinței morale sîntem niște otrepe. Pe dumneata te exclud — deocamdată —, deoarece despre dumneata nu știu nimic. Noi ceilalți însă sîntem unși cu toate alifiile, parcă așa se spune. Să mă iau pe mine drept pildă. La optsprezece ani am făcut parte dintre mercenarii care au luptat în Congo. Acolo am ucis, am jefuit, am incendiat, am violat — pe scurt am făcut toate ticăloșiile. Mai tîrziu, în Indochina, mi-a venit ideea să culeg pe cont propriu informații și să le vînd părților beligerante în funcție de interesul pe care ele îl prezentau pentru una sau alta dintre tabere. Ei, dar n-am să-ți înșir tot ceea ce am făcut pînă în ziua cînd am acceptat să lucrez pentru Trust. Poate ai să mă întrebi ce m-a determinat să accept ?

— Nu ! N-am să te întreb.

— Totuși, am să-ți spun. Pentru că mă săturasem de Indochina. După ce de zece ori încercaseră să mă curețe și de fiecare dată scăpasem cu viață numai datorită unei minuni, am izbutit să mă conving că venise timpul să spăl putina.

— Cine a vrut să te omoare ?

— Află, Erna, că în Indochina niciodată nu poți să știi cine anume are interesul să te trimită pe lumea cea-

lalță, așa cum nu poți prevedea nici în ce fel va încerca s-o facă. Există acolo niște metode de a te lichida cu totul și cu totul originale. Am fost de atîtea ori la un pas de moarte, încît, de multe ori, noaptea, cînd mă trezesc brusc din somn, cine știe din ce motiv, cîteva clipe nu-mi pot da seama dacă sînt viu sau dacă nu cumva am murit — și, mort, visez că sînt în viață. Ți-am spus că am acceptat să lucrez pentru Trust pentru că mă săturasem de Indochina. Trustul îmi propunea să mă folosească în Europa. După experiența dobîndită în Indochina, să fac spionaj în Europa era pentru mine floare la ureche. M-am remarcat în foarte scurt timp și tot în foarte scurt timp am fost *avansat* și iarăși avansat, pînă într-o zi cînd mi s-a propus să lucrez în statul major, aici, pe insulă. Biografia celorlalți, chiar dacă diferă — și sigur diferă —, prin ceva se aseamănă. Printr-o anume trăsătură comună : sîntem cu toții niște aventurieri. Cu toții ne-am oferit serviciile pentru bani.

„Nu și în ce mă privește, îi replică Erna în gînd. Eu sînt aici ca să mă *răzbun*".

— Asta înseamnă că nici unul dintre noi nu poate justifica, din punct de vedere moral, de ce lucrează pentru Trust. Nu există țară în lume care să nu aibă un serviciu de spionaj. Confrații noștri din aceste servicii au un suport moral. În marea lor majoritate sînt, ca să spun așa, în „serviciu comandat". Bagă de seamă, am spus : în *majoritate*, nu în *unanimitate*. Însă cine dintre noi poate invoca patriotismul ? Nici unul. Mai mult, faptul că în activitatea pe care o desfășurăm aici ne „ocupăm" de patria noastră, sîntem, din punct de vedere al intereselor țării, niște trădători. Doamne, dar faci niște ochi !

— Ţi se pare ! Te ascult cu atenţie, protestă Erna.

— Vreau numai să-ţi demonstrez de ce noi — cu excepţia dumitale — nu ne simţim jigniţi că baronul nu are încredere în noi. Deci, ascultă mai departe. Noi lucrăm pentru „Nebel". Dar „Nebel" nu este o ţară. Ţările toate, fără excepţie, au servicii de spionaj. „Nebel" face spionaj, deşi nu este o ţară. Este o întreprindere care *produce* o marfă deosebită — informaţia secretă — şi care nu urmăreşte decît profitul. De aceea şi denumirea de „trust" mi se pare cum nici că se poate mai potrivită.

— Trustul „Nebel" ! Dar de ce *Nebel ?* întrebă Erna.

— În definitiv, întreprinderile, mari sau mici, trebuie să aibă un nume. „Mercedes", „Ford", „Fraţii Lambropouli" şi aşa mai departe. Totuşi ai dreptate : De ce : *Nebel ?* [1] se întrebă, pronunţînd apăsat cuvîntul „Nebel". Cam ciudată denumire. Îmi aminteşte de parola secretă nazistă — „Nacht und Nebel" [2] care, dacă apărea pe un mandat de arestare, însemna că cel arestat trebuia executat imediat şi pe ascuns. S-ar putea să fie doar o simplă coincidenţă, deşi toată lumea de aici ştie că Trustul, la înfiinţare, a dispus de capitaluri naziste secrete depuse la diferite bănci elveţiene. Ştiai ?

— Nu ! Dacă e trust, „Nebel" probabil că are şi acţionari.

— Fără îndoială. Cine sînt aceia nimeni nu ştie. Mă refer la granguri. La cei care deţin majoritatea acţiunilor. Fiindcă mai există şi o... *plevuşcă* de acţionari, printre care ne numărăm eu, Catherine, Friedrich, Francisco, ceilalţi. După ce te vei mai învechi aici la noi ţi se va pro-

[1] Ceaţă.
[2] Noapte şi ceaţă.

pune și dumitale să-ți investești o parte din venituri în acțiuni ale trustului.

— Cum, Trustul emite acțiuni ? Te pomenești că sînt și negociabile la diverse burse, de pildă la cea din Atena.

— Asta nu ! Acțiunile sînt secrete. Sînt însă sigure și ferite de fluctuațiile de la bursă. Atîta vreme cît Trustul va ființa, cumpărarea de acțiuni „Nebel" reprezintă o investiție sigură. Inteligentă măsură, deși nu originală.

— Care ? întrebă Erna, căreia nu-i era prea clar la ce anume se referea.

— Chestia asta cu acțiunile, mai exact ideea de a ne coopta și pe noi ca acționari. Și cînd spun *noi* nu înțeleg numai pe cei care sîntem aici pe insulă și alcătuim statul major, ci și pe toți cei care lucrează pentru Trust. Și întrucît dividendele pe care Trustul le plătește sînt mari, cointeresîndu-ne, se asigură și prin acest procedeu că nu vom comite *indiscreții*.

— Există și un alt procedeu ? insistă Erna.

— *Altele !* De pildă, televiziunea cu circuit închis. Dealtfel de la ea am pornit discuția. Dumneata ai afirmat că nu prea e măgulitor pentru noi să știm că Trustul nu are încredere în noi. Ți-am explicat că, de vreme ce nu există vreun mobil moral care să justifice opțiunea noastră pentru Trust, este normal să nu aibă încredere în noi. Ei știu că lucrăm pentru Trust, fiindcă sîntem bine plătiți. Dar cum afacerile sînt afaceri, și în afaceri, în afară de profit, restul nu mai contează, ei sînt conștienți că există oricînd pericolul ca vreunul dintre noi să vrea să-și schimbe stăpînul cu un altul care plătește mai bine. De aceea, ei nu pot avea încredere deplină în noi, motiv pentru care au introdus televiziunea cu circuit închis, probabil și alte drăcovenii tehnice. Deci, pe de o

parte, încredere limitată, concretizată în televiziune cu circuit închis, sistem de pază și alarmare electronice, probabil nu singurele, pe de alta, încercarea de a ne lega de Trust, cointeresîndu-ne, adică oferindu-ne posibilitatea de a deveni acționari.

— Va să zică, mă sfătuiești să-mi investesc economiile în acțiuni de-ale Trustului ?

— Da ! Dumneata vii dintr-o țară socialistă, nu-i așa ?

— Din România !

— De aceea nu ai fost sfătuită să cumperi acțiuni. În schimb agenții din lumea liberă toți sînt acționari. Aceste acțiuni, în caz de ghinion, devin deosebit de prețioase.

— Cum, adică, în caz de „ghinion" ? La ce fel de ghinion te referi ?

— Dacă unul cade și este vîrît la închisoare, Trustul se îngrijește ca familia celui închis să primească echivalentul acțiunilor în valută, plus o gratificație substanțială. Deci, dacă ai ajuns aici la noi și, mai ales, dacă vei putea rămîne, sigur vei fi sfătuită să cumperi acțiuni.

— Dacă voi putea rămîne ? Și, mă rog, de cine depinde ca să pot rămîne ?

— Numai de dumneata. Adică, numai în măsura în care vei ști să te faci utilă.

— Îmi dai emoții, domnule Bernard.

— Îți dau — ce ? întrebă el, parcă nevenindu-i să creadă că a auzit bine. Și apoi imediat: Dă-l dracului pe „domnule".

— Emoții, Bernard.

— Emoții !... Faptul că mai poți avea emoții mă face să întreb prin ce capriciu al soartei ai ajuns aici pe insulă ?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Emoții ! Cînd te aud vorbind de emoții, simt ceea ce simt niște tîrfe bătrîne dintr-un bordel, cînd nimerește în „salon", din greșeală, o fecioară, închipuindu-și că se află într-o pensiune de fete bătrîne și virtuoase. Și totuși... Dar nu mai continuă.

— Și, totuși, ce ?

— De vreme ce te afli aici, în ciuda aerului dumitale de picată din lună, în ciuda stîngăciei și a aparentei lipse de experiență, trebuie că ești unsă cu toate alifiile. Altfel nu-mi explic defel cum de ai ajuns aici. Doar dacă te place baronul și te-a adus ca să te aibă la îndemînă.

— Vorbești prostii !

— De acord. Am formulat o ipoteză, în care n-am crezut o clipă. Baronul — pronunță cuvîntul cu o ironie evidentă — e un soț model și nu cred că și-ar înșela nevasta cu dumneata. Deși ești foarte frumoasă, nu te poți compara cu ea.

— Nu știam că e însurat. Soția lui locuiește și ea pe insulă ?

— Nu ! La Atena. Cîteodată vine să-l viziteze. Poate că odată se va întîmpla s-o vezi.

— Mi-ar face plăcere s-o cunosc.

— O spui cu un asemenea ton, încît sînt convins că ești sinceră. Și atunci... Zău, Erna, pentru mine ești o enigmă și, crede-mă, puțin chiar te invidiez.

— De ce ?

— Pentru că, în cazul cînd baronul nu a avut un motiv cu totul și cu totul particular — știu eu, poate îi ești rudă ? —, faptul că te-a adus aici înseamnă că, în ciuda aerului dumitale de „debutantă" într-ale meseriei, ești tot atît de bună ca și noi.

— Ca să folosesc expresia dumitale, sînt, asemenea vouă, unsă cu toate alifiile. Asta în primul rînd. În al doilea, chiar dacă, eventual, nu mă pot lăuda că am adus Trustului servicii tot atît de mari ca dumneata, cîte ceva am făcut şi eu pentru el într-o ţară socialistă, unde, probabil, ştii cît de greu şi cît de riscant este să desfăşori o activitate susţinută de spionaj.

— Mie îmi spui ? Ai uitat că am fost în Vietnam ?

— În fine, spre deosebire de dumneata, de ceilalţi, nu mă consider mercenară. Vin dintr-o ţară al cărei regim îl urăsc şi aş fi în stare să-mi dau şi viaţa ca să contribui la prăbuşirea lui grabnică.

— Lucrezi de mult pentru Trust ?

— Am început în urmă cu zece ani. Dar, din aceştia, şapte i-am petrecut la închisoare. Nu sînt nici două luni de cînd am ieşit de acolo.

— Şi te-au lăsat să pleci ?

— Nu m-au lăsat *ei*. M-a ajutat Trustul să pot pleca.

— Şi ţi s-a propus să lucrezi aici pe insulă ?

— Da, baronul, pe care l-am cunoscut în România.

— Eşti cineva, Erna ! Zău că eşti cineva.

— Nu ştiu dacă asta înseamnă o laudă.

— Ce ? Păi dacă baronul a făcut ceea ce spui că a făcut pentru dumneata, înseamnă că eşti *cineva*. Ştii ce cred eu, Erna ? Cred că, la o adică, eşti în stare să ne urci pe toţi în pom.

— Nu ştiu dacă asta înseamnă o laudă.

— Bineînţeles că laudă !

— În cazul acesta, lauda dumitale mă măgulеşte, îi replică, deşi gîndea exact contrariul, dintr-un motiv care nu-i era prea clar, omul o enerva. Erna se ştia o fire calmă şi, chiar în împrejurări cînd nervii o cam lăsau,

izbutea să se stăpînească. Bernard însă avea un dar extraordinar s-o scoată din sărite. Încă nu i se mai întîmplase să întîlnească un asemenea om. Oare ce anume din comportamentul acestuia izbutea s-o enerveze ? Era respectuos, la locul lui, părea că nu dorește altceva decît să fie prieteni. Erna care știa, din proprie experiență, cît de greu le este bărbaților să acorde femeilor prietenia lor, ar fi trebuit să fie mulțumită că, în sfîrșit, a întîlnit un om care nu urmărește neapărat doar să se culce cu ea. Și, cu toate acestea, Bernard nu-i era deloc simpatic, îi călca pur și simplu pe nervi. Și îi călca pe nervi, pentru că nu-și putea da seama dacă era și în realitate așa cum voia să pară. Avea o vagă intuiție — în cazul cînd era cu adevărat intuiție, fiindcă nici asta n-o știa — că Bernard gîndea exact contrariul a ceea ce spunea.

Bernard se uită lung la ea, pe urmă, cu mîhnire bine simulată, în cazul cînd nu era sincer :

— Am impresia că nu ai încredere în mine. Da ?

Iată că tocmai el pusese punctul pe i. Într-adevăr, asta era. Bernard nu-i inspira deloc încredere. Nu-i inspira încredere ? Dar din ce punct de vedere ? Era el o *iscoadă ?* Dar în acest caz a cui ? A lui Balthazar ? O asemenea presupunere i se părea aproape absurdă. Atunci ? Nu, altceva era. Deocamdată însă nu-și putea da seama ce urmărea el. Poate mai tîrziu. De aceea, pentru moment, trebuia să-i răspundă la întrebarea pe care el i-o pusese. Și, cine știe, poate întrebase dinadins ca să vadă cum va reacționa. Reproșul poate era o nadă ?

— Dacă hazardul a făcut să ne întîlnim cu toții pe această insulă, ar trebui să avem încredere unul în altul.

— Într-adevăr, ar trebui ! Din păcate așa ceva nu există aici pe insulă. Oftă și grăbi pasul. După cîteva

vîlpe, cînd își dădu seama că s-a depărtat prea mult, se opri s-o aștepte. Iartă-mă! Mă gîndeam la ceva. Și fiindcă Erna nu întrebă la ce se gîndise: De ce nu mă întrebi la ce m-am gîndit?

— Fiindcă mie nu mi-ar fi plăcut să mi se pună o asemenea întrebare.

— Totuși am să-ți spun la ce m-am gîndit. M-am gîndit că mi-ar plăcea să fim prieteni. Prieteni în înțelesul obișnuit, ca și cînd am fi amîndoi bărbați. Pînă în prezent nu am fost niciodată prieten cu o femeie. În schimb am avut mulți prieteni, prieteni adevărați. Nu-ți cer să-mi răspunzi acum dacă ai fi și dumneata de acord. Te rog însă să te gîndești. Cînd ai să crezi că îmi poți da un răspuns bine chibzuit, anunță-mă. Servus, Erna! Nu am luat încă micul dejun și constat că mi s-a făcut foame.

Erna, care nu luase nici ea micul dejun, îl lăsă să plece, bucuroasă că va fi singură și că se va putea gîndi la convorbirea avută cu el. Apropiindu-se de vilă, îl văzu stînd pe o bancă umbrită de un chiparos și fu sigură că pe ea o aștepta. Nu se înșela. Cînd Erna ajunse în dreptul lui, se ridică apucînd-o de mînă:

— Acum cred că știu ce ești!

— Ce sînt?

— O exaltată. Vii din România. Așa mi-ai spus, nu?

— Da, din România.

— Și, ajutată de Trust, ai putut fugi de acolo?

— Da!

— E clar!... Ești o *exaltată!*... Ai fugit de comuniști, fiindcă îi urăști. E clar!...

— Ți-am spus-o chiar eu. Nu-i descoperirea dumitale.

— Și ai venit aici pentru ca, lucrînd pentru Trust, să lovești în regimul pe care îl urăști.

— Și asta ți-am spus-o.

— E clar: ești o exaltată. Poți iubi, poți urî. Și, fiindcă poți iubi și urî, te afli aici în slujba Trustului. Ceea ce faci faci din convingere. Ești formidabilă, Erna! Ești singura aici pe insulă care slujește Trustul din convingere. Dacă, prin absurd, ți s-ar încredința o sarcină în care să-ți rișți pielea, sînt sigur că n-ai pretinde de la Trust o gratificație de periculozitate. Zău, Erna! Nu mi-am putut închipui că mai există oameni cu convingeri, în ultimă instanță oameni exaltați. Cu tine Trustul a făcut o bună achiziție, poate chiar cea mai bună, de vreme ce nu cred că mai există printre oamenii care îl slujesc un alt exaltat sau o exaltată. Ziceai că pe baron l-ai cunoscut în România?

— Da!

— Fără îndoială că baronul și-a dat seama ce foloase poate trage de pe urma dumitale și de aceea te-a ajutat s-o întinzi din România.

— Ce fel de foloase?

— Voiam să spun avantaje. În primul rînd, pentru că știa că în dumneata va putea avea o încredere deplină.

— De ce?

— Știind că ești o exaltată, îl vei sluji nu pentru bani, ci ca să-ți potolești ura. În al doilea rînd, pentru că nu aveai să-l coști multe parale. Erna, pot să fiu sincer?

— Bineînțeles.

— Ei bine, află că te stimez pentru că ești, pentru că *poți* fi o exaltată.

— Mulțumesc pentru stimă.

— Dar, în schimb, te compătimesc sincer.

— Și, de ce, mă rog?

— Pentru că faci parte din familia exaltaților. Cînd eram foarte tînăr, mi-a picat în mînă o carte în care se povesteau, într-un stil popular, viețile sfinților. Bieții de ei, erau supuși unor torturi inimaginabile, doar-doar s-or lepăda de credința lor în Hristos. Mă minunam de curajul cu care înfruntau cele mai cumplite suplicii, îi admiram, dar îi compătimeam pentru exaltarea lor. Dumneata, Erna, faci parte din aceeași familie, deși te desparte de ei, în timp, o perioadă de aproape două mii de ani. Mă întreb dacă și în dragoste ești la fel de exaltată, dar nu îndrăznesc să-ți cer să-mi răspunzi.

— Faci foarte bine.

— Știu că nici dumneata nu ai luat micul dejun, dar, fiindcă presupun că nu ți-ar face plăcere, nu-ți propun să-l luăm împreună.

Iarăși grăbi pasul și, peste cîteva clipe, îl văzu intrînd în sala de mese.

Erna renunță la micul dejun.

12

PRIMUL WEEK-END AL ERNEI

Se împlinea exact o lună de la sosirea ei pe insulă, în ziua cînd o părăsea, pentru patruzeci şi opt de ore, ca să-şi petreacă week-end-ul la Atena. În ajun, Boris o anunţase că domnul baron aprobase să se deplaseze cu elicopterul. Vestea aceasta i-o adusese la cunoştinţă cu un asemenea ton, iar chipul său exprima o gravitate atît de solemnă, încît Erna înţelese că Boris voia astfel să-i dea a înţelege că i se făcuse o mare favoare, ceea ce nu era adevărat, deoarece înaintea ei, în fiecare săptămînă, şi alte persoane făcuseră deplasarea tot cu elicopterul.

Pe pilotul elicopterului îl chema Andrea Kapsali. În ciuda numelui, nu era grec. Se numea Kurt — conform obiceiului de pe insulă numele de familie nu se divulga — şi era neamţ. Dacă avea patruzeci de ani, şi cu toate acestea faţa îi era brăzdată — în toate direcţiile şi în forme din cele mai fanteziste — de nenumărate riduri. Comunicativ, chiar din primele minute de zbor Erna află că avea „aproape" patruzeci de ani; că era neamţ şi că se numea Kurt; că, înainte de a ajunge pilot pe elicopter, fusese pilot pe un turboreactor al companiei germane „Lufthansa"; că îşi luase numele de Andrea Kapsali şi că vorbea perfect limba greacă.

— Și de ce ți-ai schimbat numele ? îl întrebă Erna.

— Fiindcă mi s-a sugerat să mi-l schimb. Să știi, nu sînt singurul. Pe insulă te-a dus iahtul ?

— Da !

— În cazul acesta înseamnă că l-ai cunoscut pe căpitanul Tanase Karagatsis. Ei bine, nu-l cheamă așa, și nu este nici el grec, așa cum nu este grec nici Dionisi Anghelomati, căpitanul portului.

— Și lor li s-a sugerat să-și schimbe numele ?

— Presupun. Pe Tanase îl cheamă de fapt Bartholomeus și e olandez, iar pe Dionisi, căpitanul portului, Dag, suedez de origine.

— Amuzant ! observă Erna, pentru a nu da impresia că o interesa în mod deosebit ceea ce aflase.

— Nu știu dacă e amuzantă, dar sigur că este o măsură deșteaptă.

— Găsești ? întrebă ea cu o indiferență perfect simulată.

— Pot să vorbesc deschis cu dumneata ?

— De ce nu ?

— Pe mine nu mă interesează dacă „Nebel" este sau nu o „Fundație particulară pentru cercetări oceanografice". Știu de la tata că nu e bine să-ți vîri nasul acolo unde nu-ți fierbe oala, mai ales dacă ai bănuieli că e vorba despre o altă mîncare decît aceea care se pretinde că este. Sînt bine plătit, mai bine decît la „Lufthansa" și asta îmi ajunge. Baronul poate să aibă încredere în mine, și are.

Și, fiindcă pilotul părea că nu mai are de gînd să continue, Erna insistă :

— ...Și de ce crezi că e o „măsură deșteaptă" ?

— A, da ! Într-o țară invadată de turiști străini, dacă nu vii decît doar ca să-ți petreci vacanța și să lași niște dolari, ei, de pildă, ca să faci afaceri, sau chiar pentru cercetări științifice, este preferabil să pari dintr-ai lor. Să nu vadă în tine un *xenos* [1], mai ales cînd ai motiv să nu atragi asupra ta curiozitatea celor în mijlocul cărora te-ai stabilit pentru un timp oarecare. De aceea am zis că e o treabă deșteaptă să ai personal care să poarte nume grecești și care, eventual, să poată afirma, fără a minți, că în vinele lor curge și un pic de sînge grecesc.

— E cazul dimitale ?

— Da ! Mama a fost grecoaică. Tata, deși neamț, a trăit mulți ani în Grecia, ca reprezentant al firmei de porțelanuri „Hoffmann" din Meissen, motiv pentru care am vorbit grecește încă de copil. Deci, vorbind limba aproape ca un grec, avînd un nume grecesc, care grec nu m-ar considera ca fiind de-al lor ? Pe de altă parte, faptul că „Nebel", deși firmă străină, are angajați aproape numai greci constituie pentru ea o bună propagandă.

— Dar ceilalți ? Bartholomeus, Dag ?

— Nu știu dacă au și ei niscai sînge grecesc. În orice caz vorbesc limba greacă. Bartholomeus a navigat mulți ani pe unul din vasele lui Onassis, al cărui echipaj, aproape în întregime, era grecesc. Cît privește pe Dag, despre el nu știu nimic altceva decît că vorbește și el grecește.

Erna putea fi mulțumită. Din pălăvrăgeala pilotului aflase lucruri importante. În primul rînd, că „Nebel" își camufla activitatea adevărată sub firma unei „Fundații științifice de cercetări oceanografice". Era însă

[1] Străin.

surprinsă că nici Francisco, nici Bernard și nici ceilalți cu care mai stătuse de vorbă nu-i spuseseră nimic. Reflectînd însă mai adînc, singură găsi explicația : văzînd că este admisă în statul major, trăsesera concluzia că fusese informată de Boris sau eventual de baron. Pe urmă, nu era lipsită de importanță nici cealaltă informație : că „angajații" Trustului, cei care veneau cel mai des în contact cu localnicii, trebuiau să împrumute nume grecești și să cunoască limba.

— Dumneata ești cetățean grec ? întrebă ea pe pilot.

— Nu ! Eu am pașaport Nansen. Mi se pare că Dag și Bartholomeus au și ei pașaport Nansen.

Erna se întrebă de ce Trustul angaja personal care să aibă pașaport Nansen și să cunoască limba greacă și nu recruta greci adevărați, dar nu-și putu explica. Probabil că nici Kurt nu s-ar fi priceput să-i dea un răspuns, de aceea renunță să-l întrebe. Dealtfel, elicopterul se afla deasupra orașului la mică înălțime.

— Ce frumoasă e Atena ! exclamă Erna, mai mult pentru sine.

— S-o vezi noaptea, domnișoară, luminată. Află de la mine că nici un alt oraș din Europa nu-ți oferă noaptea un spectacol mai fascinant decît Atena, ținu să-i atragă atenția pilotul.

— Știu. Într-o seară am admirat orașul de pe Likavitos [1]. Probabil că din elicopter spectacolul e de-a dreptul feeric.

— Exact ! Acesta-i cuvîntul potrivit. Un spectacol feeric. La Atena ce-ai să faci ?

[1] Likavitos și Acropole sînt cele două înălțimi care domină Atena.

— Am să colind muzeele. Şi, bineînţeles, voi începe prin a urca încă o dată pe Acropole.

— Cunoşti pe cineva în oraş ?

— Nu !

— Crezi că aş putea să-ţi fiu de vreun ajutor ?

— Prefer să mă descurc singură.

— Bineînţeles ! Să nu crezi că am spus-o cu vreo intenţie.

Şi se posomorî. Mai exact se întristă. Ernei îi păru rău că fusese atît de categorică.

— Dar nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Cum ţi-am spus, prefer să mă descurc singură. Te rog să mă crezi.

— La ce hotel vei sta ?

— Mi s-a reţinut o cameră la „King Minos".

Elicopterul aterizâ pe aeroportul Mikonos. Un taxi, care îi aduse în oraş, opri în faţa hotelului.

— Petrecere frumoasă, domnişoară !

— Mulţumesc. La fel şi dumitale.

Trecuse de miezul nopţii cînd un taxi o readuse la hotel. Pentru Erna fusese o zi plină. Toată dimineaţa şi-o petrecuse la muzeul naţional de arheologie. Singură. Tot timpul singură. Prînzul îl luă la restaurantul hotelului „King George". Garsonul [1] care o servi, în ciuda aerului său blazat de om care a văzut multe, şi pe care nu-l mai poate impresiona nici una din extravaganţele turiştilor, în timp ce o servea, o privea pe furiş, parcă mirîndu-se că o femeie atît de frumoasă lua masa la restaurant neînsoţită.

[1] In Grecia aceasta este denumirea ce se dă chelnerului.

După masa de prînz se odihnise două ore în camera ei-i fusese rezervată, pe urmă lenevise aproape toată după-amiaza într-un fotoliu comod la cofetăria „Antoniadis" din piața „Sintagma", frecventată aproape în exclusivitate de străini. În vreo două rînduri niște francezi încercară s-o abordeze, dar indiferența ei îi făcu să bată în retragere. Seara și-o petrecu la o tavernă din cartierul cel mai vechi și cel mai pitoresc al Atenei : Pláka.

...Și acum se afla din nou la hotel. Se trînti îmbrăcată pe pat. Nu-i era somn. Era tristă, era, mai ales, îngrijorată. Oare o urmărise cineva ? Cu toate că făcuse tot ceea ce se pricepuse ca să se convingă, nu izbutise. În mod normal, faptul că instinctul ei *tăcuse* tot timpul ar fi trebuit s-o liniștească. Totuși judecînd la rece, îi era greu să creadă că fusese lăsată în pace. Dacă pe insulă exista televiziune cu circuit închis, celule fotoelectrice și aparate care, în mod automat, înregistrau pe peliculă toate persoanele care se perindau prin anumite încăperi — asta o aflase în ultimul timp — precum și un sistem de alarmă electronic, care se declanșa nu numai în cazul cînd o persoană străină ar încerca să pună piciorul pe insulă, ci chiar în cazul cînd cineva din statul major ar rămîne în *sediu*, sau s-ar introduce acolo în afara orelor de program, și dacă toate aceste măsuri — Erna bănuia că mai existau și altele pe care nu izbutise să le depisteze — aveau o singură explicație : neîncrederea — nu putea crede că Trustului îi era indiferent cu ce anume se îndeletniceau aghiotanții lui în timpul week end-ului lor la Atena.

Trîntită pe pat, cu mîinile sub cap, Erna retrăia prin amintire evenimentele cele mai importante petrecute în

decursul celor treizeci de zile de cînd se afla pe insulă. Abia *acum* și abia *aici*, în camera de hotel, Erna se putea gîndi *în voie*, fără să simtă senzația aceea ciudată de panică pe care o simțise pe insulă de fiecare dată cînd, stînd culcată în pat, încercase pînă a nu o fura somnul să se gîndească la ceea ce aflase citind „corespondențele" primite în timpul zilei. Deși — recunoștea — era o prostie, totuși, în așa măsură o impresionase tot ceea ce aflase despre mijloacele tehnice folosite de Trust ca să-și supravegheze oamenii, încît, temîndu-se că ar putea exista un aparat care să-i înregistreze gîndurile, evita să se gîndească.

Acum însă se putea realmente gîndi. Bilanțul lunii expirate fusese pozitiv. Se dovedise utilă, și Boris, în general reținut și zgîrcit în aprecieri, o lăudase în două rînduri pentru conștiinciozitatea și repeziciunea cu care își însușise tehnica dificilă a completării „Hărții informative".

— Să știi, Erna, domnul baron și-a exprimat dorința să stea zilele acestea de vorbă cu dumneata.

— Îmi va face plăcere să-l revăd, dăduse ea un răspuns specific femeiesc.

De atunci trecuse mai bine de o săptămînă și domnul baron încă nu-și făcuse timp s-o primească. Era nerăbdătoare ca întrevederea să aibă loc, deoarece spera că se va solda cu rezultate pozitive pentru ea. Spera să i se încredințeze o altă misiune, mai importantă. Cu alte cuvinte spera să fie *avansată*. Era totuși mulțumită de ceea ce realizase. În definitiv, accesul la „Harta informativă" însemnase foarte mult. Avusese astfel prilejul să constate că, deși în „Harta informativă" a României existau multe și importante goluri, totuși Trustul izbutise

să intre în posesia unor informații care constituiau secrete de stat. Un cîștig nu mai puțin important era și faptul că îi treceau prin mînă „corespondențele" semnate de „Justin", „Anton" și, în ultimele zile, ale unui alt „corespondent" care purta numele conspirativ „Bogdan". Pe de altă parte, izbutise să afle cîte ceva și în legătură cu modul de organizare a Trustului. Desigur, ceea ce aflase era încă foarte puțin, și privea doar organizarea pe orizontală. Dar era sigur că exista una și pe verticală, despre care însă încă nu aflase nimic.

„Dacă aș putea transmite tot ceea ce am descoperit, nu s-ar mai îndoi de mine ! Deocamdată însă..."

Deocamdată însă nu îndrăznea să întreprindă nimic, deși se temea că pe măsură ce zilele treceau *ei*, dar mai ales *El*, vor sfîrși prin a se convinge că îi trăsese pe sfoară. Trebuia totuși să fie prudentă, cel puțin pînă cînd va avea certitudinea că nu este urmărită. Altfel strica totul. Da, trebuia să fie prudentă și dintr-un alt motiv, care, deși nu rezista la o analiză lucidă, totuși nu putea fi ignorat fie și numai pentru faptul că un om care trăiește periculos trebuie să-și asculte și instinctul, nu numai rațiunea.

De multe ori, pe insulă, noaptea, i se întîmplase să se deștepte brusc din somn, complet trează, de parcă nici n-ar fi apucat să adoarmă. Și de fiecare dată se mirase că neliniștea fusese aceea care îi alungase somnul. Era ciudat că în timpul zilei niciodată nu se întîmplase să simtă acea ciudată neliniște, care aducea mai curînd a spaimă. Oare de ce numai noaptea, și de ce fără motiv ? În definitiv, ce se petrecea cu ea ? Cei șapte ani petrecuți la închisoare îi zdruncinaseră în așa măsură sistemul nervos, încît starea de anxietate nu era altceva decît o con-

secință a sensibilizării exagerate a sistemului său nervos ? Sau, poate, panica nu era decît clopoțelul de alarmă care voia să-i atragă atenția asupra unei primejdii mai mult sau mai puțin iminente ? Dar, în definitiv, exista oare vreun motiv care să justifice semnalul de alarmă ? Nu, nu exista. Sau poate nu era ea în stare să înțeleagă ? Greu de crezut. În definitiv ar fi putut să-și dea singură seama dacă eventual ar fi comis vreo gafă, din care cauză Boris sau altcineva să fi început a o bănui. Nu pusese întrebări și în general nu manifestase curiozități care să trezească celorlalți suspiciuni. Și dacă unii dintre ei se arătaseră ceva mai vorbăreți — Francisco, Bernard, Kurt — nu ea îi provocase. Dealtfel — și asta abia acum observa — nici unul nu vorbise despre ceea ce Boris îi atrăsese atenția că este interzis să se vorbească : ce atribuții îndeplineau în statul major al Trustului. Doar Francisco putea fi învinuit că încălcase consemnul. Îi mărturisise că el era — mai curînd că fusese — creierul. Dar, în definitiv, însemna asta o încălcare a consemnului ? Ar fi însemnat încălcare dacă i-ar fi mărturisit măcar cîteva din ideile lui „geniale", care aduseseră Trustului mari profituri, iar lui — lui Francisco — gratificații substanțiale. Nu, — categoric ! — nu avea motiv să se teamă că se trădase. Dar atunci de unde și pînă unde neliniștea, spaimele de la miezul nopții ? Nu exista decît o singură explicație. Că sistemul ei nervos se sensibilizase într-o măsură considerabilă, alarmantă.

A doua zi, urcă pe muntele Likavitos cu telefericul. Vizită biserica și își petrecu dimineața filmînd Atena de la înălțime. Masa de prînz o luă acolo, tot timpul singură, iar după orele patru, cînd soarele ardea încă

nemilos, se întoarse la hotel, pentru ca să nu-l mai părăsească pînă a doua zi dimineața, cînd un taxi o repezi pînă la aeroportul Mikonos unde o aștepta Andrea Kapsali.

— Te-ai distrat bine ? fu prima întrebare pe care i-o puse pilotul.

— Admirabil !

— Îmi pare bine că te-ai distrat !

Numai că Ernei i se păru că distinge în vocea lui o nuanță de ironie. Și, dacă nu se înșela, era cazul să se întrebe de unde știa Kurt că nu se distrase defel și că fusese un week-end mizerabil ? Nu cumva îi purtase trena fără ca ea să prindă de veste ? Imposibil. Dacă Balthamar îi agățase totuși o coadă, fusese cineva pe care ea nu-l cunoștea.

— O spui de parcă nu m-ai crede, tatonă ea terenul.

— Ce să cred ? întrebă el cu o mirare probabil sinceră.

— Că nu m-am distrat admirabil.

— Sigur că nu te cred, nu se sfii el să recunoască. Dacă nu ai fi distrat, nu admirabil, ci măcar cît de cît, ai fi arătat altfel.

— Cum ?

— Mai puțin obosită. Mai puțin plictisită. În fine, mai proaspătă, dacă se poate spune așa.

Erna se întrebă dacă trebuia sau nu să-l creadă. Oare, într-adevăr, se cunoștea pe fața ei că se „distrase" mizerabil ? Și, o clipă, fu ispitită să scoată oglinda din poșetă ca să verifice.

— Într-adevăr, nu m-am distrat prea grozav.

— M-am oferit să-ți țin companie, dar dumneata m-ai refuzat. Nu ai încredere în mine. Asta-i !

— Nu înțeleg ce interpretare dai dumneata acestui cuvînt. Nu am nimic de ascuns nici față de dumneata, și nici față de altcineva, ca să nu-mi inspiri încredere. Și imediat pentru a da cuvintelor o interpretare mai atenuată : Nu am niscai vicii ascunse și nici nu-mi plac aventurile întîmplătoare, așa că nu am avut vreun motiv special să refuz compania dumitale. Motivul a fost acela pe care ți l-am spus. Cînd vizitez un oraș pe care nu-l cunosc, îmi place să descopăr singură ceea ce merită să fie văzut.

— Vrei să spui că nu-ți inspir neîncredere ?

— Nu vreau să rămîi cu o impresie greșită. Atît.

— ...Și ești pe insulă de o lună ?

— Da !

— Atunci las-o moartă. Ești pe insulă de o lună și vrei să spui că încă nu te-ai molipsit de morbul blestemat al neîncrederii ? Aiurea ! Pe toți ne-a contaminat. Nimeni nu are încredere în nimeni. Fiecare se ferește de fiecare.

— Dar de ce ?

— Nu știu! Eu, de pildă, deși nu am nimic de ascuns, deși sînt în afara problemelor voastre, nu am încredere absolut în nimeni, și nimeni nu are încredere în mine. De ce se întîmplă așa nu știu. Cînd sînt pe insulă în așteptarea unei misiuni și îmi omor timpul la bar sau la orele de masă la cantină, fiindcă am timp berechet, îmi place să observ. După numai cîteva minute încep să mă întreb dacă tot ceea ce văd se petrece în realitate.

— Iartă-mă că te întrerup ! Și ce vezi ?

— Văd niște oameni care se cunosc, se salută, stau la aceeași masă, își povestesc unii altora o mie de nimicuri și cu toate acestea nu au nici un pic de încredere

unul în celălalt, nu se ascultă fiindcă știu că nimic din ceea ce spun nu este ceea ce ar voi să-și spună dacă ar avea încredere unul în altul. Vorbesc, pur și simplu pentru a salva aparențele, dar, în realitate, ei știu, fără să și-o spună, că ar prefera să fie singuri, deoarece singuri fiind, nu mai trebuie să facă efortul de a întreține o conversație, care în realitate îi plictisește de moarte. Și trebuie să știi, dacă în primele clipe izbutesc să mă mențin lucid și să constat ceea ce ți-am relatat, este suficient ca cineva să intre în vorbă cu mine pentru ca imediat să devin circumspect și contaminat de neîncrederea reciprocă generală, să mă simt între oamenii aceia la fel de singur ca atunci cînd survolez cu elicopterul deasupra mării.

„Are dreptate, își spuse, ce multă dreptate are !"

Apoi tare, pentru a-l sonda :

— Și eu fac parte dintre cei de pe insulă în preajma cărora devii neîncrezător, suspicios. De ce atunci îmi spui atîtea lucruri care seamănă mult a confesiune ?

— Iată o întrebare la care nu mi-e ușor să răspund. Știu eu ? Ești într-adevăr de pe insulă, dar eu nu te-am cunoscut și nici măcar nu te-am văzut acolo, deși spui că ai sosit în urmă cu o lună. Știu eu ? Poate de aceea dumneata nu mă inhibi.

— Crezi ? întrebă ea sceptică.

— Sînt aproape convins. Dacă te-aș fi cunoscut acolo, dacă am fi luat masa împreună sau am fi stat alături la bar, sigur că mi-ai fi inspirat neîncrederea pe care mi-o inspiră ceilalți și nu mă... confesam, ca să folosesc același termen. Dar, din fericire — știu eu dacă din fericire ? —, nu te-am văzut decît abia în clipa cînd ai apărut la aerodrom. Înțelegi ? Deoarece, mai înainte,

habar n-am avut de existența dumitale pe insulă, nu te-am integrat mediului și pot acum să-ți vorbesc așa cum îți vorbesc, de parcă nu ai face parte dintre ei.

— În orice caz asta ar putea fi explicația, recunoscu Erna, în sinea sa nu întru totul convinsă.

— Cred însă că mai există o explicație. Cred că dumneata încă nu te-ai integrat mediului.

— Cum adică ?

— Nu ai avut timp suficient ca să devii asemenea lor.

— Eu cum îți *apar* dumitale ?

— Ca un om adevărat într-o colonie de pinguini.

— Nu înțeleg comparația, domnule Kurt.

— Închipuie-ți o plajă dintr-o insulă populată de pinguini și, printre ei, un om care se străduiește să pară asemenea lor. Eu așa te văd : omul acela năstrușnic. Mă întreb ce cauți printre pinguinii ăia, de vreme ce nu ești ca ei.

— Ba sînt, se încăpățînă Erna, neliniștită că mai există unul care o simțea *altfel*. Nu sînt mai brează decît ei. Dealtfel, să știi, mă simt grozav de bine pe insulă. Atît de bine, încît aceste două zile de week-end mi-au părut tare anoste.

— S-ar putea să fie așa cum spui. Eu însă cred că dumneata, înainte de a deveni ca ei, vei pleca de pe insulă.

— Poți să fii sigur că n-am să plec. Ți-am spus că acolo îmi place tare mult.

— Atunci, probabil că insulei nu-i va mai plăcea de dumneata și te va obliga s-o părăsești.

Erna simți aproape spaimă. Ce vroia să spună ? Fusese un avertisment ? Dar, în acest caz, cine era Kurt în realitate ? Sau, mai exact, ce rol juca în afară de cel

fie pilot de elicopter ? Cu alte cuvinte, fusese *ataşat* pe lîngă persoana ei şi, în consecinţă, trebuia să se ferească de ei mai mult decît de toţi ceilalţi ? Îl privi pe furiş. Omul îi inspira încredere şi neîncredere în egală măsură. Totuşi, dacă pilotul era mai mult decît un simplu pilot şi dacă după replica lui — cel puţin în aparenţă nelinişti toare — ea ar da înapoi, schimbînd vorba, sigur îi l-ar întări bănuielile.

— Şi de ce crezi că s-ar putea ca „insulei" să nu-i mai placă de mine ?

— Fiindcă, deosebindu-te de ceilalţi, nu vei putea fi la fel de utilă ca ei.

Era o explicaţie plauzibilă.

— Cred că nu comit o indiscreţie dacă îţi spun că şeful meu este foarte mulţumit de mine.

Andrea Kapsali ridică din umeri cu indiferenţă şi în următoarele minute, adică pînă în clipa cînd elicopterul se păsi deasupra minusculului aerodrom, nu mai vorbi. Abia atunci întrebă :

— Vrei ca peste două săptămîni să te duc tot eu la Arena ?

— Da !

— Îmi va face plăcere.

Se mai scurse o lună. Între timp, Boris o anunţase încă o dată că domnul baron dorea să stea de vorbă cu ea, dar, iată, se împlinise cea de-a doua lună şi *audienţa* încă nu avusese loc. De ce ? Era în aşa măsură de ocupat sau survenise ceva ? Era o întrebare la care nu găsea răspuns şi ca să-l întrebe pe Boris nu considera că este prudent.

Deşi nu avea timp să se plictisească, — completarea la zi a „Hărţii" îi absorbea tot timpul — viaţa pe insulă

nu-i plăcea. Începuse s-o apese şi, într-un fel, să simtă cam ceea ce simţise în anii pe care îi trăise la închisoare : o dorinţă năprasnică de a fi liberă, nesupravegheată. În primele săptămîni tare se mai mirase că ceilalţi, în ajunul zilei cînd urmau să plece pe continent ca să-şi petreacă week-end-ul, se bucurau ca nişte copii. Acum i se întîmpla şi ei la fel. Se bucura teribil de mult că a doua zi nu va mai fi pe insulă şi *întrucîtva* se va deconecta. Se bucura la fel, deşi era o mare deosebire între ea şi ceilalţi. Pentru ceilalţi, week-end-ul era cu adevărat un week-end deoarece se deconectau efectiv, pe cînd pentru ea deconectarea era relativă şi consta doar în aceea că, nemaifiind pe insulă, încordarea scădea măcar în atîta măsură încît neliniştea care, pe insulă, o trezea din somn aproape în fiecare noapte, pe continent se aciua, şi astfel izbutea să doarmă noaptea întreagă.

De o deconectare în accepţia adevărată a cuvîntului nu putea fi vorba, şi nici nu va putea fi atîta vreme cît nu avea să ştie, cu certitudine, dacă era sau nu urmărită. Pe insulă, simţeau cu toţii la fel. Mai exact, măsurile discrete de supraveghere, discrete, dar permanente, în aşa măsură îi înhibau, încît, nemaiavînd încredere unul în celălalt, se supravegheau reciproc.

Într-una din zile, Bernard, care, între timp, o ocolise parcă dinadins, o surprinse contemplînd marea de pe pretinsul său domeniu. La început, Bernard se purtă cu ea cam mitocăneşte, pe urmă, calmîndu-se, putură discuta în linişte. Discuţia îi oferi Ernei prilejul să se convingă definitiv că neîncrederea reciprocă a celor ce alcătuiau statul major avea drept cauză lipsa de încredere a Trustului în oamenii săi de nădejde.

Erna stătea pe o buturugă și privea marea, cînd deodată l-a auzit țipînd la ea și ocărînd-o :

— Nu știu ce dracu' te aduce tocmai aici, Erna. Locșorul acesta cu l-am descoperit, și nu dau voie nimănui să mi încalce *domeniul*. (Pronunțase cuvîntul „domeniu" cu toată seriozitatea.)

— Văd că ai un instinct de proprietate extraordinar. Chiar că glumești...

— Ba am vorbit foarte serios. Îți atrag atenția — și te rog să nu crezi că sînt cuvinte goale — dacă se întîmplă să te mai prind aici, am să te arunc pur și simplu în mare.

Erna îl privi cu atenție. Părea realmente furios și nu mai avu nici o îndoială că Bernard era capabil să-și pună în aplicare amenințarea.

— Bine !... Văd că vorbești serios.

— Foarte serios.

— În cazul acesta nu-mi rămîne decît să mă ridic și să plec.

— Acuma, dacă tot ai venit...

— Pot să rămîn ?

— Da !

— Mulțumesc ! îl ironiză.

Bernard se așeză pe un bolovan, la o depărtare de ea nu mai mare de doi metri. Cîteva minute nu-și vorbiră.

— Ce zi e astăzi ? întrebă el după cîtva timp.

— Vineri.

— Deci mai sînt patru zile !

— Pînă cînd ?

— Pînă marți. Ți-am spus că marți și miercuri sînt ultele mele de week-end. Aștept cu nerăbdare ziua de marți.

Și, bucuros, începu să-și frece palmele.

— Te bucuri de pe acum ! constată Erna.

— Mă bucur, da!

— Cu toţii vă bucuraţi cînd e vorba să plecaţi pe continent.

— Dumneata nu ?

— În nici un caz în măsura în care te bucuri dumneata.

— Nici nu este de mirare. Aici, deşi am timp berechet, nu mă pot deconecta. Sînt inhibat.

— Ce anume te inhibă ?

— Neîncrederea.

— Mai zilele trecute încercai să-mi demonstrezi că neîncrederea lor nu te deranjează defel, că de vreme ce sîntem nişte mercenari e normal ca ei să ne suspicioneze.

— Nu văd ce legătură are una cu alta !

— Nu ?

— Evident că nu.

— Vrei să-mi explici ?

— Da ! Nu mi se pare jignitor că baronul nu are încredere în mine, în noi, şi nu mă simt deloc jignit pentru faptul că mă supraveghează în mod discret cu teleobiectivul aparatului de filmat. Mi se pare normal că procedează astfel. Asta nu înseamnă că supravegherea în sine mă predispune la euforie. Dimpotrivă, îmi creează o stare de nervozitate, de nelinişte. Cum să-ţi explic ? Chiar cînd sînt la mine în cameră mă simt invadat de un sentiment ciudat, de jenă. De aceea, oricît de cald mi-ar fi sau, pur şi simplu, oricît mi-ar plăcea să umblu gol prin cameră, să-mi scobesc nasul, să rîgîi sau să fac nu ştiu ce altă „necuviinţă" înfierată de codul bunelor maniere, mă înfrînez. Cred că şi ceilalţi simt la fel.

— Şi fiindcă simţiţi aşa, cînd vă vine rîndul să plecaţi în week-end, vă bucuraţi, cu anticipaţie, asemenea unor copii.

— Exact ! Treaba asta nu-i o chestie de demnitate, ci, mai curînd, una de nervi. Nu de puţine ori mi se întîmplă să la Atena să mă plictisesc aproape tot atît de mult ca aici, pe insulă. În schimb acolo nu mă mai simt inhibat, ci deconectat, relaxat.

— Numai pentru că nu te mai simţi supravegheat ?

— Da ! Îţi dai seama că este doar o chestiune de nervi.

Erna crezu că venise momentul să pună punctul pe i, fără să trezească suspiciuni.

— Într-adevăr e numai o chestie de nervi, cum spui dumneata, căci o prea mare deosebire nu cred că există.

— Ce vrei să spui, Erna ? Nu înţeleg la ce te referi.

— Dar e foarte simplu. De la dumneata am aflat — mie nici măcar nu-mi dăduse prin minte — că aici pe insulă se exercită o supraveghere discretă şi continuă, ca urmare a faptului că Trustul, neavînd încredere deplină în noi, trebuie să fie mereu în alertă pentru a putea acţiona prompt şi eficace în cazul cînd i-ar da prin minte unuia dintre noi să trădeze.

— Şi ce-i cu asta? Este dreptul lui s-o facă, iar noi nu avem nici un motiv să ne simţim jigniţi.

— Dar nu asta am vrut să spun cînd m-ai întrerupt.

— Iartă-mă !

— Am vrut să spun următorul lucru : dacă este normal ca Trustul să nu aibă deplină încredere în noi, cînd ne aflăm pe insulă, „sub ochii lui", cum s-ar spune, de ce ar înceta să ne supravegheze cînd ne aflăm pe continent ? Nu ţi se pare curios ?

În sfîrșit, zarurile fuseseră aruncate. De la Bernard, care părea destul de bine informat în legătură cu metodele Trustului, era posibil să afle ceea ce atîta se străduise să afle fără să izbutească.

— Ți-am spus eu că supravegherea încetează în momentul în care punem piciorul pe continent ?

— Nu mi-ai spus. Dar, în cazul acesta, dacă supravegherea continuă și acolo, de ce vă bucurați ca niște copii...

— Ai să te bucuri și dumneata, după ce te vei mai învechi.

— Repet, de ce vă bucurați dacă și acolo supravegherea continuă ? Ce, *acolo* nu mai este o „chestie de nervi" ? întrebă Erna care se simțea aproape nenorocită. Deci instinctul ei n-o înșelase. Fusese tot timpul supravegheată și desigur cu multă „artă" de vreme ce nu izbutise să se convingă singură.

— Din punct de vedere al nervilor, acolo, Erna, situația este puțin schimbată. Aici *știu* că există televiziune ; *știu* că există alte aparate și că ele îmi înregistrează imaginea dacă trec pe coridor în orele cînd nu am voie ; știu că și în biroul în care lucrez nu sînt singur, că „cineva" nevăzut mă supraveghează. Pe continent e însă cu totul altceva.

— De ce ?

— Din mai multe motive. Aici, teoretic, așa cum ți-am demonstrat, Trustul nu poate avea o încredere necondiționată în noi. Aici, teoretic, sîntem absolut toți susceptibili de a fi suspicionați. Dar în practică ? În practică însă nu. Deși nu am nici o dovadă sînt sigur că baronul *știe* cîți dintre noi — și cine anume — sînt mai slabi de înger, cu alte cuvinte, susceptibili de trădare. Deci, în mod normal, numai ei ar trebui supravegheați. Din

părate, pe insulă, așa ceva nu este posibil. Cu alte cuvinte, nu este posibil să se ia măsuri eficiente de supraveghere numai a unora dintre noi, mai ales că sarcina aceasta nu este încredințată unor oameni, ci aparatelor electronice. Datorită acestor condiții obiective, deși nu sîntem cu toții „suspecți", sîntem cu toții supravegheați. Or, tocmai situația aceasta specială ne creează o stare de nervozitate permanentă, în ciuda faptului că fiecare dintre noi, luat în parte, crede că supravegherea, în ultima instanță neîncrederea, nu pe el îl vizează. Nu vreau să spun prin aceasta că este exclus ca vreunul dintre noi, simțindu-se cu musca pe căciulă, să devină extrem de prudent.

— Ce înțelegi prin „cu musca pe căciulă" ?

— Mă gîndesc la cineva pe care îl bate gîndul să-și schimbe stăpînul.

— Și crezi că există un astfel de om printre noi ? întrebă ea afectînd indignare.

— Să fim înțeleși, Erna. Eu nu afirm că *există* un asemenea om. Teoretic însă, el ar *putea* să existe. Dacă nu există, cu atît mai bine.

— În ce sens ?

— În sensul că, în clipa cînd părăsim insula, absolut toți ne bucurăm, asemenea unor copii care au scăpat de supravegherea pedagogilor. Fiecare dintre noi, convins că nu el este cel suspectat, se poate destinde, se poate deconecta și, în consecință, distra după pofta inimii. Cel puțin în ceea ce mă privește, nu am nici un motiv să cred că baronul este curios să cunoască în ce fel îmi petrec timpul la Atena. Așa că de fiecare dată cînd sînt pe continent mă simt cu adevărat liber.

— Cînd te duci la Atena, la ce hotel tragi ?

— Ca și dumneata, la „King Minos".

— Ce coincidență !

— Nu-i nici un fel de coincidență. Trustul are reținute, în permanență, patru camere pentru „cercetătorii" săi „științifici" specializați în oceanografie. Pentru personalul administrativ mai are reținute camere la alte două hoteluri.

— La care ?

— Habar nu am ! Te interesează ?

— La ce naiba ar putea să mă intereseze ?

După ce Bernard plecă, deși era foarte cald și ar fi fost de preferat să se refugieze la ea în cameră, unde, datorită aerului condiționat, era răcoare, o porni pe una din aleile parcului plantat cu bananieri și portocali. Din întîmplare, cu cîteva zile mai înainte, descoperise, acolo unde se termina vegetația și începea stînca goală a muntelui, un paralelipiped de piatră, culcat la orizontală, care simula o bancă fără spetează. Descoperirea o încîntase. Era un loc retras, unde se putea gîndi în voie, așa cum n-o putea face la ea în cameră. Acum, după discuția cu Bernard, era absolut nevoie să se gîndească la cele ce aflase.

Erna era deprimată. De cînd venise pe insulă, pentru prima dată se simțea atît de deprimată. De fapt n-ar fi trebuit să se simtă așa, de vreme ce aflase de la Bernard ceea ce ea bănuise de la început. Dar una e să bănuiești ceva și alta să ai confirmarea bănuielii tale.

Raționamentul lui Bernard era impecabil : deși, teoretic, Trustul nu putea avea încredere absolută în nici unul dinte ei, în practică, însă, numai cîțiva intrau în obiectivul de supraveghere specială a Trustului. Dar cum pe insulă nu era posibil ca numai unii să fie supravegheați, ia alții nu, supravegherea era generală. Pe con-

timpul însă, situaţia era schimbată. De vreme ce Trustul supraveghea numai anumite persoane, însemna că îi supraveghea numai pe aceştia.

„Care este însă situaţia mea ?" se întrebă Erna.

Mai exact, Erna voia să ştie din ce categorie făcea parte : din categoria celor în care Trustul avea încredere şi, în consecinţă, nu considera necesară supravegherea şi în timpul week-end-ului, sau din aceea a suspecţilor. Un răspuns nu era deloc uşor de dat. Argumente pro şi contra se puteau aduce în egală măsură. Da, fiindcă îşi dovedise fidelitatea faţă de Trust, acţionînd în scopul eliberării lui Balthazar, actualul conducător al lui „Nobel" ; da, fiindcă stătuse în închisoare şapte ani ; da, fiindcă i se oferise să lucreze chiar în „statul major" ; da, fiindcă acceptase să plece din ţară şi să se pună la dispoziţia Trustului. Nu, pentru că, în ciuda dovezilor incontestabile de fidelitate, încă nu merita încrederea necondiţională ; nu, pentru că, în meseria lor, o perioadă de încercare este absolut obligatorie ; nu, pentru că, probabil fără să vrea, comisese o greşeală. Şi aşa mai departe.

„Şi apoi mai era ceva : Bernard afirmase că, dacă printre ei există vreunul care se simţea cu musca pe căciulă, acesta, din prudenţă, se va feri să acţioneze în vreun fel. Asta ce însemna ? Însemna că şi ea, care realmente se simţea cu musca pe căciulă, trebuia să fie prudentă.

Prudenţă însemna să nu acţioneze, să aştepte *momentul favorabil*. Or pentru ea tocmai aşteptarea asta era de nesuportat. Să aştepte, dar cît timp ? Cum avea să *ştie* că sosise momentul favorabil ? În general Erna avea răbdare. Aşteptase — izbutise să aştepte — ani de zile după liberarea ei din închisoare. De data asta însă aştepta-

rea i se părea insuportabilă de teamă că *El* ar putea crede că îl trăsese pe sfoară, şi că tocmai această tragere pe sfoară însemna *răzbunarea* ei. Gîndul că *El* ar putea crede aşa ceva o înnebunea pur şi simplu. Totuşi, nici nu putea risca totul în chip prostesc. Se impunea apoi să fie prudentă şi dintr-un alt motiv. Dacă în ciuda părerii lui Bernard, nu numai *unii*, ci *toţi* cei ce formau statul major erau supravegheaţi şi în timpul week-end-ului ? Oare Trustul avea reţinute camere la „King Minos" şi la alte hoteluri numai ca să vină în ajutorul oamenilor săi în timpul week-end-ului lor ? Nu cumva, fără ştirea administraţiei, specialiştii Trustului instalaseră niscai aparate prin intermediul cărora puteau lua cunoştinţă de tot ceea ce se întîmpla în camerele respective ? Nu era deloc exclus. Dimpotrivă, părea chiar foarte probabil. În definitiv era greu de crezut că Trustul îşi greva bugetul cu costul celor patru camere la „King Minos" şi a altor cîteva la încă două hoteluri numai de dragul oamenilor săi. Dacă o făcea anume ca să poată continua supravegherea lor şi în timpul în care îşi petreceau week-end-ul ?

În clipa următoare o străfulgeră un gînd : Nu cumva Bernard, amintind de cel cu „musca pe căciulă", voise s-o avertizeze ? S-o avertizeze ? În ce fel ? Da, un avertisment : „Bagă de seamă, Erna ! Dacă te simţi cu musca pe căciulă, astîmpără-te, altfel ai s-o păţeşti !"

Absurd ! Ca să-i recomande prudenţă, trebuia ca Bernard s-o bănuiască. Or aşa ceva nu era posibil. Nimeni, nimeni n-o putea bănui, fiindcă era sigură că nu se trădase. Nu erau decît gînduri absurde, explicabile dacă ţinea seama de faptul că trecuse atît de puţin timp de cînd ieşise din închisoare. Prea bruscă fusese trecerea. Şi, dacă anii petrecuţi acolo nu-i alteraseră frumuseţea, în schimb

pe neașteptate și perfid i se furișase în suflet *teama de ceva neprevăzut* care putea să i se întîmple. Cum însă fusese și continua să fie o femeie curajoasă, Erna încerca să se convingă că presupusa teamă era o „sechelă psihică" sau, cum mai obișnuia ea să spună, un „tic psihic".

„Hotărît, nu-i decît un tic psihic".

Și își aminti de Jeni. Pe Jeni o reîntîlnise cu mulți ani în urmă, curînd după ce se înapoiase în țară. Jeni lucrase și ea la „Casa copilului". Prietene nu fuseseră, dar se înțeleseseră bine, deși erau firi cu totul deosebite. Jeni, mai mare cu doi ani, a părăsit orfelinatul înaintea ei, ca să lucreze ca ucenică într-o fabrică de confecții. De atunci n-a mai revăzut-o. Cînd, după mulți ani, a reîntîlnit-o pe stradă, avînd același drum, au plecat împreună, Jeni fiind aceea care avea cel mai mult de povestit. La un moment dat, Erna observă că fata, povestind, mereu întorcea capul să privească în urmă.

— Te urmărește cineva, Jeni ? întrebase ea.

— Nu ! Este un tic nervos. Încerc să mă dezbar de el, dar nu izbutesc.

Era de nesuportat să meargă alături de cineva care aproape la fiecare pas întorcea capul să „verifice" dacă nu cumva este urmărită. De aceea, pretextînd o întîlnire urgentă, Erna o lăsă în drum și fugi să prindă autobuzul.

Și iarăși, tot fără convingere :

„Categoric este un tic psihic !"

14

O MIZĂ INCREDIBIL DE MARE

Se mai scursese încă o lună. Erna plecă tot cu elicopterul în cel de-al patrulea week-end al ei. De cînd decolase de pe minusculul aeroport al insulei, Kurt pilotul, alias Andrea Kapsali, nu-i adresase un singur cuvînt. Elicopterul zbura la mică înălțime. Marea purta o rochie de brocart de culoare albastră, în timp ce florile — vălurelele — erau argintii.

— Parșivă ! îl auzi la un moment dat pe Kurt murmurînd.

— Cine ?

— Marea !

Și schiță gestul de a o scuipa. Amintindu-și însă unde se află, și cu cine, renunță.

Erna nu-i răspunse și nici nu se străduí să găsească un subiect ca să continue dialogul. Era atît de frămîntată, atît de neliniștită ! Trecuseră două luni de cînd plecase din țară și fără îndoială că acum *El* se convinsese că răzbunarea ei fusese una de doi bani : aceea că izbutise să plece din țară — ce satisfacție — cu asentimentul Securității. Zadarnic încerca să se convingă de contrariu : în definitiv, atît *El* cît și ceilalți care autorizaseră plecarea, fiind oameni de meserie, își dădeau desigur seama că, în

raport cu obiectivele urmărite, *tăcerea* ei de numai două luni în nici un caz nu constituia o dovadă de „trădare", ci, dimpotrivă, una de prudență, cel mult de exagerată prudență.

Și, fiindcă nu izbutea să se convingă, se hotărî să acționeze. Cu strîngere de inimă, împotriva rațiunii și în ciuda presentimentului că e pe punctul de a comite o mare imprudență. Se hotărî și în ziua cînd luă hotărîrea, cu ciudă și amărăciune, își spuse :

„Iată, am luat o hotărîre la care prudența elementară îmi cere să renunț. Un bărbat sigur nu ar fi procedat așa. Dar sînt femeie, din păcate sînt femeie".

— Este a patra oară cînd te duc la Atena, și a șaptea oară de cînd facem împreună acest drum. Niciodată însă nu ai arătat așa, domnișoară Erna !

— Dar cum arăt, domnule Kurt ?

— Tare emoționată... Tare nerăbdătoare să ajungi la Atena. Te trădezi, singură, fără să-ți dai seama.

— Nu înțeleg ce vrei să spui ! bîigui ea cu vocea schimbată și cu inima galopînd nebunește. Cum, în asemenea hal ajunsese, încît pînă și Kurt, care nu era un om din cale-afară de inteligent, înțelesese ?

— Chiar că nu pricepi la ce anume m-am referit ? Am fost doar foarte clar : te trădezi singură. Pînă și un copil și-ar da seama ce se petrece cu dumneata.

Între timp, Erna își revenise. Acum era din nou calmă, lucidă, în stare să se lupte cu acest om placid, dar, totuși, simpatic.

— Un copil, da ! Dar eu, deși este vorba despre mine însămi, nu. Te rog, ajută-mă să înțeleg ! (Ultimele cuvinte le rosti cu intenție vădit ironică.)

— Eşti îndrăgostită chiar într-un asemenea hal, domnişoară Erna ?

Erna răsuflă uşurată ! Va să zică el credea că este îndrăgostită. Eroarea lui îi convenea de minune. Va protesta, dar în aşa fel, încît el să se convingă exact de contrariu.

— Îndrăgostită ! Glumeşti, domnule Kurt. E drept, ultima dată cînd am fost la Atena am cunoscut un bărbat agreabil, care m-a însoţit la cumpărături prin Pláka, dar, cînd ne-am despărţit, nu ne-am mai dat întîlnire. Şi dacă poţi să mă crezi nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

— Chiar dacă este adevărat...

— Este adevărat, domnule Kurt.

— Chiar dacă este adevărat că nu v-aţi dat întîlnire, asta nu înseamnă că nu eşti îndrăgostită. În ziua cînd l-ai cunoscut nu ţi-ai dat seama că îţi place foarte mult. Abia mai tîrziu, pe insulă, ai descoperit că îl iubeşti. Acum eşti emoţionată, eşti nerăbdătoare să ajungi la Atena, fiindcă speri că întîmplarea va aranja în aşa fel lucrurile încît să-l întîlneşti. Am sau nu dreptate, domnişoară Erna ?

— Ai, domnule Kurt, nu dreptate, ci o imaginaţie foarte bogată.

O spuse însă cu un asemenea ton, încît dezminţirea să pară confirmare.

După aceea, pînă la Atena, Kurt se învăluise într-o tăcere mohorîtă, ca într-o plasă.

Abia cînd elicopterul ajunse deasupra aeroportului Mikonos, Kurt îşi descleştă fălcile :

— Domnişoară Erna, deseară iau masa la taverna „Exi adelfákea“ [1]. Dacă eventual nu-l vei întîlni pe...

[1] Cei şase fraţiori.

omul de care te-ai îndrăgostit, n-ai vrea să cinăm acolo împreună ? Vom fi doi oameni singuri, care se întîlnesc numai ca să-şi ţină de urît unul altuia.

Erna se afla în încurcătură. Deşi Kurt era un bărbat agreabil, nu i-ar fi plăcut să-şi petreacă seara în compania lui.

— Domnule Kurt, dacă nu-l voi întîlni, îţi promit că deseară voi fi la taverna „Şase fraţiori", să zicem la orele zece, îi făgădui, deşi ştia de pe acum că nu se va duce.

— În orice caz, chiar dacă nu vei putea veni, eu voi rezine o masă şi te voi aştepta.

La hotel întîrzie doar atît cît fu necesar ca să se schimbe. Coborî în hol, la primul etaj, cu mica geantă de voiaj în mînă şi ceru „garsonului" suc de portocale şi vafea. Acum din nou era nehotărîtă. Şi asta numai din cauza lui Kurt. *„Te trădezi singură, domnişoară Erna, fără să-ţi dai seama"*. Grav nu era că el îşi închipuise că era îndrăgostită. Grav era că observase o *schimbare*. Neştiind din cale-afară de perspicace, Kurt trăsese concluzia că era îndrăgostită. Pe insulă însă existau oameni mult mai deştepţi decît pilotul : Boris, Bernard, Francisco, ceilalţi. Or, dacă pînă şi Kurt sesizase *schimbarea*, cu atît mai mult sărise în ochii celorlalţi. Problema era : cu interpretare îi dăduseră. Nu cumva vreunul dintre ei ghicise adevărul ? De pildă, Boris, de care se temea cel mai mult, fiindcă părea a fi cel mai inteligent dintre toţi ?

Da, era din nou nehotărîtă, din nou teama aceea iraţională — „ticul psihic" — pusese stăpînire pe ea. Planul, pe care îl concepuse pînă la cele mai mici detalii, nu i se mai părea destul de bun, destul de bine gîndit.

Și, iată, stătea în holul hotelului „King Minos", frămîntată de îndoieli, incapabilă să ia o hotărîre.

Înainte de a pleca din țară, prin maiorul Bogdan, primise instrucțiuni cum va trebui să procedeze în ziua cînd va fi în măsură să transmită primele informații utile: Trebuia să se ducă la o anume „tavernulă" — „Paradisos" — din cartierul Pagrati, să se așeze la o masă din raionul servit de un „garson" cu părul oxigenat, al cărui nume era Kosta, și să-i ceară o friptură de vițel la grătar cu cimbru de Vitina. Dacă ospătarul îi va răspunde că nu are cimbru de Vitina, ci de Olimpia, avea să însemne că legătura fusese stabilită și că va putea strecura sub nota de plată — ce va fi prezentată pe o farfurie — o hîrtie-monedă de cincizeci de drahme pe care va fi lipit în prealabil „raportul" ei, scris mărunt pe foiță.

În încheiere, maiorul Bogdan îi făcuse următoarea recomandare:

— Nu vei lua legătura cu ospătarul decît numai atunci cînd vei fi absolut sigură că nu ești urmărită.

Recomandarea fusese atît de categorică, încît ea, descumpănită, întrebase:

— ... Și cum voi putea fi *absolut* sigură că nu sînt urmărită?

— În treaba asta nu există rețetă. Descurcă-te. Iar dacă ai măcar o cît de vagă bănuială că ești filată, renunță. Orice greșeală poate să-ți fie fatală. Depinde numai de dumneata să izbutești într-un mod strălucit, sau să ratezi totul.

Hotărîndu-se să acționeze, Erna nu se gîndise să stabilească legătura cu ospătarul Kosta de la taverna „Paradisos", pentru a nu-și desconspira prematur legătura. Ea concepuse un alt plan, mai hazardat, dar tocmai din

acest motiv mai realizabil. Acum însă, cînd stătea în holul hotelului, oare i se mai părea tot atît de realizabil ? Nu știa ! Acum, nehotărîtă și un pic speriată, privea distrată lumea care se perinda prin hol. În fața televizorului, trei băieți, între opt și unsprezece ani, blonzi, slabi și urîți, urmăreau atent un episod al serialului „Bonanza". Cu același interes îl urmărea și o bătrînică simpatică și tare pistruiată, care părea a fi guvernanta celor trei puști. Nu prea departe, instalate în fotolii comode, patru bătrîne englezoaice tăifăsuiau, croșetînd de zor. După mulțumirea care se citea pe fețele lor fardate, făceau impresia că se distrau de minune. Privindu-le, Erna se întrebă de ce fusese nevoie ca bătrînele englezoaice să cheltuiască bani și să se obosească, dacă pentru ele Atena însemna doar holul unui hotel confortabil, în care se putea croșeta și conversa agreabil !

Încet, încet, se liniștea. Încet, încet nehotărîrea o părăsea. Trebuia să-și pună planul în aplicare. Pe urmă, după ce *El* va lua cunoștință că nu-l trăsese pe sfoară, va putea să aștepte — așa cum îi recomandase maiorul Bogdan — pînă cînd va fi sigură că putea să stabilească legătura cu Kosta, fără teamă de riscuri.

Ieși în stradă și porni la întîmplare. Acum, cînd din nou se hotărîse, nu avea de ce să se grăbească. De orice s-ar fi putut plînge numai de timp nu. Ieși în strada Panepistimion și tocmai în clipa cînd se afla în dreptul hotelului „National" un taxi opri la intrare. Erna nu mai ezită : Se urcă în mașina din care coborîse o tînără și ceru șoferului s-o ducă la Dionissos [1].

[1] Localitate din apropierea Atenei.

— *Málista, despinís!*[1] îi răspunse şoferul bucuros, deoarece Dionissos se află la o depărtare de Atena de circa treizeci de kilometri, şi o cursă de treizeci de kilometri nu era puţin lucru. Şi fiindcă era bucuros, nu observă că „i xéni"[2] îşi răsucise trunchiul ca să privească prin ferestruica din spate dacă nu cumva este urmărită. Dar, chiar dacă ar fi observat, tot nu s-ar fi mirat, întrucît, ca vechi „taxigiu", încetase să se mai mire de ciudăţeniile turiştilor străini, mai ales ale turistelor.

— La Dionissos, în ce cartier vreţi să vă duc ? întrebă şoferul după ce scăpă de străzile aglomerate din centrul Atenei, unde şofatul, mai ales în orele de vîrf, echivala cu un supliciu.

— Nu cunosc pe nimeni la Dionissos. Vreau să văd localitatea şi nimic mai mult. Am auzit că este drăguţă. Arată-mi dumneata ceea ce crezi că merită a fi văzut.

E greu de presupus că şoferul înţelesese tot ceea ce îi spusese Erna. Fiind însă un tînăr deştept şi descurcăreţ, ca mai toţi şoferii Atenei, deduse cam ce dorea „i xéni".

Dionissos este un mic orăşel, renumit pentru clima sa sănătoasă. Cu ani în urmă, fusese un fel de Davos al Greciei. Toţi cei care sufereau de plămîni veneau să se trateze fie în sanatoriu, fie să locuiască în casele particulare, un fel de vile, aerul din partea locului fiind considerat cel mai bun medicament.

După ce o plimbă prin toată localitatea, şoferul întrebă :

— Ne întoarcem la Atena ?

[1] Da, domnişoară.
[2] Străina.

— Pe mine să mă lași la hotel. La cel mai bun, dacă există mai multe.

— Am să vă las la hotelul „Ellas".

Fata de la recepție îi oferi o cameră la etajul întîi, după afirmația ei, „i kalíteri" [1]. Erna făcu o baie, după aceea coborî la restaurantul hotelului să prînzească.

„Garsonul" îi recomandă un meniu format numai din pește. Prelungi prînzul mai bine de o oră, deoarece avea timp suficient pînă la ora cînd trebuia să treacă la executarea planului. Examinînd pe furiș clienții de la mesele celelalte, Erna se întrebă dacă printre ei nu se afla unul care, fără ca ea să prindă de veste, o urmărise încă de la Atena. Pe parcursul celor treizeci de kilometri, taxiul ei fusese depășit sau depășise multe mașini, și toate tipurile. Nu era exclus ca în vreuna din ele să se fi găsit omul Trustului însărcinat cu urmărirea ei.

În sfîrșit, după ce prelungi prînzul cît putu de mult, chemă „garsonul", plăti și urcă la ea în cameră. Simulă că închide ușa camerei, dar, în realitate, o lăsă ușor întredeschisă și pîndi să vadă dacă mai urcă și altcineva. Nu mai urcă nimeni și Erna se liniști. Încuie ușa și, după ce scoase din poșeta pe care n-o lăsase o clipă din mînă un plic și hîrtie, scrise următoarele :

Din motive independente de voința mea, nu am putut să-ți trimit o scrisoare prin blondul și simpaticul dumitale prieten. Deoarece încă nu sînt complet restabilită, mă aflu sub supravegherea atentă a medicilor. Sînt internată la cea mai bună clinică, alta superioară acesteia nu există. Mă simt bine aici și optimistă în ceea ce privește viitorul,

[1] Cea mai bună.

deoarece medicii îmi acordă multă atenție. Se pare că sînt mulțumiți de mine, ca pacientă. Mă străduiesc, pe cît îmi stă în putință, să nu-i dezamăgesc.

Sistemul de organizare a clinicii este deosebit de interesant și este încadrat cu personal de înaltă calificare. Pentru informarea acestuia, sosesc, zilnic, materiale documentare, unele dintre ele fiind extrem de prețioase. Cîțiva dintre corespondenți sînt din România.

Fiind foarte grăbită, nu-mi stă în putință să-ți scriu mai mult. Amănuntele ți le voi transmite mai tîrziu, cînd voi fi în măsură să-l văd pe prietenul dumitale. Pînă atunci, îți pot spune că sînt optimistă în ceea ce privește evoluția bolii de care sufăr.

Glifada

Vîrî scrisoarea în plic, îl lipi, pe urmă scrise adresa conspirativă cu litere de tipar: DAN DUMBRAVĂ, STR. PÎINIȘOAREI, NR. 16, BUCUREȘTI, SECTORUL II. Plicul îl ascunse în poșetă, iar poșeta o vîrî sub pernă. Se culcă în pat și cîteva minute mai tîrziu o fură somnul.

Se deșteptă, așa cum își propusese, după două ore. Se îmbrăcă și, cu sacoșa de voiaj în mînă, coborî. Spuse funcționarei de la „Reception" că se rîzgîndise și că nu va rămîne peste noapte, dar că plătește costul camerei, pe urmă, după ce achită nota, părăsi hotelul.

Afară era încă lumină. Grataragiii „tavernulelor", concentrate mai toate într-un fel de piațetă, supravegheau cum se frige apetisantul dar destul de indigestul kokoretsi [1].

[1] Un fel de frigărui din intestine și organe de miel.

În piațetă așteptau cîteva taxiuri. Se urcă în primul și ceru șoferului s-o ducă înapoi la Atena. Timp de zece minute, nici o altă mașină n-o ajunse din urmă. Asta însemna că nu era urmărită. Răsuflă ușurată. Constatarea aceasta îi dădea și mai multă încredere în sine. La o bifurcare a șoselei, un „Chevrolet" rămăsese în pană. Proprietarul ei, cu capul vîrît sub capotă, meșterea ceva la motor.

Noaptea începea să se lase. La apus cerul era liliachiu. Pînă la plecarea trenului spre Thessaloniki mai erau trei ore. Ceru șoferului să meargă mai încet, sub pretextul că viteza îi face rău. Șoferul mormăi ceva de neînțeles și continuă să gonească. Erna îl lăsă în plata Domnului.

La un moment dat, cînd șoferul întoarse puțin capul ca să potrivească oglinda retrovizoare, Erna observă că semăna vag cu Francisco. Dar nu cu un Francisco ros de boală, ci un Francisco tînăr, plesnind de sănătate.

„Francisco este cel mai ciudat om pe care l-am cunoscut vreodată !" își spuse.

Și, ca să-și omoare timpul, începu să se gîndească la Francisco.

Trecuseră două luni de cînd venise pe insulă și în tot acest timp cu Francisco vorbise doar de trei ori.

Deși se oferise s-o învețe limba greacă, se părea că uitase de promisiune, chiar de a doua zi. Sau dacă eventual nu uitase, așteptase ca ea să-l solicite. Erna n-o făcuse, în primul rînd, fiindcă îi era mai la îndemînă să învețe de una singură, utilizînd gramaticile și dicționarul cumpărate la Atena, iar în al doilea, pentru că avea impresia că Francisco o ocolește. Evident ar fi putut provoca o explicație. Nu considera însă că este necesar. Era de fapt bucuroasă că o lasă în pace. Erna prefera să

fie lăsată în pace nu numai de Francisco, dar, în general, de toată lumea. Societatea celorlalți o obosea. Și o obosea, fiindcă, indiferent cu cine ar fi stat de vorbă și indiferent care ar fi fost subiectul conversației, trebuia să fie tot timpul concentrată la maximum, pe de o parte, ca, eventual, să înțeleagă tîlcul ascuns al cuvintelor, iar pe de alta, să-și pregătească răspunsurile mental, înainte de a le formula cu voce tare. De aceea era foarte mulțumită cînd ceilalți o ignorau. Și cu atît mai mulțumită că tocmai Francisco o lăsa în pace, deoarece de fiecare dată cînd stătea de vorbă cu el avea senzația că pășește pe un teren implantat cu mine și că dintr-o clipă în alta ar putea să sară în aer.

Următoarea conversație — după cea avută pe plajă — debută în modul cel mai banal :

— Ce mai faci, Erna ?

— Mă aclimatizez, Francisco.

— Ferească Dumnezeu, Erna !

— De ce ?

— Pentru că, după aclimatizare, urmează obișnuința.

— Și ?

Francisco o mîngîie în treacăt pe obraz, de parcă ar fi fost un copil.

— Spune drept, Erna, chiar ți-ar face plăcere să te obișnuiești cu viața de pe insulă ?

— De ce nu mi-ar plăcea ? răspunse tot printr-o întrebare, bănuind că Francisco îi pusese o „întrebare-cursă".

— Erna, tu ești mai nefericită decît mine.

— Cine e fericit, Francisco ?

— Lasă frazele ! Lasă diversiunea. Toată lumea e nefericită. Dar nefericirea la care te referi este de natură metafizică. Tu ești însă altfel nefericită. Dacă n-aș fi

bolnav, dacă n-aș ști că am să mor foarte curînd, aș fi mulțumit, ca să nu spun fericit. Asta înseamnă că eu *știu* pentru ce sînt nefericit. Dar tu, Erna, *de ce* ești nefericită ? Chiar mai nefericită decît mine ?

Ce trebuia să-i răspundă ? O uimea intuiția lui. Da, era nefericită, tare nefericită, însă în nici un caz nu-i putea spune de ce se simțea așa.

— Sînt zdrobită, Francisco. Am stat în închisoare șapte ani. Nu știu dacă îți dai seama ce înseamnă aceasta.

— Zdrobită nu-i tot una cu nefericită. Erna, aș da orice numai să știu ce înseamnă insula asta pentru tine.

— Și de ce ții atît de mult să știi ?

— Pentru că insula asta e singurul loc de pe lume unde tu nu ai ce căuta.

— Nu înțeleg !

— Nici eu nu înțeleg foarte exact ceea ce am vrut să spun. Știu însă că mi-e tare milă de tine, Erna. Tare milă.

— Ascultă, Francisco ! Nu crezi că e jignitor ceea ce spui ? Nu există om căruia să-i facă plăcere atunci cînd află că trezește mila semenului său.

— N-ar trebui să te simți jignită, Erna. Mi-e milă de tine în sensul superior al cuvîntului. Dacă aș fi fratele tău, aflînd că mi-e milă de tine, tot te-ai simți jignită ?

— Ce rost are întrebarea, de vreme ce nu ești fratele meu ?

— Închipuie-ți că sînt fratele tău și, în consecință, te rog să nu te simți jignită. Trebuie să știi că nu este vorba de o compătimire abstractă. Te compătimesc și aș vrea să te ajut, Erna.

— În ce fel, Francisco ?

— Nu știu ! Caut ! De fapt, aștept să-mi vină o *idee*. Una din inspiratele mele idei. De mult timp o aștept. Fiindcă, Erna, de tine mi-e milă și m-am gîndit să te ajut, chiar din ziua în care ai pus piciorul pe insulă, mai exact din ziua în care am stat de vorbă pe plajă. Din păcate, aștept ideea de două luni. Sînt două luni, Erna ?

— Da, două, Francisco.

— Cred că nu e un motiv să disper. Mai devreme sau mai tîrziu, ea se va naște și atunci te voi putea ajuta efectiv.

Și brusc o părăsi, probabil ca să se înțepe.

Două săptămîni mai tîrziu, veni s-o caute la „refugiul" ei, acolo unde se termina vegetația și începea muntele.

— De ce vii tocmai în locul acesta sălbatic ?

— Omul, Francisco, simte nevoia ca din cînd în cînd să fie și singur.

— Noi ceilalți, cînd simțim nevoia să fim singuri, ne îmbătăm. Chiar și femeile.

— Ca de obicei, și de data asta exagerezi, Francisco.

— Tot nu te-ai săturat de insulă, Erna ?

— Cred că am izbutit să mă aclimatizez.

— Știi, ideea pe care o așteptam, în sfîrșit, s-a născut.

— Ideea de a mă ajuta ?

— Da !

— Bine, dar eu nu simt nevoia să fiu ajutată de nimeni și cu atît mai puțin de tine, Francisco. Te rog să nu te superi că ți-o spun.

— De ce să mă supăr ? Cel mult, pot să regret că nu ești totdeauna la fel de sinceră ca acum. De ce, Erna ?

— De ce — ce ?

— De ce nu ești totdeauna sinceră cu mine ?

— Tu ești, Francisco ?

Probabil că nu se aştepta la o asemenea întrebare, deoarece cîteva clipe o privi surprins. Pe urmă, izbucni în rîs :

— Bineînţeles că nu. Eşti teribilă, zău aşa ! Mă întreb cum de ţi-a dat prin minte să-mi pui întrebarea exact la momentul cel mai potrivit.

— Iar tu pur şi simplu cinic. Îmi reproşezi ceva de care tu te faci vinovat într-o măsură mult mai mare.

— Mă aşteptam să spui că sînt ipocrit.

— Nu ! Cinic !

— Nu, Erna ! Nu sînt nici ipocrit şi cu atît mai puţin cinic. Sînt un om care în viaţa lui n-a izbutit niciodată să fie sincer cu cineva şi nici să se poarte în aşa fel încît alţii să fie sinceri cu el. De aceea mi-ar fi plăcut să ştiu că îmi acorzi încredere, fără să ceri de la mine reciprocitate.

— Încă o dovadă că eşti cinic, Francisco. În definitiv, ştiind că nu poţi fi sincer cu mine, de ce mi-aş deschide sufletul în faţa dumitale ?

Francisco nu-i răspunse imediat. O privi lung, enigmatic, pe urmă, ridicînd din umeri :

— Nu există nici un motiv. Absolut nici unul. Dealtfel, nici nu ţi-am pretins. Ţi-am spus doar că mi-ar fi plăcut să ştiu că îmi acorzi atît de multă încredere, încît să poţi fi sinceră cu mine.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi o asemenea plăcere.

— Asta îmi întăreşte o anumită convingere în legătură cu dumneata.

— Ce ştii, ce poţi şti despre mine, Francisco !

— Nimic mai mult decît ceea ce ai binevoit să-mi spui. Poate că totuşi ştiu ceva mai mult despre dumneata în cazul cînd sursa informaţiei mele nu minte.

— Ce fel de sursă ?

— Una pe care Friedrich scuipă, deoarece îi contestă valabilitatea : *intuiția*. Din păcate, refuzînd să fii sinceră față de mine, mă lipsești de o plăcere pur științifică : de a verifica în ce măsură pot avea sau nu încredere în intuițiile mele.

— Iarăși ai spus ceva jignitor.

— Iartă-mă, Erna, nu asta mi-a fost intenția. Se uită la ceas, se miră că timpul trecuse atît de repede, pe urmă cu amărăciune : Discutăm de atîta timp și încă nu m-ai întrebat, așa cum ar fi fost normal.

— Ce să te întreb, Francisco ?

— În ce fel mi-a dat prin minte să te ajut.

— Ți-am spus că nu am nevoie de ajutor.

— Dacă ai putea să-ți dai seama ce multă nevoie ai de ajutorul meu, pînă acum te-ai fi grăbit să mă întrebi.

— Dar fiindcă nu-mi dau seama, n-am să te întreb.

— Am să-ți spun, totuși, din proprie inițiativă. Erna, vreau să te fac moștenitoarea mea. Toate cele douăzeci și trei de milioane de dolari îți vor aparține, dacă bineînțeles vei accepta condițiile mele.

— Ce fel de condiții ?

— În primul rînd, să pleci cu mine. Să părăsim insula.

— Ești nebun, Francisco.

— Ascultă-mă ! Dumneata mă sfătuiai să mă internez într-o clinică din Elveția, în speranța că medicii vor putea stagna evoluția teribilei boli, care zi de zi mă apropie mai mult de mormînt. Tu ești însă de un optimism debordant. Sînt condamnat definitiv, nu are nici un rost să mă mistific. De aceea eu am o altă propunere. Să plecăm împreună în Elveția și să închiriem o căsuță într-o mică localitate din apropierea Genevei. Mă grăbesc să-ți spun că nu pretind de la dumneata să te culci

cu mine, și nici să te transformi în infirmiera mea. Vom angaja atîția servitori, cîți vei considera că sînt necesari. De la dumneata nu voi pretinde decît atîta : în măsura în care lucrul acesta nu te va obosi prea mult — eventual plictisi prea mult — să te comporți în așa fel încît să-mi dai iluzia, pînă în clipa în care voi muri, că nu sînt chiar singur. Va fi vorba doar de cîteva luni, Erna. Desigur, tu ai putea crede că milioanele de care ți-am vorbit nu există decît în închipuirea mea. Sau ai mai putea crede că, deși banii există, te voi trage pe sfoară, lăsîndu-i moștenire altcuiva. Ei bine, ca să nu ai motive să te îndoiești de sinceritatea mea, m-am gîndit la următoarea soluție : plecăm împreună în Elveția. În ziua cînd ajungem acolo, scot de la bancă suma de cinci milioane și o depun pe numele tău la oricare bancă dorești. Celelalte optsprezece milioane de dolari urmează să intre în posesia ta după moartea mea, adică aproximativ după șase luni de zile. La început, pînă vom găsi o casă potrivită, vom locui la hotel, în camere separate, dar ne vom înscrie în registru ca soț și soție. Cred că nu va dura mult pînă să găsim o vilișoară pe gustul dumitale.

Erna era stupefiată. La orice s-ar fi așteptat din partea lui Francisco, dar în nici un caz să-i facă o asemenea propunere. Perspectiva de a deveni posesoarea sumei de douăzeci și trei de milioane de dolari pur și simplu o năucise. Nu era în stare să-și imagineze ce reprezenta o asemenea sumă, și nici să-i dea prin minte ce ar putea face cu atîția bani. Singura constatare pe care o putu face în gînd fu aceasta :

„În orice caz, voi fi puternică ! Foarte puternică !"

Dar, brusc, entuziasmul ei sucombă. Luciditatea, pentru moment ostracizată, redobîndi pozițiile pierdute. În defi-

nitiv, chiar dacă milioanele existau, chiar dacă realmente Francisco intenționa s-o facă moștenitoarea lui, nu putea să nu se întrebe : de ce o alesese tocmai pe ea ? O iubea oare ? Era femeie și, dacă Francisco s-ar fi îndrăgostit de ea, ar fi simțit-o. Nu, era *altceva*. Ce însă ? Dar, în definitiv, de ce căuta o explicație, alta decît aceea pe care i-o dăduse chiar Francisco că voia s-o ajute în „mod eficient" ? Și ca s-o ajute în „mod eficient" intenționa să-i dăruiască douăzeci și trei de milioane de dolari ? Incredibilă explicație.

Fără să stea prea mult pe gînduri îl întrebă :

— Asta este *ideea* care s-a lăsat atît de mult așteptată ?

— Da !

— Și vrei să faci asta numai ca să mă... ajuți ?

— Da ! De fapt, ajutîndu-te, mă ajut, deoarece avîndu-te lîngă mine, va însemna că nu voi fi singur în ultimele clipe ale vieții mele. Fii liniștită, ajutorul meu nu este unul absolut dezinteresat.

— Ceva nu mi-e clar, Francisco. Ai spus că am nevoie de ajutor. De ajutorul *tău* sau în general de ajutorul cuiva, indiferent al cui ?

— De al meu, Erna. Nu neg că, eventual, și altcineva ar putea să te ajute. Însă nimeni nu se va oferi, deoarece, în afară de mine, nimeni nu știe că ai nevoie de ajutor.

— De un ajutor în valoare de douăzeci și trei de milioane de dolari ? Vrei să spui de un ajutor financiar ?

— A, nu neapărat de unul financiar. Cred însă că o sumă atît de mare de bani te va putea convinge să te urnești de pe insula asta.

— Dacă am înțeles bine, ajutorul de care am nevoie constă în a fi convinsă să plec de pe insulă ?

— Să zicem, Erna.

— Şi de ce consideri că este în interesul meu să plec de aici ?

Francisco privi lung la ea, dar cu o expresie de-a dreptul enigmatică.

— Erna, te hazardezi pe un teren extrem de periculos. Nu mă strînge în chingi cu întrebări ale căror răspunsuri, dacă ţi le-aş da, în nici un caz nu ţi-ar face plăcere. Decît să mă întrebi, ai face bine dacă ai recunoaşte că este în interesul dumitale să părăseşti insula.

— Ascultă-mă, Francisco ! Nu sînt singură pe această insulă. Mai eşti tu, mai sînt ceilalţi. Ei bine, ar fi şi în interesul lor dacă ar părăsi insula ?

— Nu ! Numai în interesul dumitale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Francisco, nu-mi plac defel şaradele.

— Şaradă ? Erna, dumneata ştii de ce. Iar dacă nu ştii, înseamnă că *nu vrei să ştii*. Zău, Erna, că nu înţeleg deloc mania asta a ta de a despica firul în patru. Dar să zicem că nu este în interesul dumitale să părăseşti insula. Consideră atunci propunerea mea ca un capriciu. Capriciul unui om care va muri peste cîteva luni şi care, neputînd lua cu el în mormînt cele douăzeci şi trei de milioane ce-i aparţin, te-a ales pe dumneata ca să-l moşteneşti. Pentru o asemenea şansă extraordinară te-ar invidia, Erna, milioane de femei. Gîndeşte-te ! Cinci milioane dolari pe numele dumitale o oră după ce sosim la Geneva. Restul după moartea mea. Şi pentru a-ţi dovedi bunele mele intenţii, îţi promit ca, imediat după ce ne-am instalat în casa noastră, să scriu pe o bucată de hîrtie „parola" cu care se poate ridica întreaga sumă. Voi pune hîrtia într-un plic, îl voi lipi şi apoi îl voi încuia într-un sertar. O cheie va rămîne la mine, cealaltă la

dumneata. Dacă prezența mea va deveni pentru dumneata de nesuportat, mă vei putea părăsi, luînd cu dumneata plicul. Fiind în posesia parolei, vei putea intra în stăpînirea întregii sume. Iată, Erna, cît de departe merg, numai din dorința de a te convinge să pleci de pe insulă.

— Încă o dată, Francisco : de ce trebuie să plec ?

— Tu știi !... De ce mai întrebi ?

În definitiv, ce urmărea Francisco ? O bănuia de trădare față de Trust și voia s-o ferească de eventualele consecințe ? Nu ! Trebuie că altul era motivul. Brusc își aminti de avertismentul Catherinei : să se ferească de Francisco ! Judecînd la rece, Francisco nu era omul în care se putea avea încredere. Un om care își omorîse soția cu mîna amantului ei nu face cadou douăzeci de milioane de dolari unei femei pe care o cunoaște de numai două luni, chipurile ca s-o ajute. În realitate Francisco urmărea un anume scop. Dar care ? Dacă arunca în joc — un joc ascuns și perfid — o miză atît de mare, însemna că și cîștigul pe care sconta nu era mai mic. Era aproape sigură că propunerea lui, aparent dezinteresată și cu iz de melodramă, era periculoasă, iar avertismentul Catherinei vrednic de luat în seamă.

— Ai fost vreodată însurat ? întrebă Erna aproape fără voia ei.

— Desigur. Nevasta mea a fost o tîrfă. Am iertat-o de mai multe ori. Ultima dată, cînd am prins-o că mă înșală cu un nenorocit de polițai, l-am silit pe acesta s-o omoare. Omul — amantul pe care l-am silit s-o omoare — era fratele Catherinei. Evident, nu-ți spun o noutate. Ceea ce ai aflat acum de la mine știai mai de mult de la Catherine. Dar treaba aceasta nu are nici o legătură cu

propunerea pe care ţi-am făcut-o. Să ştii că nu sînt Barbă Albastră, aşa că nu trebuie să te temi de mine.

— Să mă tem ? Ar fi absurd !

Absurd, şi cu toate acestea îi trecuse aşa ceva prin minte. De aceea îl şi întrebase dacă fusese însurat. Voise să verifice în ce măsură Catherine spusese adevărul. Şi acum, cînd avea confirmarea că n-o minţise, propunerea lui îi apărea şi mai dubioasă. În aşa măsură dubioasă, încît ar fi trebuit să-l refuze pe loc. Dar dacă banii existau ? Dacă Francisco era animat de intenţiile cele mai bune şi peste şase luni ar putea deveni posesoarea a douăzeci şi trei de milioane de dolari ? Era înţelept să întoarcă spatele unei şanse atît de extraordinare ? Evident că nu. Totuşi ea *nu putea* părăsi insula, atîta vreme cît nu-şi atingea *scopul*. N-o putea părăsi azi, mîine, o săptămînă, două, o lună, dar mai tîrziu ? Mai tîrziu da. Cele douăzeci şi trei de milioane de dolari i-ar da posibilitatea să compenseze ceea ce niciodată nu ar putea dobîndi — fericirea — cu ceva care, în fond, nu ar fi decît un paliativ : plăcerea de a călători... de a călători... de a călători.

...Şi pentru că nu se putea hotărî, nu era înţelept să respingă pe loc propunerea lui Francisco. Trebuia să cîştige timp : să reflecteze, să cumpănească mai bine lucrurile.

Dealtfel, fără să ştie, chiar Francisco veni în întîmpinarea dorinţei ei ascunse :

— Bineînţeles, Erna, nu-ţi cer să-mi dai imediat un răspuns. Ştiu cît de greu îţi este să te hotărăşti. Pot să mai aştept. Numai, te rog, să nu dureze prea mult.

— Îţi promit, Francisco. Dar, spune-mi, crezi că baronul te va lăsa să pleci ?

— Va fi bucuros că scapă de mine. De vreme ce pentru el am încetat de a mai fi „creierul".

— Dar de mine crezi că va fi bucuros să scape ?

— Bucuros nu știu dacă va fi. Probabil că nu. Dar te va lăsa să pleci, fiindcă vei pleca împreună cu mine. Îl voi convinge. Am certitudinea că-l voi *putea* convinge.

Erna sesiză că acum Francisco era mai degajat. Pe chipul său acum destins, se așternuse un fel de mulțumire molcomă, convins fiind că își atinsese scopul propus. Siguranța lui o neliniști și o clipă o ispiti gîndul să-i spulbere iluziile. Dar din nou se răzgîndi. Din nou se convinse că era mult mai înțelept să cîștige timp. Cine știe ? Poate că perspectiva de a deveni milionară va învinge dorința ei de *răzbunare*. Totuși, optimismul lui trebuia cît de cît temperat :

— Îți promit să nu te las mult timp să aștepți, dar nu-ți promit că răspunsul va fi cel pe care îl aștepți.

— Nici nu-ți cer așa ceva. Dă-mi însă voie să fiu optimist. Am convingerea că, pînă la urmă, hotărîrea va fi dictată de rațiune și nu de considerente de altă natură.

*

Cînd șoferul stopă în spatele gării, Erna se simți de parcă în clipa aceea s-ar fi trezit dintr-un vis.

Plăti șoferului și intră în incinta gării. Verifică încă o dată ora exactă cînd pleca acceleratul, după aceea, ieșind pe peron, se urcă la întîmplare într-un vagon.

Stația terminus a acceleratului era Thessaloniki, capitala Macedoniei. La această garnitură se atașau două vagoane — de clasa întîi și de clasa a doua — pentru

călătorii cu destinația Bulgaria și România. Vagoanele acestea erau totdeauna ultimele. Erna, trecînd din vagon în vagon, ajunse la cele care o interesau. Cercetă de pe coridor fiecare compartiment în parte și atunci cînd i se păru că găsește ceea ce caută, intră într-unul din compartimentele vagonului de clasa întîi. Acolo nu se aflau decît doi călători.

În clipa în care Erna deschise ușa glisantă a compartimentului, cei doi călători se cinsteau dintr-o sticluță plată — ca să încapă în buzunar — a cărei etichetă o edifică imediat că băutura din sticlă era coniac „Metaxa" cinci stele.

— Bună seara ! spuse ea, închizînd ușa în spatele ei.

— Bună seara, domnișoară.

Erna nu se înșelase. Cei doi erau români.

Unul dintre ei, care părea a fi cel mai impresionat de frumusețea Ernei și pe care perspectiva de a călători în același compartiment cu o femeie atît de frumoasă părea a-l încînta cel mai mult, întrebă :

— Mergeți în țară ?

— Nu ! Dumneavoastră însă vă întoarceți acasă ? M-am înșelat cumva ?

— Nu v-ați înșelat. Am venit în Grecia în urmă cu zece zile, și ne întoarcem acasă. Permiteți-mi să mă prezint.

Erau amîndoi ingineri și veniseră în Grecia în interes de serviciu.

— Dar dumneavoastră ? întrebă cel care intrase primul în vorbă.

— Și eu sînt aici în interes de serviciu, dar mai rămîn încă două săptămîni. V-ar deranja dacă v-aș însărcina cu un mic comision ?

— Cu plăcere. Numai să nu fie vreun obiect voluminos.

— Este vorba de o scrisoare. Atît ! Doar o scrisoare.

Auzind că este vorba de o scrisoare, începură să dea înapoi.

— O scrisoare... O scrisoare este ceva mai dificil. Dumneavoastră ştiţi că există dispoziţii, care interzic...

— Domnule inginer, cunosc acele dispoziţii şi nu vă cer să le eludaţi. Iată ce vă propun : cînd veţi ajunge la frontiera noastră, să declaraţi ofiţerului care va veni să vă controleze paşapoartele că aveţi asupra dumneavoastră o scrisoare, că această scrisoare v-a fost înmînată în tren, şi că persoana care a scris-o roagă respectuos ca ea să parvină destinatarului cît mai repede posibil. După cum vedeţi, nu trebuie să vă temeţi că veţi avea neplăceri. Dacă veţi reflecta mai adînc, — şi eu vă rog s-o faceţi — vă veţi convinge exact de contrariu.

Micul ei discurs, rostit cu un ton un pic afectat, un pic solemn, avu darul să impresioneze pe cei doi ingineri.

Se sfătuiră din priviri şi sfîrşiră prin a cădea de acord.

— Dacă lucrurile se prezintă aşa cum susţineţi dumneavoastră, vom duce scrisoarea. Dar, să ştiţi, o vom preda grănicerilor.

— Asta chiar v-am cerut. Scoase scrisoarea şi o dădu unuia dintre ei. Pe urmă, adăugă : Probabil este de prisos să vă recomand discreţie absolută. Vreau să spun să nu discutaţi cu eventualii călători care vor mai veni în compartiment despre scrisoare.

— A, bineînţeles !

— Domnilor, vă mulţumesc foarte mult şi vă urez călătorie plăcută.

Şi Erna ieşi pe culoar, străbătu trenul în direcţia inversă până ajunse în vagonul în care avea rezervat un loc lîngă fereastră. Se ghemui în colţul ei şi închise ochii. Un minut mai tîrziu, garnitura se urni din faţa peronului. Spre dimineaţă coborî la Larissa. Se odihni cîteva ore la hotel, făcu un tur al oraşului cu taxiul şi se întoarse la Atena, în aceeaşi zi, cu Pullman-ul.

15

DOUĂ CRIME, AMBELE STRANII

A doua zi dimineața, Kurt o aștepta în holul hotelului.

— Cum ai petrecut week-end-ul ?

Era întrebarea invariabilă a pilotului.

— Ca de obicei.

Un taxi îi duse la aeroport. Zece minute mai tîrziu elicopterul survola deasupra Atenei. Kurt părea prost dispus. Căsca mereu și tușea cavernos. Probabil chefuise o bună parte din noapte, din care motiv nu avea chef de vorbă. Erna profită de ocazie ca să se gîndească în voie.

În sfîrșit primul pas fusese făcut. În cîteva zile *El* avea să intre în posesia scrisorii ei.

Începutul fusese făcut. Putea fi mulțumită. Dar oare chiar avea dreptul să se declare mulțumită ? Nu cumva fusese urmărită ? Închise ochii și refăcu în gînd itinerarul : părăsise hotelul și mersese pe jos prin mai multe străzi. Dacă eventual fusese urmărită, mai mult ca sigur că urmăritorul nu se folosise de mașină. Era imposibil ca pe străzile centrale atît de aglomerate să poți urmări dintr-un vehicul pe cineva care merge pe jos. Asta ce însemna ? Însemna că în momentul cînd se urcase în taxi, în dreptul hotelului „National", se desprinsese de „umbra" ei — în cazul cînd avusese una —, întrucît era greu de

presupus că aceasta a putut să găsească imediat un taxi ca să continue urmărirea. Da, după toate probabilităţile, izbutise să se desprindă definitiv de „umbra" ei. Dovadă că nici în drum spre Dionissos şi nici la întoarcere nu avusese impresia că cineva îi poartă trena. Or dacă nu fusese urmărită la Dionissos, cu atît mai puţin avea motiv să creadă că fusese văzută la gară.

„Dacă, prin absurd, am fost totuşi urmărită şi, la gară, am fost văzută urcîndu-mă în tren cu sacoşa de voiaj în mînă, fără îndoială că urmăritorul meu a presupus că plec la Thessaloniki. Iar dacă a avut ordin să mă „însoţească", sigur a dat fuga la casă să-şi cumpere un bilet. Pînă să obţină unul, — casele de bilete fiind totdeauna aglomerate — eu nu numai că apucasem să dau scrisoarea, dar să-mi ocup şi locul în compartiment".

Monologul continuă tot timpul zborului, iar în clipa cînd elicopterul ateriza pe aeroportul insulei, Erna izbutise să se convingă că misiunea, prima ei misiune, fusese îndeplinită fără nici un fel de risc.

Cinci minute după ce începuse să trieze „corespondenţa", veni s-o caute Boris.

— Bună ziua, Erna ! Cum a fost week-end-ul ?

— Ca de obicei, Boris. De fapt, ceva mai obositor decît cel precedent. Joi m-am repezit cu un taxi la Dionissos, iar vineri am plecat cu trenul la Larissa.

— La Larissa ! se miră Boris, deşi părea că este tot timpul cu gîndul în altă parte. Ce ţi-a venit ?

— La noi, Larissa e nume de fată. Am avut chiar o prietenă care se numea aşa. M-am dus să văd oraşul. Ca să fiu sinceră, nu mi-a plăcut. Un oraş fără personalitate.

— Da ? Probabil ! Pe urmă, aşezîndu-se picior peste picior într-un fotoliu : Ai aflat ?

— Ce să aflu ? Dealtfel nici n-am avut cînd. De la aeroport am trecut pentru cîteva clipe pe acasă, ca să mă schimb, iar de acolo am venit direct aici. N-am întîlnit pe nimeni.

— Că Francisco e mort.

— Sărmanul ! Spera să mai trăiască şase luni. Cumplită boală !

— Nu boala l-a răpus, ci pumnalul, pe care asasinul i l-a împlîntat între omoplaţi.

Uluită, cîteva minute Erna nu fu în stare să rostească măcar un singur cuvînt. Boris se uita la ea cu o privire sfredelitoare şi aspră.

— Înjunghiat ! izbuti Erna să îngăime ceva mai tîrziu, mai mult ca să spună ceva, intimidată — stupid intimidată — de privirea sfredelitoare a şefului ei. În timp ce buzele rosteau cuvîntul „înjunghiat", gîndul se întreba : „De ce mă priveşte aşa cum nu m-a mai privit niciodată ? Mă priveşte de parcă eu aş fi vinovată de moartea lui Francisco".

— O crimă misterioasă, de neexplicat. Pari foarte tulburată, Erna. Dintre noi toţi, dumneata pari a fi cea mai afectată de moartea lui. Dealtfel, nici nu-i de mirare. Aţi fost întrucîtva prieteni.

— Nu ştiu ce înţeles dai cuvîntului *prieteni*, ceru lui Boris să precizeze.

— Prieteni în accepţia adevărată a cuvîntului. În nici un caz nu m-am gîndit că te-ai culcat cu el.

— Dacă în decurs de două luni un bărbat stă de vorbă cu o femeie doar de trei ori, deşi o vede în fiecare zi, şi dacă de fiecare dată îşi povesteşte o mie de nimicuri în-

seamnă că sînt prieteni, atunci sigur că eu și cu Francisco am fost prieteni. Eu însă am o altă părere despre prietenie.

— N-am avut intenția să te jignesc, Erna. Te rog să mă crezi. Crima asta este însă atît de enigmatică, încît orice informație, oricît de neînsemnată, poate că ne-ar putea ajuta să înțelegem de ce a fost omorît Francisco. Asasinatul ăsta stupid l-a necăjit mult pe domnul baron. Îți dai seama că nu are interes ca ziarele să se ocupe de activitatea științifică a grupului de pe insulă.

— Evident.

— Erna, am crezut că dumneata ne-ai putea da o mînă de ajutor ca să ne putem explica de ce a fost omorît Francisco. E drept, chiar dacă nu ar fi fost asasinat, multe zile tot nu ar mai fi avut de trăit, totuși, crima e crimă. Știai că se droga ?

— Da !

— Cine ți-a spus ?

— El, Francisco.

— Dumneata ce crezi ?

— Despre ce ?

— Despre criminal. Despre mobil. Doar despre asta este vorba.

— Habar nu am !

— Chiar nu poți să ne ajuți defel ?

Erna înțelese că Boris n-o credea și se hotărî să-i spună tot ceea ce aflase de la Francisco.

— Nu știu ce părere ai dumneata, Boris, despre Francisco. În ceea ce mă privește cred că a fost un mitoman.

— Interesant. Dumneata ai totdeauna păreri foarte personale și surprinzătoare. Francisco mitoman ! Ia să vedem pe ce te bazezi afirmînd că a fost un mitoman.

— Mi s-a lăudat că are depusă, la o bancă din Elveţia, suma de douăzeci şi trei de milioane dolari. Mi-a destăinuit acest „mare secret" al său chiar în prima zi cînd ne-am cunoscut.

— De ce ai spus „marele secret" ? Ţi-a afirmat el că sursa averii lui constituie un „mare secret" ?

— Am dedus cînd mi-a destăinuit cum a ajuns în posesia milioanelor.

— Cum ?

— Aflînd, din pură întîmplare, „parola" cu care se puteau ridica banii de la bancă. Ca să-ţi poţi da singur seama cît de mult îi plăcea să mintă, îţi mai dau un exemplu. Tot el mi-a spus că, deşi depozitul iniţial era de patruzeci şi şase de milioane de dolari, el, modest, a sfeterisit numai jumătate din sumă, adică douăzeci şi trei de milioane dolari. Îţi dai seama că n-am crezut o iotă din tot ceea ce mi-a spus. Şi cum aş fi putut crede ? Un om care are douăzeci şi trei de milioane de dolari nu se ostracizează pe o insulă în schimbul unei indemnizaţii lunare, care, oricît de substanţială ar fi, este departe de a putea tenta pe un milionar.

Boris, care pe măsură ce ea vorbea, se întuneca la faţă, întrebă :

— Deci nu l-ai luat în serios ?

— Evident că nu, convinsă fiind că am de-a face cu un mitoman. Dar cea mai bună dovadă că fabulează mi-a servit-o în ajunul plecării mele în week-end, cînd mi-a făcut o propunere de-a dreptul năstruşnică.

— Ah, ţi-a făcut şi o propunere ! exclamă Boris cu o voce aproape sugrumată.

— O propunere năstruşnică, deşi ar merita s-o calific drept periculos de dubioasă.

— Așa !

— Ascultă ce mi-a propus...

Și îi povesti ceea ce îi propusese Francisco.

— Și de ce ai numit propunerea lui „periculos de dubloasă" ?

— De vreme ce nu cred în existența reală a milioanelor, am tot dreptul să presupun că, propunîndu-mi să-l ajut pînă în clipa morții, de fapt urmărea să se folosească de mine pentru alte scopuri.

Fața lui Boris se lungise. Contrar obiceiului, Boris își trosnea degetele, privind gînditor teancul de fișe de pe biroul Ernei. Și i se păru că pe chipul lui Boris se așternuse o umbră de îngrijorare.

— Altceva, Erna ?

— Nimic interesant.

— Nu cumva a vorbit de rău pe careva dintre colegii dumitale, vreau să spun dintre colegii noștri ?

Erna simți, instinctiv, că întrebarea lui Boris ascunde o primejdie și că ar fi mult mai prudent să nu-i spună ce aflase de la Catherine despre Francisco, și nici de la acesta despre Catherine.

— Nu ! Niciodată !

Boris îi aruncă o privire cercetătoare, parcă de neîncredere, pe urmă se ridică.

— Mulțumesc, Erna !

— Ți-am putut fi în vreun fel de folos, Boris ?

— E încă prematur, Erna, ca să-mi pot da seama.

Și părăsi încăperea.

„Parcă nimic nu s-ar fi întîmplat !" își spuse Erna, privind în jurul său. Se afla în sala de mese comună în timpul prînzului și toată lumea discuta despre vrute

și nevrute, dar nici unul despre Francisco, de parcă ar fi existat un consemn în această privință. Erau cu toții prezenți, cu excepția Catherinei și a lui Boris. Și dacă Boris nu se arătă nici pînă la sfîrșitul prînzului, Catherine în schimb își făcu apariția cînd începu să se servească felul doi.

Catherine veni direct la masa ei, se așeză fără să ceară voie. Catherine ducea furculița la gură în mod automat, fără să-și ridice ochii din farfurie și din cînd în cînd își ștergea fruntea, care, în ciuda aerului condiționat, mereu se umezea de transpirație, Dumnezeu știe din ce motiv. Catherine se comporta în așa fel, de parcă nici nu luase la cunoștință că Erna se afla de partea cealaltă a mesei. Erna începu prin a se mira de ce Catherine transpira atît de abundent într-o cameră cu aer condiționat, pe urmă brusc îi pieri pofta de mîncare. Îi pieri în clipa în care își aminti că ascunsese față de Boris tot ceea ce știa despre Catherine. Făcuse rău ? Făcuse bine ?

...Și Catherine asta, care părea terorizată de spaimă, dacă nu cumva ceea ce i se părea ei spaimă în realitate era disperare. Dădu deoparte farfuria în care zemuiau niște smochine negre și se ridică. În clipa aceea o auzi — abia o auzi — pe Catherine :

— Neapărat trebuie să-ți vorbesc. Să fii pe plajă într-o jumătate de oră. Te rog. Ai să vii ?

— Bine ! Am să vin.

O jumătate de oră mai tîrziu Erna păși pe plajă. Catherine o aștepta. Afară de ele două, nu mai era nimeni.

— Nu știu dacă locul acesta este cel mai potrivit ca să stăm de vorbă, obiectă Erna. Dacă vine Bernard ?

— Bernard nu va veni. Vreau să spun că nu cred că va veni. Nu știu unde în altă parte am putea sta de vorbă fără să avem aerul că ne ascundem.

— Ce vrei să-mi spui ? întrebă Erna căreia parcă mai mult ca oricînd Catherine îi era antipatică.

— Ai aflat că Francisco a fost omorît ?

— Da ! De la Boris.

— Ah, de la Boris. Atunci mi se pare că nu mai e nimic de făcut.

— Ce anume ?

— Erna, te conjur să-mi spui dacă i-ai povestit lui Boris.

— Ce ?

— Ce ai aflat de la mine, poate și de la Paco...

— Cine-i Paco ăsta ?

— Vreau să spun de la Francisco. Paco e diminutivul spaniol al numelui Francisco. Fii sinceră și spune-mi dacă i-ai povestit lui Boris despre relațiile ce au existat între Paco și fratele meu.

— Nu !

— Erna, pe cuvîntul tău de onoare că nu i-ai povestit ?

— Pe cuvînt de onoare.

Catherine răsuflă ușurată și în clipele următoare trăsăturile i se destinseră. O privea acum pe Erna cu recunoștință.

— Erna dragă, mi-ai făcut un mare serviciu. Îți mulțumesc.

— Nu înțeleg ! Ce anume „mare serviciu" ți-am făcut ? Dacă totuși ți l-am făcut, atunci, la rîndul tău, fă-mi și tu unul, și lămurește-mă.

— Paco a fost omorît, da, Erna ?

— Da !

— Dacă a fost omorît, înseamnă că ucigașul a avut un motiv serios. Cu alte cuvinte, Paco a avut un dușman. Da ?

— Da !

— Dușmanul acesta ori a venit pe insulă din altă parte, pe ascuns, ori, dacă n-a venit, înseamnă că se află printre noi. Da ?

— Da !

— Faptul că pe insulă funcționează un sistem de alarmă aproape perfect înlătură ipoteza unui asasin venit de pe mare. Ești de acord ?

— Da ! După toate probabilitățile, da !

— În cazul acesta, asasinul se află printre noi. Sau altfel spus, oricare dintre noi ar putea fi asasinul : eu, dumneata, Bernard și așa mai departe.

— În ziua cînd a fost omorît eu eram la Atena.

— Mă rog ! Cu excepția dumitale, oricare dintre noi ar putea fi asasinul lui Paco. Cine însă ? Asta-i întrebarea care ar trebui să ne frămînte pe toți.

— De ce pe toți ?

— În primul rînd, pentru că nu e deloc plăcut să știi că planează asupra ta bănuiala de a fi ucis un om. În al doilea, pentru că cel care a ucis o dată o mai poate face a doua oară.

— Vrei să spui că sîntem în pericol cu toții ?

— Teoretic, da, Erna ! Cel puțin teoretic. De aceea este foarte important ca asasinul să fie descoperit fără nici un fel de tam-tam.

— Tam-tam ?

— Adică fără intervenția poliției, și mai înainte ca ziarele să prindă de veste că s-a întîmplat ceva pe insulă. Nimănui nu-i convine, dar cel mai puțin baronu-

lui. Cred că, pînă la urmă, asasinul va fi dibuit, expediat de pe insulă și probabil lichidat.

— Expediat, da ! Dar de ce lichidat ?

— Știu eu ? Poate exagerez. Apropo, știi pe cine a însărcinat baronul să descopere pe asasin ?

— Nu !

— Pe Boris, șeful departamentului din care faci parte. Cînd am aflat, am fost teribil de speriată.

— De ce ?

— Dacă i-ai fi povestit tot ceea ce ai aflat de la mine în legătură cu raporturile dintre Paco și fratele meu, Boris ar fi tras concluzia că l-am ucis ca să-mi răzbun fratele. Și așa el tot m-ar putea bănui că l-am ucis din gelozie, fiindcă Paco te plăcea pe dumneata. Iată dar de ce ți-am spus mai adineauri că, nedivulgînd lui Boris ceea ce știi despre mine și fratele meu, mi-ai făcut un mare serviciu. Da, Erna, a fost un mare serviciu, pentru care, încă o dată, îți mulțumesc.

— Nu merită osteneala, Catherine. Spune-mi mai bine de ce crezi că a fost omorît Francisco ?

— Nu știu !

— Și nu bănuiești pe nimeni ?

— De vreme ce nu cunosc *mobilul*, mi-ar fi greu să bănuiesc pe cineva.

— Crezi că vor începe cercetări ?

— La ce fel de cercetări te referi ?

— La cele oficiale. Poliție... procuror.

— Îți închipui că baronul ar accepta prezența autorităților pe „domeniul" său ? Nu-l cunoști !

— Nici nu e de mirare, de vreme ce mă aflu de puțin timp printre voi. Mă mir totuși că n-a făcut-o. Riscul e mare. O crimă nu se poate ascunde. Aici, pe insulă, nu

sîntem numai noi cei din statul major. Mai sînt și ceilalți. Personalul administrativ, cel de navigație. Nu crezi că cineva ar putea să trăncănească ?

— Nu va îndrăzni nimeni, Erna. Poți să fii sigură. Și apoi nu toată lumea de pe insulă știe ce s-a întîmplat în realitate. După versiunea oficială, Paco, avînd o criză puternică, a fost transportat la o clinică.

— Cam incredibilă această versiune de vreme ce nimeni nu l-a văzut plecînd din insulă.

— L-au văzut destui în timp ce era transportat cu targa pe „Nebel 1". N-ai nici o grijă, totul a fost bine regizat. Apoi, după cîteva clipe : S-ar putea, Erna, ca Boris să te mai tragă de limbă. N-ai să mă trădezi ?

— Bineînțeles că nu, Catherine, deși, ca să fiu sinceră, am sentimentul că îmi ascunzi ceva.

— Cum poți să crezi așa ceva ! protestă Catherine.

— Să zicem că nu-mi ascunzi nimic. În cazul acesta, ceva nu înțeleg. Îți amintești ce mi-ai spus, în urmă cu două luni, tot aici pe plajă ? Îți amintești sau nu ?

— Foarte vag.

— Mi-ai spus să mă feresc de Francisco, deoarece este un om periculos. Îți amintești ?

— Da ! recunoscu Catherine, dar se cunoștea că întorsătura pe care o luase discuția nu-i convenea.

— Și mi-ai mai spus ceva. Că ți-e teribil de frică de el.

— Așa ți-am spus, da.

— Ei bine, cum se face că, deși știai că este un om periculos, deși ți-era teribil de frică de el, totuși, cel puțin în ultimele săptămîni, ați fost mai tot timpul împreună ? Nu vreau să te jignesc, dar nu cred că Francisco te-a iubit. Știi că noi femeile ne putem da seama

cînd un bărbat iubește o altă femeie. Poți să-mi spui ce anume vă lega ?

— Nimic ! Pe el de mine, nimic, fiindcă, așa cum prea bine ai observat, Paco nu a ținut la mine. Pot să spun că nu l-am interesat deloc ca femeie. Dealtfel, pe el în general nu-l interesau femeile.

— Știi, Francisco mi-a spus că pe dumneata nu te interesează deloc bărbații.

— Nu-i adevărat. M-a calomniat. Erna. Dar dacă pe el nimic nu-l lega de mine, în schimb pe mine mă lega de el frica, teama de a nu-l supăra.

— Cum vine asta ?

— Să-ți explic : Paco mi-a cerut să nu-l las singur, să fiu mereu în preajma lui. Și eu, întrucît mă temeam de el, ca să nu se supere, mă străduiam să-i fac pe plac.

Catherine vorbea, dar evita s-o privească, sau, atunci cînd, fără voia ei, ochii li se întîlneau, Erna citea în ai Catherinei neliniște, aproape spaimă.

— Și, dacă se supăra pe dumneata, ce s-ar fi întîmplat ?

— Nu știu ! Știu doar că-mi era teribil de teamă.

Minția ! Catherine ascundea ceva. Dacă într-adevăr se temuse de Francisco, asta însemna că acesta o avusese la mînă cu ceva. Dar explicația adevărată era, poate, cu totul alta. Dacă, într-adevăr, Francisco îi inspira numai teamă, normal ar fi fost ca atunci cînd observase că Paco o preferă pe ea, Erna, să răsufle ușurată. Să răsufle ușurată, ba chiar să se bucure că, în sfîrșit, este lăsată în pace. În realitate, Catherine fusese geloasă pe ea. Asta ce însemna ? Însemna că pe Catherine o lega de Francisco nu teama, ci un interes comun, deci, interesată să rămînă în relații bune cu Francisco, încercase s-o îndepărteze pe Erna de Paco al ei, încondeindu-l cum se

pricepuse ea mai bine : că este un individ periculos, un criminal care şi-a ucis soţia etc., etc.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai plauzibilă i se părea această ipoteză. Ea explica şi altceva : de ce Catherine ţinea atît de mult ca ea să nu povestească lui Boris ceea ce aflase în legătură cu relaţiile ce existaseră între Paco şi fratele ei. Catherine se temea că Boris, care fusese însărcinat să descopere pe asasin, aflînd ce fel de relaţii existaseră între cei doi bărbaţi, va trage concluzia că ea, Catherine, îl omorîse pe Paco din dorinţa de a-şi răzbuna fratele. Da, aceasta părea a fi ipoteza cea mai plauzibilă. Catherine se temea de consecinţe : îndepărtarea din insulă, eventual lichidarea ei.

„Trebuie că femeiuşca asta mă crede tare proastă dacă îşi închipuie că m-a convins. Bineînţeles că n-am să-i risipesc iluzia. Ar fi în stare să mă ucidă".

Pe urmă, cu voce tare :

— Boris a stat de vorbă cu tine ?

— Încă nu, Erna. M-a întrebat, în treacăt, dacă bănuiesc, eventual, cine ar putea fi asasinul.

— Şi dumneata ce i-ai răspuns ?

— Că nu am habar.

— ...Şi chiar nu ai nici un fel de bănuială ?

— Nu ! Dar, chiar dacă aş avea vreuna, tot nu i-aş fi spus. Gîndeşte-te ! Să zicem că bănuiesc pe careva şi că acela pe care îl bănuiesc este chiar asasinul. Ei bine, aflînd că-l bănuiesc, ca să-şi apere pielea, nu va ezita să mă înlăture.

„Minţi, Catherine ! Tu îl cunoşti pe asasin, dacă nu cumva tu l-ai omorît", o apostrofă în gînd.

Următoarele două săptămîni se scurseră pe nesimțite. Despre asasinarea lui Francisco nimeni nu vorbea, de parcă nici n-ar fi existat vreodată printre ei. Boris care, după spusele Catherinei, fusese însărcinat de baron să elucideze cazul nu li se înfățișa deloc în ipostaza de detectiv.

Deși viața continua să se desfășoare la fel ca mai înainte, totuși Erna simțea că ceva se schimbase. Acest „ceva" ținea de moralul celor de pe insulă. Erna își dădea seama că în urma asasinării lui Francisco, izolarea celor care formau statul major se accentuase, cu toate că situația părea exact contrară. Contrară în sensul că acum ei întîrziau mai mult la mesele de prînz și la cină, că acum își dădeau mai des întîlnire la bar sau pe plajă, că acum parcă le venea mai greu să se despartă și să se retragă în camerele lor. Cu toate acestea de fiecare dată cînd îi asculta ce povesteau — toți vorbeau cu voce tare, de parcă ar fi fost cu toții surzi — pe Erna o cuprindea un fel de furie disperată, deoarece își dădea seama că ei rămîneau mai mult timp împreună, că întîrziau mai mult în fața paharului cu whisky, coniac sau uzo, nu din nevoia de comunicare, ci, pur și simplu, fiindcă fiecare dintre ei avea nevoie de prezența fizică — doar de prezența fizică — a celuilalt sau a celorlalți. Doar Catherine părea că face excepție. Cînd nu era plecat în cursă, Catherine putea fi văzută tot timpul în compania pilotului, iar cînd acesta lipsea, în a lui Bernard. Dar fie că era văzută împreună cu pilotul, fie cu Bernard, numai ea, Chaterine, făcea impresia că era atașată, succesiv, de amîndoi.

De toate aceste lucruri — și încă de altele — Erna luă cunoștință cu un interes aproape periferic, absorbită

fiind de *munca* ei. „Anton" continua să rămînă dintre toți „corespondenții" cel mai activ și, în ultimă instanță, cel mai bine informat. Erna ar fi dat orice să afle cine se ascunde sub numele acela, dar, bineînțeles, așa ceva era imposibil. Singurul în măsură s-o lămurească era Boris, însă pe el nu putea să-l întrebe. Și cu toate acestea trebuia să informeze în țară despre activitatea acestui dibaci agent al Trustului, deoarece „corespondențele" ce purtau semnătura „Anton" erau cele mai prețioase, ele dezvăluind importante secrete de stat. Deși nu le putea furniza date precise, care să ducă la depistarea și anihilarea imediată a agentului, totuși, anumite puncte de reper le putea indica. De pildă, toate „corespondențele" lui „Anton" vizau fie comerțul exterior, fie anumite prospecțiuni geologice de dată recentă. Asta ce însemna ? Că „Anton" trebuia căutat fie printre cei care lucrau la comerțul exterior, fie printre geologi. Desigur o treabă destul de dificilă, dar nu imposibilă pentru niște oameni de meserie.

Erna se hotărî ca la proximul week-end să ia legătura cu ospătarul de la „tavernula" „Paradisos". Din păcate, hotărîrea fu una teoretică, deoarece atunci cînd plecă în week-end nu avu curajul s-o pună în practică.

La cîteva zile după ce reveni din week-end, Boris intră radios în birou la ea, avînd în mînă o foaie de hîrtie.

— Iată, Erna, o corespondență deosebit de prețioasă pentru „Harta" dumitale.

Erna luă hîrtia pe care i-o întindea Boris și primul lucru care îi atrase atenția fu semnătura : Anton. „Anton" informa că, recent, geologii descoperiseră un important zăcămînt de platină, a cărui exploatare urma

să înceapă în anul următor, în care scop statul suplimentase investițiile departamentului respectiv.

— Ei, ce zici, Erna ? Doctorul se dovedește a fi unul dintre agenții noștri cei mai prețioși.

Doctorul ! Va să zică „Anton" era medic. În sfîrșit o indicație deosebit de prețioasă pentru *El.*

— Iată un medic, care, după toate probabilitățile, se pricepe mai mult în geologie și în probleme de comerț exterior decît în medicină, observă Erna, fără să bănuiască defel cît de insiprată era remarca ei.

— Am spus *doctor,* nu *medic.* Anton e doctor în specialitatea lui.

— Ei, da ! Atunci se explică incontestabila lui competență.

— Un zăcămînt *important* de platină ! vorbi Boris parcă numai pentru sine. Cît de important ? Deocamdată „Anton" nu spune. Fără îndoială că o evaluare estimativă a cantității de minereu a fost făcută, dar el încă nu a putut afla. Nu se va lăsa însă pînă nu va afla. Îl cunosc eu pe „Anton". Îți dai seama cît de prețioasă este pentru noi această informație ? România exportatoare de platină. Formidabil ! Atît pentru economia și finanțele țării, cît și pentru noi, dacă bineînțeles ne vom grăbi să stoarcem maximum de profit de pe urma acestei informații. Fă-mi, te rog, o copie ca s-o prezint domnului baron.

Cînd Erna rămase din nou singură, își aprinse o țigară al cărei gust i se păru grozav de plăcut. Era veselă cum nu fusese încă niciodată de cînd se afla pe insulă. În sfîrșit, venise timpul ca activitatea celui mai bine informat „corespondent" să înceteze.

Ca de obicei, deplasarea pe continent o făcu tot cu elicopterul pilotat de Kurt. De data asta Kurt părea a fi foarte bine dispus. Imediat ce elicopterul se înălță, pornind în direcția Atenei, Kurt începu să fredoneze melodia unui cîntec pe care Erna îl mai auzise într-un local cu „buzúchia" din Pláka. Kurt cînta un pic fals, dar, avînd o voce plăcută, pe Erna n-o deranja prea mult.

Abia după ce parcurseseră jumătate din distanță, Kurt conteni, cerîndu-și scuze :

— Iartă-mă, domnișoară Erna. Am uitat că nu-i o deosebire prea mare între răgetul unui măgar și vocea cu care m-a înzestrat natura.

— Ai o voce agreabilă, dar, fiindcă nu prea ai ureche muzicală, cînți un pic fals. Pe mine însă nu m-a deranjat. De aceea, dacă îți face plăcere, poți continua. Nu trebuie să-ți înfrînezi buna dispoziție din cauza mea,

— Într-adevăr sînt... relativ bine dispus, domnișoară Erna. Dumitale pot să-ți împărtășesc un secret personal : am demisionat. M-am săturat. Din toate punctele de vedere. Înțelegi ? Din toate punctele de vedere, dar, în special, de mutrele celor de pe insulă. Se spune că banii nu au miros. Așa am crezut și eu. Dar au. Dacă ești un om cinstit, au. De cînd m-am angajat la Trust, încerc mereu să mă autosugestionez că banii pe care îi cîștig nu au nici un fel de miros, dar nu izbutesc. Așa că m-am hotărît să mă întorc la turboreactoarele mele, deși societatea nu-mi mai poate oferi salariul pe care l-am avut. Nu-i nimic. Voi cîștiga mai puțin, aproape cu jumătate mai puțin, dar sper că banii aceia nu-mi vor mai mirosi.

— Cum de te-ai hotărît ? Ai avut un motiv special ?

— După cele întîmplate în ultimul timp, nu mi-a fost deloc greu să mă hotărăsc.

— Dar ce s-a întîmplat ? se prefăcu Erna că nu știe.

— De vreme ce tot am să plec, — se hotărî Kurt după cîteva clipe de ezitare — îți pot spune că am aflat ceea ce nu toată lumea știe că s-a întîmplat pe insulă. Dealtfel, am încredere în dumneata că nu mă vei trăda. Mă refer la asasinarea lui Francisco.

— Ai aflat de la Catherine ?

Kurt era tare stînjenit. Nu știa dacă trebuie sau nu să recunoască. Erna îi veni în ajutor :

— Poți să ai încredere în mine, domnule Kurt.

— De la ea. Și fiindcă tot am alunecat pe panta confidențelor, trebuie să vă mai spun că și ea s-a săturat de insulă. După ce mă aranjez, vine și ea după mine. Așa am convenit. Dar n-ar trebui să ne trădezi, domnișoară Erna !

— Fii fără grijă, domnule Kurt.

Erna simți că omul acela îi este simpatic, dar că, în aceeași măsură, îl și compătimea din cauza Catherinei.

— Spune-mi, domnule Kurt, Trustul ți-a primit demisia ?

— Și-au dat seama că sînt hotărît și că nu are rost să-mi mai pună bețe în roate. Au acceptat. Mi-au cerut să mai rămîn o săptămînă-două pînă cînd vor găsi un alt pilot. Termenul expiră peste trei zile. Dacă nici pînă atunci nu găsesc, am să-i salut din mers.

— Catherine este la fel de grăbită să plece din insulă ?

— Bineînțeles. Aș spune că este chiar mai grăbită.

Cîteva minute mai tîrziu aterizau. Ca de obicei Kurt o conduse pînă la hotel.

— Poimîine dimineață, la orele șapte, te aștept aici în hol. Să nu întîrzii, domnișoară Erna.

— De ce aș întîrzia ? Oare n-am fost totdeauna punctuală ?

În timpul zilei, la fel ca toate celelalte, taverna „Paradisos", situată pe strada Ferenikou, era închisă.

Erna îi trecu pragul seara, pe la orele nouă. Patronul, Hristou Theotóka, servea clienții, împreună cu doi „garsoni", în timp ce nevastă-sa, kira Evghenia, se ocupa de bucătărie. Și întrucît în local se ajungea trecînd prin bucătărie, kira Evghenia era coafată și îmbrăcată de parcă se pregătea să meargă la teatru.

Înainte de a trece pragul tavernei „Paradisos", Erna scoase din poșetă pudriera și, prefăcîndu-se că se fardează, verifică dacă este urmărită. Nu observă nimic suspect. Răsuflă ușurată. Intră. În prag o întîmpină patronul, kir Hristou, care o salută, înclinîndu-se atît cît îi permitea burta. Trecu prin bucătărie — unde erau înșirate pe mașina de gătit electrică o mulțime de oale, cratițe și tăvi ce exalau cele mai apetisante mirosuri — și pătrunse în „salon". Întrucît „garsonii" erau liberi, amîndoi veniră s-o întîmpine la intrare. Erna opță pentru cel cu părul oxigenat : Kosta. Acesta o conduse la o masă din capătul cel mai îndepărtat al localului.

După ce o instală la masă îi oferi lista de bucate. Erna însă, fără s-o deschidă, îi spuse pe grecește :

— Vreau vițel la grătar cu cimbru de Vitina.

Ospătarul tresări abia perceptibil.

— Nu avem cimbru de Vitina, ci de Olimpia.

Legătura fiind stabilită, Erna îi spuse :

— Adu-mi ceea ce crezi dumneata că este mai bun de pe lista de bucate. Mie îmi este absolut indiferent.

După o oră, cînd părăsea localul însoțită pînă la ușă de Kosta, Erna putea considera că își îndeplinise misiunea.

Se întoarse la hotel, și fiindcă meniul copios tuseșe stropit cu o „jumătate" vin „Rețina", servită într-o

cămașă de aramă, adormi imediat. Dimineața leneviși în pat pînă la orele zece. O oră mai tîrziu urca pe colina Likavitos cu funicularul. Aprinse o lumînare în capela „Sfîntul Gheorghe" după care, pînă la prînz, își petrecu vremea fotografiind, din diferite poziții, panorama splendidă a Atenei. Luă masa tot acolo, sus, la restaurantul — snack-bar.

Reveni la hotel pe la orele patru, foarte obosită și foarte transpirată. Funcționarul de la recepție o anunță că, în timp ce lipsise, un domn Timos Xenopoulos o căutase de mai multe ori la telefon.

— Domnul a rugat ca, în cazul cînd vă reîntoarceți pînă la orele șase, să-l așteptați, întrucît are a vă face o comunicare importantă.

— Vă rog să mă anunțați prin telefon cînd va veni.

Urcă la ea în cameră. Făcu un duș, dormi o oră și, în clipa cînd funcționarul de la recepție o anunță că Timos o așteaptă în hol, Erna tocmai terminase să se îmbrace.

Coborî în hol.

— Sărut mîna, domnișoară Erna !

— Ce mai faci, domnule Xenopoulos ?

— Ce poate face un om ca mine altceva decît să transmită comisioanele ce i-au fost încredințate.

— Asta înseamnă că ai și pentru mine un comision.

— Unul verbal, domnișoară Erna. Mi s-a cerut să vă transmit că mîine nu vă veți putea înapoia pe insulă cu elicopterul. Pilotul Andrea Kapsali a fost găsit mort, azi de dimineață, în parcul Zappion.

— Mort ? îngăimă Erna.

— Mort, da ! Înjunghiat. Așa că mîine vă veți întoarce acasă — Ernei i se păru că Timos ținuse să sublinieze cuvîntul — cu iahtul. La ora șapte, mîine dimineață, vă

rog să fiți în hol. Am să vă conduc cu mașina pînă la Zea. În altă ordine de idei, cum v-ați distrat în aceste două zile ?

— Foarte bine, domnule Timos, izbuti Erna să îngăime, abia stăpînindu-și un tremur.

Și în gînd :

„Aș vrea să știu dacă pilotul a fost omorît, fiindcă a aflat ceea ce nu trebuia să știe, sau a fost sacrificat pentru a zădărnici tentativa de evadare de pe insulă a Catherinei ?"

PARTEA A TREIA

16

EVENIMENTE APARENT NEÎNSEMNATE

Pentru Erna, următoarele două luni se scurseră aproape pe nesimțite, datorită, pe de o parte, preocupărilor ei „profesionale", pe de alta, aparent neînsemnatelor evenimente petrecute pe insulă.

În acest răstimp, Erna petrecuse pe continent, la Atena, patru week-end-uri. De fiecare dată își rezervase plăcerea de a lua o cină la „tavernula" „Paradisos", cină aleasă cu mare grijă și cu un gust de veritabil gurmand de către Kosta, „garsonul" cu părul oxigenat. În felul acesta, tot la două săptămîni, Erna trimisese în țară informări fie cu privire la modul de organizare a Trustului pe care, încet-încet, izbutise să-l cunoască, dacă nu în întregime, în orice caz atît cît era necesar ca cei interesați să-și poată forma o idee de ansamblu, fie — și asta cu predilecție — în legătură cu activitatea unor agenți din România, unii autohtoni, alții cetățeni străini, stabiliți provizoriu în țară.

Și iată că la un moment dat, ca urmare a rapoartelor trimise de Erna, „Anton" încetă să mai trimită „corespondențe". „Justin" în schimb continuă să mai trimită, multe lipsite de importanță, pentru ca la un moment dat să „tacă" și el.

Căderea lui „Justin", din punct de vedere al aportului adus de acesta, nu prezenta o pierdere prea mare pentru Trust, așa că arestarea agentului care se ascundea sub acest nume nu fusese regretată aproape deloc. În schimb, atunci cînd orice fel de speranță se spulberă și cînd nu mai exista nici un dubiu că „Anton" fusese descoperit, Boris, totdeauna calm, totdeauna stăpîn pe sine și foarte prudent, avu un acces de furie.

— Imbecilul !... Cretinul !... Am știut eu că pînă la urmă se va lăsa înhățat. Astăzi în meseria asta nu mai există așa. Toți sînt niște cîrpaci, niște papugii cretini, care, pentru o informație ce nu valorează mai mult de doi bani, pretind o mie de dolari.

— Totuși, Boris, ești nedrept cu „Anton". Toate informațiile pe care ni le-a trimis au fost deosebit de prețioase.

— Tocmai de aceea sînt furios că s-a lăsat prins. Pun rămășag că a făcut vreo greșeală de ageamiu.

— Nu te supăra, Boris, dar eu nu sînt de părerea dumitale. Dacă „Anton" a picat, asta s-a întîmplat nu pentru că el a lucrat prost, comițînd o greșeală de începător, ci pentru că au lucrat bine cei de la Contraspionaj. Cît de bine organizați și cît de calificați sînt, ți-o pot spune eu, care am avut de-a face cu ei. Dar, dacă propria mea experiență nu te poate edifica, întreabă-l pe domnul baron. Și el s-a convins de acest lucru, tot pe propria-i piele.

— Exagerez, știu. Dar sînt furios. Să cadă tocmai acum cînd aveam atîta nevoie de el.

— De ce „acum" mai mult decît „ieri" sau decît „mîine" ?

— Cum de ce!? „Anton" ne-a transmis că geologii români au descoperit platină. Nu ne-a spus însă *unde* și mai ales *cît* de mare e filonul, zăcămîntul sau cum naiba o fi numind. Știi, sau dacă nu știi află acum că geologii nu se mărginesc doar să descopere anumite zăcăminte, ci le și evaluează, sub raport cantitativ. Că în România s-a descoperit platină constituie o informație prețioasă. Însă insuficientă. Pentru ca din informația obținută să putem scoate maximum de profit, trebuie să cunoaștem, măcar aproximativ, cît de mare este zăcămîntul. Într-un fel se pune problema dacă este vorba de cantități modeste, epuizabile într-o perioadă scurtă, și în alt fel dacă este un filon bogat, care poate fi exploatat o perioadă de timp mai lungă. Problema se pune diferit, atît din punct de vedere al investițiilor — în primul rînd în ceea ce privește mașinile, agregatele și utilajele necesare —, cît și în ceea ce privește prospectarea pieților de desfacere. De aceea este foarte important pentru noi să cunoaștem problema sub toate aspectele, fiindcă, așa cum ți-am mai spus, numai în felul acesta putem scoate maximum de profit din informația pe care am izbutit s-o obținem. Din păcate, „Anton" a căzut înainte de a putea obține toate datele de care avem absolută nevoie, și nu văd — cel puțin deocamdată — de la cine altul le-am putea obține.

— Din cîte mi-am putut da seama citind „corespondențele" lui „Anton", acesta nu acționa de unul singur. Dușl nu avea o rețea propriu-zisă...

— Nu avea, desigur că nu avea! confirmă Boris.

— Avea în schimb vreo cîțiva, hai să le spunem *colaboratori*.

— Asta, da! Posibil. Și?

— Poate că nu i-a înhățat contraspionajul. Dacă am putea lua legătura cu ei...

— De vreme ce nu figurează în fișele noastre, nu avem cum să-i recunoaștem. Și apoi, chiar dacă i-am depista, de frică ar refuza să lucreze pentru noi, cel puțin pînă cînd se vor convinge că „Anton" nu i-a trădat în timpul anchetei. Îmi place însă să cred că „Anton" își va ține gura.

— Greu, Boris, foarte greu. Dacă intri în mîna lor, ei se pricep să te sucească și să te învîrtească în fel și chip ca să declari tot ceea ce sînt interesați să cunoască. O știu din proprie experiență. Îmi dau seama, abia acum îmi dau seama, că am făcut o propunere idioată. În nici un caz nu i-am putea folosi, cel puțin deocamdată.

— Nu te necăji, Erna. Nu poți da sugestii sau face propuneri interesante absolut în toate problemele. Mai ales cele organizatorice sînt deosebit de dificile. Noi însă — în primul rînd domnul baron — te apreciem, printre altele, și pentru faptul că în cîteva ocazii ai dat unele sugestii deosebit de prețioase.

— Mulțumesc, Boris. Dar, fiindcă veni vorba de domnul baron, mai de mult mi-ai spus că ar vrea să stea de vorbă cu mine. Au trecut de atunci cîteva luni și...

— ...Și încă nu te-a chemat. Asta ai vrut să spui?

— Da! Poate că domnul baron nu mai are o părere chiar atît de bună despre activitatea mea.

— Nu, Erna! Dar domnul baron a fost și este extrem de ocupat. Totuși, dacă dumneata ții să-l vezi pentru a-i aduce la cunoștință ceva deosebit, să spunem o problemă personală, ca să folosesc o expresie mult uzitată în România comunistă, sînt sigur că domnia-sa și-ar putea face timp ca să te primească.

— Nu am un motiv special, Boris. Mi-ar fi făcut însă plăcere să-l revăd. Atîta tot.

— În următoarele zile, domnul baron urmează să țină o conferință cu șefii departamentelor. Dacă se va ivi prilejul, am să-i spun că...

— Nu, Boris, Balthazar...

— Domnul baron! ținu să rectifice Boris, privind-o sever, ca un pedagog exigent care se simte obligat să-și admonesteze elevii chiar și pentru greșelile cele mai neînsemnate.

— Domnul baron și-ar putea închipui că am un motiv special dacă țin să-l văd. N-aș vrea să-l dezamăgesc.

— Cum dorești, Erna, cum dorești. Dealtfel, nu e sigur că se va ivi prilejul să discut cu el o problemă atît de particulară, cînd lista problemelor care privesc departamentul pe care îl conduc este destul de lungă. Pe urmă, cu ton confidențial: Poziția noastră în România devine din zi în zi mai precară datorită acelei legi care se referă la ceea ce consideră ei că este „secret de stat". Legea asta, deosebit de severă, abia a început să se aplice și efectele ei deja le resimțim pe pielea noastră într-un mod cum nu se poate mai neplăcut.

— Am citit legea, așa cum mi-ai recomandat și îți mărturisesc, Boris, că, după lectura ei, m-am cam dezumflat. Tare mi-e teamă că, în viitorul apropiat, „Harta" mea se va găsi în mare suferință.

— Acesta este și motivul pentru care vom pune în discuție la conferință și situația din România. Trebuie să luăm unele măsuri curajoase dacă vrem să cîștigăm pozițiile pierdute. Apropo, vrei să-mi dai fișa lui Wendell Webster? O ai la îndemînă?

— Știi că întreg fișierul îmi este *la îndemînă*, îi atrase atenția Erna. Așteaptă, Boris, numai cîteva clipe.

În timp ce manevra aparatul electronic special care înregistra, prelucra și depozita fișele, Erna se întrebă la ce îi trebuia lui Boris fișa lui „W.W.", indicativul sub care era cunoscut unul dintre cei mai abili agenți ai Trustului. Se întrebă și răspunsul nu se lăsă mult timp așteptat. Ca să aibă certitudinea că răspunsul pe care și-l dăduse era bun, prezentîndu-i lui Boris fișa, adăugă :

— Cred că „W.W." este omul cel mai potrivit. Sînt convinsă că, în legătură cu platina, el va izbuti să afle amănuntele pe care „Anton" n-a mai avut cînd să le obțină.

— Ești și dumneata de părere ?

— Categoric !

— Mă gîndesc, Erna, că „W.W." ar putea încerca să consolideze pozițiile noastre din România, atît de serios deteriorate în ultimele luni.

— Nu știu ce să-ți răspund. Dacă am în vedere caracterizarea din fișa lui personală, nu cred că „W.W." este omul capabil să recruteze oameni dispuși să ne servească. În fișă se spune că „W.W." nu are aptitudini organizatorice, și că este un om al acțiunilor cu o finalitate bine determinată, și limitate în timp. Este omul căruia i se potrivesc cel mai bine spusele lui Cezar : „Am venit, am văzut, am învins". Și apoi știi că lui îi place să lucreze numai atunci cînd poate acționa fără ca situația lui să fie tranșant în afara legii.

— Ai dreptate, Erna, „W.W." e un as al echilibristicii pe marginea legii.

— Caracterizarea dumitale, Boris, atît de plastică, îl definește cel mai bine. Ca să culeagă date ceva mai com-

plete în legătură cu platina, probabil că „W.W." ar putea face treabă bună. Dar ca să recruteze oameni dispuși să ne ajute, sincer vorbind, nu-l văd în stare. Dealtfel cred că nici n-ar accepta.

— Punctul dumitale de vedere, Erna, mi se pare foarte judicios. În mai multe rînduri i-am spus domnului baron că ești colaboratoarea mea cea mai prețioasă și că, în foarte scurt timp, vei deveni absolut indispensabilă în cadrul departamentului pe care îl conduc.

— Cred, Boris, că încerci să fii foarte drăguț cu mine. Totuși îmi face plăcere să aud asemenea aprecieri din partea dumitale, adică din partea unui *șef* deosebit de exigent.

— Exigent, dar nu capricios, Erna.

— Nu, nu, Boris !

Boris plecă, luînd cu el fișa, și Erna, acum din nou singură în micul ei birou, începu să se gîndească la Wendell Webster, la extraordinarul Wendell Webster. „W.W." nu era agent profesionist. Era un „om de afaceri" extraordinar de priceput, bogat, dacă nu chiar foarte bogat, care trăia la Viena, unde își avea înregistrată firma, una de „import-export" care nu era decît un paravan la adăpostul căruia învîrtea cele mai variate, cele mai dubioase, dar în același timp cele mai mănoase afaceri, nicăieri înregistrate și, în consecință, neimpozabile.

Era un bărbat cam la cincizeci de ani, frumos — genul acela de frumusețe virilă după care femeile se dau în vînt —, cu o alură sportivă, care îi dădea un plus de atractivitate, totdeauna elegant îmbrăcat, dar nu ostentativ, totdeauna cu zîmbetul pe buze, totdeauna gata să-ți povestească un „banc" realmente inedit, fiindcă

„W.W.", printre alte multe calități — și defecte cu duiumul —, îl avea și pe acela de a scorni „bancuri" toate de bună calitate. („W.W." povestea — și nu se lăuda — că era cel mai mare „culegător" de bancuri politice — se pretindea folclorist — din lume, începînd cu anul 1936 și pînă în zilele noastre. Colecția sa, tipărită pe cheltuiala proprie, însuma un număr de cincizeci de volume, fiecare de cîte cinci sute de pagini, și era clasificată pe țări și personalități. Pe „W. W." acest „hobby" la care nu putea renunța îl costa o avere).

„W.W." avea un simț extraordinar al afacerilor și, întrucît cunoștea perfect opt limbi dintre cele mai răspîndite, prefera să trateze personal tranzacțiile cele mai felurite. În lumea marii finanțe europene, „W.W." se bucura de faima că este expert în a trata cu succes afaceri cu parteneri din țările socialiste. Din acest motiv, multe firme industriale, care voiau să stabilească relații cu una sau alta din țările din răsăritul Europei, apelau la „W.W.", care devenea astfel un fel de ambasador al acestora. Se povestea — și nu era nici o exagerare — că multe tranzacții comerciale ratate sau pe punctul de a fi ratate ca urmare a unor tratative directe dintre firme și partenerii răsăriteni erau repuse pe picioare și perfectate după ce „W.W." începea să se ocupe de ele. Succesele sale se datorau faptului că, deși plătit de firme și deci obligat să aibă în vedere numai interesele acestora, nu ignora niciodată pe ale partenerului. După ce studia punctele de vedere divergente, izbutea de fiecare dată să găsească o soluție care să convină ambelor părți. Și cu toate că în asemenea tranzacții de fiecare dată firmele pentru care lucra erau sfătuite să facă serioase concesii — „Domnule Wendell Webster, parcă ai fi avocatul

părții adverse" — pînă la urmă ele se declarau mulțumite, și nu ezitau să apeleze la serviciile lui și în viitor.

Pe „W.W." îl folosea din cînd în cînd și Trustul, dar, bineînțeles, nu pentru tranzacții comerciale, ci în scopul obținerii unor informații speciale. Cu alte cuvinte, „W.W." nu era un agent permanent. Făcea spionaj numai în mod sporadic și numai în măsura în care aprecia el că nu se compromite prea mult. De aceea, despre „W.W." se mai putea spune că făcea spionaj din pur amatorism.

În urmă cu două luni, cînd Boris îi dăduse vechea fișă a lui „W.W." ca, după ea, să lucreze pe cea nouă, ținuse să adauge verbal :

— „W.W." s-a născut în România, unde a trăit pînă în anul 1940, cînd a plecat la Viena, chemat de un unchi al său, fabricant de săpunuri fine, să-l ajute în afaceri. Nepotul nu-și dezamăgi unchiul. Se hazardă într-o mulțime de tranzacții, și, datorită conjuncturii speciale — războiul —, în cîțiva ani deveni posesorul unei averi personale importante. După ce „războiul rece" luă sfîrșit și politica binecunoscută a coexistenței pașnice începu să și arate roadele, „W.W." repurtă primele lui succese de „ambasador" în România al unor firme străine interesate de produsele românești, și tot în România repurtă primele lui succese în calitate de „spion amator".

— Interesant ! observase atunci Erna.

— În fișa lui ai să găsești și alte date mult mai interesante.

După ce noua fișă fu completată, Erna o repartiză într-un compartiment special pe care ea îl numi „compartimentul măselelor putrede". În compartimentul acela figurau fișele unor indivizi dubioși, care, deși nu mai

aveau domiciliu stabil în România, puteau fi, în împrejurări speciale, utilizaţi în scopul unor acţiuni de spionaj.

Despre activitatea de „spion amator" a lui „W.W." Erna încă nu apucase să „raporteze" nimic în ţară, întrucît — asemenea celorlalţi indivizi din „compartimentul măselelor putrede" — „W.W." era considerat doar un spion virtual. Evident, contraspionajul ar fi fost interesat să ia cunoştinţă de conţinutul întregului „compartiment al măselelor putrede", fiind vorba de nişte viitori duşmani activi ai României. Mai mult, se poate spune că era interesat să cunoască întreg „fişierul", completat şi îmbunătăţit de ea. Din păcate, aşa ceva era imposibil datorită cantităţii materialului. Pe de altă parte, Ernei nu-i sta în putinţă să opereze o selecţie. A transmite doar nume ar fi însemnat o treabă fără o finalitate practică eficientă. Numele trebuiau completate cu date biografice, caracterizări privind psihologia indivizilor, aprecieri legate de modul cum se comportaseră în împrejurările în care mai fuseseră utilizaţi de Trust fie în România, fie în altă ţară. Ar fi putut face o treabă realmente utilă dacă i-ar fi stat în putinţă să fotografieze fişele. Aşa ceva era imposibil. În primul rînd, pentru că nu primise un asemenea aparat — din prudenţă, deoarece, dacă ar fi fost descoperit asupra ei risca să compromită totul de la început — iar în al doilea, pentru că, presupunînd că ar fi posedat aparatul, tot nu l-ar fi putut utiliza din cauza televiziunii cu circuit închis.

Două zile mai tîrziu, Boris îi înapoie fişa.

— S-a făcut. Domnul baron este întru totul de acord.

— De acord cu ce ?

— Cu propunerea dumitale de a-l folosi pe „W.W." numai în problema cu platina. Poimîine urmează să-l întîlnesc.

— Pleci la Viena ?

— Nu ! Ne vom întîlni la Atena. Pentru treaba cealaltă, care e mult mai dificilă şi cu riscuri mult mai mari, trebuie să căutăm pe altcineva. Caută şi dumneata. Cercetează fişierul.

— Am să caut, Boris.

— Sînt convins că ai să găseşti ceva. Şi dădu să plece. Dar imediat, amintindu-şi : Era să uit. Domnul baron mi-a cerut să te întreb dacă nu cumva ar putea fi folosită vreuna dintre fostele dumitale „călugăriţe". Ce părere ai ?

Erna se gîndi, mai exact, profită de ocazie ca să-şi revină din surprindere. La ce se gîndise Balthazar ! Situaţia fiind acum cu totul schimbată, în nici un caz nu ar putea fi de acord ca bietele fete să ajungă din nou în închisoare.

— Părerea mea este că aşa ceva nu-i posibil.

— De ce ?

— Din mai multe motive. În primul rînd, nu ar fi prudent. Nu-i deloc exclus ca ele să fie încă în obiectivul Securităţii. În al doilea, e sigur că ele nici n-ar accepta.

— De teamă ?

— Şi asta, dar nu în primul rînd. Dumneata, Boris, probabil nu ştii că fetele care m-au ajutat n-au ştiut că fac spionaj. Ele erau convinse că, încercînd să obţină de la bărbaţii pe care eu îi indicam anumite secrete de stat, nu făceau altceva decît să verifice în ce măsură înşii respectivi corespundeau încrederii acordate. Abia în

timpul anchetei ele au aflat că le indusesem în eroare și că, în realitate, ele făcuseră, fără să știe, spionaj. Îți dai seama că aflînd cum am abuzat de credulitatea lor toate au sfîrșit prin a mă urî. Așa că este mai mult ca sigur că, dacă ar lua careva legătura cu ele în numele meu, imediat s-ar duce să-l denunțe Securității.

— Mda ! Atunci gîndește-te la o alta pe care nu ai apucat s-o recrutezi și ar fi dispusă să ne ajute,bineînțeles în schimbul unei remunerații substanțiale.

— Nu cunosc, Boris. Dar, ca să fiu sinceră, chiar dacă m-aș gîndi la vreuna, tot nu ți-aș recomanda-o. Ar însemna să-mi asum o prea mare răspundere în cazul unui foarte posibil eșec.

— În cazul acesta, consultă-ți fișele. Am să mă gîndesc și eu.

— Pentru o asemenea treabă atît de dificilă și de periculoasă, după părerea mea, Boris, este nevoie de un bărbat.

— Caută-l ! Fă-mi o propunere.

Erna rămase singură. Cîteva clipe privi gînditoare ușa pe care dispăruse Boris, pe urmă își concentră atenția asupra fișei lui „W. W." O reciti cu mare atenție, de la început pînă la sfîrșit, însemnînd pe margine cu linii verticale pasajele mai importante. Ce bine ar fi dacă ar putea trimite o copie în țară. Dar cum așa ceva nu era posibil, se hotărî să memoreze datele esențiale și pasajele cele mai importante pentru ca ulterior, cu prilejul proximului week-end, să le transcrie, într-o formulare cît mai concentrată, și să i le înmîneze lui Kosta.

Miercuri, în ajunul zilei cînd Erna urma să plece în week-end, Boris, la numai cîteva minute după ce se înapoiase de la Atena, intră aferat la ea în birou.

— M-am întîlnit cu „W.W.", o anunță încă din prag.

— Va să zică a venit.

— Cînd e vorba de afaceri „W.W." este totdeauna punctual.

— A mers ușor ?

— S-a lăsat greu. Aș spune chiar foarte greu.

— De ce ? Îi este frică ?

— Cred că și din această cauză. Însă motivul invocat de el este altul. Închipuie-ți, „W.W." pretinde că dorește mult să rămînă loial față de România, și că de fiecare dată cînd comite un act de infidelitate are după aceea mustrări de conștiință.

— Ce caraghios ! observă Erna cu un ton care se voia disprețuitor. Pînă la urmă, totuși a acceptat să-și calce pe conștiință. Așa-i ?

— Într-un fel. A găsit o soluție, gen „W.W.". Ascultă : la sfîrșitul săptămînii viitoare „W.W." va pleca în România să încheie o afacere „curată", cum s-a exprimat el. Cu acest prilej va prezenta în numele cunoscutei firme „W.R.K." trei oferte. Prima : echipamentul industrial pentru o fabrică de aparate electronice de calcul ; a doua : echipamentul industrial pentru o fabrică de coloranți sintetici ; a treia : utilaje și agregate ultramoderne pentru exploatarea pe scară largă a unor metale rare. Primele două oferte vor fi reale. Cea de-a treia fictivă. Ca să înțelegi mai bine, îți reproduc, aproape fidel, cuvintele lui : „Primele două oferte vor fi însoțite de documentații tehnice detaliate, fiindcă românii sînt inte-

resați să cumpere asemenea fabrici. Dealtfel s-au și purtat discuții în acest sens. Cea de-a treia ofertă va fi prezentată mai mult sub forma de informare. „Știți, firma «W.R.K.» mai oferă, în cazul că vă interesează, utilaje și agregate ultramoderne pentru exploatarea pe scară largă a unor metale rare. Înțelegeți, domnule Boris ? Dacă partea română va manifesta interes față de oferta mea, care va specifica în mod expres că este vorba de o instalație pentru o exploatare pe *scară largă*, va însemna că e vorba de platină în cantități mari, iar dacă propunerea mea îi va lăsa indiferenți va însemna că informația pe care o deții este eronată. Atîta pot să fac pentru dumneata. Mai mult nu. Mie nu-mi place să trag oamenii de limbă, mai ales cînd știu că acest fel de a trage de limbă se poate solda mai întîi cu o arestare și apoi cu o condamnare. Dacă îți convine, bine. Dacă nu, la revedere fără nici un fel de supărare. Atena e un oraș frumos și, în ultimă instanță, îți sînt recunoscător că mi-ai oferit prilejul să-l revăd !"

— Și ? întrebă Erna.

— Am acceptat. Propunerea lui mi se pare inteligentă. Nu găsești ?

— Ba da. Foarte inteligentă și cu minimum de riscuri pentru el.

— Ce vrei, ăsta e „W.W."

— Și dacă partea română se va interesa de ofertă, „W.W." cum se va descurca ?

— Va căuta să temporizeze lucrurile, iar noi vom plasa informația noastră unei firme care ne va plăti cel mai bine. Dar, apropo, ai găsit ceva în fișierul dumitale ? Te-am rugat să cauți...

— Sînt în măsură să-ți fac propuneri.

Şi îi puse înainte trei fişe, toate trei extrase din „compartimentul măselelor putrede".

Boris le examină în fugă, mormăi ceva de neînţeles, pe urmă :

— Le iau la mine ca să le cercetez mai pe îndelete.

Dimineaţa, Erna zbura spre Atena în elicopterul condus de noul pilot. Ca şi precedentul, cu toate că nu era grec, avea nume grecesc : Strati Petsali. Era tînăr — nu mai mult de treizeci de ani —, înalt, blond, pistruiat şi chiar de la prima vedere te izbea cît de mult semăna cu un cîine buldog. Deoarece ţinea pipa în gură tot timpul, vorbea printre dinţi. Din acest motiv, cuvintele se auzeau un pic hîrîite. Nici măcar atunci cînd rîdea nu-şi descleşta gura, ci doar îşi dezvelea dinţii şi o parte din gingiile-i roşii, într-un fel de rînjet aproape hidos. Cu desăvîrşire incult, folosea un limbaj colorat şi nu se ferea să utilizeze expresii tari. Făcea impresia că nimeni şi nimic nu l-ar putea intimida, şi cu atît mai puţin prezenţa unei femei.

Deşi a vorbi cu dinţii încleştaţi nu pare a fi o treabă prea uşoară, lui Strati nu-i tăcea o clipă gura. Erna avea impresia că fluxul continuu de cuvinte reprezenta o manifestare inofensivă a sistemului său nervos în mare măsură dereglat. Pe scurt, Strati nu era un tovarăş de călătorie plăcut şi Erna îşi făgădui ca pe viitor să nu mai plece în week-end cu elicopterul.

— Eşti a-ntîia, şmechero ! îi spuse la un moment dat.

— Nu înţeleg, domnule.

— Nu mă domni. Zi-mi Strati. Ce, nu ştii ce-nseamnă „a-ntîia" ? Înseamnă că eşti frumoasă, fainã.

— Mulțumesc !

— De ce-mi mulțumești ? Crezi că am spus-o doar așa, ca să-ți dau prilejul să te umfli în pene ? Pe dracu ! Ești cu adevărat pe cinste. Mie însă nu-mi placi. Ți-o spun ca să știi, și să nu-ți faci iluzii că am să fac dragoste cu tine.

— Domnule Strati, te poftesc să vorbești politicos ! Și fu ispitită să adauge : Te-ai privit în oglindă să vezi cum arăți ? Se abținu. Buldogul părea a fi un specimen de om periculos.

— Zău ? ! Te pomenești că ești o lady. Mă rog, dacă ești o lady, n-am să te plesnesc peste bot că te-ai răstit la mine, dar nici n-am să-mi sucesc limba în gură, ca să-ți vorbesc așa cum se cuvine unei lady.

— Nu crezi că ai face mai bine dacă nu mi-ai vorbi deloc ?

— Ce ? Să nu-ți vorbesc ? Decît să mă obligi să tac, mai bine te arunc în mare. Clar ?

— (!)

— Auzi, să nu vorbesc ! Atunci, spune-mi ce să fac ? Dacă te plăceam, ne mai giugiuleam și timpul trecea. Nu-mi place să zbor peste mare. Mă plictisesc. Teribil mă plictisesc. Dumneata, lady, nu ?

— Nu ! Marea e atît de frumoasă !

— Frumoasă ?

— Da !

— Ești nebună ! Marea nu-i niciodată frumoasă. Marea e totdeauna mare. Cel mai parșiv mormînt din cîte există pe lume. Frumoasă ! Dacă ai fi avut ghinionul să te prăbușești cu elicopterul în ocean, n-ai fi spus o asemenea nerozie.

— Dumneata te-ai prăbușit ?

— M-am !

— Unde s-a întîmplat asta ?

— În Vietnam. Dar mai bine las-o moartă. Auzi ! Moroa și frumoasă ! Să nu mai spui prostia asta.

Lena înțelese că Buldogului îi era frică de mare. Mai mult, se întrebă dacă pilotul era în toate mințile.

— Bine, n-am să mai spun.

— Ce mizerie ! îl auzi din nou. Cuvintele fură urmate de o înjurătură, imposibil de consemnat pe hîrtie. Dumneata, lady, ești de mult timp pe insulă ?

— Nu chiar de atît de mult timp.

— De cît ?

— Te interesează ?

— Mă !

— De vreo patru-cinci luni.

— Erai acolo cînd l-au curățat pe smecherul dinaintea mea ?

— Da !

— Știi de ce l-au curățat ?

— Nu !

— Știi, poate, cine l-a curățat ?

— Nu !

— Chiar dacă știi tot nu mi-ai spune. De ce dracu' m-am vîrît eu în rahatul ăsta nu înțeleg ! Recunoști că-i un rahat ?

— (!)

— Nu vrei să răspunzi ! Pesemne ți-e teamă să vorbești ca să n-o pați și dumneata. Aici la voi se înjunghie numai bărbații ?

— (!)

— Numai piloții ?

— (!)

— Pe dracu' numai piloții. Cine știe dacă într-o zi n-am să te văd și pe dumneata, lady, cu beregata tăiată. Ai văzut vreodată o femeie cu beregata tăiată ? N-ai văzut. Eu da ! Am și o fotografie. Într-o zi am să ți-o arăt. O fotografie cu trei femei și toate trei cu beregățile tăiate. Am să ți-o arăt. Sînt sigur că n-ai să vomiți. Ești o șmecheră tare. Și apoi o fotografie e numai o fotografie. Sînt sigur că ai să-ți ții firea. Dar eu le-am văzut în carne și-n oase. Toate trei, așezate în linie, pe marginea gropii în care niște șmecheri urmau să le arunce și apoi să le acopere cu pămînt. Arătau... ce să mai vorbim ! Cît sînt eu de șmecher n-am putut rezista. Am început să vomit de parcă aș fi băgat în mine un butoi de whisky.

— Unde s-a întîmplat asta ? întrebă Erna.

— Într-un sat din Vietnam. Măi, măi ce-am mai vomitat. Un șmecher mi-a dat o sticlă cu whisky. Zicea șmecherul că dacă o beau toată n-am să mai vomit. Am băut-o și n-am mai vomitat. În schimb m-am îmbătat criță. Să știi, nu există mulți șmecheri care să țină ca mine la băutură. Atunci însă m-am îmbătat. Doar dintr-o sticlă. Cînd m-am urcat în elicopter, abia izbuteam să țin ochii deschiși. Trebuia să transport niște șmecheri norocoși ce urmau să plece acasă cu un vas de transport. Cînd mă aflam deasupra mării, m-a atins un proiectil de antiaeriană și aparatul a luat foc. M-am aruncat cu parașuta. Nu știu ce s-a întîmplat cu ceilalți șmecheri, însă pe mine m-au pescuit. Am stat în spital trei luni. Pe urmă m-au reformat și m-au trimis acasă. Ziceau că mi s-au cuibărit niscai păsărele la mansardă. Prostii ! I-am păcălit pe șmecherii în halate albe. Ascultă, lady ! Un nebun arată ca mine !

— Nu ! se grăbi să nege Erna, deşi era convinsă exact de contrariu.

— Bravo ! Eşti o lady şmecheră. Şi eu sînt un şmecher. Mie nu-mi place să am de-a face decît cu şmecheri. În război l-am curăţat pe unul, fiindcă voia s-o facă pe şmecherul, deşi nu era. În Australia ai fost vreodată ?

— Nu !

— Eu de acolo sînt. Din Brisbane. Grozav oraş ! Mulţi şmecheri.

— Şi cum ai ajuns în Europa ?

— Am ajuns. Un şmecher ca mine nu stă locului. Ştii, lady ?

— Nu ştiu !

— Îţi spun eu că nu stă. La Marsilia, în port, am cunoscut un şmecher. I-am povestit că am fost pilot de elicopter în Vietnam şi că mă bate gîndul să caut de lucru tot ca pilot. Nu pentru biştari. Biştari aveam. Plus pensia. Că mi-au dat şi pensie. Şmecherul mi-a spus că ştie el un şmecher care are nevoie de un pilot pentru elicopterul său particular, şi că oferă un salariu bun. Am zis O.K. Cînd m-am angajat n-am ştiut că va trebui să zbor numai deasupra mării. Mi-a tras clapa şmecherul. Dar am fost şi eu şmecher, că am semnat contract numai pentru şase luni. Cînd expiră, plec. Nu-mi place să zbor deasupra mării.

— Numai din cauza asta vrei să pleci ?

— Numai ! Dar dumneata, lady, ce-ai crezut ?

— Că ţi-e frică să nu păţeşti ce-a păţit predecesorul dumitale.

— Nu s-a născut încă şmecherul ăla care să fie în stare să mi taie beregata sau să-mi vîre un pumnal între umeri. Pe şmecherul dinaintea mea de ce l-au tăiat ?

— Nu știu.
— Nici cine l-a tăiat ?
— Nu !

Erna nu mințea. Nu știa nimic precis. Cu toate că trecuseră mai multe săptămîni de cînd Boris își începuse „ancheta", Erna n-ar fi putut spune dacă acesta ajunsese la vreun rezultat. Singurul om care ar fi putu-o lămuri era chiar Boris, însă acesta, de fiecare dată cînd ea încerca să aducă vorba despre cele întîmplate, se pricepea să se eschiveze.

De pildă :

— Știi, Boris, aseară m-a întrebat cineva dintre cei de la căpitănia portului dacă am cunoștință cum îi mai merge cu sănătatea lui Francisco.
— Și dumneata ce i-ai răspuns ?
— Că nu știu. Altceva ce i-aș fi putut răspunde ?
— Ai făcut foarte bine.

Nu era adevărat. N-o întrebase nimeni. Inventase totul în speranța că Boris se va lăsa tras de limbă. Boris însă nu se prinsese. După acel „ai făcut foarte bine", nu mai părea dispus că continue discuția. De aceea ea insistă :

— Sărmanul Francisco ! Aici, pe insulă, sînt mulți care îl cred încă în viață. Boris, care mai e situația ? Încă n-ai descoperit de ce a fost omorît ?

— Dacă e mort, ce importanță mai are să știm cine l-a omorît ? L-a omorît careva dintre noi. Asta e sigur. Dar toți cei care ne aflăm aici pe insulă sîntem necesari Trustului. Unii chiar indispensabili. Din fericire, cînd Francisco a fost omorît încetase să mai fie necesar. Evident o crimă este o crimă. Și Francisco, chiar dacă nu mai era necesar, nu trebuia omorît. Francisco a adus mari servicii Trustului și, poți fi sigură, nici domnul baron și nici alt-

careva nu s-a gîndit să-l aruncăm pe Francisco ca pe o mănuşă stricată. Totuşi, de vreme ce ştim cu precizie că a fost omorît de careva dintre noi, înseamnă că asasinul este şi el necesar Trustului. Înţelegi ?

— Asta înseamnă că, pe de o parte, ucigaşul poate să dispară liniştit, iar pe de alta, că pe dumneata a încetat să te mai intereseze cazul.

— Nu ţi-am spus că a încetat să mă intereseze.

— Ce rost are însă să continui cercetările de vreme ce pentru Trust asasinul este necesar, dacă nu cumva chiar indispensabil ? Mi se pare o contradicţie, Boris.

— Nu-i nici o contradicţie. Mă interesează să aflu cine l-a omorît.

— Dar de ce ? Fiind necesar Trustului sigur că nu-l veţi înainta justiţiei.

— Evident că nu, Erna. Dealtfel, cu toţii avem unul sau mai multe motive ca să nu agreăm *Justiţia*.

— Dar nici voi nu-l veţi pedepsi.

— Care „voi“ ?

— Ştiu eu ? Trustul.

— Trustul nu foloseşte violenţa decît în împrejurări cu totul şi cu totul excepţionale. De pildă, atunci cînd este în joc propria lui securitate. Or în ceea ce priveşte pe asasinul lui Francisco pot să te asigur că nu pune în pericol securitatea Trustului.

— Poate că mai corect ar fi fost să spui asasinii.

— De ce ? Crezi că asasinul a avut un complice ?

— Mă gîndesc la cea de-a doua crimă. Dacă există o legătură între cele două crime, înseamnă că cel care l-a omorît pe pilot este complicele celui care l-a înjunghiat pe Francisco.

— Dacă !...

— Vrei să spui că nu există nici o legătură ?

— După părerea mea personală, nu ! Dacă vrei să știi, nu mă interesează cine l-a omorît pe pilot, și cu atît mai puțin mobilul acelei crime. Este treaba autorităților grecești să elucideze cazul.

— Adică să descopere pe asasin.

— Exact.

— Și dacă, descoperindu-l, asasinul recunoaște că tot el l-a lichidat și pe Francisco ?

— Știi, Erna, ce apreciez eu la dumneata cel mai mult ?

— Nu !

— Logica. Pentru această calitate ar trebui să te invidieze multe, foarte multe femei. Uite, chiar și în această discuție „pe-un picior", toate întrebările pe care mi le-ai pus sînt de o logică stringentă. De pildă, întrebarea dumitale : „Și dacă, descoperindu-l, asasinul recunoaște că tot el l-a lichidat și pe Francisco" decurge din răspunsul meu anterior : „Este treaba autorităților grecești să elucideze cazul", adică să descopere pe asasinul pilotului. Întrebarea dumitale, mai pe șleau, ar suna cam așa : „Bine, domnule, nu ți-e teamă că, în cazul în care este vorba de unul și același asasin, poliția va afla unde a comis cea de-a doua crimă ?" Este adevărat, Erna, că așa ai gîndit ?

— Da !

— Din întrebarea dumitale mai decurge și o alta, nu mai puțin logică : „Dacă asasinul recunoaște că a mai comis o crimă pe insulă, în mod cert poliția își va face apariția. Și întrucît polițiștii sînt curioși din fire, cum de ai putut afirma că nu te interesează cine l-a omorît pe pilot, și că descoperirea asasinului intră în sarcina poliției

din Atena. Doar Trustul are tot interesul ca poliția să nu afle cu ce anume treburi ne îndeletnicim aici pe insulă". Am dreptate că așa ai raționat ?

— Da !

— Ei bine, îți răspund că ne este absolut indiferent dacă poliția greacă va descoperi pe asasinul pilotului. În ciuda faptului că amîndouă victimele au fost ucise la fel, nu există nici un fel de legătură între cele două crime.

— Nu ?

— Nu ! Acesta este dealtfel și motivul pentru care conducerea Trustului nu se teme că poliția din Atena își va vîrî nasul în treburile noastre de aici de pe insulă.

După această ultimă explicație, Boris se îndreptă spre ușă. Din prag — așa cum obișnuia el de multe ori, ceea ce dovedea că îi plăceau teribil de mult „loviturile de teatru" — se întoarse, o privi pe Erna lung, pe urmă, cu o voce aproape patetică :

— După toate probabilitățile, cele douăzeci și trei de milioane de dolari există. Și dacă Francisco nu a apucat să destăinuie cuiva parola cu care ele se pot ridica, pînă la urmă banca va intra în posesia lor. Trebuie să recunoști, dragă Erna, că un asemenea cadou ar fi prins bine fiecăruia dintre noi.

Și părăsi încăperea cu un aer satisfăcut.

Erna alungă gîndurile în clipa în care elicopterul lua contact cu pista betonată a aeroportului. Cîteva minute mai tîrziu, înainte de a se despărți, Strati îi spuse :

— Lady, ne vedem poimîine dimineață, la ora șapte, aici pe aeroport. Dar să nu întîrzii nici măcar un minut. Eu știu că voi, femeile, aveți obiceiul să nu fiți punctuale, dar pe mine asta nu mă interesează. Dacă nu vii la timp,

te las mască și plec singur. Un șmecher ca mine nu obișnuiește să aștepte nici măcar pe o lady ca dumneata.

Un taxi o duse la hotel. Dimineața și-o petrecu prin magazine. Cină la un restaurant din apropierea străzii Voulis, plasat într-un gang, timpul de după-amiază și-l umplu întocmind „raportul" iar seara, după ce schimbă trei taxiuri, pentru a scăpa de o eventuală urmărire, se duse să cineze la taverna „Paradisos".

Kosta, garsonul cu părul oxigenat, îi ieși în întîmpinare, îi ură bună seara, după care o conduse la masa pe care i-o rezervase, totdeauna aceeași, cea mai ferită de eventuale priviri și urechi indiscrete.

17

AUDIENȚĂ LA BALTHAZAR

În dimineața aceea, soarele care năvăli pe fereastră — Erna uitase să lase storurile — o trezi mai de vreme ca de obicei. Se simțea obosită, inexplicabil de obosită, și îi era încă somn. Dar, ca să mai poată dormi, ar fi trebuit să se dea jos din pat, ca să lase storurile. Fiind însă atît de obosită, nu se simțea în stare de un asemenea efort. Dar nu era numai acesta singurul motiv. Ezita să se dea jos din pat, deoarece îi făcea plăcere să privească lumina care năvălea în cameră prin cele două ferestre, asemenea unor torente. Lumina era alb-aurie, pură, spălată parcă. De cînd se afla în Grecia, ceea ce o încînta cel mai mult era lumina, inegalabila lumină a Greciei, aceeași — neschimbată — lumină de pe vremea vechii Helade, cînd zeii din Pantheonul de pe Acropole coborau la Pláka, să bea „Rețina" și să se împreune cu fiicele oamenilor. Nicăieri în lume, nici măcar la Roma sau în celelalte orașe italiene, lumina nu este atît de pură și de strălucitoare, nicăieri în lume statuile zeilor și zeițelor nu ți se par mai curînd din carne și din sînge decît din marmură de Paros. Și mai descoperise ceva Erna, ceva specific Atenei și Argolidei : lipsa de curenți ai aerului, din care motiv sunetul se propagă la distanțe mari, pur, nealterat. Cînd,

pentru prima dată, vizitase teatrul antic din Epidavros — opera arhitectului și a sculptorului Polyctet din secolul al patrulea înaintea erei noastre — fusese uimită de acustica lui extraordinară. Tocmai de sus, de la al cincizeci și cincilea rînd al amfiteatrului — capacitatea lui : paisprezece mii de spectatori — auzise perfect cînd jos, în scenă, ghidul scăpărase un chibrit. Secretul miraculoasei acustici încă nu a fost descoperit. Dar Erna se întreba dacă una din cauze n-ar putea fi și aerul lipsit de ćurenți, uscat și pur, caracteristic versantului occidental al muntelui Kynorition.

Acum lenevea în pat ca să privească — și să se bucure — torentele de lumină ce năvăleau în dormitor prin cele două ferestre mari și larg deschise. Briza mării, care mirosea a alge, dar și a floare de portocali, clătina abia perceptibil perdelele de tul.

Erna își aminti că era luna mai și că peste puține zile aveau să se împlinească nouă luni de cînd părăsise țara și opt luni și jumătate de cînd făcea parte din statul major al Trustului.

„Dacă ar fi să fac bilanțul activității mele în aceste luni..."

Ei, da, dacă ar face un asemenea bilanț, ar găsi suficiente motive de satisfacție. În primul rînd, izbutise să se facă utilă, motiv pentru care, după toate probabilitățile, era apreciată în primul rînd de Boris, șeful ei direct. Apreciată atît de mult, încît, cu puține zile mai înainte, Boris îi dăduse a înțelege că intenționează să propună domnului baron avansarea ei la gradul de adjunct al departamentului „Țări socialiste". Dacă nu fuseseră vorbe goale și dacă într-adevăr Boris intenționa s-o avanseze, pentru cealaltă activitate a ei, secretă, avansarea ar în-

Erna, sub raportul posibilităților de informare, o adevărată mană cerească. În calitate de adjunct, după toate probabilitățile, va avea acces la unele surse de informare care acum îi erau interzise, și astfel va putea afla precis cum funcționa mecanismul organizatoric al Trustului pe verticală. În primul rînd, era interesată să afle cine se ascundea sau cine se ascundeau în spatele lui Balthazar. Fiindcă, după cît își putea da seama, Balthazar nu era decît *șeful* statului major. Dacă „Nebel" purta denumirea de *Trust*, însemna că exista un consiliu de administrație format din principalii acționari. Nu era însă exclus ca în spatele lui Balthazar să se ascundă o singură persoană. În egală măsură, dacă nu chiar mai mult, Erna ar fi voit să știe ce se întîmpla cu beneficiile realizate de Trust. Intrau în buzunarele acționarilor sau erau destinate să subvenționeze anumite partide cu o orientare mai mult sau mai puțin fascistă ?

În ciuda faptului că existau încă o mulțime de aspecte din activitatea Trustului necunoscute de ea, în mare, mai ales dacă ținea seama că trecuseră doar opt luni și jumătate de cînd pătrunsese în statul major, Erna avea destule motive să fie mulțumită de activitatea ei. „Justin" căzuse, căzuse și „Anton", „W. W." ratase misiunea în legătură cu platina, iar fișa unuia Alexandre Nicanor, agent virtual din categoria „măselelor putrede", fusese transmisă, în rezumat, prin intermediul garsonului Kosta, în țară.

Erna avea chef să mai lenevească în pat, dar, dacă nu voia să întîrzie, trebuia să se scoale. Cu toate că Boris nu-i ceruse să fie punctuală, ea, asemenea unei dactilografe în pragul pensionării, nu întîrzia niciodată. Se

îmbrăcă în grabă. Fu prima care își luă micul dejun și fu de asemenea prima care se prezentă la lucru.

Boris încă nu venise. Trecînd prin biroul acestuia, Erna observă etuiul cu chei uitat pe masa de scris. Descoperindu-l Erna încremeni, ca fascinată. Cu cheile acelea ar fi putut deschide toate dulapurile metalice aflate în biroul lui Boris. Tentația era mare, dar infinit mai mare pericolul. În primul rînd, pentru că Boris putea apărea în orice clipă în prag, iar în al doilea, din cauza televiziunii cu circuit închis. Pînă la urmă rațiunea și prudența învinseră și Erna trecu mai departe.

Ca niciodată, Erna nu avea chef de lucru. Se dorea la volanul unei mașini gonind spre Pireu și mai departe de-a lungul coastei lui Apollon, pînă la capul Sunion. Și, iată, i se întîmplă ceea ce nu i se mai întîmplase de mult, mai exact de cînd ieșise de *acolo*. Evadă din realitate, călătorind „sub stele": Se află la Pireu, la Zea, în tr-o mașinuță japoneză. Se oprește să privească vasele ancorate în golf: iahturile somptuoase ale armatorilor greci, celelalte, mai modeste, în fine ambarcațiunile de toate tipurile, minusculele vase pescărești. Privește încîntată. Golful pare un bazar de nave în așteptarea cumpărătorilor. Marea e atît de albastră și de cuminte, încît pare ireală. Erna are impresia că panorama pe care o contemplă nu este adevărată, ci o imensă carte poștală ilustrată în culori. Pornește mai departe. Pe deal, în dreapta, Royal Yacht Club, iar jos, de-a lungul cheiului, înșirate ca niște mărgele, tavernele în care se pot mînca tot felul de pești, de la barbuni și sinagrida pînă la sardele și glose, proaspăt pescuite de către pescarii localnici, ale căror caiace se văd ancorate nu prea departe.

Urcă pe niște stradele și asistă la un spectacol de dansuri populare la teatrul din Zea. De acolo de sus, contemplă pentru cîteva minute splendida panoramă a peninsulei Cantella. Revine apoi pe șoseaua care de la Turkolimano urmulește de-a lungul coastei, pe o distanță de șaptezeci de kilometri, pînă la Capul Sunion. Face o haltă la Glifada. Bea un whisky la barul hotelului „Bonavisita" și joacă o partidă de golf cu *El* pe renumitul teren de golf în suprafață de șaizeci de hectare, unde se pot desfășura simultan optsprezece partide. După aceea pleacă mai departe. Nu se oprește la Voula. În schimb face haltă la Vouliagmeni. Se sorește pe una din cele două plaje, contemplînd iahturile și ambarcațiunile de tot felul ancorate în port. Prînzul îl ia la restaurantul hotelului „Astir Palace". Întîrzie dinadins la Vouliagmeni, fiindcă vrea să asiste la un spectacol teatral ce urmează să aibă loc pe scena plutitoare, ancorată pe lacul cu ape termale. După spectacol se urcă din nou la volan. O impresionează singularitatea peisajului. Colinele acoperite cu flori de cîmp coboară în pantă dulce pînă la țărmul mării în largul căreia se zăresc insulițe înconjurate de apele albastre și scînteietoare ale mării. Trece, abia micșorînd viteza, prin Varkiza, prin satul turistic Lagonissi cu minusculele lui plaje, gonește prin Anavissos, înconjurată de scînteietoare coline de sare, și iat-o ajunsă la Capul Sunion, ținta călătoriei sale. Pe faleza, care se ridică perpendicular din mare, se înalță douăsprezece coloane doriee de marmură albă și strălucitoare. Atît a mai rămas din celebrul templu al lui Posseidon, distrus de perși în anul patru sute optzeci înaintea erei noastre, reconstruit ulterior, în stil doric, și el distrus, Dumnezeu știe cînd. Erna parchează mașina la poalele colinei, lîngă pavilionul tu-

ristic și urcă pe faleză unde se află ruinele templului. Cîțiva turiști fac fotografii. Soarele coboară spre asfințit. De acolo de sus, marea arată altfel : sălbatică, amenințătoare. Apele ei sînt aproape vinete. Vîntul suflă în rafale, și e rece. În ciuda pavilionului turistic de la poalele colinei, în ciuda hotelului magnific de pe plajă, în ciuda bungalow-urilor risipite printre pini, sentimentul singurătății e copleșitor. Erna simte că i se umezesc ochii. Plînge, fiindcă se simte singură, fiindcă sentimentul cumplit al singurătății e dureros, mai dureros decît orice fel de rană.

O ușă care se trîntește o readuce din călătoria ei pe „sub stele". Își șterge repede ochii cu batista. E Boris și în nici un caz nu trebuie să-și dea seama că plînsese.

— Bună dimineața, Erna !

— Bună, Boris !

— Am venit să-ți dau o veste bună. Domnul baron vrea să stea de vorbă cu dumneata.

— Într-adevăr o veste bună. Chiar acum ?

— Mai tîrziu. La ora douăsprezece. Am să vin să te iau. Și plecă. Erna scoase oglinda și se privi în ea. Nu, ochii nu-i erau roșii. Deci Boris nu putuse observa că plînsese. Cineva însă tot o văzuse cu ochii plînși : cam era de televiziune. Ce imprudență ! Altă dată trebuie să se stăpînească și să nu mai plîngă. Mai ales nu trebuie să mai călătorească pe „sub stele".

„De vină e numai primăvara !" își spuse oftînd. Deschise mapa pe care o adusese Boris și pe care acesta o aruncase neglijent pe biroul ei. Conținea „corespondențe" lipsite de importanță și, pentru prima dată, nesemnate. Erau extrase din presa cotidiană și din periodice. Cele mai multe fuseseră incluse mai de mult în „Harta informativă".

Lucră pînă cînd Boris veni s-o ia. Cîteva minute mai tîrziu, cînd păşea pragul biroului în care lucra Balthazar, acesta o întîmpină cu cuvintele :

— Îmi pare bine că te văd, domnişoară Erna. Ia, te rog, loc ! Ia şi dumneata, Boris.

Se aşezară toţi trei în jurul unei măsuţe rotunde. Balthazar o privea cu simpatie şi făcea impresia că este foarte bine dispus. Boris în schimb era solemn şi vag emoţionat.

— Bei ceva, domnişoară Erna ?

— Un whisky.

— Şi dumneata, Boris ?

— Ce beţi dumneavoastră, domnule baron.

— Eu am să beau tot whisky.

— Atunci şi pentru mine whisky.

— În cazul acesta serveşte-ne dumneata, Boris. Nu te supăra, nu ?

— Deloc, domnule baron.

— Ce mai faci, domnişoară Erna ? întrebă Balthazar cu vădită bunăvoinţă.

— Mă străduiesc să devin utilă, domnule baron. Nu ştiu în ce măsură am corespuns.

— Peste aşteptări, domnişoară Erna. De cîte ori îl întreb pe Boris despre dumneata, se întrece în laude la adresa dumitale. Dealtfel, am putut constata şi personal de cîteva ori.

— Mulţumesc, domnule baron.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Nu obişnuiesc să laud oamenii care n-o merită. Sînt realmente mulţumit de dumneata, şi mă gîndesc foarte serios ca, într-un viitor foarte apropiat, să-ţi încredinţez o altă muncă, mai importantă, în exercitarea căreia vei avea mult mai

multe ocazii să te manifești în plenitudinea aptitudinilor dumitale.

— Credeți că în noua muncă voi corespunde ? întrebă Erna, privindu-l cu o ipocrită sfiiciune.

— Boris susține că da. Nu-i așa, Boris ?

— Domnule baron, Erna este o forță. În maximum doi ani va putea prelua conducerea unui departament. Credeți-mă !

Și împinse în fața fiecăruia cîte un pahar cu whisky.

— L-ai auzit, domnișoară Erna ?

— L-am auzit, dar, vă mărturisesc sincer, mi-e teamă că Boris are o părere mult prea bună despre mine.

— Domnișoară Erna, să știi că Boris nu se înșală niciodată în ceea ce privește oamenii. E un psiholog de mare clasă.

— Mă măguliți, domnule baron, protestă Boris, înroșindu-se de plăcere.

— Deci, domnișoară Erna, întrucît Boris este acela care te recomandă atît de călduros, și întrucît am toată încrederea în priceperea lui, nu eu voi fi acela care să mă opun la avansarea dumitale. Dealtfel, cred că ți-ai cam terminat munca. „Fișierul" l-ai pus la punct, „Harta informativă" ai completat-o. Pentru ca atît „Fișierul" cît și „Harta informativă" să fie ținute la zi, nu este nevoie să ocupăm timpul unui om cu aptitudinile și inteligența dumitale. Mai ales că ne găsim într-o situație destul de precară. Cred că înțelegi la ce mă refer.

— Nu, domnule baron ! neagă Erna, cu toate că bănuia la ce anume se referea Balthazar.

— În România, nu stăm prea bine. Ai informat-o, Boris ?

— Nu în mod special, domnule baron. Nici nu cred că ar fi fost nevoie. Erna şi-a dat singură seama de situaţie cînd a văzut că cei mai buni „corespondenţi" ai noştri au încetat să ne mai scrie.

— De ce *corespondenţi ?* Spune-le agenţi.

— Iertaţi-mă ! M-am molipsit de la Erna. Expresia îi aparţine.

— Da, domnule baron ! recunoscu Erna.

— Mă rog ! Dacă vă place atît de mult, nu aveţi decît s-o folosiţi şi pe viitor. Deci, domnişoară Erna, în România stăm prost. E drept, nici înainte nu stăteam prea strălucit, totuşi aveam doi-trei agenţi activi. În prezent, Securitatea-i-a înhăţat pe toţi, din care motiv la ora actuală sîntem complet descoperiţi. Evident este o situaţie care nu ne convine deloc, şi trebuie să facem ceva ca să ieşim din impas, domnişoară Erna.

— Bineînţeles, domnule baron.

— Ai vreo propunere de făcut ?

— Nu ! Cel puţin deocamdată. Dacă îmi daţi însă timp să mă gîndesc...

— Dacă ne gîndim bine, nu există decît o singură soluţie. Să trimitem pe cineva în România, care ori să activeze pe cîţiva dintre agenţii noştri pasivi, ori să recruteze una sau mai multe persoane dispuse să ne ajute în schimbul unei remuneraţii substanţiale. Pe cine să trimitem însă ?

— I-am făcut lui Boris trei propuneri. Zilele trecute mi-a spus că v-aţi fixat alegerea asupra lui Alexandre Nicanor. V-aţi răzgîndit cumva, domnule baron ?

— Într-un fel. Nu cred că este omul care ne trebuie. Ne trebuie un om care să ne ofere, măcar cît de cît, garanția că va izbuti.

— Există un asemenea om, domnule baron ? Dacă da, atunci trebuie să-l trimiteți neapărat.

— Există, domnișoară Erna. Dumneata !

Erna, care nu se aștepta la o asemenea „bombă", surprinsă, cîteva clipe nu fu în stare să rostească un singur cuvînt. Erna se simțea tălăzuită de disperare. Totuși, cu un efort de voință supraomenesc, izbuti să nu se trădeze, ci să replice :

— Domnule baron, probabil ați uitat în ce condiții am plecat din țară. Dacă mă întorc, mă arestează chiar la aeroport.

Balthazar o privi gînditor cîteva clipe, pe urmă, căutîndu-l cu privirea pe Boris, parcă spre a-i cunoaște părerea :

— Te-ar aresta dacă ai reveni cu pașaport românesc. Dacă însă vei prezenta pașaportul eliberat de o altă țară — actul doveditor că între timp ai obținut o altă cetățenie — nu vor avea ce-ți face. Un asemenea act se poate aranja, domnișoară Erna. Evident, nu prea ușor, dar se poate.

În clipa aceea Erna avu îndoieli serioase că Balthazar își merita faima. Nu putea înțelege cum de nu-și dădea seama de un lucru elementar.

— Domnule baron, vreți să mă trimiteți în România cu un anume scop ? Da ?

— Evident.

— Să presupunem că avînd o nouă cetățenie nu voi fi arestată pentru vina de a fi fugit din țară cu un pașaport fals. Dar asta nu înseamnă că ei nu se vor

întreba de ce m-am întors. Dar nu numai că se vor întreba, ci, după părerea mea, vor face totul ca să afle și răspunsul, urmărindu-mă. Și, în cazul acesta, spuneți-mi: fiind permanent filată, cum voi putea îndeplini misiunea pentru care mă trimiteți? Domnule baron, pot să fiu sinceră?

— Evident, domnișoară Erna, evident.

— Propunerea dumneavoastră mi se pare complet neverosimilă. Ce, doriți să desconspir agenții pasivi cu care ar urma să iau legătura? Și apoi mai este ceva, domnule baron. Am stat în închisoare șapte ani și, credeți-mă, nu doresc să mă mai întorc acolo. Dacă aș accepta propunerea dumneavoastră, ar însemna că, de fapt, accept nu să mă întorc în România, ci într-o închisoare din România, poate aceeași în care mi-am trecut șapte ani din viață.

— Domnișoară Erna, vezi lucrurile puțin cam prea în negru.

— Iertați-mă, dar eu cred că nu le văd în suficientă măsură de negre.

— Am să-ți dau un singur exemplu, care te va convinge că eu am dreptate. Să presupunem că te arestează, te judecă și te condamnă. Ei bine, Trustul va plăti ca să nu execuți pedeapsa. Avînd o altă cetățenie, lucrul este posibil. Dar să fim înțeleși, domnișoară Erna. Nu te vom sili să pleci în România. Te rog să nu consideri discuția noastră nici măcar ca o propunere. Mi-am exprimat doar părerea că dumneata ai putea face treabă bună în România. Atît, și nimic mai mult. Apoi, privindu-l pe Boris: Ascultă, Boris, nu crezi că discuția noastră a cam deviat?

— Sînt convins, domnule baron.

— Știi, domnișoară Erna, de fapt, eu te-am chemat ca să discut cu dumneata despre cu totul altceva.

— Da ?

— De fapt, am vrut să-ți aduc la cunoștință o veste, care, sînt sigur, îți va face plăcere.

— Două, domnule baron, ținu să rectifice Boris.

— Ai dreptate, Boris. Două. Să începem cu prima. Află, domnișoară Erna, că la propunerea lui Boris, am aprobat ca, începînd cu data de întîi iunie, onorariul dumitale să fie mărit de la două mii la două mii cinci sute de dolari pe lună.

— Vă mulțumesc, domnule baron.

— Îi meriți cu prisosință, domnișoară Erna. Nu-i așa, Boris ?

— Cu prisosință, domnule baron.

— Și acum cealaltă veste : dacă țin bine minte, ai fost anchetată personal de colonelul Radu Mănăilă. Este exact ?

— Da, domnule baron.

— Dumneata ești o fire vindicativă, domnișoară Erna ?

— Într-o oarecare măsură. În nici un caz una fanatic-vindicativă.

— Dar ești măcar în atîta măsură vindicativă, încît, aflînd că omul acela va avea de suferit unele neplăceri, să te bucuri ?

— Cred că da, izbuti să răspundă Erna, fără ca să se trădeze. Mai mult, avu chiar tăria să supraliciteze : Bineînțeles numai în măsura în care acele neplăceri vor fi pe măsura urii pe care o nutresc față de colonelul Mănăilă.

— Deşi recunosc, fără rezerve, că acel colonel Mănăilă este excepţional dotat pentru meseria pe care o practică, din motivele pe care dumneata, domnişoară Erna, le cunoşti, mă simt obligat să-i plătesc o poliţă veche. Ce vrei, sînt o fire vindicativă, în mult mai mare măsură decît dumneata, domnişoară Erna. Şi, fiindcă sînt aşa cum sînt, nu am să am linişte pînă cînd faimosul colonel Radu Mănăilă nu va zbura de la contraspionaj.

— Vă rog să-mi iertaţi îndrăzneala, domnule baron, mi se pare însă că sînteţi puţin cam optimist, îl întrerupse Erna, care mai ales în clipele acelea era *Erna*. Izbutea, adică, să se păstreze calmă, lucidă, să nu-şi trădeze neliniştea, teama, ura şi revolta, cu alte cuvinte, să nu se dea bătută.

— Va să zică părerea dumitale este că sînt optimist? întrebă Balthazar, şi Erna sesiză în tonul cu care fuseseră rostite cuvintele o nuanţă de ironie.

— Da, aşa cred. Nu văd în ce fel aţi putea *influenţa* pe cei care sînt în drept să hotărască în cazul colonelului.

— Nu? Dumneata ştii că „prietenul" nostru comun are o fiică?

— Nu! minţi Erna.

— Are, se numeşte Ingrid, şi este studentă la Arhitectură.

— N-am ştiut.

— Află, domnişoară Erna, că cei care pot lua măsuri împotriva colonelului vor fi informaţi că la sucursala din Atena a băncii „The Chase Manhattan Bank" se află depusă, în contul domnişoarei Ingrid Mănăilă din România, suma de zece mii de dolari. Da, da, zece mii

de dolari ! Ce părere ai, domnișoară Erna ? Pot considera aceasta o lovitură puternică sub centură ?

Erna se păstra calmă, chipul ei exprima scepticism. În sufletul ei bîntuia însă uraganul disperării.

— Domnule baron, cred mai curînd că e o încercare de lovitură sub centură, din păcate neizbutită. După știința mea, colonelul este unul dintre oamenii de bază ai contraspionajului. De aceea am îndoieli serioase că șefii lui vor mușca din nada pe care le-o veți oferi. Vor înțelege imediat că e o tentativă de discreditare a unui cadru de bază. Fiindcă, după părerea mea, nu este suficient să-l denunțați că are depusă, pe numele fiicei sale, suma de zece mii de dolari, ci va trebui să indicați și proveniența banilor.

— Nu-i absolut necesar, să știi. Și chiar mă mir că dumneata, care ai trăit atîția ani în România, nu ți-ai dat seama că, în socialism, ceea ce contează este colectivitatea și nu individul. Că în socialism nici un om, oricît de capabil ar fi, nu este de neînlocuit, întrucît, prin plecarea lui, totul s-ar duce de rîpă. Haide să luăm ca exemplu contraspionajul din România. Crezi că este puternic numai pentru că în aparatul acestuia activează colonelul Mănăilă ? Contraspionajul din România este puternic nu pentru că „prietenul" nostru comun, colonelul Radu Mănăilă, fiind excepțional dotat de natură pentru munca pe care o face, obține rezultate remarcabile, ci pentru că toți cei care lucrează acolo au calități mai mult sau mai puțin excepționale. Desigur, aportul colonelului este deosebit de important. Dar dacă l-ar zbura pe colonel de acolo, dacă s-ar îmbolnăvi sau ar muri, să nu crezi că, fără el, contraspionajul român s-ar duce de rîpă.

— Așa cum puneți problema...

— Află că o pun just, domnișoară Erna. Munca în colectiv este un principiu socialist și lucrul acesta îl știu nu numai eu, ci toți acei care lucrează în meseria noastră. De aceea, pot să te asigur că nici un serviciu de spionaj, particular sau statal, nu ar sacrifica zece mii de dolari, chiar dacă ar ști sigur că teribilul colonel va fi scos din muncă. De ce? Pentru că, prin înlăturarea lui, din păcate, contraspionajul din România va continua să fie la fel de puternic și de temut. Adevărul acesta elementar, domnișoară Erna, este cunoscut nu numai de serviciile de spionaj, ci și de către cei care conduc în mod nemijlocit contraspionajul român. Și, fiindcă o știu, vor mușca din nadă.

— Mi-e greu să cred că ei nu vor bănui adevărul, domnule baron.

— Nu vor bănui, domnișoară Erna, nu vor bănui. Sînt prea deștepți ca să creadă că există în lume un serviciu de spionaj condus de un asemenea cretin, care să-și facă iluzia că, subminînd doar un singur individ — — fie chiar unul de talia colonelului Mănăilă, —, va slăbi ca atare, colectivul în care el a lucrat. Desigur, problema s-ar pune astfel dacă serviciul de spionaj respectiv ar izbuti să compromită — și astfel, indirect, să îndepărteze — toate cadrele de bază ale contraspionajului. Or așa ceva nu este posibil. Nu-i așa că nu-i posibil, domnișoară Erna?

— Nu, desigur că nu.

— Mă întreb dacă nu cumva vezi o contradicție între cele afirmate și intenția mea de a-l compromite pe colonel. Vezi?

— Nu! Dumneavoastră vreți să compromiteți pe colonel nu pentru că interesele Trustului o cer, ci pur și simplu pentru că vreți să-i plătiți o poliță veche.

— Foarte judicios gîndit, domnișoară Erna. Intenția de a-l compromite este una strict *particulară* și nu mă angajează deloc în calitatea mea de conducător al unei organizații de spionaj, iar suma de zece mii de dolari depusă la bancă în contul fiicei colonelului a ieșit din buzunarul meu și nu din casieria Trustului. Or, dacă lucrurile se prezintă astfel, ca șefii lui Mănăilă să nu muște din nadă, ar trebui să știe că există un original, care, din motive strict personale, și aruncînd pe fereastră zece mii de dolari, ambiționează să-l compromită cu orice preț pe colonel. Cum însă nu au de unde să afle, poți să fii sigură, domnișoară Erna, că vor mușca din nadă.

Erna era disperată. Izbutea însă să rămînă calmă, să nu se trădeze. Mai mult, izbutea chiar să surîdă a neîncredere. Erna era conștientă că Balthazar s-ar putea simți jignit, dar nu avea ce face. Dacă ar fi încetat să surîdă, curajul ar fi părăsit-o brusc, și tot atît de brusc ar fi izbucnit în plîns.

— Nu pari convinsă, domnișoară Erna.

Erna ridică din umeri :

— Sînt, și nu sînt convinsă, domnule baron. Dacă analizez problema obiectiv, vă dau dreptate, fără rezerve. Dacă însă o analizez din punctul meu de vedere, mi-e teamă să vă dau dreptate.

— De ce ?

— Nu-mi place să-mi fac iluzii. Știți ce prost te simți cînd ți le pierzi.

— La ce anume iluzii te referi ?

— La iluzia — e vorba de una singură — că, datorită manevrei dumneavoastră, colonelul va fi zburat de la contraspionaj... .

Găsise, la momentul oportun, o explicație plauzibilă. Balthazar, Boris o vor crede. Acum se simțea ceva mai degajată, în stare să continue discuția, ca să afle în ce fel gîndea Balthazar să-și pună planul în aplicare.

— Domnișoară Erna, poți să te lași convinsă... și în mod subiectiv, fiindcă nu vei suferi nici un fel de dezamăgire. Omul pe care dumneata îl urăști poți să fii sigură că va avea de suferit. Ți-o promit și, să știi, obișnuiesc să-mi respect promisiunile.

— Vă rog s-o respectați, domnule baron. Nu mi-ați spus însă cum veți proceda.

— Voi trimite un... denunț. Boris, pe care l-am consultat, ca particular și nu în calitatea lui oficială, pretinde că un simplu denunț este suficient. Expune-ți, Boris, punctul de vedere.

— Mie mi se pare că un denunț prea *documentat* abia ar putea trezi suspiciuni. Eu pledez pentru unul laconic, de pildă cu următorul conținut: „*Vă aduc la cunoștință că tovarășul* — cuvîntul «tovarăș» în nici un caz nu trebuie să lipsească din text — *colonel Radu Mănăilă, are depusă la «The Chase Manhattan Bank» sucursala din Atena suma de zece mii de dolari pe numele fiicei sale Ingrid sau poate Indira Mănăilă*". Bineînțeles scrisoarea nu va purta nici o semnătură și va fi expediată din România.

— Anonima probabil va conține și cîteva greșeli de ortografie ? întrebă Erna cu ironie voită.

— Nu cred că e absolut nevoie și de greșeli de ortografie, îi replică Boris foarte serios, ca și cînd n-ar fi sesizat ironia. Textul e convingător prin însuși conținutul lui.

— Domnule baron, după părerea mea, denunțul este prea laconic și, din cauza aceasta, incredibil. Cînd îl vor primi, sigur se vor întreba : „Cînd și-a făcut depozitul, și cu prețul cărei trădări ?"

— Fără îndoială că-și vor pune această întrebare, recunoscu Boris. Ei, și ce dacă au să și-o pună ?

— Un răspuns satisfăcător n-au să găsească. Și atunci se vor îndoi de seriozitatea denunțului.

— Dacă vor *căuta bine* în trecutul colonelului, se grăbi să replice Boris, nu se poate să nu descopere ceva care lor să li se pară în așa măsură de „suspect", încît să nu se mai îndoiască de veridicitatea denunțului.

— Un exemplu ! Dă-mi un exemplu, Boris !

— Nu este vorba de un *exemplu*, Erna, ci de o *anume* explicație, pe care singuri vor trebui s-o găsească. Mai precis, ei vor trebui să găsească — și vor găsi — *aceeași* explicație pe care, dacă domnul baron ar considera absolut necesar, le-ar furniza-o în „denunțul" dumisale.

— Aceeași ?

— Da, Erna, aceeași !

— Care ?

— Pot să vorbesc, domnule baron ?

— Bineînțeles, Boris. Nu consider că tot ceea ce am discutat pînă acum cu domnișoara Erna are un caracter mai puțin confidențial decît ceea ce urmează să afle.

— Dumneata nu știi, Erna, — n-a știut nici domnul baron pînă a nu afla de la mine — că acest colonel

Mănăilă, cu ani în urmă, a fost prizonierul nostru, pe „Nebel 1". În ce împrejurare a fost capturat, și în ce scop, nu are importanță pentru discuția noastră. Dacă ești totuși foarte curioasă să afli, adu-mi aminte într-o zi, și am să-ți povestesc. A fost deci capturat și ținut prizonier pe iahtul „Nebel1". Ulterior a izbutit să evadeze și să se înapoieze în țară[1]. Este de presupus că, odată ajuns acasă, a trebuit să informeze pe cei în drept de „aventura" sa. Și acum, după ce ai luat cunoștință de această întîmplare neplăcută din viața colonelului, încearcă să te transpui în situația superiorilor acestuia. Primești o scrisoare anonimă prin care ți se aduce la cunoștință că unul din subalternii dumitale, cel mai valoros, are un depozit de zece mii de dolari, pe numele fetei sale, la o bancă din străinătate. Care va fi prima reacție ? Vei considera scrisoarea ori o farsă de prost gust, ori o tentativă de discreditare a unui colaborator valoros. Totuși nu vei îndrăzni să pui hîrtia la dosar, sau s-o zvîrli la coș, mai înainte de a verifica în ce măsură denunțătorul spune sau nu adevărul. Cu alte cuvinte, vei căuta să afli dacă banii există la banca respectivă. Te informezi și descoperi că, într-adevăr, Ingrid Mănăilă are la bancă un cont de zece mii de dolari. Din clipa aceea o gravă bănuială începe să planeze asupra colonelului. Raportezi cazul mai departe, se convoacă o ședință și începeți să dezbateți problema pe toate fețele.

— Care problemă, Boris ?

— Problema proveniență banilor. Se fac diverse presupuneri, se emit diverse păreri, dar nici una nu

[1] Întîmplarea la care face aluzie Boris a fost narată de autor în romanul „Căpitanul de cursă lungă".

rezistă unei analize serioase. Dar iată că la un moment dat unul dintre cei prezenți își aduce aminte că ofițerul în discuție a fost trimis în străinătate, că acolo a fost răpit de oamenii Trustului, dar că, pînă la urmă, a evadat. A evadat? Dar dacă *n-a evadat?* Dacă *i s-a dat drumul?* Dacă i s-a pus alternativa: „Ori accepți să aduci anumite servicii Trustului, ori vei muri imediat?" Dacă în loc de moarte a preferat trădarea? Evident, colonelul este un ofițer integru, care a obținut succese dintre cele mai remarcabile în activitatea sa de-a lungul anilor. Totuși... Istoria spionajului a consemnat destule cazuri de soiul acesta. Știi ce se întîmplă în împrejurări în care suspiciunea începe să planeze asupra cuiva. Chiar dacă pînă în clipa aceea insul era considerat deasupra oricăror bănuieli, deodată toată lumea se îndoiește de el, nimeni nu are curajul să-i ia apărarea. În schimb începe să lucreze imaginația, și nu puțini sînt aceia care deodată își aduc aminte anumite fapte considerate ca lipsite de importanță la vremea cînd au fost observate, dar care acum, abia acum, cînd suspiciunea s-a dezlănțuit, adevărata lor semnificație acuzatoare apare evidentă. Desigur, lipsesc dovezi, și fără dovezi un om nu poate fi judecat, și cu atît mai puțin condamnat. Dar pînă cînd ele vor fi adunate, ca măsură de precauție, insul respectiv va trebui neapărat mutat de la locul său de muncă la un altul de mai mică importanță. Ei bine, Erna, poți să fii sigură că la fel va păți și colonelul pe care dumneata îl urăști. Vezi dar că este suficient un simplu denunț pentru ca domnul baron să-și atingă scopul. Iar dacă domnia-sa nu se va declara satisfăcut numai cu atît și va dori compromi-

forță definitivă a colonelului, vom putea confecționa o dovadă certă a vinovăției sale.

— Dar dacă nu le va da prin minte să facă o legătură între depozitul de la bancă și sechestrarea colonelului pe iahtul „Nebel 1“ ?

— Exclus, Erna. Sînt doar oameni care își cunosc bine meseria.

— Are dreptate Boris. Noi doi, domnișoară Erna, știm cît de bine își cunosc meseria. Dealtfel, chiar dacă aș vrea să renunț nu se mai poate schimba nimic. Anonima a fost trimisă de ieri.

18

S.O.S. PENTRU ERNA

Cînd „Nebel 2" acostă în portul Zea, pe coverta de la pupa, întinsă pe un şezlong, Erna încă mai dormea. Veni s-o trezească boy-ul, care îi servise cafeaua şi portocalada.

— *Despinís, ftásame stin Zea!* [1]

Erna se smulse cu mare greutate din mlaştina somnului. Noaptea care trecuse fusese una de coşmare în clipele cînd o furase somnul, de zbucium şi disperare în minutele şi orele cînd, în ciuda eforturilor, nu izbutise să adoarmă. Zadarnic încercase să se convingă că nu existau motive de nelinişte, de vreme ce raportul ei, deşi avea să ajungă cu întîrziere, cu o întîrziere de cel puţin trei zile, va putea neutraliza efectele „anonimei" trimisă de Balthazar. Zadarnic, deoarece, în ciuda raţiunii şi a bunului simţ, nu izbutise să alunge neliniştea cauzată de cele ce aflase de la Balthazar şi Boris. Dar nu numai îngrijorarea în legătură cu „soarta" colonelului o ţinuse trează toată noaptea, ci şi teama, vechea teamă care din nou îi invadase sufletul. O teamă cu atît mai enervantă, mai insuportabilă cu cît, raţional, nu-i găsea explicaţia.

[1] Domnişoară, am ajuns la Zea.

Dimineaţa, cînd mai era încă o oră pînă ce „Nebel 2" urma să ridice ancora, Erna, gata îmbrăcată, aşteptînd să treacă timpul, privise prin fereastra deschisă marea, acea mare care o născuse din valurile ei pe Afrodita. În fine, după ce se urcase pe punte, după ce iahtul se depărtase de ţărm, întinsă pe un şezlong la pupa, închisese ochii şi, dintr-odată destinsă, adormise imediat. Fusese un somn greu, reconfortant, din care boy-ul de la bar o smulsese în clipa în care „Nebel 2" ancora la Zea.

Cînd ajunse la hotel, urcă la ea în cameră, şi primul lucru pe care îl făcu fu să-şi scrie „raportul". „Raportul" —de data asta mult mai lung — relata, pe scurt, tot ceea ce se discutase în timpul *audienţei* pe care i-o acordase Balthazar. După ce îl scrise, obosită, din nou simţi nevoia de somn. Se culcă şi adormi imediat. Exact peste două ore, sări din pat, trezită brusc din somn de coşmarul pe care îl avusese. Se făcea, în vis, că Boris pătrunsese cu chei potrivite în camera ei de la hotel, în timp ce ea dormea, şi citise „raportul".

Chiar în clipa în care deschise ochii, observă plicul jos, pe covor. Cineva i-l strecurase pe sub uşă. Îl luă, îl deschise şi citi următoarele :

Nu te mai întoarce pe insulă. Viaţa dumitale este în mare pericol. Ei au aflat. Probabil ai fost urmărită. În urmă cu două săptămîni, în noaptea cînd ai fost ultima dată la „Paradisos", în drum spre casă, am fost atacat de două gorile, care m-au urcat cu forţa într-o maşină. Ce s-a întîmplat apoi cu mine nu mai ştiu. M-am trezit dimineaţa pe un loc viran, la Ambelokipi. Ca să mă facă să cred că răpirea a avut drept scop jaful, mi-au luat

portofelul în care aveam o mie de drahme, — inclusiv cele două „hîrtii" pe care mi le-ai dat — ghiulul, ceasul de mînă şi stiloul.

Să nu mai vii la „Paradisos". Vei fi sigur urmărită. Caută să părăseşti Grecia, cît mai curînd posibil. Astăzi chiar.

Kosta

P.S. Rupe scrisoarea.

Erna citi misiva lui Kosta chiar acolo lîngă uşă. Cînd sfîrşi de citit, fiindcă picioarele n-o mai ţineau, se lăsă încetişor în genunchi, pentru ca apoi să se aşeze pe covor, cu spatele rezemat de perete. Mîna în care ţinea scrisoarea îi tremura şi, din cînd în cînd, spinarea i se scutura într-un spasm nervos. Nu avea gînduri, doar unul singur, pe care îl repeta mereu :

„La mine am să mă gîndesc mai tîrziu !... La mine am să mă gîndesc mai tîrziu !... La mine am să mă gîndesc mai tîrziu !" În schimb la ce anume trebuia să se gîndească imediat nu-i venea în minte. Încet-încet se linişti. Erna nu era fiinţa care să-şi piardă capul în faţa pericolului. Cînd declarase colonelului Mănăilă că îi place să trăiască periculos nu se lăudase. Trăise periculos în ţară, trăia periculos de cînd intrase în serviciul lui Balthazar. Acum însă *periculozitatea* se prezenta în forma cea mai gravă : moartea iminentă. Kosta o avertizase : *„Viaţa dumitale este în mare pericol"*. Aşa cum îi lichidaseră pe Francisco şi pe Kurt, Balthazar nu va ezita s-o lichideze şi pe ea.

Şi abia acum îi veni în minte să se întrebe :

„Dacă Balthazar ştie că am trădat, de ce mi-a vorbit de anonimă" ?

Degur ca s-o încerce. Ca să vadă cum va reacționa. De vreme ce ultimul ei raport se afla în mîinile lui ce mai era nevoie să vadă *cum* va reacționa ? Din pură curiozitate ? Destul ! Acum nu era timpul să caute răspunsuri la multele întrebări ce-i veneau în minte. Acum trebuia să afle răspuns la o *singură* întrebare : cum trebuia să procedeze ca „raportul", pe care îl întocmise și care se afla la ea în poșetă, să ajungă în țară ?

Pentru Erna, *unica* legătură era Kosta. Kosta era „cutia ei de scrisori". Mai exact *fusese*. Acum însă, știind totul era desconspirat, oare cum trebuia să procedeze ca, totuși, „raportul" să ajungă acolo unde trebuia ? Nu i se indicase o altă legătură pe care s-o folosească în caz de forță majoră. Dar chiar dacă i s-ar fi indicat tot n-o putea contacta, de vreme ce ea, Erna, era cea urmărită.

Și din nou întrebarea :

„Cum trebuie să procedez ca totuși «raportul» să ajungă la destinație ?"

Trebuia să-l vadă pe Kosta. Altă soluție nu exista. Dar Kosta îi interzisese să mai vină la taverna „Paradisos". Ei bine, nu se va duce acolo. Îi va cere să se întîlnească în altă parte. Ușor de spus, însă foarte greu de realizat. În primul rînd, pentru că nu știa unde putea fi găsit Kosta în timpul său liber ; în al doilea, ca să-l întîlnească, trebuia să iasă pe ascuns din hotel, fără să prindă de veste cel care o urmărea ; în al treilea, Kosta, la rîndul său, trebuia să-și păcălească urmăritorul.

Erau atît de greu de întrunit toate aceste condiții, încît, disperată, Erna începu să plîngă.

„Sînt o proastă ! își spuse. Lacrimile nu pot ajuta la nimic. Trebuie, trebuie să găsesc o soluție".

Şi brusc, întrezări soluţia. Kiki! Camerista Kiki. Dacă avea şansa să fie Kiki de serviciu era salvată.

„Dumnezeule, măcar atîta şansă să am!"

Sună. Clipele de aşteptare i se părură nesfîrşite. În sfîrşit, o bătaie discretă în uşă :

— *Embrós!* [1]

Uşa se deschise şi în pragul ei se arătă Kiki.

— *Kalós írthate, despinís!* [2] îi ură Kiki, foarte bucuroasă că o vede.

— Bine te-am găsit, Kiki! Arăţi minunat. Din zi în zi te faci mai frumoasă.

— Mulţumesc, domnişoară. Frumoasă sînteţi dumneavoastră, nu eu. Şi spunînd aceste cuvinte se înroşi, plecîndu-şi privirea.

— Te-am sunat, Kiki... De ce te-am sunat? Ah, da. Pentru două lucruri. În primul rînd, fiindcă vreau să-ţi fac un cadou. Ţi-am cumpărat o rochie. Cred că are să-ţi vină bine.

(Erna minţea. Rochia o cumpărase cu prilejul precedentului ei week-end, şi o luase cu ea în valiză cu gîndul s-o îmbrace în cele două după-amieze pe care, în mod normal, le avea de petrecut la Atena.)

— Vai, ce frumoasă este! exclamă Kiki, de-a dreptul încîntată, şi pe bună dreptate, fiindcă rochia de mătase naturală, de culoare bleu, era realmente frumoasă. Chiar pentru mine aţi cumpărat-o, domnişoară?

— Bineînţeles, Kiki. Eşti o fiinţă adorabilă şi am multă simpatie pentru dumneata.

— Şi mie îmi sînteţi foarte, foarte simpatică, domnişoară.

[1] Intră!

[2] Bine aţi venit, domnişoară!

— S-o porţi sănătoasă, Kiki.

— Mulţumesc ! Mulţumesc foarte mult ! Aveţi nevoie de ceva, domnişoară ?

— Dacă am nevoie de ceva ? Mda ! Vreau să-mi faci un mic serviciu. Pot să am încredere în dumneata ca într-o prietenă ?

— Pentru dumneavoastră aş face orice, domnişoară. (Erna o crezu. Şi o crezu, deoarece Kiki nu era singura femeie în stare să facă *orice*, numai să-i fie ei pe plac).

— Serviciul pe care ţi-l cer nu e mare lucru. Caută în cartea de telefon numărul tavernei „Paradisos" din cartierul Pagrati.

— Am să mă interesez la recepţie. Ei au numerele de telefon ale tuturor tavernelor.

— Ale celor mari, Kiki. „Paradisos" nu-i decît o „tavernă" de cartier. Şi apoi nu vreau ca cei de la recepţie să ştie că mă interesează „Paradisos". Poate ai să întrebi : de ce ?

— Nu, domnişoară. Trebuie că aveţi un motiv.

— Sentimental, Kiki ! o întrerupse Erna. Eşti femeie şi nu mă jenez să ţi-l spun. Mă întîlnesc acolo cu un bărbat, şi nu vreau să dea peste noi un alt bărbat. Înţelegi, nu ?

— E în regulă, domnişoară. Voi afla numărul tavernei fără să-i întreb la recepţie. Am să caut în cartea de telefon.

În timpul zilei, taverna „Paradisos" era închisă pentru public. Întrucît exista obiceiul ca mesele să fie reţinute prin telefon, dacă va suna acolo, sigur că cineva va răspunde.

După un sfert de oră, Kiki reveni, fluturînd în mînă o bucată de hîrtie pe care însemnase numărul de telefon.

— Kiki dragă, îţi mulţumesc foarte mult. Mi-ai făcut un mare serviciu.

O mîngîie pe obraz şi o sărută pe frunte.

— Ce mai pot face pentru dumneavoastră, domnişoară ?

— Nimic, dragă Kiki. Ba da. Să mă scoţi în stradă, dar nu pe uşa principală. Sînt aproape sigură că persoana cu care nu vreau să mă întîlnesc mă aşteaptă în hol. Vrei ?

— Am să vă conduc pe scara de serviciu.

Erna se îmbrăcă în grabă şi, zece minute mai tîrziu, condusă de Kiki, se afla în stradă.

— *Kalí diaskédasi, despinís* [1], îi ură Kiki.

Erna sări în primul taxi pe care îl întîlni, cerînd şoferului s-o ducă la cel mai apropiat oficiu telefonic. Acolo, intră într-o cabină şi formă numărul de telefon al tavernei „Paradisos". Îi răspunse o voce de bărbat.

— Domnul Theotóka ?

— Cu cine vorbesc ?

— Numele meu nu v-ar spune nimic. Sînt o turistă din America şi, întrucît trebuie să plec astăzi din Atena, aş vrea să-l văd pe Kosta. I-am promis că, la plecare, am să-i dau un mic suvenir. Vă rog să fiţi amabil şi să-mi spuneţi cum pot da de el.

— Domnişoară, aveţi noroc, deoarece Kosta, cu totul întîmplător, se află aici. Aşteptaţi un moment. Apoi strigînd : Kosta ! La telefon. Te caută o turistă.

[1] Petrecere frumoasă, domnişoară.

Cîteva clipe mai tîrziu, Erna îi recunoscu voceа.

— Kosta, sînt eu. Am primit scrisoarea ta. Trebuie să te văd neapărat.

— Vorbeşti de la hotel ?

— Vorbesc de la un telefon public.

— Ai fost, sigur, urmărită.

— Nu cred. Am părăsit hotelul pe scara de serviciu. Kosta, trebuie să te văd. Este ceva foarte, foarte important.

Cîteva secunde de aşteptare, care ei i se părură lungi cît veşnicia.

— Fie. Ştii unde este cimitirul ?

— Acela de pe colina Arditos ?

— Da !

— Desigur. Am fost sfătuită să-l vizitez şi n-am regretat. Mi-a plăcut foarte mult monumentul „Tînăra fată dormind", mi se pare de Halepas.

— În regulă ! Du-te şi aşteaptă-mă la monumentul de care ai amintit. Într-o jumătate de oră sînt şi eu acolo. Fii atentă. Dacă observi că eşti urmărită, nu mai veni.

Ajunseră amîndoi cam în acelaşi timp. Kosta adusese cu el lumînări şi un mic buchet de flori. Şi, fiindcă Erna îl privi întrebătoare, îi explică :

— Dacă tot am venit... Sînt pentru mama.

Mormîntul mamei lui Kosta se afla în partea cea mai îndepărtată a cimitirului, acolo unde se aflau numai morminte de oameni săraci. Fotografia de pe crucea din marmură neagră reprezenta o femeie încă tînără, aproape frumoasă, cu obrajii supţi şi cu nişte ochi îndureraţi.

Kosta aprinse lumînările şi răsfiră florile pe mormînt.

— Mama a murit de cancer. Noi, grecii, avem simţul familial foarte dezvoltat. Eu, şi fratele meu, deşi am ştiut că nu mai există nici o speranţă ca s-o salvăm, nu ne-am dat înapoi de la nici o cheltuială. Am cheltuit şapte mii de lire aur pe doctori şi medicamente. Rău însă nu ne pare. Era doar mama noastră, Dumnezeu s-o ierte ! Pe urmă, amintindu-şi : Ah, iartă-mă, domnişoară ! Spune-mi de ce ai ţinut să mă vezi ? Dar, mai întîi, eşti sigură că nu ai fost urmărită ?

Şi privi împrejur neliniştit. În partea aceea a cimitirului nu se vedea nici ţipenie de om.

— Nu cred că am fost urmărită. Dacă, într-adevăr, cineva a primit sarcina să nu mă piardă din vedere, acela mă crede încă la hotel.

— Să sperăm ! Despre ce-i vorba, domnişoară ?

— „Raportul" pe care îl am în poşetă trebuie să ajungă la destinaţie. Este în joc soarta unui om în care Balthazar vrea să lovească.

— În regulă ! Dă-mi „raportul".

Erna i-l dădu. Kosta, în loc să-l vîre în buzunar, după ce privi împrejur cu atenţie, ridică una din plăcuţele de marmură care formau un fel de brîu jur împrejurul mormîntului, şi îl ascunse acolo.

— Chiar dacă nu ai fost urmărită, pentru mai multă siguranţă este bine să nu-l am asupra mea cînd vom pleca de aici. Voi trece mîine dimineaţă să-l iau. Cu „raportul" sper ca totul să fie „all right". Cum rămîne însă cu dumneata ? La ora asta ar fi trebuit să nu te mai afli în Grecia.

— La mine încă nu am avut timp să mă gîndesc. Singura mea preocupare a fost „raportul". Acum, cînd

şi l-am predat, mă pot gîndi şi la mine. Dumneata spui [illegible] că la ora asta ar fi trebuit să nu mai fiu în Grecia. Cum să plec fără paşaport ? Cel pe care îl am, şi care este unul măsluit, se află pe insulă. L-am uitat azi de dimineaţă în graba plecării. Pur şi simplu l-am uitat.

— Mare ghinion !

— ...Şi pe insulă spui că nu trebuie să mă întorc.

— În nici un caz ! Trebuie, neapărat, să dispari, să pleci din Grecia.

— Fără paşaport ?

— Ce ghinion ! se lamentă din nou Kosta. Cel puţin bani ai, sau i-ai lăsat tot pe insulă ?

— Am depuşi, în păstrare, la banca „American Express", opt mii de dolari.

— Ştie cineva, mă refer la „colegii" dumitale de pe insulă, la ce bancă ţi-ai depus economiile ?

— Nu !

— Deşi e destul de periculos, va trebui să te duci la bancă. Scoate o parte din bani, iar restul cere să ţi-i transfere la una din sucursalele lor din Italia sau Spania.

— Cînd să mă duc ?

— După ce ne vom despărţi.

— Şi după aceea ?

— După aceea... Trebuie să privim lucrurile cît mai realist. Pe insulă în nici un caz nu te poţi întoarce. Acolo le va fi mai uşor să-ţi facă de petrecanie. Aici, la Atena, e mai greu, dar asta nu înseamnă că eşti în siguranţă. Totuşi, dacă sînt hotărîţi să te lichideze în timpul acestui week-end, nu cred că o vor face cît timp te vei afla la hotel. Ar fi mult prea complicat. Aşa că, după ce scoţi banii de la bancă, întoarce-te la hotel, şi nu mai ieşi din cameră pînă cînd nu primeşti o veste de la mine.

Între timp, eu mă voi gîndi unde ai putea sta ascunsă pînă cînd se va găsi o modalitate ca să părăsești Grecia.

— Mă încred în dumneata, Kosta, în priceperea dumitale.

— Voi face tot ceea ce îmi va sta în putință ca să te salvez. Pînă cînd lucrul acesta va fi posibil, stai la hotel, așa cum ne-am înțeles. Sub pretextul că nu te simți prea bine, cere să ți se servească mîncarea în cameră. Dacă ți se propune să consulți un medic, refuză, explicînd că este vorba doar de o indispoziție trecătoare. Fii pregătită, în orice clipă, să părăsești hotelul. Îți urez mult noroc.

Kosta plecă primul din cimitir. După circa zece minute, și Erna. Cu un taxi ajunse la bancă. Ridică banii, fără nici un fel de dificultate. Înainte de a părăsi incinta băncii, Erna îl descoperi pe Kosta citind un afiș turistic. Înțelese că ospătarul venise la bancă, în primul rînd, să se convingă dacă va ajunge și ea acolo, iar în al doilea, să vadă dacă nu va avea cumva de întîmpinat unele dificultăți la ridicarea banilor.

Se înțeleseră din priviri că totul era în ordine.

Plecînd de la bancă, Erna nu se întoarse imediat la hotel, ci se repezi pînă în piața Monastiraki. Piața Monastiraki era frecventată nu numai de turiști cu bani puțini, ci, în primul rînd, de atenienii cu venituri modeste. În prăvăliile, prăvălioarele și dughenele de aici se puteau cumpăra îmbrăcăminte, încălțăminte, lenjerie, obiecte de menaj, într-un cuvînt toată gama de mărfuri existente în magazinele din Atena, dar la jumătate de preț, iar în unele cazuri, chiar la mai puțin.

Erna venise la Monastiraki nu pentru a cumpăra mai ieftin, ci pentru că știa că aici va găsi „de gata" tot

ceea ce avea nevoie. (Ideea îi venise în timp ce taxiul o ducea la bancă.) Găsi, fără să caute prea mult, şi cumpără o rochie neagră, pantofi negri, ciorapi negri, o geantă neagră, în fine, o pălărie de doliu cu voalul respectiv. Cu pachetul sub braţ, se înapoie la hotel, bineînţeles tot pe scara de serviciu, şi ajunse în camera ei fără ca s-o vadă cineva. Şi, fiindcă se făcuse ora prînzului, ceru să i se servească dejunul în cameră.

Cîteva minute mai tîrziu o sună funcţionarul de la recepţie, ca s-o întrebe dacă nu are nevoie de un medic. Lena refuză. Cînd „garsonul" îi aduse mîncarea, din nou fu întrebată dacă nu doreşte un medic. Bineînţeles că nu dorea. Deşi îi era foame, începu să mănînce în silă. O sugruma emoţia. Se hotărîse să-i scrie. Dacă ar fi fost întrebată *cînd* se hotărîse, n-ar fi fost în stare să răspundă. Dealtfel nu avea nici o importanţă. Important era că se hotărîse.

Ceva mai tîrziu, după ce boy-ul luă farfuriile, se aşeză la masă, şi scrise următoarea scrisoare :

E ora prînzului. Afară este primăvara, extraordinara primăvară ateniană, care nu poate fi descrisă, ci trebuie trăită. Mă aflu într-una din camerele hotelului „King Minos" de pe strada Pireos. O cameră frumoasă, în care de fiecare dată m-am simţit bine, şi la care am să mă gîndesc totdeauna cu regret, în cazul cînd voi mai trăi. Stau cu uşa încuiată şi tresar la fiecare zgomot de pe coridor. Tresar de frică. Ciudate animale mai sîntem noi, oamenii. Deşi, raţional, foarte posibila mea moarte nu mă înspăimîntă, — o consider aproape ca o şansă pe care întîmplarea mi-o oferă cu multă generozitate — totuşi instinctului meu de conservare îi este frică de moarte.

Kosta spune că trustul mă va lichida. Sînt convinsă. Balthazar, descoperind jocul meu dublu, nu mă va cruța. Din păcate, jocul a durat puțin. Nici nouă luni. Cred că vina eu o port, în întregime. Trebuia să mai aștept, să nu iau atît de repede legătura cu Kosta. Am făcut-o împotriva instinctului meu. Ai putea întreba: „Atunci de ce n-ai mai așteptat? De ce nu ți-ai ascultat instinctul?" Există o explicație, una singură. Îmi era teamă că dacă voi mai continua să „tac" pînă cînd aveam să fiu sigură că am trecut cu bine prin toate „vămile" verificării, va trece mult prea mult timp, și dumneata vei putea crede că m-am răzbunat, înșelîndu-ți buna credință. Gîndul că ai putea crede așa ceva despre mine îmi displăcea în așa măsură, încît am devenit imprudentă. Imprudența s-a mai datorat și unei alte cauze: îmi era teamă că tăcerea mea — fortuită bineînțeles — ar putea să-ți dăuneze. (Presupun că față de șefii dumitale a trebuit să pledezi cauza mea.) Datorită acestor două cauze am devenit imprudentă. Imprudențele însă se plătesc. Pentru imprudența mea, se pare că va trebui să plătesc prețul cel mai mare.

Stau încuiată în camera de hotel și aștept o veste de la Kosta, care caută un loc unde să mă ascund[illegible] pînă cînd va fi posibil să plec din Grecia. Deocamdată lucrul acesta nu se poate, deoarece pașaportul — cu care am plecat din țară și care și aici îmi servește ca act de identitate — se află pe insulă. L-am uitat, închipuiți ce ghinion blestemat! Așa că singura mea speranță rămîne Kosta. Dar...

Ți-am spus odată că îmi place să trăiesc periculos. Nu te-am mințit. Dar după experiența anilor petrecuți în închisoare, normal ar fi fost să mă fi lecuit de

mania de a trăi periculos. Şi chiar mă lecuisem. După ce am ieşit din închisoare, m-am aflat în faţa următoarei dileme : ori renunţam de a trăi periculos, dar în schimb acceptam să trăiesc în acelaşi oraş cu dumneata, ori a trăi periculos, dar departe de dumneata, nu într-un alt oraş, ci în altă ţară. Am optat pentru această ultimă alternativă. Desigur eşti curios să afli motivul. Ţi-am spus că foarte curînd va trebui să mor. Unui candidat la moarte îi este îngăduit să se confeseze. Ei bine, îngăduie unei candidate la moarte s-o facă. Ca să mă confesez, în prealabil trebuie să-ţi explic de ce te-am urît, de ce am vrut să mă răzbun pe dumneata.

Presupun că — de vreme ce v-am dat de lucru în două rînduri — biografia mea îţi este binecunoscută. Ştii desigur că am crescut la un orfelinat. Probabil nu ştii însă că asemenea „călugăriţelor" mele eu însămi sînt — din punct de vedere sexual — traumatizată. Traumatizarea mea s-a întîmplat în anii adolescenţei, şi vina o poartă „protectorii" mei. Primul : directorul orfelinatului, al doilea : omul care voia să mă înfieze. Doi bătrîni libidinoşi şi sadici. Datorită acestor doi oameni, din adolescenţă şi pînă la anii mei, port în suflet povara unei infirmităţi, pe care nici unul dintre bărbaţi n-au bănuit-o, întrucît m-am priceput să le dau iluzia că îi iubesc. În realitate nu am iubit pe nici unul.

Situaţia asta a continuat ani. A continuat pînă în ziua cînd mi-ai luat primul interogatoriu. Reţine : nu cînd te-am cunoscut, ci cînd mi-ai luat primul interogatoriu. Îţi aminteşti ? Te-am cunoscut în ziua în care m-am prezentat, din proprie iniţiativă, să dau relaţii — evident mincinoase — în legătură cu Rodica Anghene. Eşti, poate, curios să afli ce impresie mi-ai făcut atunci ?

Deplorabilă! Un om uscat sufleteşte, mărginit şi mai ales suspicios, un om care nu vedea în jurul său decît spioni sau viitori spioni. Ulterior mi-am explicat de ce mi-ai făcut o impresie atît de lamentabilă. Pentru că nu-ţi descoperisem *ochii. Nu ţi-i descoperisem, deoarece, ştiind că îţi îndrug braşoave, nu îndrăzneam să te privesc.*

La a doua noastră întîlnire te-am putut *privi în ochi. Te-am privit fără teamă, te-am privit ca să te înfrunt, ca să-mi vînd, cum s-ar spune, cît mai scump pielea. Privindu-te, ei bine, privindu-te, ţi-am descoperit ochii. Nu ştiu dacă eşti conştient de acest lucru sau dacă eventual ţi-a mai spus-o careva — femeie bineînţeles — că ceea ce te deosebeşte de toţi ceilalţi bărbaţi sînt ochii. Ochii întunecaţi de o tristeţe iremediabilă trădau că eşti un om nefericit, profund nefericit, iremediabil nefericit din cauza femeii pe care ai iubit-o. Am simţit atunci cum mă îneacă o emoţie ciudată, poate de compasiune, sau poate numai de duioşie. Desigur, nu e uşor de crezut ceea ce spun. Crede-mă totuşi că nu exagerez cu nimic, că nu încerc să te impresionez. Cu toate că eram la anchetă, cu toate că situaţia mea era dramatică, cu toate că mă apăram cu îndîrjire, cu toate că eram încordată la maximum ca să parez atacurile dumitale, exista în sufletul meu un anume compartiment în care se furişase, pe nesimţite, simpatia pentru dumneata, mai exact simpatia pentru un om în aşa măsură nefericit, încît nu izbuteşte să-şi ascundă nefericirea nici măcar într-o împrejurare atît de specială. Da, simpatie faţă de un om care îmi voia răul. N-aş vrea să fiu greşit înţeleasă. Am scris: simpatie faţă de un om care îmi voia răul. Dar îmi voia, adică*

lui voiai răul în calitatea oficială pe care o aveai, ca anchetator penal. Dumneata însă, ca om, nu ca anchetator, mă compătimeai. Vedeai în mine — asta mi-au dovedit-o tot ochii dumitale — o biată ființă omenească aflată în momente de mare cumpănă, care se apăra cu disperare și care, pînă la urmă, obosită, dîndu-și seama că lupta este zadarnică, va capitula și se va resemna să ispășească pentru niște vini condamnate de lege.

Odată am asistat la un proces. Inculpatul din boxă era un intelectual. Din cele relatate în actul de trimitere în judecată, vina lui era evidentă. După lectura acestuia, președintele a trecut la interogatoriu în instanță al acuzatului. Am asistat atunci la un fel de duel între președinte și inculpat. Inculpatul încerca să se apere, judecătorul, pe baza pieselor de la dosar — declarațiile martorilor în primul rînd —, încerca să-l înfunde, dacă vrei, să-i dovedească vinovăția. Nu vreau să fiu înțeleasă greșit. Treaba judecătorului este să stabilească culpa celui trimis în justiție și, în raport cu gradul de vinovăție, pe baza legilor existente, să aplice pedeapsa. Fără îndoială, inculpatul era vinovat. Dar el se apăra cu îndîrjire și în mod inteligent. Judecătorul însă, care cunoștea bine dosarul, îl încolțea cu o nouă întrebare sau reproducea din dosar fie propria sa declarație, fie declarația unora dintre martori, întru totul defavorabile. Și de fiecare dată cînd judecătorul „puncta", citeam în privirile lui, în vocea lui satisfacție. Cum să-ți explic? Aveam sentimentul că judecătorul, conștient sau inconștient, considera dialogul dintre el și acuzat ca un fel de competiție, și că se bucura de fiecare dată cînd izbutea să aplice „adversarului" o lovi-

tură bine plasată. Şi fiindcă aceasta era impresia mea, indignat, am părăsit sala.

Într-o zi, după cum prea bine ştii m-am aflat şi eu în ipostaza de inculpată. Numai că în locul judecătorului erai dumneata. Mă aşteptam să se reediteze scena relatată mai sus. Dar mă înşelam. De fiecare dată cînd punctai, nici vocea şi nici ochii dumitale nu exprimau satisfacţie. Dumneata nu vedeai în mine o adversară cu care îţi măsurai forţele, ci vedeai ceea ce eram în realitate : o fiinţă omenească aflată la grea cumpănă.

Şi atunci... Atunci am avut revelaţia că m-am îndrăgostit de dumneata. Nu ştiu dacă îţi aminteşti, a treia oară cînd am fost adusă în faţa dumitale, la un moment dat am început să plîng. Asta s-a întîmplat în clipa în care mi-am dat seama că te iubesc. Plîngeam de fericire că iubeam, că puteam iubi, că în sfîrşit ştiam ce simţi cînd iubeşti. Nu voiam să plîng, dar plîngeam şi nu puteam conteni. Ca să nu crezi că încercam să te impresionez cu lacrimile, ca să nu crezi că sînt o femeiuşcă tîmpită, care recurge la lacrimi în speranţa că va impresiona, îţi repetam mereu : „Domnule anchetator penal,. vă rog să nu luaţi în seamă lacrimile. Consideraţi-le o simplă descărcare nervoasă. Vă rog !"

În ce situaţii stranii, incredibile se pot găsi uneori oamenii. Mă îndrăgostisem de dumneata, anchetatorul penal, omul care avea să mă trimită la închisoare. De ce te iubeam tocmai pe dumneata, cînd înaintea dumitale cunoscusem bărbaţi care ar fi meritat să fie iubiţi şi care suferiseră atîta din cauza indiferenţei mele ? Mi-am pus întrebarea şi nu mi-a fost deloc uşor să găsesc răspunsul. Mă întreb : Oare l-am găsit cu adevărat ? Poate că nu, în cazul în care dragostea, depin-

ființă de niște factori obscuri, nu poate fi explicată pe cale rațională. Chiar dacă nu am izbutit să găsesc pe cea adevărată, o explicație am găsit totuși: te-am iubit, fiindcă ai fost singurul bărbat care nu m-ai privit ca pe o femeie, ci ca pe o ființă omenească asupra căreia s-a abătut o nenorocire. Or pe mine, ființa traumatizată, ceea ce mă inhiba, ceea ce îmi îngheța simțurile era felul cum mă priveau bărbații. Să nu crezi că mă refer la felul acela de a privi al unor anume bărbați, care te dezbracă din ochi, ci în general așa cum privesc bărbații femeile, dealtfel, așa cum și femeile privesc bărbații: ca pe un reprezentant sau reprezentantă a sexului opus. Dumneata fuseseși primul bărbat care m-ai privit nu ca pe o femeie, nu ca pe o reprezentantă a sexului opus, ci ca pe o ființă omenească, dincolo de atributele sexului; sau, mai exact spus, abstracție făcînd de atributele sexului. Doamne, cît de mult te iubeam și cît de recunoscătoare îți eram că m-ai făcut să cunosc un sentiment care, pe lîngă mările și oceanele de suferințe pe care le provoacă, oferă și clipe, măcar clipe de fericire.

Te iubeam așa de mult, încît mă luptam cu învrăjmășire, dar nu cu dumneata, ci cu anchetatorul, cu cealaltă ipostază a dumitale, numai din dorința ca ancheta să se prelungească, și astfel să te pot privi, să pot fi în preajma dumitale. Mă luptam cu disperare, negînd fapte, inventînd explicații, recunoscînd o acuzație, pentru ca la proxima ședință s-o contest, să fabulez sau să îngrămădesc amănunte peste amănunte, absolut inutile, numai și numai să rămîn în preajma dumitale cît mai mult timp posibil. Dacă trecea o zi și nu eram adusă la anchetă, intram în panică și ceream să te văd sub pretextul că am a-ți face o declarație importantă.

Îți amintești? Îți mai amintești că declarațiile „importante" nu erau deloc importante? De fiecare dată erai mirat că recurg la asemenea stratageme ieftine și sînt sigură că nu ți-a trecut niciodată prin minte că recurgeam la ele numai ca să te văd.

Noptile, în celulă, mă gîndeam mereu la dumneata. Mă întrebam de ce, dintre toți bărbații pe care îi cunoscusem, numai dumneata vedeai în mine o ființă omenească și nu femeia-ființă-omenească, la fel ca toți ceilalți bărbați? Mă întrebam, mereu mă întrebam. Asta pînă într-o zi cînd am știut, cînd prin intuiție mi s-a relevat adevărul. Mi s-a relevat adevărul tot privindu-ți ochii atît de triști, cred că tot atît de triști chiar în momentele de bună dispoziție. Un om în ochii căruia tristețea a devenit o însușire a lor, o stare permanentă, înseamnă că este un om profund nefericit, imemediabil nefericit, așa cum numai un om singur poate fi nefericit. Și am înțeles. Am înțeles că ești și dumneata un om traumatizat. *Am înțeles că vedeai în mine o ființă umană, fără atributele sexului, deoarece nu mai puteai iubi o femeie. Și nu mai puteai fiindcă o anume femeie îți pîrjolise sufletul, făcîndu-l incapabil să mai iubească a doua oară. De aici marea dumitale nefericire pe care, poate fără să-ți dai seama, o oglindeau, ca o stare permanentă, ochii. Eu, dumneata, amîndoi traumatizați. Dumneata traumatizat sufletește, incapabil să mai poți iubi cu adevărat o femeie, dar normal din celălalt punct de vedere, cu alte cuvinte, în stare să te simți atras și să faci dragoste cu o femeie; eu traumatizată din punct de vedere sexual, dar, datorită dumitale, în stare să iubesc, să te iubesc sufletește tot*

atît de mult, tot atît de fără limite cum ai iubit dumneata femeia care ţi-a pîrjolit pentru totdeauna sufletul.

Îţi aminteşti? Cînd m-ai întrebat odată de ce te urăsc, ţi-am răspuns că niciodată nu vei afla motivul, dar că, în schimb, va trebui să te temi de răzbunarea mea. Şi, fiindcă vreau ca spovedania mea să fie completă, iată că a venit momentul să afli de ce te-am urît. Dacă n-aş fi intuit trauma dumitale, dacă aş fi crezut că în sufletul dumitale există disponibilităţi pentru o nouă dragoste, nu te-aş fi urît. Fiindcă aş fi sperat. Te miri? Cuvintele acestea te surprind? Şi totuşi acesta este adevărul. Eram o infractoare, curînd aveai să trimiţi dosarul meu instanţei de judecată — în fond urma să mă trimiţi la închisoare — pedeapsa pe care presupuneam că am s-o primesc avea să fie destul de mare, şi cu toate acestea eu aş fi sperat că mă vei putea iubi şi dumneata, în ciuda prăpastiei care ne despărţea. Nebunie? Poate! Dar există dragoste adevărată fără un pic de nebunie? Oricît de mare ar fi fost pedeapsa pe care aş fi primit-o, aş fi continuat să sper că după, dacă nu voi fi prea bătrînă şi prea urîtă, voi izbuti să te cîştig. Dar, întrucît intuisem adevărul, nu mai puteam spera.

Şi atunci am început să te urăsc, deşi nu-ţi găseam nici o vină. Să te urăsc pentru că, din cîţi bărbaţi existau pe lume, tocmai pe dumneata te iubeam, pe dumneata, care nu erai în stare să iubeşti o altă femeie. Ani şi ani tînjisem să aflu ce înseamnă a iubi un bărbat. Ani şi ani oamenii din jurul meu, femei şi bărbaţi, iubeau, erau fericiţi, erau nefericiţi, dar şi cei fericiţi şi cei nefericiţi declarau că e minunat să iubeşti. Cărţile pe care le citeam, filmele şi piesele de teatru pe care le vizionam,

toate numai de dragoste vorbeau. Şi eu, eu eram asemenea unei fiinţe de pe o planetă pe care iubirea e necunoscută şi care, picată într-o lume în care dragostea dintre un bărbat şi o femeie joacă un rol atît de important, doreşte cu ardoare să se nască şi în sufletul ei sentimentul acesta necunoscut ei.

Spun unii că dragostea adevărată nu simte nevoia reciprocităţii. Nu-i adevărat! Dorindu-mi să pot *iubi, implicit îmi doream să fiu iubită. Datorită dumitale se petrecuse un miracol. Ştiam acum ce fruct dulce şi amar — totuşi minunat — este să iubeşti. Nu ştiam însă ce simţi cînd ştii că eşti iubită. Dar era suficient să-ţi privesc ochii, să citesc în ei tristeţea iremediabilă, ca să-mi dau seama, să înţeleg că nu pot spera să mă iubeşti şi dumneata. Dar a mai fost un motiv pentru care te-am urît. Plusul acesta de ură s-a adăugat în ziua cînd m-ai anunţat că ancheta a luat sfîrşit. Te-am urît mai mult în ziua aceea, nu pentru că dosarul pe care mi-l întocmiseşi îmi asigura o condamnare, ci te uram pentru că nu aveam să te văd mulţi ani, acum cînd abia începusem să te iubesc. Te uram atît de mult, încît atunci cînd te-am avertizat că va trebui să te temi de răzbunarea mea nu am vrut să mă grozăvesc, ci realmente doream să mă răzbun pe dumneata.*

Pe urmă a urmat procesul, apoi condamnarea mea. Acolo, *ca să pot îndura cumplita suferinţă de a nu te putea vedea, ca să nu înnebunesc, mă gîndeam la dumneata, nu ca la fiinţa pe care o iubeam, ci ca la una pe care o uram şi pe care doream să mă răzbun. Exacerbam, în mod voluntar, printr-un fel de exerciţiu de voinţă, dorinţa de răzbunare, imaginînd fel şi fel de căi de a mi-o satisface. Nici una însă nu mă mulţumea. Nici una*

nu mi se părea pe măsura setei mele de răzbunare. Pînă într-o zi cînd am descoperit în ce fel ar trebui să mă răzbun pe dumneata. Ştiam — mă convinsesem în timpul anchetei — că eşti un om integru şi că te-ai simţi de-a dreptul dezonorat dacă ai nedreptăţi pe cineva, cu sau fără voia dumitale. Mi-am zis că dumneata, fiind un om cu profund simţ moral, dacă ai afla într-o zi că mi-am pus capăt zilelor din cauza dumitale, ai suferi, chiar dacă, scrutîndu-ţi sever conştiinţa, ai ajunge la convingerea că nu eşti cu nimic vinovat.

În ziua cînd am ieşit din închisoare, în felul acesta eram hotărîtă să mă răzbun pe dumneata. Propunerea lui Balthazar m-a determinat să-mi modific planul, dar nu să renunţ la el definitiv. Poate că instinctiv am presimţit că, trăind şi pe viitor periculos, pînă la urmă nu va mai fi nevoie de un act deliberat din partea mea, ci că se vor îngriji alţii s-o facă în locul meu.

Stau baricadată în camera de hotel, şi probabil că jos, în hol, mă aşteaptă gorilele lui Balthazar. Pe de altă parte, Kosta se străduieşte să-mi salveze viaţa. Dar în înfruntarea dintre Balthazar şi Kosta şansele de victorie sînt de partea primului, fie şi numai pentru faptul că bietul Kosta e singur, pe cînd Balthazar are în spate întreg Trustul.

...Şi, dacă va cîştiga Balthazar, voi muri cu regretul că jocul meu a durat atît de puţin şi că numai într-o mică măsură m-am putut reabilita în ochii dumitale, ai colegilor dumitale şi — cel mai important — faţă de propria mea conştiinţă.

Erna

19

CRIZANTEME PENTRU ERNA

A doua zi, Erna se trezi tîrziu, aproape de prînz. Adormise abia spre dimineaţă, după ce terminase scrisoarea adresată colonelului Radu Mănăilă. De douăzeci şi două de ore nu mai părăsise camera de hotel, în care se simţea într-o relativă siguranţă. De la Kosta nu primise încă nici o veste. Dar dacă nu va primi nici de acum încolo ? Dacă îl lichidaseră gorilele lui Balthazar sau numai îl ţineau sechestrat, ca s-o silească pe ea să plece de la hotel ? În cazul cînd aşa stăteau lucrurile, în ce fel va trebui să acţioneze ? Pe insulă în nici un caz nu se putea întoarce.

„Dacă ospătarul nu va da nici un semn de viaţă, ar trebui să cer protecţia autorităţilor greceşti. Bineînţeles numai dacă vreau să trăiesc. Dar oare vreau cu adevărat ?"

Era o întrebare la care nu putea da cu uşurinţă un răspuns. În schimb, spera că, recitind scrisoarea, îi va fi mai uşor să găsească răspunsul. Întinse mîna, luă de pe noptieră foile şi începu să le citească. La capătul lecturii, în primele clipe, numai puţin a lipsit să nu le rupă. O nemulţumeau frazele emfatice, dar totodată o nemulţumea şi tonul general al scrisorii, sec, obiectivist,

de parcă ar fi relatat un „caz" la care ea fusese doar martoră, şi care n-o privea direct.

„Citind scrisoarea, *El* nu-şi va putea da seama cît de mult îl iubesc".

Desigur, cel mai înţelept lucru ar fi fost s-o rupă. Totuşi, dacă nu izbutea să scape şi Trustul o lichida, *El* nu va afla niciodată *adevărul*. Dar, în definitiv, de ce *trebuia* să-l afle? Trebuia! Fiindcă dacă n-o putea iubi, aflînd că o femeie îl iubise şi murise din cauza lui, poate că din cînd în cînd îşi va aminti de ea, dacă nu cu un *altfel* de sentiment, cel puţin cu regretul că hazardul potrivise în aşa fel lucrurile, ca straniul şi absurdul să-şi pună pecetea pe destinele lor, în egală măsură asemănătoare, dar, în acelaşi timp, foarte îndepărtate, ca doi aştri din galaxii diferite.

Pe sub uşă, cineva vîrî un plic. Era de la Kosta. Erna îl deschise şi citi cu emoţie cele cîteva rînduri pe care le conţinea comunicarea:

Părăseşte hotelul tot pe scara de serviciu. La colţul străzii vei vedea un „Chevrolet" de culoare albă. Te vei urca în spate. Şoferul te va conduce într-un loc sigur. Acolo vei rămîne cîteva zile. Sper ca în scurt timp să-ţi fac rost de un paşaport cu care să poţi părăsi Grecia.

În cursul după-amiezii voi trece pe la gazda dumitale, ca să te văd şi să-ţi dau amănunte. Mult noroc!

K.

Erna se îmbrăcă în grabă. În rochia ei neagră de doliu şi cu voaleta pălărioarei trasă peste faţă, era de nerecunoscut. În graba plecării, numai puţin a lipsit să

uite scrisoarea abandonată pe noptieră. O vîrî neglijent în geanta ei de voiaj. Gata de plecare, deschise ușa și, înainte de a părăsi încăperea, cercetă coridorul. Nu zări pe nimeni. Șansa încă o dată o favoriza. Alte cîteva clipe de emoție în timp ce cobora treptele. Traversă strada și se urcă în „Chevrolet"-ul de culoare albă. Șoferul demară și, după cîteva clipe, începu slalomul printre celelalte mașini.

Erna, instalată comod pe bancheta din spate, nu acordă nici o atenție celui care conducea. Nu o preocupau nici străzile pe care gonea puternica și eleganta mașină. Era bucuroasă că cel puțin această primă etapă decurgea fără emoții. Dar poate că va avea și în viitor șansă. Șansă va însemna dacă el, Kosta, îi va face rost de pașaport, șansă dacă va putea părăsi Grecia mai înainte ca oamenii lui Balthazar să-i dea de urmă. De șansă va avea nevoie și în continuare. Nu era deloc sigur că Balthazar nu o va căuta și după aceea. Dimpotrivă. Știa doar prea multe și, în consecință, devenise periculoasă. Ca să scape de răzbunarea lui Balthazar, cel mai înțelept lucru pe care l-ar putea face, în cazul cînd va izbuti să fugă din Grecia, ar fi să se întoarcă în țară. Acolo, Balthazar înceta de a mai fi puternic. Era însă o soluție inacceptabilă pentru ea.

„Dar nu e posibil să trăiesc în același oraș cu *El*, să nu-l pot vedea decît pe ascuns, să nu-i pot vorbi și să mă las devorată de o dragoste fără de limite, dar și fără de speranțe!"

La un moment dat, Erna observă că „Chevrolet"-ul gonea pe una din șoselele asfaltate, ce se întindea de-a lungul mării.

— *Páme makriá* ? [1]întrebă.

— *Ohi tóso makriá, despinís Erna* [2].

Abia acum îl recunoscu. Era Timos Xenopoulos. Erna avu senzația că se află într-un tobogan care se învîrte vertiginos și că, amețită din cauza vitezei, va leșina. Pe urmă, încet-încet își reveni. La volanul mașinii, purtînd pe cap o casche tă albă de șofer de casă mare și ascunzîndu-și ochii sub niște ochelari negri imenși, se afla Timos. Va să zică căzuse în mîinile lui Balthazar și acum totul era pierdut. Oare trădase Kosta ? Posibil, dar nu de bunăvoie. Probabil că ori ea, ori el, ori poate amîndoi fuseseră urmăriți și, ulterior, după întîlnirea din cimitir, Kosta fusese din nou răpit de gorilele lui Balthazar și schingiuit pînă cînd, nemaiputînd îndura chinurile, dezvăluise totul.

Asta însemna că și „raportul" ei se afla acum în mîinile lui Balthazar.

„Dovada trădării mele ! își spuse Erna. Apoi imediat : Nu trebuie să-i arăt mizerabilului că mi-e teamă de moarte. Fiindcă, acolo unde mă duce, fără îndoială mă așteaptă moartea".

Dar oare îi era într-adevăr frică ? Ce se petrecea cu ea ? O liniște ciudată coborîse în sufletul ei. Fusese — cîteva clipe mai înainte — asemenea unei mări frămîntate de hulă. Acum totul se molcomise în ea, se simțea liniștită și calmă, asemenea unui lac ale cărui ape — grele din cauza sărurilor minerale — par moarte. Și liniștea aceasta ce altceva putea să însemne decît că era resemnată ? Într-un fel, n-o mai înspăimînta gîndul

[1] Mergem departe ?

[2] Nu atît de departe, domnișoară Erna.

că la capătul călătoriei o aştepta moartea. Mai mult, simţea un fel de uşurare, întrucît locul nesiguranţei de pînă mai adineauri îl luase acum certitudinea că va muri. Certitudinea morţii iminente îi dădea aproape o stare de voluptate : că, în sfîrşit, ajunsese la capătul suferinţelor ei. Dacă îi părea rău de ceva; îi părea rău de Kosta. Oare îl omorîseră ?

— Domnule Timos, ce i-aţi făcut lui Kosta ?

— Domnişoară Erna, dumneata ştii că eu nu sînt decît un comisionar. În legătură cu Kosta nu mi s-a încredinţat nici un fel de comision. Ceea ce pot să-ţi spun — spre liniştirea dumitale — este că, în afara unor neplăceri de ordin fizic, altceva nu a mai avut de suferit. Dacă nu cumva se va îmbolnăvi de cancer sau de vreo altă boală incurabilă, Kosta va trăi pînă la adînci bătrîneţe.

— Înţeleg. L-aţi schingiuit ca să-l siliţi să scrie scrisoarea.

— Ţi-am spus că nu mi s-a încredinţat nici un fel de comision în legătură cu el. Dacă din întîmplare cunosc unele amănunte, aceasta se datoreşte nu faptului că am avut un amestec direct, ci curiozităţii mele, domnişoară Erna. Sînt un om foarte curios, îmi place să-mi vîr nasul chiar în treburile care nu mă privesc direct. M-am convins, în mai multe rînduri, că o informaţie care, la prima vedere, pare lipsită de importanţă, ulterior poate să devină extrem de utilă. Aşa se explică, domnişoară Erna, că am fost în măsură să te liniştesc în legătură cu soarta lui Kosta. Mai mult, pot chiar să te asigur că scrisoarea la care te-ai referit nu el a scris-o. Altcineva i-a imitat scrisul. S-a scontat pe factorul psihologic. Că dumitale, primind o a doua scrisoare

semnată de același, al cărei conținut făcea referire la înțelegerea voastră prealabilă, nu-ți va da prin minte că cele două misive nu au fost scrise de una și aceeași persoană. Și, după cum singură îți poți da seama, aprecierea n-a fost greșită.

— În legătură cu mine, stimulat de marea dumitale curiozitate, ce ai aflat ?

— Ce te interesează să știi, domnișoară Erna ?

— În primul rînd, cum au ajuns să mă bănuiască ?

— De vreme ce, acum, faptul e consumat, cred că pot să-ți răspund : Ai fost tot timpul urmărită. *Tot timpul !* Și la Dionissos, și la Lárissa, și pretutindeni. Cei care te-au filat — mai exact cele care te-au filat — au observat că, de unde la început, de fiecare dată cînd veneai la Atena luai masa tot la o altă „tavernulă", la un moment dat ai început să frecventezi *numai* taverna „Paradisos" și să te intereseze *numai* garsonul Kosta. Mă refer la ultimele patru week-end-uri. Amănuntele cred că nu te interesează

— Nu ! fu de acord Erna.

— Adineauri ai spus : „În primul rînd". Mai este și un „în al doilea rînd" ?

— Da ! În legătură cu mine, ce comision ai de îndeplinit, domnule Timos ?

— Să te duc într-un anume loc, domnișoară Erna.

— Unde ?

— Într-una din nenumăratele vile ce se înșiră aici, pe malul mării. Una care nu se deosebește prin nimic de cele pe care le-am întîlnit pe drum pînă acum.

— Și pe urmă ?

— Imediat ce ajungem acolo, înseamnă că m-am achitat în bune condiții de comisionul cu care am fost însărcinat.

— Acolo ce mă așteaptă, domnule Timos ?

— Nu știu !

— Foarte curios ! Dumneata, care ești atît de bine informat în legătură cu ceea ce i s-a întîmplat lui Kosta, să nu știi ce soartă mi-au pregătit cei care ți-au încredințat comisionul ?

— Știu, aflu, domnișoară Erna, *după*, nu *înainte* de a se întîmpla ceva.

Erna înțelese că Timos știa, dar, din anumite motive, refuza să-i spună. Poate i se interzisese sau poate, știind că va fi lichidată, din scrupule sau din milă, nu-i convenea rolul de mesager al morții.

Cîteva clipe tăcură amîndoi. În stînga șoselei se înșirau vile particulare, care mai de care mai frumoase. Fiind zi de lucru și abia la început de sezon, nu locuia nimeni în ele. În dreapta, jos, era marea — golful. Din loc în loc, pe distanță de cîțiva kilometri, vilele dispăreau, pentru ca apoi din nou să se înșire una lîngă alta. Pe porțiunile de teren pe care nu se aflau construcții, țărmul era abrupt, iar marea presărată cu stînci. Șoseaua era pustie. Rar trecea cîte o limuzină, gonind cu o viteză de cel puțin o sută de kilometri pe oră.

— Domnule Timos, ai mai îndeplinit și altă dată comisioane de genul acesta ?

— O singură dată. Ești extraordinară, domnișoară Erna, dacă, în situația în care te afli, mai poți manifesta o asemenea curiozitate.

— Și asemenea comisioane sînt bine plătite ?

— Asemenea comisioane, domnișoară Erna, niciodată nu sînt plătite atîta cît merită, mai ales în cazul cînd comisionarul nu are curajul să-și revendice hotărît pretențiile. Dar mi se pare că am ajuns la destinație, domnișoară Erna.

Cîteva minute mai tîrziu, Timos intra pe o poartă din fier forjat și stopa în fața peronului unei vile, care evidenția bogăția proprietarului. Din cauza chiparoșilor, a smochinilor înalți și a portocalilor, din șosea nu se vedea decît o bucată de acoperiș.

— Te rog să cobori, domnișoară Erna.

Și Timos, asemenea unui veritabil șofer de casă mare, îi deschise portiera.

— Mulțumesc ! se trezi Erna că-i spune.

— Dă-mi sacul de voiaj !

Erna avu o ezitare — înăuntru se afla scrisoarea către colonel — dar imediat își dădu seama că nu avea încotro, și i-o dădu.

Intrară în vilă. Living-room-ul era imens. Canapele, fotolii, măsuțe, un bar bine aprovizionat, televizor, picup, lampadare și veioze. Cuibărit bine într-un fotoliu, cu picioarele urcate pe o măsuță joasă, un individ cu fălci proeminente, cu ochi de viezure și cu buze de papuaș, nici nu se clinti la venirea lor.

— O.K. ? întrebă ceva mai tîrziu.

— O. K., Frank.

Cei doi începură să vorbească englezește. Frank părea mînios, cuvintele îi ieșeau din gură cu viteza cu care ies gloanțele pe țeava unui automat, în timp ce Timos îi răspundea calm, aproape ironic.

— Domnișoară Erna, amicul întreabă dacă nu vrei să iei o gustare. Presupune că ți s-a făcut foame.

— Nu mi-e foame. Domnule Timos, acum, cînd am ajuns, spune-mi ce va urma ?

— Deocamdată nimic. Aşteptăm !

— Aşteptaţi să mai vină cineva ?

— Aşteptăm, domnişoară Erna.

Erna se lăsă să cadă într-un fotoliu. Timos se instală comod în altul, în stînga ei. În încăpere, asemenea unor animale imateriale, începură să-şi facă apariţia umbrele. În cel mult două ore avea să fie noapte.

Erna închise ochii. Închise ochii numai să nu-l mai vadă pe Frank. Pe chipul lui era întipărită atîta cruzime, încît o îngrozea. Sta cu ochii închişi şi se gîndea. Ce aşteptau ? Aşteptau pe cineva ? Nu ! Timos spusese : *Aşteptăm*. Asta ce putea să însemne ? Aşteptau să se lase întunericul ca s-o omoare ? Dar, în definitiv, de ce aveau nevoie de întuneric ? Vila fiind izolată, puteau s-o lichideze fără nici un fel de risc. Dar, dacă nu aşteptau noaptea, ce aşteptau ? Şi Frank, individul cu mutră de asasin, ce rol avea de jucat ? Poate rolul călăului ? Poate.

Începu să plîngă. Un plîns mut. Ţinea ochii închişi şi lacrimile îi curgeau abundent de-a lungul obrajilor. Tresări înspăimîntată şi deschise ochii în clipa în care Frank începu să urle. Nu-şi putea da seama ce anume îl înfuriase într-un asemenea hal. O lămuri Timos :

— Spune să nu mai plîngi, deoarece lacrimile îl enervează. Te sfătuiesc să faci întocmai, fiindcă Frank este în stare să te lovească.

Erna, încredinţată că Frank era capabil de mult mai mult decît numai s-o bată, conteni, ştergîndu-şi ochii cu batista pe care i-o dădu Timos. Timpul trecu greu, dar trecu. La un moment dat, Frank se ridică şi, după

re lăsă storurile, aprinse un singur lampadar. Dispăru apoi într-o altă cameră și reveni de acolo cu o sticlă de whisky și cu un pahar. Îl umplu din mers și, cînd ajunse lîngă Erna, i-l întinse :

— Bea !

— Domnule Timos, spune-i că nu simt nevoia să beau.

— Bea cînd îți spun ! se răsti Frank la ea, după ce luă cunoștință de refuzul ei.

— Nu beau și nu mă poate sili dacă nu vreau.

Frank se înfurie și mai tare. Îi trase o palmă, îi deschise gura cu forța și îi turnă conținutul paharului pe gît. În ciuda eforturilor de a nu înghiți, nu izbuti. Dar Frank nu se mulțumi numai cu atît. Umplu din nou paharul și din nou o sili să bea. Apoi încă de două ori. Nu se potoli decît în momentul cînd se convinse că Erna era beată. Rînji satisfăcut și începu să-și îmbrace mănușile, niște mănuși de culoare galbenă. După aceea, îi făcu semn lui Timos. Apucînd-o fiecare de cîte un braț, o ridicară în picioare și apoi, ducînd-o mai mult pe sus, o urcară în mașină, la volan. Frank urcă lîngă ea, iar Timos în Ford. Ieșiră pe șosea, și mașinile porniră amîndouă în aceeași direcție. Timos menținea viteza care îi permitea să păstreze între el și Frank o distanță de cel puțin două sute de metri.

Frank șofa cu mîinile Ernei. După ce străbătuseră o distanță de circa zece kilometri, stopă fără însă să oprească motorul. Coborî din mașină, îi dădu ocol și veni în partea stîngă. Deschise portiera, răsuci volanul mult înspre dreapta, adică spre malul abrupt și înalt, și ambreie, apăsînd cu palma genunchiul piciorului Ernei. Mașina țîșni înainte, Frank abia avu timp să se

fierească și, după cîteva clipe, puternica limuzină se rostogolea în prăpastie. În cădere, motorul luă foc.

Frank își scoase mănușile, le vîrî în buzunar și, cînd Timos ajunse cu Ford-ul în dreptul lui, se urcă. Era atît de bine dispus, încît începu să fluiere.

În ziua următoare, la „fapte diverse" ziarele anunțau că o femeie, a cărei identitate nu fusese încă stabilită — nu se găsise nici un act asupra ei —, conducînd în stare de ebrietate o mașină furată, se prăbușise în mare.

*

Trecură cinci luni. Era pe la sfîrșitul lunii octombrie. La Atena, pe coasta Apollon, în golful Saronikos, de-a lungul coastelor de nord ale Peloponesului, turiștii întîrziați se puteau crede în plină primăvară. Cerul era albastru, rareori și pentru scurt timp acoperit de nori, soarele dogorea cu mai multă blîndețe, iar pe plajele nenumăratelor hoteluri înșirate pe toată lungimea coastelor scăldate de apele mărilor Egeei și Ionicei, se mai prăjeau nu puțini turiști.

La rubricile de „fapte diverse" sau în reportaje cu titluri-bombă pe mai multe coloane, ziarele din Atena continuau să publice reportaje mai mult sau mai puțin senzaționale, întîmplate în țară sau aiurea, crime, furturi, violuri, tîlhării, escrocherii și multe alte asemenea grozăvii. Dar despre cele întîmplate în urmă cu cinci luni, la kilometrul X de pe coasta Apollon, nici un ziar n-a mai revenit cu „noi amănunte". Și n-a mai revenit, deoarece, neputîndu-se stabili identitatea victimei — desfigurată cumplit de flăcări — concluziile primei anchete rămaseseră valabile: *„Accident de cir-*

[illegible] survenit din vina conducătoarei — neidentificată — care se urcase la volan în stare de ebrietate".

Evident, existau persoane care ar fi putut da poliției informații prețioase. Ele însă s-au ferit s-o facă, fie pentru că nu aveau interes, fie pentru că fuseseră sfătuite să-și țină gura și, de frică, și-o ținuseră.

...Și în timp ce la Atena, în toată Attika, în Argolis iarna arăta ca o prea frumoasă primăvară bucureșteană, la București te puteai crede într-o iarnă fără zăpadă. Ploua de dimineață pînă seara și de seara pînă dimineața, era frig — la munte ninsese — și caloriferele funcționau din plin.

Colonelul Radu Mănăilă încuie fișeul, pregătindu-se de plecare. Peste o jumătate de oră, la Tribunalul Militar urma să se dea sentința în procesul intentat lui „Anton" — pe numele lui adevărat Ion Ionescu-Dunăre, doctor în geologie și consilier la o întreprindere de comerț exterior — și a complicilor săi. Dosarul, care însuma nouă volume, dovedea, pînă la evidență, grava vinovăție a acuzaților, motiv pentru care și pedepsele pe care urmau să le primească inculpații urmau să fie dintre cele mai grele.

De mai mulți ani, mai exact de cînd fusese anihilată rețeaua „Călugărițelor", contraspionajul nu mai avusese de elucidat un caz atît de important ca cel al spionului „Anton". Fără contribuția Ernei cine știe după cît timp ei ar fi fost descoperit și arestat.

Acum, după ce trecuseră cinci luni fără ca să mai dea vreun semn de viață, toată lumea era convinsă că Erna *căzuse*. Ce se întîmplase cu ea nu era greu de presupus. Un spion, atunci cînd este dovedit ca spion dublu, nu are șanse să scape cu viața, mai ales dacă

a apucat să transmită informații importante. Cade — să zicem — victima unui accident de circulație și, cum într-o mare metropolă zilnic se întîmplă nenumărate asemenea accidente, unul în plus sau în minus nu contează, și nici nu trezește suspiciuni.

Cînd analiza problema la rece, colonelul nu avea nici un fel de îndoială că Erna fusese lichidată. Numai că lui nu-i făcea plăcere să se gîndească cu toată luciditatea necesară la soarta Ernei. Mistificîndu-se într-un fel, prefera să creadă, și mai ales să spere, că într-o zi ea va da un semn de viață.

În dimineața în care colonelul se pregătea să plece ca să fie de față la pronunțarea sentinței în procesul intentat lui „Anton", curierul îi aduse, pe lîngă obișnuita corespondență, și un plic adresat lui personal. Ștampilele de pe timbre dovedeau că plicul fusese expediat din București. Expeditorul însă nu-și dezvăluia nici numele și nici adresa.

Destul de intrigat, deschise plicul. Pe prima filă citi următoarele :

Domnule colonel Radu Mănăilă,

Sînt cîteva luni de cînd am intrat în posesia unei scrisori ce v-a fost adresată de colaboratoarea dumneavoastră apropiată Erna Caroți.

Întrucît nu-mi stă în obicei să păstrez scrisori care nu-mi sînt adresate, îmi face o deosebită plăcere să v-o trimit. Regret că, datorită unor condiții obiective, nu am putut-o face mai de mult.

Al dumneavoastră, în continuare îndatorat.

Balthazar.

P.S. *Deoarece presupun că soarta colaboratoarei dumneavoastră continuă să vă preocupe, cel puțin din pură curiozitate, mă simt dator să vă informez că Erna Caroți a murit în împrejurări tragice. În stare de ebrietate a furat o mașină și, neputînd stăpîni volanul, s-a prăbușit cu ea cu tot în mare de la o înălțime de peste o sută de metri. Cadavrul ei groaznic desfigurat și pe jumătate carbonizat a fost îngropat în cimitirul din Pireu. Administratorul cimitirului v-ar putea indica mormîntul ei. Întrucît Erna Caroți v-a fost o colaboratoare credincioasă, ar merita să veniți în Grecia ca să presărați pe mormîntul ei cîteva crizanteme.*

B.

Colonelul puse deoparte scrisoarea lui Balthazar și începu să citească pe aceea a Ernei. După ce termină de citit, strînse foile și le încuie în fișeu.

Ridică receptorul :

— Vă rog să raportați tovarășului general că sînt bolnav și că am plecat acasă.

Pe culoar se întîlni cu ofițerul de serviciu.

— Nu vă simțiți bine, tovarășe colonel ?

— Sînt tare bolnav, Dumitrașcule, tare bolnav !

Ieși în stradă și o porni la întîmplare. Arăta într-adevăr ca un om bolnav. Trecătorii îl priveau, unii intrigați, alții compătimindu-l. Rătăci mult timp pe străzi, absolut fără gînduri, dar, în schimb, înspăimîntat în țesătura intimă a făpturii sale, deoarece descoperea că i se statornicise în suflet o nouă durere care, presimțea, nu avea să dispară prea curînd.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÎI

Amenințare sau fanfaronadă 7
Emisarul lui Balthazar 26
Presupuneri 46
Erna renunță să se răzbune ? 65
Erna pune condiții 89
Incredibila propunere a Ernei Caroți 110

PARTEA A DOUA

Ellás i hóra ton oniron 139
Ciudata familie a lui Timos Xenopoulos 167
La statul major al Trustului „Nebel" 198
Francisco se confesează 225
Primul și ultimul test 248
Primul week-end al Ernei 270
O miză incredibil de mare 294
Două crime, ambele stranii 318

PARTEA A TREIA

Evenimente aparent neînsemnate 341
Audiență la Balthazar 365
S.O.S. pentru Erna 386
Crizanteme pentru Erna 408

Editura Eminescu

În Colecția „Clepsidra"

au apărut:

Liviu Rebreanu CIULEANDRA ● Petre Sălcudeanu UN BIET BUNIC ȘI O BIATĂ CRIMĂ ● Victor Eftimiu KIMONOUL ÎNSTELAT ● Liviu Rebreanu AMÎNDOI ● Gheorghe Buzoianu AGENDA CENUȘIE ● Rodica Ojog-Brașoveanu ENIGMĂ LA MANSARDĂ ● Nicolae-Paul Mihail POTIRUL SFÎNTULUI PANCRAȚIU ● Florin Andrei Ionescu UNCHIUL DUMNEAVOASTRĂ E BRUNET? ● Theodor Constantin ASTĂ-SEARĂ, RELACHE ● Francis Carco VIAȚA LUI FRANÇOIS VILLON ● Petre Sălcudeanu BUNICUL ȘI PORUNCA SĂ NU UCIZI ● Charles Diehl TEODORA, ÎMPĂRĂTEASA BIZANȚULUI ● A. T'Serstevens CARTEA LUI MARCO POLO ● Nicolae Tăutu MISIUNILE CĂPITANULUI DAN ● Ion Ochinciuc NOPȚILE COLONELULUI BÂRSAN ● Florin Andrei Ionescu SPIONUL MĂ PRIVI SURPRINS

COLECȚIA CLEPSIDRA

Lei 10